

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ГЛЕН МИЙД

ИЗМАМАТА

„Измамата“ съчетава най-доброто от Форсайт и Том Кланси!“

— Таймаут —

ГЛЕН МИЙД ИЗМАМАТА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

В швейцарските Алпи е извършено крайно необичайно убийство. Нюйоркската адвокатка Дженифър Марч тъкмо започва да се отърсва от спомена за нощта, в която семейството ѝ е жестоко избито, а баща ѝ изчезва безследно.

Тогава откриват трупа му в отдалечен глетчер в швейцарските Алпи и тя се отправя за Европа в търсене на истината, но се оказва преследвана от палачите на семейството ѝ и незнайно защо, следена от ЦРУ.

Никой не е такъв, какъвто изглежда, а напрежението се нагнетява като въже около шията ти, докато се опитваш да разбереш кои са лошите.

Скоро е извършено ново убийство по много сходен начин.

Местните полицейски власти са напълно безпомощни. Мистерията има своето обяснение отвъд океана, където една мрачна тайна продължава да набира кандидати за жертви...

Сюжетът се заплита като моряшки възел и не те оставя да си поемеш дъх. Тогава палачът ритва столчето и почвата под краката ти пропада.

*С любов
моите приятели — Том, Даян и Елейн*

ПЪРВА ЧАСТ

1.

В три през нощта Дженифър Марч се събуди. Беше сигурна, че в спалнята ѝ има някой.

Вилнееше буря, светкавици раздираха мрака зад прозорците ѝ, дъждът плющеше, сякаш небето се бе продънило. Тя отвори очи, бе изплашена. И внезапно с кристална яснота осъзна две неща: рева на бурята отвън и ужасяващото усещане, че наблизо има някой. По лицето ѝ изби пот, тя се задъха. Отметна завивките и видя над себе си облечен в черно мъж.

— Не мърдай! — заповяда той.

Изпадналата в паника Дженифър не го послуша и той я зашлеви. Шамарът я зашемети.

— Мирувай!

Блесна поредната светкавица и в ослепителната светлина тя зърна лицето му.

Но той нямаше лице!

Носеше черна скиорска шапка с прорези — от тях я пронизваше погледът на тъмните му очи. Ръката му — в кожена ръкавица — стискаше дълъг нож. Дженифър отвори уста да изпищи, но мъжът я затисна. Тя ахна задавено, сви се от страх и хавлията се вдигна над коленете ѝ. Мъжът остави ножа на нощното шкафче, плъзна ръка между краката ѝ, разтвори ги насила и Дженифър усети да я полазват ледени тръпки.

— Кротко или ще ти прережа гърлото!

Но Дженифър и без това беше като вкаменена. Мъжът разкопча панталона си и проникна в нея с дива сила. Болката беше неописуема. Дженифър беше ужасена. Онова, което правеше мъжът, беше животинско и отблъскващо, но тя бе толкова уплашена, че не смееше да помръдне. Бурята навън вилнееше, а мъжът глухо сумтеше, явно от наслаждение.

И изведнъж всичко свърши. Мъжът стана, махна ръката си от устата ѝ — само че Дженифър бе прекалено травмирана, за да

изкрещи — и взе ножа от нощното шкафче. Окървавената стомана проблесна в полумрака.

— Какво... какво ще правиш? — изхълца тя.

— Ще те убия.

И този път Дженифър вече изпищя.

2.

Събуди се с писък и осъзна, че притиска възглавницата към гърдите си. Този път събуждането не бе част от кошмара, а истинско. Задавена от ужас, тя задиша трескаво.

Пусна възглавницата и избута завивките встрани. Включи нощната лампа, надигна се от леглото и като залиташе, отиде до прозореца. Наложил си да диша по-бавно и равномерно и се вслуша в шума отвън. Дъжд. Тежък, несекващ порой, струите се изсипваха в мрака със свистене.

Вгледа се, но не виждаше нищо, никаква сребриста лунна светлина, която да я утеши, просто черен леден дъжд, падащ под наклон от поривите на вятъра. Светкавиците проблясваха непредсказуемо, последвани от тътена на гръмотевиците. Ню Йорк спеше, цялото Източно крайбрежие бе потънало в мрака на бурята, но тя бе съвсем будна, с изтерзана душа, обзета от спиращ сърцето ѝ страх. Кошмарът пак я бе споходил по време на буря. И както винаги, реалността му я бе разтърсила до дън душа.

Излезе в коридора като сомнамбул, отиде в банята, дръпна кърпата от закачалката и попи с нея потта от челото си. После отиде в кухнята, извади бутилка вода от хладилника, наля си и добави няколко кубчета от машината за лед. Отпи голяма глътка, върна се все така боса в спалнята и седна на леглото. Опря гръб на стената, притисна чашата към горещото си чело и погледна бледозелените цифри на часовника — беше 3:05.

Без да се замисля, намери пластмасовото шишенце със сънотворно върху шкафчето, отвори го, изсипа в ръката си две хапчета, лапна ги и ги изпи с нова голяма глътка от чашата. Мразеше сънотворните, но знаеше, че този път няма избор. Искаше да спи, неизмъчвана от сънища.

Апартаментът в Лонг Бийч, Лонг Айланд, беше малък: спалня, приятно обзаведен хол, кухненски бокс и миниатюрна баня. В ясен ден Дженифър можеше да види през прозореца отвъд протока, в Коув Енд, къщата на родителите си. Безлюдна и изоставена сиво-бяла постройка

в колониален стил със собствен пристан. Беше се пренесла в този апартамент с надеждата да започне на чисто, неспособна да понася повече живота в онази къща, но надеждите ѝ за ново начало, за някакво начало изобщо, не се бяха оправдали. Оказа се, че не може да се изтръгне от капана на миналото, не е в състояние да разкъса оковите му. Кошмарът продължаваше да я измъчва. Спомените я бяха обсебили. Въпреки желанието ѝ да ги забрави, те не спираха да я спохождат. Струваше ѝ се, че разбира защо. Понякога сънищата бяха единственото, което ѝ бе останало. Единственото, припомнящо ѝ живота, който бе имала и който безвъзвратно беше загубила, загубила го беше заедно с баща си и майка си, дарени с благословен от бога щастлив брак.

Само че сънищата я изкарваха от равновесие, връщаха ужаса и мъката, а тази нощ я бяха впримчили в себе си и отказваха да я пуснат. И точно поради тази причина тя усещаше, че има нужда да чуе човешки глас, за да разбере, че не е сама и че по някакъв начин е свързана с друг човек.

Отново се взря в часовника — 3:06. Знаеше, че на този свят има само едно човешко същество, с което може да сподели отчаянието си в този невъзможен час — и по всяко друго време. Взе слушалката и набра с осветените клавиши добре познатия номер. На десетина километра от нея, в Елмънт, Лонг Айланд, телефонът иззвъня няколко пъти, после в ухото ѝ се разнесе сънен мъжки глас:

— Ало?

— Аз съм.

— Дженифър? Какво е станало?

Марк Райън се разсънваше бързо. Загрижеността в гласа му бе просто физически осезаема.

— Извинявай, Марк. Знам колко е часът, но просто няма на кой друг да се обадя.

— Остави това, Дженифър. Знаеш, че съм винаги на твое разположение.

— Събудих те...

— Няма нищо. И без това си легнах преди малко. — Той тихо се засмя. — Обикновено не може да ме събуди и земетресение, но тази нощ спя на пресекулки. — Чу се шумолене на чаршафи, той явно седнаше в леглото.

Силна гръмотевица накара Дженифър да трепне.

— При теб нощта май е ужасна — каза Марк.

— Доста е зле.

— Сигурно пак си сънувала. Затова ли ми се обаждаш, Дженифър? Сънувала си, нали?

— Същия сън... Видях го в стаята. Беше... истински, както винаги. А и въображението ми прави нещата още по-лоши. Винаги си представям, че успява да ме изнасили.

— Разстроена си, Дженифър.

Гласът ѝ се пречупи:

— Понякога ми се струва, че няма да издържа. Като тази нощ, Марк. Струва ми се, че няма да мога да ги забравя, че няма да мога да се оправя без тях. А си мислех, че с времето ще става по-леко. Нищо подобно. Две години минаха, а ми се струва, че всичко сякаш е било вчера.

Марк я изслуша и тихо отговори:

— Знам, че не ти е лесно, Дженифър. А и годишнините — особено трагичните — понякога ни правят много чувствителни и уязвими. С всички се случва. Но трябва да разбереш, че онзи мъж няма да се върне. Никога! Разбери това.

Тя чу думите и ги остави да я утешат. Гледаше водната стена зад прозореца. Коув Енд сигурно бе скрит в студения лепкав мрак. Топлият и гостоприемнен някога дом, с който я свързваха толкова много хубави спомени, вече не съществуваше.

— Дженифър?

— Да?

— Майка ти не би искала да страдаш така. Не би искала да си изтерзана и разстроена, та дори и на рождения ѝ ден. Така че сега искам да легнеш, да затвориш очи и да се опиташ да заспиш. Ще ме послушаш ли, Дженифър?

— Пих хапчета, вече ми се приспива.

— Колко взе?

— Две.

Усети облекчението в гласа му.

— Е, няма да ти навредят. Точно в момента сигурно имаш нужда от тях. Наред ли е всичко? Наистина ли хапчетата вече действат?

— Мисля, че да.

— Нека тогава да се уговорим да ти позвъня утре... или ти ми се обади веднага щом имаш желание да говорим.

— Добре...

— Лека нощ, Дженифър. Опитай да си починеш. — В гласа му се долови намек на развеселеност, но тя усети, че той търси начин да я извади от мрачните ѝ мисли. — Ако бях при теб... и ако отношенията ни бяха по така... щях да ти предложа да заспиш в прегръдките ми.

— Знам. Лека нощ... И благодаря, че ме изслуша, Марк. Благодаря ти, че те има.

— За какво друго са приятелите? Сега си почини. Съвсем скоро пак ще се чуем.

Последните му думи бяха: „И се пази“, след което той затвори.

Тишина... Тишина, нарушавана само от шибация прозореца дъжд и отдалечаващия се грохот на гръмотевиците. Дженифър най-сетне се сети да остави слушалката, легна настрани, подпъхна като дете ръце под главата си и се загледа със замъглен поглед в стичащите се по стъклото струи. Най-послед кадифената прегръдка на сънотворното я обхвана и притъпи усещанията ѝ. За краткия миг, когато се намираше в ничията земя между съня и реалността, тя разбра със сърцето си, че никой не може да ѝ помогне. Никой друг освен самата тя. Някой ден, по някакъв начин, тя трябваше да приеме нещата и да се научи да живее в мир с обсебилите я демони.

Точно сега това беше невъзможно, но поне маскирания вече го нямаше и кошмарът си бе отишъл. Поне това... И в този миг жадуваният сън най-сетне дойде, клепачите ѝ трепнаха и Дженифър Марч се предаде на остатъка от нощта.

3.

Международно летище „Кенеди“, Ню Йорк

Надя се молеше всичко най-сетне да свърши. Ако оцелееше през следващите няколко минути, вероятно щеше да живее. Тя тревожно притисна бебето до гърдите си и хвана по-здраво ръката на двегодишната си дъщеричка. Летището беше шумно и претъпкано. Намираще се на „Джей Еф Кей“ за пръв път и бе изплашена, макар онези мъже да ѝ бяха разказали какво да очаква. Лицето ѝ беше лепкаво, под вълнената рокля по гърба ѝ се стичаха струйки пот.

Беше на двайсет и три, със сини очи и невинно лице, което бе причината да се спрат точно на нея. Дъщеря ѝ Тамара приличаше на нея с кръглото си личице и широко отворените си невинни очички и Надя я обичаше до полуда.

Животът в Москва бе тежък. Беше много трудно да заработиш насъщния в конкуренцията на осем милиона по улиците. Трудно да оцелееш в малката стая на четвъртия етаж в жилищен блок, под наем, без топла вода и сред плъхове и хлебарки.

Надя Федов искаше по-добър живот от този за дъщеричката си. Момичето нямаше да свърши като майка си в нощен клуб, който практически не се различаваше от публичен дом, нямаше да се налага да търпи около себе си жестоки пияни мъже, които да се гаврят с тялото ѝ за презряна шепа рубли. Щеше да спи в чисти чаршафи и да разполага с топла вода, да има хубав апартамент в свестен квартал и добри деца за съседи и приятели. Това бяха простичките неща, които Надя искаше за дъщеричката си. Погледна Тамара. След превъзбудата на осемчасовия полет от Москва детето явно беше изморено. Косицата му бе разчорлена. Тамара разтърка очи.

— Спинка ми се, мамо!

— След малко, Тамара. След малко...

Надя залюля загърнатото в синьо одеялце бебе и погледна напред към гишето на имиграционната служба. Пред нея вече бе останал само един пътник и тя неспокойно чакаше зад жълтата линия на пода.

„Опитай се да не се страхуваш“, каза си наум.

Паспортът ѝ бе идеален фалшификат, имената на децата бяха вписани на необходимото място, а на една от страниците имаше американска входна виза. Изведнъж се оказа, че редът ѝ е дошъл, и имиграционният служител в тъмносиня униформа я повика с пръст. Тя се подчини и му подаде паспорта си и попълнената преди кацане карта.

Мъжът разгледа паспорта, после изучаващо огледа лицето ѝ. Прекара паспорта през нещо като скенер, вдигна глава и протегна ръка.

— Билетите, ако обичате.

Надя му подаде самолетните билети. Служителят ги разгледа и отново върна погледа си върху нея.

— Ще останете в Ню Йорк Сити четиринайсет дни?

— Да.

— На този адрес?

— Да.

— Това ли са децата ви?

— Да.

Служителят се надигна през издигнатото си на постамент бюро, за да разгледа Тамара, след което ѝ намигна. Тамара му се усмихна и свенливо се хвана за роклята на майка си.

— Хубаво момиченце — отбеляза мъжът.

— Да. — Надя направи опит да се усмихне. Човекът бе много мил, съвсем различен от онова, което бе очаквала.

Той хвърли бегъл поглед на бебето, все така загърнато в одеялцето, откъсна талона на картата, приши го с телбод към една от страниците на паспорта ѝ, удари върху него печат и ѝ го върна заедно с билетите.

— Благодаря ви, мадам. Приятно прекарване в Ню Йорк.

Но не беше приключило. Надя взе куфара си от въртележката, плати за количка и тръгна към митническия контрол — буташе с една ръка количката, все така притиснала с другата бебето. Тамара се държеше за количката. Изведнъж Надя истински се изплаши и сърцето ѝ забумтя. Тя залюля притихналото бебе в ръцете си и прошепна:

— Спи, Алексей, спи, мъничкият ми.

На десет метра пред нея бяха масите на митничарите — двама униформени мъже, които просто стояха, без да правят нищо. Автоматично отваряща се врата от другата им страна извеждаше в залата на пристигащите и тя си помисли: „Толкова близко до свободата. Толкова близко до всички неща, които искам за моята Тамара“. Продължаваше да си казва, че всичко ще е наред, но тялото ѝ сякаш гореше. Онези хора ѝ бяха казали, че понякога митничарите не те спират, не се занимават с теб и просто те пускат да минеш, все едно ги няма. „Преди всичко не ги поглеждай, опитай се да не прехващаш погледа им, не изглеждай изплашена, не събуждай подозрение. Тези мъже са тренирани да подушват страха по същия начин, по който хрътката усеща лисица. Дръж се като обикновен пътник, който няма какво да крие.“

Надя се опитваше да си спомни всички тези съвети, но ѝ беше трудно, докато се бореше с количката и увитото бебе. Вече приближаваше масата. Забеляза, че повечето пътници минават свободно и че митничарите ги наблюдават безучастно, без да се главоболят да спират някого. Видя един от тях да поглежда към нея и веднага отмести поглед, както я бяха инструктирали, като се престори, че подрусва бебето. „Спи, Алексей“, прошепна му.

Вече минаваше покрай тях и те не я спираха. Изпита истинско облекчение.

— Това вашият багаж ли е, госпожо?

Тя продължи напред към спасителната врата, но внезапно друг митничар сложи ръка върху количката ѝ. Сърцето на Надя лудо заби.

— Да, моят... багаж. — „Опитай се да не издаваш тревогата си.“

— Минете насам, ако обичате. — „Ако те спрат, прави каквото ти кажат. Запази спокойствие, сякаш нямаш от какво да се страхуваш.“

Само че Надя бе ужасно изплашена. Едва избута количката до масата, краката ѝ се подкосяваха. Мъжът вдигна куфара ѝ от количката, сложи го на металната маса и учтиво каза:

— Отворете го, моля.

Надя с труд забърка в чантата си, като подрусваше бебето в другата си ръка. Беше объркана и съзнаваше, че мъжът пред нея без труд долавя това. Най-сетне намери ключа. Без да изпуска бебето, се опита с разтреперани ръце да отключи куфара и митническият служител услужливо предложи:

— Дайте на мен.

Отвори куфара и претърси личните ѝ вещи. Евтини дрехи и бельо за нея, Тамара и бебето. Малката, опакована в хартия за подарък кутийка, вързана с розова панделка и акуратно скътана между дрехите, привлече вниманието на митничаря. Той я сложи встрани и довърши прегледа на останалите ѝ вещи бързо и акуратно. Когато приключи, взе кутийката.

— Какво има вътре, госпожо?

— Подарък... за братовчед ми.

— Какъв подарък по-точно?

— Шалче.

Мъжът разклати кутийката. Никакъв шум. Погледна Надя изпитателно, премести поглед върху бебето в ръцете ѝ и свърши огледа с Тамара.

— С кой полет пристигнахте?

Надя прочете номера на полета от билета си и бавно повтори цифрите.

— С полета от Москва. Току-що кацнахме.

Мъжът лекичко се намръщи и попита:

— Добре ли е бебето ви?

Надя поклати глава:

— Полетът беше дълъг. Не мисля, че е добре.

Мъжът погледна кутийката в ръката си, сякаш се мъчеше да реши какво да предприеме, после каза:

— Ако нямате нищо против, последвайте ме в офиса.

— Но детето ми... Трябва да го види лекар...

— Ще свършим много бързо.

Мъжът избута количката през вратата на близкия офис. Една служителка се присъедини към тях и задържа вратата да минат. Дребничка, симпатична, тъмнокоса. Във вените ѝ сигурно течеше мексиканска кръв. Табелката на гърдите ѝ гласеше „Рета Хондалес“. Когато влязоха, на Надя ѝ призля. В малката стая беше много топло. Тя стисна още по-силно ръчичката на Тамара, която гледаше с широко отворени очички, чудеше се какво искат тези хора от мама.

Мъжът сложи кутийката на масата, колежката му стоеше отстрани.

— Налага се да отворя това, госпожо. Имате ли някакви възражения?

— Моля?

— Може ли да отворя подаръка?

Надя кимна, знаеше, че не трябва да се разтреперва.

— Да, може.

Пред очите на колежката си митническият служител внимателно развърза розовата панделка, разопакова луксозната хартия и отвори кутийката. Разгледа съдържанието ѝ внимателно, но не откри нищо подозрително. Изглеждаше малко ядосан, лицето му се зачерви, сякаш беше разстроен от това, че не е намерил нищо заслужаващо внимание и е допуснал грешка.

— Мога ли да видя паспорта ви, ако обичате?

Надя зарови в чантичката си и го извади. Едва не го изпусна, докато му го подаваше, но той ловко го хвана. Разгледа страниците една по една.

— Това ли са децата ви?

— Да, написано е в паспорта.

— Зная, че са вписани в паспорта ви, но това ли са вашите деца?

— Да.

— На колко е малкият?

— На три седмици.

Служителят изгледа вързопа в ръцете на Надя и тя побърза да каже:

— Не е добре. Полетът беше дълъг и...

— Казахте ми вече. Няма да ви задържаме повече, госпожо. — Служителят заобиколи масата, за да ѝ върне паспорта. Погледна бебето в ръцете ѝ, сгушено в бледосиньото одеялце, с умиротворено личице и затворени очички.

Поколеба се за миг, после някакъв инстинкт го накара да посегне и да докосне бузката на бебето. Пребледня и изгледа Надя изумено. Погледът му издаваше онова, което вече ѝ бе известно:

— Госпожо... това дете е мъртво.

113-и участък в Куинс, Ню Йорк, е разположен в бозава сграда от обезцветили се тухли на Бейсли Булевард. Участъкът отговаря за

реда в разпрострелия се на огромна площ район Куинс, като юрисдикцията му покрива и едно от най-оживените летища на света: „Джей Еф Кей Интернешънъл“.

Дженифър Марч паркира сивия си форд до тротоара и влезе през главния вход. Дежурният сержант и няколко униформени полицаи се занимаваха с опашката от чинно чакащи реда си хора, но сержантът инстинктивно вдигна поглед, доловил приближаването на насочилата се към него млада привлекателна жена с кожено куфарче. Жената бе малко под трийсетте, определено красива, с тъмна коса, облечена в тъмносиня пола и сако, които очертаваха съблазнителна фигура. Сержантът я изгледа навъсено, с поглед, който откровено съобщаваше, че не му е приятно да я види.

— Отново ли сте при нас, адвокат Марч?

— Липсва ми радушният ви прием, сержант. Тук ли е Марк Райън?

— Последния път, когато го видях, отиваше към офиса си.

— Благодаря.

Полицаят изсумтя нещо в отговор, а Дженифър тръгна към стаята в края на коридора и почука на вратата. Отвътре се чу глас:

— Влез, ако изглеждаш добре.

Тя влезе в тясната стаичка с избелели сиви стени. По пода бяха нахвърляни документи, а зад бюрото седеше цивилен детектив и въвеждаше на компютър нещо от разпръснатите пред него листа, като отпиваше кафе от пластмасова чаша. Усмихна ѝ се широко.

— От цяла седмица това е първият път, когато попадам в целта. Здравсти, Джени.

Марк Райън бе малко над трийсетте, тъмнокос като нея, общителен, симпатичен и с весели зелени очи. Стана и целуна Дженифър по бузата.

— Какво те носи тук?

— Нямахше никой друг и се наложи аз да се заема със случая Надя Федов.

— Ти ли ще я представяш?

— За това ми плащат заплатата в отдел „Федерална защита“, а и тя има правото на адвокат, Марк. Имам малко свободно време, преди да се явим пред съда днес следобед, така че реших да поговоря с нея. И

понеже така и не научих всички подробности, честно ще ти кажа, че се надявах да те намеря тук, за да ме осведомиш.

— Естествено, Джени, винаги се радвам да те видя. — Но в гласа му прозвуча нескрита загриженост. — Как си след онзи сън?

Дженифър го докосна по ръката.

— Чувствам се прекрасно, Марк. Благодаря ти, че ми отдели време, повярвай, оценявам го. И си единственият, когото си позволявам да безпокоя. Един от много малкото, способни да ме разберат.

Райън кимна.

— Както вече ти казах, за какво друго са приятелите? Искаш ли кафе, преди да започнем?

— Благодаря, но след това ме чака друга среща, така че бих предпочела да приключим колкото може по-бързо.

— Отделът за федерална защита винаги ли пришпорва хората си така?

Дженифър извади бележник и химикалка от куфарчето си, усмихна се и многозначително погледна бюрото.

— И ти ми изглеждаш позатрупан с работа.

Райън сбърчи вежди.

— Не ми говори. Между другото, ако се питаш как клиентката ти се е озовала тук, а не във Федералния арест в Бруклин, нека ти кажа, че там е претърпено и нямат дори едно свободно място в женското крило, така че ме попитаха дали не мога да я взема при нас, временно.

— Ясно.

Марк се подпря на ръба на бюрото си и направи знак към стола отпред.

— Заповядай.

Дженифър седна. Райън остави чашата с кафето си.

— Бях при момчетата от наркотиците на „Джей Еф Кей“ тази сутрин, когато митничарите са задържали въпросната Надя. Кацнала с полета на „Аерофлот“ от Москва, с триседмично мъртво бебе в ръце.

— И?

— Тялото на бебето било разрязано в гърдната кухня и зашито. Патолозите открили двукилограмов пакет хероин.

Дженифър пребледня.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Да ти дам вода?

— Не, ще се оправя. Откога е мъртво бебето?

— От шестнайсет часа, с точност до един час. Полетът продължава малко над осем часа. Още един час има, след като е слязла от самолета, и още три часа до аутопсията. Което означава, че бебето е било мъртво около четири часа, преди тя да излети от Москва.

— Убито ли е?

— Съдебният лекар предполага, че детето най-вероятно е умряло от естествена смърт, но все още не разполагам с пълен доклад. А и понеже всички вътрешни органи са били извадени, е малко трудно да се определи точно.

Пребледнялата Дженифър поклати глава.

— Мислех, че съм чувала всичко. Но това май е най-гадното, най-ужасно нещо, което съм чувала и аз не помня откога.

— Знам, изглежда коравосърдечно до крайност — тихо каза Райън. — Но това е изметта, с който ни се налага да се занимаваме тук. Контрабандисти на наркотици. Чувал съм, че го практикували в Далечния изток, но не се бях сблъсквал с това в наш случай. Вземат мъртво дете от моргата или бог знае откъде, изваждат органите, третираят тялото с формалдехид, за да го запазят за по-дълго, после го зашиват с наркотика в него. Жената се е грижила детето да е добре скрито по време на полета и дори за секунда не го е пускала от ръцете си. — Райън поспря, после мрачно допълни: — Хората зад всичко това, ако приемем да ги наречем „хора“, нямат нито угризения, нито морални задръжки да постъпват по този начин. На тоя свят има много зли хора, Джени. — Той се поколеба за миг, после я погледна. — Но ти, разбира се, знаеш това.

Дженифър едва издържаше.

— А младата жена?

— Двайсет и три годишна, руска гражданка. Оказа се, че паспортът, с който е влязла, е подправен. Бил е откраднат и професионално фалшифициран, с поставена в него също така фалшива американска виза. Всичко на много високо ниво. Успяла е без никакъв проблем да мине през имиграционния контрол.

Дженифър си отбеляза някои неща в бележника и попита:

— Нещо друго?

— С нея е имало и друго дете. Малко момиченце, на две годинки. В момента е предадено в отдела за социални грижи.

— Мъртвото дете нейно ли е било?

— Не. Тя твърди, че ѝ било дадено на летището в Москва от двойка, която дотогава не била виждала.

— А момиченцето?

— Било нейно. Казва се Тамара.

— Как е тя?

— Дъщеричката?

— Майката, дъщеричката... и двете.

Райън сви рамене.

— Детенцето е объркано и си иска мама. Майката е доста изплашена и отчаяна. Знае, че ще я приберат на топло за дълго. В такива моменти съжалявам, че реших да стана полицаи.

— Колко са ѝ платили?

— Десет хиляди долара. Поне така казва.

— Друго каза ли ти?

— Нищо особено. Не иска да говори и настоява за адвокат. Изглежда доста изплашена.

— Мислиш ли, че е доброволна съучастничка?

Райън пак сви рамене и въздъхна.

— Не знам. Инстинктът ми говори, че някой я е заплашил и я е принудил да се съгласи, но кой знае?... Тя не е склонна към обстойни самопризнания.

— Прочетени ли са ѝ правата?

— За кой ме вземаш, Джени? — усмихна се Райън. — Познаваме се от деца.

Дженифър остави бележника си, вдигна поглед и тихо попита:

— Какво ще стане с нея, Марк?

— Би трябвало да си наясно. Тя не е американски гражданин, така че няма право на освобождаване под гаранция. И независимо от това дали е невинна, или не, тя все пак е „муле“ и следователно говорим за състав на федерално престъпление. Била е с фалшив паспорт и виза и е използвала труп, за да вкара два килограма и четвърт химически чист хероин. Това води със себе си по моя преценка до десет години в Данбъри, и то само ако извади късмет. Но няма съмнение, че влиза зад решетките. Освен ако не проговори, което,

както изглежда, няма намерение да направи. Пред теб, като неин адвокат, може и да се съгласи, но не и пред полицията.

— А дъщеря й?

— Ще я върнат в Москва. На роднините, ако има такива. В най-лошия случай ще свърши в някой долнопробен дом за сираци.

— Говори ли английски?

— Майката ли? Справя се доста добре и според мен е умна, така че няма да ти трябва преводач. Но ако искаш, мога да ти осигуря.

Дженифър поклати глава.

Вратата на стаята за разпити се затвори с плътен звук и Дженифър погледна младата жена, която бавно се надигна от мястото си зад дървената маса. Изглеждаше по-млада от двайсет и три, по-скоро към осемнайсетгодишна, с мека бледа кожа и широко разположени невинни очи. Синята й вълнена рокля беше евтина, износена и кърпена на места, на лицето й бе застинало изражение на ужас и отчаяние, а очите й бяха подпухнали и зачервени от плач.

Дженифър почувства прилив на съчувствие към нея, но на желанието да утеша по някакъв начин Надя Федов се противопоставяше знанието, че само преди няколко часа тази млада жена е носила мъртво бебе, напълнено с хероин. Дженифър не знаеше в каква степен жената е замесена в престъплението, но предразположеността й към съчувствие я караше да се надява, че не е съзнавала какво прави. Подаде й ръка.

— Аз съм Дженифър Марч. Работя към отдела за федерална защита и съм назначена за ваш адвокат. Разбирате ли какво ви казвам, Надя?

Момичето потрепери, докато стискаше ръката й.

— Да. Разбирам. Да... Казаха ми, че с мен ще разговаря адвокат.

— Добре ли сте?

Очите на Надя се напълниха със сълзи.

— Искам да видя дъщеря си.

— Може и да мога да го уредя, но първо трябва да поговорим. Седнете, Надя.

Седнаха и Надя каза:

— Нямам пари да ви платя.

— Отдел „Федерална защита“ поема разноските по делото срещу вас. Ако не знаете, ние представляваме безплатно лица, обвинени във федерални престъпления, които не могат да си позволят наемането на адвокат. В тази страна имате право на адвокат дори ако сте незаконно влязъл чужденец без никакви средства за издръжка. Разбирате ли какво ви казвам?

Надя кимна, без да отговаря.

— Заловена сте с голямо количество хероин. И с мъртво бебе в ръцете, за което има вероятност, че е било убито, за да пренесете незаконно наркотика. Това са много сериозни обвинения, така че може би най-доброто, което можете да направите, е да ми разкажете цялата истина и да започнете от самото начало.

Надя Федов понечи да заговори, запъна се и затвори уста, сякаш бе размислила.

— Трябва да ми се доверите, Надя. Трябва да повярвате, че съм на ваша страна. Моля ви да разберете това. В момента сте изправена пред обвинение във федерално престъпление и аз съм единственият човек, който би могъл някак да ви помогне. Но преди да се опитам, трябва да ми кажете какво точно се е случило.

Надя Федов прехапа устни и избърса очите си.

— Работя в нощен клуб в Москва. По образование съм икономист, но животът в Русия е труден и това беше единствената работа, която успях да намеря. Двама мъже понякога идваха в клуба и винаги имаха много пари. И винаги ме гледаха. Един ден единият ми каза: „Искаш ли да спечелиш десет хиляди долара?“. Попитах как. Казаха ми, че трябва да занеса нещо в Ню Йорк Сити. Щели да ми дадат паспорт за мен и дъщеря ми с американска виза. Попитах какво трябва да нося и те казаха, че е нещо много важно. Десет хиляди са много пари, а с американска виза може би мога да остана във вашата страна и да не се връщам в Москва. Така че им казах: „Може“.

Дженифър тихо я подкани:

— И после?

— След няколко дни единият мъж дойде. Каза, че трябва да взема едно мъртво дете. — Гласът на Надя Федов се пречупи и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Детето щяло да бъде в паспорта. В тялото щяло да има наркотик. Изплаших се и попитах мъжа откъде ще намерят детето, а той отговори, че не е моя работа. Ужасно беше — да

използват труп за пренасяне на наркотици. Беше толкова... ужасно, че казаха: „Не, отказвам се“. После двамата ме пребиха. Казаха, че ще убият дъщеря ми, ако не направя каквото искат. Но ако съм направила каквото ми кажат, съм щяла да получа парите и всичко щяло да е наред. Така че направих, както ми казаха.

— А какво трябваше да направиш с мъртвото дете, след като кацнеш в Ню Йорк?

— Щели да ме чакат в хотела до летището. Няма да ги познавам, но те щели да ме познаят. Трябвало да им предам детето и щели да ми платят. След това съм можела да задържа паспорта и да вървя където поискам.

Дженифър се наведе напред и се взря в лицето на младата жена.

— Истината ли ми казваш, Надя?

Надя Федов се прекръсти.

— Кълна се в живота си.

— А защо просто не каза на митницата, че са те принудили да пренесеш наркотици?

— Защото онези ми казаха, че ще ме намерят с дъщеря ми и ще ни убият, ако кажа на полицията или на някой друг.

— Как се казват тези хора?

Надя Федов сви рамене.

— Не зная. Но дори да знаех, нямаше да кажа.

— Защо? Страх ли те е?

— Да, страх ме е. Те казаха, че няма значение дали съм в затвора, пак щели да ме намерят да ме убият, ако говоря. Да убият и мен, и дъщеря ми. — Надя избърса очите си. — Тези мъже, те са много... много зли. Правят злини и това им е приятно. Знам, че не се шегуват. Казаха, че няма да ме заловят, ако правя каквото ми кажат, защото с две деца не изглежда, че пренасям наркотици. Но ако ме хванат, така казаха, все едно съм умряла, ако кажа на полицията за тях. Как изглеждат, как да ги разпознаят.

— А защо изобщо се съ согласи да направиш онова, което са поискали от теб, Надя? Особено след като си разбирала, че е незаконно?

Надя Федов се поколеба и отговори:

— Заради дъщеря ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си американка. Живееш в богатата страна. Не знаеш какво е да си бедна. Да си без пари и без надежда. Да нямаш живот, само бедност и болка. Не искам дъщеря ми да е бедна и да страда. Искам да живее. Да има хубав живот тук, в Америка. Но сега вече никога няма да я видя...

Надя Федов отпусна лице върху ръцете си и се разплака. Дженифър стана, заобиколи масата и я прегърна през раменете, за да я успокои. Но Надя беше безутешна.

Марк Райън чакаше в коридора.

— Е? Как мина?

— Тя е подлъгана, Марк. Използвали са я.

— Малките хора винаги го отнасят. Босовете по правило се измъкват. Веднага се досетих, че е „муле“. Използват дребни риби, които го правят за пари или защото ги заплашват, или и двете. Как мислиш, ще се съгласи ли да говори с мен?

— Съмнявам се. Много е изплашена.

— Не съм изненадан. Онзи, който я е обработил, вероятно ѝ е казал, че могат да се доберат до нея дори в затвора. — Райън погледна Дженифър Марч и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. — Добре ли си? Изглеждаш много разстроена.

— Ще се оправя. Просто не мога да извадя от мислите си мъртвото бебе и провала в живота на една млада жена и нейната дъщеричка.

Райън сложи ръка на раменете ѝ.

— Стига де... успокой се. Помни правило номер едно: не допусчай да се забъркаш емоционално.

— Става дума за дъщеричката ѝ... Може ли да я види?

— Ще видя какво може да се направи.

— Обещаваш?

— Разбира се.

— Благодаря, Марк.

— Да оставим сега това. Ти как си?

— Добре.

— Как е Боби?

— Боби е чудесно.

— Ходих в Колдуел да го видя два-три пъти. Но това беше преди месеци. Пак трябва да ида.

— Той много ще се зарадва.

Райън се поколеба.

— Може би не е редно да те питам, но... свободна ли си тази седмица да излезем на вечеря?

— Страшно съжалявам, Марк, но просто в момента съм затънала до гуша в работа. Да го отложим, а?

Райън се изчерви и храбро се усмихна.

— Разбира се... Искаш ли един съвет? Прибери се и не мисли за всичко това. Онази жена в синята рокля, там вътре, ще мисли предостатъчно и за двама ни.

Дженифър влезе в дамската тоалетна на партера и опита да дойде на себе си. Беше постъпила в отдел „Федерална защита“, след като половин година бе секретарствала за федерален съдия и бе установила, че работата ѝ харесва, макар понякога да ѝ се бе налагало да научава зловещи истории като тази, която току-що бе чула. При това можеше да влезе в положението на младата жена: тя много добре знаеше какво означава да си наранена и травмирана и животът ти да бъде унищожен от брутални хора. Познаваше това състояние много добре: душевните белези и болката, които отказват да си отидат, така че разбираше какво изживява в момента тази жена.

Знаеше през какви душевни терзания минават в момента всичките ѝ измъчени клиенти и точно това я правеше добра в работата ѝ. За нея работата бе повече от начин да запълниш с нещо деня — беше призвание. Определено не ставаше дума за пари. Печелеше около една четвърт от онова, което печелеха някогашните ѝ колежки в юридическия факултет — поне онези, които работеха за авторитетни адвокатски къщи със солидни клиенти. Но тя се вълнуваше от проблемите на потиснатите, на несправедливо обвинените и един ден смяташе да стане преуспяващ адвокат в криминални дела.

Погледна се в огледалото. Имаше живо, интересно лице. Косата ѝ бе тъмнокаестенява, а кожата ѝ — гладка, мека и бяла. Чертите ѝ бяха правилни и фини, устата — чувствена, сините ѝ очи — интелигентни. Фигурата ѝ бе добра, притежаваше желаните извивки в нужните места,

краката ѝ бяха добре оформени и знаеше, че е умерено привлекателна за повечето мъже. Но излъчваше някаква отчужденост, дори самата тя я забелязваше. Съзнаваше, че това е част от защитната бариера, която бе издигнала около себе си след смъртта на майка си.

Познаваше много хора и бе водила активен живот, въртящ се основно около посещения във фитнес салони, пиене на кафе с познати, излизане на вечеря с колеги и колежки, но в действителност бе имала малко истински приятели. Беше наела малък апартамент и караше петгодишен форд. Гонеше трийсетте, но не беше омъжена, нямаше стабилна връзка и не беше влюбена в никого.

„А може все още да не съм срещнала истинския мъж“, помисли си.

Но знаеше, че нещата са по-дълбоки от това, и връзката ѝ с Марк Райън бе доказателството, ако такова изобщо бе необходимо. Познаваше го от малка — неговото семейство живееше от другата страна на улицата, но дори тогава се бяха познавали толкова бегло, че си казваха „здрости“ само понякога. Той бе с пет години по-голям от нея и тя винаги го бе харесвала много, въпреки че току-що бе отклонила поканата му да вечерят. Беше разведен, очарователен, добър в работата си, имаше живо чувство за хумор и най-важното — беше търпелив и внимателен. Пътищата им се бяха разделили през последните ѝ години в гимназията, а три години по-късно неочаквано пак се бяха пресекли: тогава тя учеше право, а Марк Райън бе в нюйоркската група детективи, дошли в Юридическия факултет на Колумбийския университет, за да изнесат няколко лекции по полицейските процедури. След това седнаха на кафе в студентския стол и тя научи, че тъкмо приключвал тежък развод. Беше ѝ се сторил объркан, засегнат и доста огорчен, и макар тогава нито един от двамата да не бе показал и намек на романтичен интерес към другия, между тях по някакъв трудно обясним начин се бе зародило неprinудено приятелство. През следващата година приятелството малко по малко се бе задълбочавало и макар да не бе минавал месец, без да излязат на вечеря, или седмица, през която да не се чуят по телефона, това бе всичко — никакъв секс и никакви интимности. Марк се бе оказал истински, скъп приятел — може би най-добрият, който бе имала, и въпреки че го харесваше и дори донякъде я привличаше, тя знаеше, че се страхува от прекалено сближаване с него.

Преди два месеца бяха отишли на вечеря в „Спалио“, а след това в апартамента ѝ Марк я бе целунал и тя си спомни приятното усещане на физическа близост, но когато целувката бе продължила и той бе посегнал да я разкопчае, тя се изплаши и му каза да спре.

Продължаваше да се гледа в огледалото. „Ами ако вината е в мен и съм фригидна?“

Бяха минали две години от последната ѝ сериозна връзка. С изключение на Марк, двете покани за среща, които бе приела през последната половин година, бяха завършили по същия начин: мъжът бе опитал да се добере до „същественото“, а тя се бе извинила и бе сложила край на връзката, преди още да е започнала. Опреше ли до секс, нещо в нея изтръпваше.

Ако бе честна пред себе си, трябваше да признае, че се бе отказала от секса. Изглежда, в нея съществуваха неизкореними неща, непреодолими навици и тя разбираше, че никакви разговори или терапия не могат да излекуват проблема ѝ. Всъщност терапевтите ѝ се струваха безполезни. Повечето имаха дори повече махмурлуци и проблеми от лично естество от пациентите си. Освен това тя усещаше, че нейният проблем е свързан с травмата от онази нощ, нощта, когато майка ѝ бе убита — нощта на кошмара, който тя никога нямаше да забрави. А днес бе годишнина от смъртта ѝ и тя не искаше да я оставя сама.

Този следобед гробището „Калвертън“ на Лонг Айланд беше обляно в слънчева светлина и пусто. Дженифър паркира форда и с букет рози в ръце тръгна към гроба на майка си. Надписът върху надгробната плоча както обикновено сграбчи сърцето ѝ със студена лапа:

С любов в памет на Ана Марч
обична съпруга на Пол Марч
Почивай в мир

Трагедията се бе случила точно преди две години и не бе имало дори един ден, през който да не си спомни и да не преживее отново

кошмара на майчината си смърт и изчезването на баща си. Не бе минал момент, през който да не бе искала от цялото си сърце да са пак живи. Родителите ѝ бяха означавали всичко за нея. Баща ѝ беше благороден и мил човек, майка ѝ бе всичко, което една дъщеря би могла да пожелае: красива, интелигентна, любяща.

Гробът бе грижливо поддържан — Дженифър не пропускаше да дойде поне веднъж седмично със свежи цветя. Сега, застанала под яркото пролетно слънце, тя сведе поглед към мраморната плоча. Но простият бял камък криеше много и казваше малко, защото в миналото на родителите ѝ имаше много повече от онова, което можеше да се изрази чрез някакъв надпис на някакъв камък.

Остави розите върху гроба, отстъпи крачка назад и позволи на спомена отново да я връхлети...

4.

Дженифър почти не помнеше баща си от първите пет години на своето детство. Той пътуваше непрестанно в служебни командировки: Париж, Лондон, Цюрих, Рим — все екзотични градове в непознати страни, за които не бе чувала. Отсъствието на баща ѝ я измъчваше страшно.

Пол Марч бе инвестиционен банкер, висок, слаб, симпатичен, с добри тъмни очи. Дженифър обожаваше докосването на силните му ръце, които я откъсваха от земята, усещането за сигурност, което ѝ вдъхваше дори само като я държеше за ръката, или онези негови усмивки, когато я погледнеше. Обичаше миризмата, която излъчваше: смес от дезодорант и сапун, комбинирана с нещо специфично — едва по-късно разбра, че е миризмата на мъж.

Когато тя стана на дванайсет, баща ѝ постъпи в малка частна инвестиционна банка в Ню Йорк, казваше се „Прайм Интернешънъл Секюритис“. Винаги амбициозен, той беше решен да направи голяма кариера. Но макар работата му да означаваше удължено работно време и пътувания далеч от дома, той никога не забравяше да изпрати на единствената си дъщеричка пощенска картичка от поредното чуждо и непознато място, където го пращаха съдбата.

„Това е Париж, Дженифър. Нали е красив?“

„Снощи вечерях край фонтана «Треви». Рим е красив град. Утре летя за Швейцария и ще ти изпратя оттам друга картичка.“

„Купих ти от Лондон подарък, който много ще ти хареса, съкровище.“

Двете с майка ѝ четяха картичките заедно. Дженифър си ги пазеше, сякаш бяха безценно съкровище. Събираше ги в една вече изпокъсана стара картонена кутия от обувки и макар те по никакъв начин да не можеха да компенсират отсъствията на баща ѝ, знаеше от думите върху тези картончета със снимки от чуждите страни, че баща ѝ мисли за нея, и това донякъде я утешаваше.

Понякога, като малка, Дженифър се промъкваше в неговия кабинет и се покатерваше на стола му, понеже, без сама да знае защо,

там се чувстваше по-близко до баща си. Седеше така с часове, прегърнала някоя от вещите му — пуловер, риза или чехли, ровеше из пъстроцветните екзотични картички и бленуваше за момента на неговото завръщане. И наистина, един ден го виждаше през прозореца да се приближава по пътеката през предния двор. Усмихнат, разперил ръце за прегръдка, в очакване тя да дотича и да се хвърли в нея. Винаги ѝ носеше подаръци: шоколад от Швейцария, кукла от Франция, шарена дървена марионетка от Италия. Но топлото чувство на сигурност, което изпитваше в ръцете на баща си, означаваше за Дженифър повече от всякакви подаръци.

Кариерата на Пол Марч се развиваше успешно и родителите ѝ се пренесоха в прекрасна стара ремонтирана къща в Лонг Айланд — парцел с изход на брега, където притежаваха частен пристан. Макар бащата на Дженифър да преуспяваше в службата и тя да не знаеше какво означава думата „лишения“, родителите ѝ живееха семпло. Майка ѝ, юрисконсулт, след раждането на Дженифър се бе отказала от работата, за да гледа дъщеря си. Дженифър обожаваше майка си. Тя имаше красиво лице, високи скули и чуплива руса коса. Топла, грижовна и спонтанна, тя бе приела майчинството без проблеми и нямаше никакво съмнение, че също като съпруга си и тя е влюбена в дъщеря си.

Дженифър никога нямаше да забрави милите неща, които правеше майка ѝ и заради които я обичаше толкова силно. Като навика ѝ да ѝ пече курабийки всеки път, когато валеше. Или как идваше да я вземе от училище и двете потегляха с колата на обиколка, като онази например, до Природонаучния музей в Манхатън, след която бяха отишли да се пързаят на ролкови кънки в Сентръл Парк. По-късно любовта на майка ѝ се превърна в източник на увереност за Дженифър — когато тя се изправи пред обичайните препятствия в детството и пубертета. Но въпреки че обожаваше майка си, Дженифър се чувстваше по-близка с баща си. Може би заради честите му отсъствия, той беше загадъчен и тази мистерия я караше да го обича все повече и повече.

Макар постоянно да отсъстваше, Пол Марч обичаше да откъсва време от натоварения си график, за да е заедно с дъщеря си и жена си. Понякога майката на Дженифър пътуваше с него и Дженифър оставаше на грижите на наета за случая детегледачка, а като

компенсация родителите ѝ я вземаха с тях на почивка през лятото. Пътуваха из Америка или заминаваха за Мексико, а понякога дори за Европа, и Дженифър имаше възможност да види отблизо удивителните места от пощенските картички — Рим, Лондон, Цюрих, Париж.

Винаги щеше да помни калдъръмените улички на Париж от една утринна разходка, звуците на града, разходката с кораб по Сена следобеда, посещението в градината на великолепен замък, връщането в хотела, умората и заспиването в ръцете на мама. Най-голямото от всички удоволствия на нейното детство бе да си легне при тях, сгушена на топло, сигурна, обичана, спокойна.

Когато стана на тринайсет, се роди брат ѝ Робърт и тя трябваше да свикне с факта, че вече не е център на вниманието. Не че имаше нещо против, защото Боби бе кротко хлапе с рус къдрав перчем, усмихваше се, гукаше, обичаше така му да го гушка и да си играе с него. Единственият тежък за нея момент идваше, когато баща ѝ вземаше Боби в прегръдките си и тя трябваше да се пребори с моментното усещане за несигурност. Той, изглежда, обожаваше Боби и Дженифър изпитваше непознато чувство на ревност, докато един ден майка ѝ не ѝ обясни, че малкото ѝ братче било неочаквано чудо след дълги години на опити да си имат още едно дете, но това не означавало, че баща ѝ вече я обича по-малко. Чувството все пак бе ново и тя трябваше да свикне с него, но усещаше, че завинаги е загубила част от бащината любов.

Докато израстваше, Дженифър започна да осъзнава, че от семейния живот липсва нещо доста съществено. Бавно и някак неусетно разбра, че няма никакви снимки, свързани с миналото на баща ѝ. Майка ѝ имаше родители, лели, вуйчовци и братовчеди, които понякога се вестяваха, но от страна на баща ѝ нямаше никой.

Освен това баща ѝ никога не бе споменавал нищо за своите роднини... всъщност бе мълчал и за работата си. Сякаш не бе имал минало.

Само че тя научи, че той все пак има минало, и това стана с цената на разкриването на една ужасна тайна.

Откри сандъка на тавана по време на една от поредните командировки на баща ѝ до Европа. Беше на четиринайсет и малко по

малко бе започнала да се превръща в доста привлекателно младо момиче: краката ѝ забележимо се бяха удължили, а имаше и други промени, които нямаше как да не забележи. Но шините за зъби и странното ѝ променящо се тяло я караха да се чувства грозна и всеки път, когато се погледнеше в огледалото, мразеше образа в него.

Онзи ден майка ѝ излезе и я остави самичка. От скука Дженифър се качи на тавана — част от дома, от която не се бе интересувала и която досега бе оставила неизследвана. В един от ъглите видя забутан голям стар дървен сандък. Беше със здрава ключалка, но Дженифър си спомни, че е виждала в кабинета на баща си връзка ключове. Любопитна какво ли крие този сандък, тя слезе долу и намери ключовете. А после отключи сандъка и намери в него купчина документи.

Отначало помисли, че това е някаква стара служебна документация на баща ѝ, но после разлисти някои документи и бързо разбра, че представляват съвсем друго. След години научи, че това са копия от дадени под клетва показания — заявления пред полицията от жертвите на един човек.

„Джозеф Делгадо унищожи живота ми... закла сина ми...“

„Джозеф Делгадо окраде компанията ми... той е крадец, комуто не може да се вярва...“

„Джозеф Делгадо е убиец, който заслужава смърт за своите престъпления...“

„Джозеф Делгадо е опасен младеж, който трябва да прекара остатъка от живота си зад решетките...“

Такива документи имаше десетки.

Но кой беше Джозеф Делгадо?

Сред нещата в сандъка имаше някакви стари черно-бели снимки от сцените на различни местопрестъпления. Зловеща снимка на убит човек, проснат в мръсна тясна уличка със забит в гърдите нож. Ужасът бе прекалено голям и Дженифър нямаше желание да гледа повече.

Реши да затвори сандъка, но забеляза още една снимка и зяпна смаяно. Беше снимка на тъмнокос младеж в затворническа униформа. В долната ѝ част някой бе написал с черна химикалка име: Джозеф Делгадо.

Само че лицето бе обезпокоително познато на Дженифър.

Беше лицето на баща ѝ.

Това откритие я ужаси. Делгадо явно бе лош човек. Само че баща ѝ не беше лош. Това я обърка и когато баща ѝ се върна от командировка, тя направо го попита:

— Кой е Джозеф Делгадо?

Пол Марч пребледня.

— Как... откъде научи това име?

Дженифър си призна, че е отключила сандъка на тавана.

— Човекът от снимката... Прилича на теб, тати.

И тогава за пръв път в живота ѝ баща ѝ се ядоса. Очите му проблеснаха странно и страшно. Удари ѝ шамар. Тя толкова се смая, че дори не успя да ахне, преди баща ѝ да изхвъркне от стаята. После се разплака, риданията разтърсиха тялото ѝ и майка ѝ дойде да я утешава.

— Защо... защо тати се ядоса толкова, мамо? Защо ме удари?

— Дженифър, не бива да ровиш из нещата на татко си — тихо каза майка ѝ. — Никога.

— Но аз само...

— *Никога, Дженифър!*

Изминаха много години, преди Дженифър да събере кураж отново да се качи на тавана или да се заинтересува от работата на баща си. Следващия път, когато това се случи, беше съвсем случайно, но тайните, които в крайна сметка щеше да научи, се оказаха още по-тревожни.

По онова време вече бе на двайсет и малко, в разцвета на младостта си, беше завършила висше и бе прекарала две изтощителни години на работа в една манхатънска галерия на изкуствата. На двайсет и четири реши да запише право. Спечели стипендия в Нюйоркския университет и макар да ѝ се наложи да полага изключителни усилия, най-голямо удоволствие ѝ достави гордостта на баща ѝ, че е избрала да учи право.

Самият той бе останал в „Прайм“ и кариерата му се бе развила повече от успешно. Предната година компанията бе изкупена от частен офшорен инвеститор и не след дълго баща ѝ бе повишен във вицепрезидент, отговарящ за сметките на най-големите клиенти.

Печелеше повече от всякога и беше натоварен с допълнителни отговорности, но в известна степен се бе отчуждил, изпадаше в пристъпи на мрачно настроение. Изглеждаше нещастен от съдбата си и Дженифър просто нямаше обяснение на всичко това.

Един ден мина през кабинета му. От верандата се излизаше направо в градината и се разкриваше гледка към морето и частния пристан, до който баща ѝ често водеше Боби на разходка. Двамата обичаха да седят на пристана с часове, да ловят риба и да си говорят до залез-слънце. Онзи ден тя видя, че вратата е отворена, но баща ѝ седеше сам на верандата в любимия си шезлонг, скрил лице в ръцете си. После вдигна глава и заби празен поглед в морето и Дженифър си помисли, че никога не го е виждала толкова загрижен. Лицето му бе застинала маска на крайно отчаяние.

Докато минаваше през кабинета, за да отиде при него, тя видя на писалището сива метална кутия. Капакът беше отметнат. Кутията бе празна, но до нея имаше жълт адвокатски бележник и черна дискета. Дженифър поспря за момент и зърна думата „Паяжина“ и под нея няколко нечетливи реда, написани с почерка на баща ѝ.

В същия момент той я забеляза, стана рязко и влезе.

— Пак ли шпионираш, Дженифър?

— Не... аз... просто дойдох да те видя, татко.

Баща ѝ взе бележника и дискетата и ги сложи в металната касета.

Тонът му бе необичайно остър:

— Това е частна кореспонденция и не ти влиза в работата.

— Но аз само...

— Никога повече не го прави. Не си завирай носа, където не ти е работа.

Извади от портфейла си сребристо ключе и заключи касетата. Лицето му бе почервеняло от гняв — същия гняв, който Дженифър за първи път бе видяла четиринайсетгодишна, когато го бе попитала за снимката от тавана. Само че сега тя вече беше пълнолетна, а баща ѝ се отнасяше с нея като с бъркащо се в чужди неща дете.

— Какво има, татко? Изглеждаш разстроен.

Баща ѝ прибра ключето в портфейла си и я побутна към вратата.

— Ако не възразяваш... бих искал да остана сам. Имам много работа.

— Татко, не исках да...

— Ще говорим за това друг път. Излез, Дженифър. — Той направо я изтика от кабинета си и последните му думи, преди да затвори вратата, бяха: — И никога не се интересувай от чуждите работи.

— Но аз наистина не...

— *Недей*, Дженифър.

Нямаше и да може. Само месец по-късно майка ѝ бе брутално убита, а баща ѝ — безследно изчезнал.

Винаги щеше да помни онази нощ. Майка ѝ я помоли да остане през уикенда — предложение, което Дженифър прие с благодарност — а същата вечер баща ѝ отлетя по работа в Швейцария. Малкият едностаен апартамент в Манхатън, който Дженифър делеше през уикендите със своя състудентка, бе не просто тесен, а направо клаустрофобичен, така че тя винаги се радваше на лукса да спи в старата си стая и да се наслади на кулинарните умения на майка си.

Но онази нощ, когато след вечеря се качи да спи, се разрази ужасна буря, зад прозореца засвяткаха ослепителни светкавици, бръснещ вятър раздрусваше къщата, а дъждът се изливаше като водна стена. Бурята я събуди — и когато изплашена отвори очи, Дженифър осъзна едновременно две неща: ревящата буря и странното усещане, че в дома има още някой.

Студената лапа на необяснима тревога стисна сърцето ѝ и тя щракна ключа на нощната лампа. Но тя не светна. Изглежда, токът беше спрял. Дженифър стана, облече метнатата на стола хавлия и отвори вратата. Спалнята на родителите ѝ беше в другия край на коридора, а тази на Боби — до нейната. Тя излезе в коридора и потрепери от студения въздух. Опита да запали осветлението на площадката, но безуспешно. Електричеството наистина бе спряло. Прозорецът от другата страна на стълбищната площадка бе отворен и завесите се развяваха от вятъра. А обикновено беше затворен. Помисли си, че вероятно се е отворил от напора на вятъра, и тръгна към него, за да го затвори, но в същия миг мощен порив едва на я събори. Когато най-сетне успя да се справи с прозореца, лампите в коридора светнаха за момент и отново изгаснаха. Изплашена, Дженифър извика:

— Мамо?...

Никакъв отговор. Отвори вратата на спалнята на родителите си и пристъпи вътре. В стаята цареше тишина. Дженифър изтръпна от страх. Защо не отговаряше майка ѝ? За секунда-две осветлението в спалнята примигна, а в следващия миг зад облениа от дъжда прозорец блесна мощна светкавица. Но този кратък миг бе достатъчен на Дженифър, за да види, че в спалнята цари безпорядък. Чекмеджетата бяха изтърбушени, по пода имаше разхвърляни дрехи. Белият мокет и стените бяха оплескани с кръв.

Застина от ужас. Светкавица отново озари спалнята, а последвалият оглушителен гръм я накара да подскочи. Изведнъж видя телата. Майка ѝ лежеше напречно на леглото с дълбока рана в гърдите. Чаршафите бяха подгизнали в алена кръв. Боби беше на пода. Тялото му бе сгърчено, от рана в шията му шуртеше кръв.

За част от секундата Дженифър си помисли, че това просто е кошмарен сън, но когато примигна и отново погледна ужасната сцена, нейната реалност я убеди, че не сънува.

И тъкмо да изкрещи, когато една ръка запуши устата ѝ...

Беше мъж, изключително силен мъж. Дженифър се задърпа с всички сили, но той я притегли през стълбищната площадка към спалнята ѝ. Тя се опита да му се противопостави, но мъжът я удари с юмрук в лицето и после бързо ѝ завърза устата. Лампата на нощната масичка проблесна за миг и тя зърна лицето му.

Той нямаше лице. Носеше черна скиорска шапка, през процепите на която се виждаха тъмните му зли очи и здраво стиснатата му уста. Видът му определено внушаваше ужас, за което допринасяше и окървавеният нож в ръката му.

— Стой мирна, кучко, и няма да пострадаш — прегракнало нареди той.

После сложи ножа на нощното шкафче. Дженифър видя, че под колана му е затъкнат пистолет. Изстена през задушавачата я превръзка, сви се от страх и хавлията се набра над коленете ѝ. Изведнъж усети по бедрата ѝ да се плъзва ръка.

— Кротно или ще ти прережа гърлото — предупреди я той.

Дженифър беше парализирана от страх и можа само да се разплаче, когато мъжът разтвори със сила краката ѝ. Беше ужасно изплашена и не смееше да помръдне. Но докато навън бурята бушуваше, на следващото проблясване на нощната лампа тя отново зърна ножа до главата си и майчината ѝ кръв по него я разяри. Ръката ѝ се стрелна отчаяно към ножа — и в следващия миг тя го заби в шията на насилника.

Тялото му се изпъна и той изкрещя. Очите зад маската се разтвориха широко, после той я пусна и извади ножа. Дженифър успя да го избута встрани, измъкна се някак от леглото и побягна към вратата. Изтича надолу по стълбите, изхвъркна на улицата и смъкна превръзката от устата си. Твърдите струи на дъжда зашибаха тялото ѝ, небето над главата ѝ се раздираше от светкавици, но тя продължаваше да тича и да ридае.

„О, Боже... Господи, помогни ми!“

Най-близката съседска къща беше на петдесетина метра, на срещната страна на улицата. Дженифър виждаше през пороя бялата ѝ врата и потъналата в сумрак веранда. Сърцето ѝ заби лудо, когато обърна глава и видя маскираният мъж да изскача на улицата и да се спуска след нея с окървавения нож, притиснал с другата си ръка раната на шията си.

„Господи... не!“

Трийсет и пет метра до спасителната врата.

Трийсет...

Нощницата се заплиташе около краката ѝ и я забавяше.

Двайсет метра.

Дъждът влизаше в очите ѝ. Тя чуваше все по-ясно приближаващите се стъпки зад себе си. Не смееше да се обърне.

„Ще ме убие!“

Десет.

Дженифър изтича нагоре по няколкото стъпала.

Заблъска с юмрук по вратата и изкрещя отчаяно:

— Помогнете ми! Помощ!!! Той ще ме убие! Помощ!...

В следващия миг пред очите ѝ притъмня и тя припадна.

Свести се в болницата. Някой бе оставил прозорците отворени, през тях полъхваше топъл вятър и пердетата се раздуваха като платна и после се отпускаха. Влезе мъж. Беше към шейсетте, имаше симпатично лице и прошарена коса. Единственият дефект в безукорното му мъжествено излъчване бе леко накуцване. Дженифър зърна през отворената за миг врата стоящия отвън на пост униформен полицај. Влезлият тихо попита:

— Как си, Дженифър?

Тя се разтрепери.

— Не... не знам.

— Дженифър... не зная какво се казва в подобен миг. — Беше повече от очевидно, че мъжът е дълбоко разстроен. Личеше си, че наистина не може да намери правилните думи. Стори ѝ се, че вижда в очите му сълзи.

— Аз съм Джек Келсо. Приятел съм на баща ти. Може би ти е споменавал за мен...?

— Не... Колеги ли сте?

— Не. Просто сме добри приятели и се извинявам за идването ми тук в подобен момент, но не можах да се сдържа в мига, в който разбрах за случилото се. Майка ти... тя беше... беше невероятна жена и прекрасен човек.

— Мама е мъртва, нали? — с внезапно пресипнал глас попита Дженифър.

Келсо кимна.

— Да, Дженифър, мъртва е.

— А Боби?

Келсо въздъхна тежко.

— Боби е жив. Но е в интензивното отделение на болница „Шнайдер“.

— Какво му е?

Келсо се поколеба, сякаш затруднен да прецени дали да го каже, или не.

— Боби се възстановява и ще живее. Но гръбначният му стълб е засегнат от куршум и има поражения на мозъка. Казаха, че ще има проблеми с ходенето и може би с говора, но... но е жив, Дженифър.

— О, боже!

— Погледни ме! Той е жив, Дженифър, и в този момент това е единственото, което има значение.

Тя още не можеше да дойде на себе си, но в замаяното състояние, в което се намираше, в съзнанието ѝ се въртеше един-единствен въпрос:

— Защо? Защо някой ще иска да убие майка ми и да простреля Боби?

— Нямам представа, Дженифър. — Келсо поклати глава. — И точно в това би могла да помогнеш на полицията. В момента Боби не може да говори. А е възможно и да не иска да си спомня. Това също се случва понякога, особено с млади жертви на травмиращи престъпления. Според полицията обаче онзи, който се е вмъкнал в дома ви, е откраднал част от бижутата на майка ти. Те допускат, че тя се е събудила и го е изненадала, а Боби се е опитал да се намеси, и това обяснява защо са били нападнати.

— Онзи... мъж... Той се опита да убие и мен.

Келсо пак кимна и хвана ръката ѝ, за да ѝ вдъхне кураж.

— Моля те, не се безпокой, той няма да се върне. Полицията те охранява, пред стаята ти има денонощна охрана. Най-важното сега е друго — разполагаш ли с някаква информация, която би могла да им помогне да решат това ужасно престъпление?

Дженифър поклати глава. По-късно щеше да разкаже, разбира се, на полицията всичко, което помнеше, но точно сега беше съвсем обърквана.

— Искам... искам да се прибера у дома. — И изведнъж осъзна, че вече няма дом, защото след всичко, което се бе случило там, онази къща не можеше повече да ѝ бъде дом.

— Щом състоянието ти се стабилизира, обещавам, че ще бъдеш изписана веднага.

— Искам... искам татко. Кога се прибира?

— Скоро... Сигурен съм, че ще се върне съвсем скоро.

Но тя видя нещо в лицето на Келсо, долови лъжата и побърза да попита:

— Какво му се е случило? Защо не се обажда? Съобщихте ли му за мама?

Келсо стана. Беше очевидно, че нещо не е наред.

— Полицията продължава опитите да го открие, Дженифър.

— Но той е в Цюрих, в Швейцария.

— Да, това им е известно. — Келсо тръгна към вратата. — Трябва да се справиш възможно най-бързо, така че опитай се да си починеш. Ще говорим пак.

— Има нещо — позна Дженифър, — нещо не е наред, нали? С татко се е случило нещо, знам. Какво е станало?

— Не зная, Дженифър. — Келсо със съжаление поклати глава.

— Какво означава това?

Келсо въздъхна.

— Наглежда, швейцарската полиция е проверила всички хотели в Цюрих и не са успели да го открият там. Дори не са сигурни, че е влязъл в Швейцария, и нямат представа къде може да се намира. Знам само, че Интерпол прави всичко възможно да го намерят.

— Какво означава това?

— Това, Дженифър, означава, че е изчезнал. Баща ти просто е изчезнал.

След като Келсо си тръгна, Дженифър заби неவிждащ поглед в стената. Беше ѝ безразлично дали е жива, или умряла. Единствената мисъл в главата ѝ бе, че майка ѝ е мъртва, че брат ѝ може би никога вече няма да може да ходи и дори да говори и че баща ѝ е изчезнал, и тази „комбинация“ ѝ причиняваше такава скръб, че останалото просто не я интересуваше. Преживяното в ръцете на убиеца бе ужасяващо, а полицейският лекар, който я бе прегледал, за да я освидетелства след това, само бе задълбочил травмата ѝ. Но личната ѝ болка бе нищо пред загубата на майка ѝ, пред жестоката съдба, която очакваше Боби, и пред объркването във връзка с изчезването на баща ѝ.

Изведнъж се почувства съвсем сама. Нищо не бе в състояние да утеши мъката ѝ. Никога повече нямаше да чуе гласа на майка си, никога повече нямаше да я види.

След няколко минути влязоха лекар и сестра. Дадоха ѝ чаша вода и няколко жълти хапчета успокоително и скоро болката ѝ се притъпи.

Дойде полицейски детектив и я придружи в колата ѝ, за да си събере личните вещи и да заключи къщата в Лонг Бийч. Макар от

убийството да бяха минали почти два месеца, раната в душата ѝ продължаваше да е жива. От баща ѝ нямаше и помен, а полицията междувременно я бе информирала, че Интерпол не е могъл да открие Пол Марч нито в Цюрих, нито където и да било. Както бе резюмирал Келсо, баща ѝ просто бе изчезнал.

Тя каза на детектива, че иска да събере нужното ѝ сама. Обясни, че става дума за лични вещи на родителите ѝ, че иска да ги запази като спомен за тях.

— Съжалявам, госпожице. Мисля, че ще е по-добре да остана. Все още сте разстроена.

— Това е моят дом. — Тя го изглежда сурово. — Моля ви, нека не спорим.

Той видя погледа ѝ и за да не я тревожи допълнително, неохотно се съгласи:

— Така да бъде. Аз ще съм в колата отпред. Ако има нещо, само ме повикайте.

Когато най-сетне остана сама, тя тръгна из стаите. Беше замаяна. Тази някога щастлива къща сега бе пуста и студена. От някогашното щастие нямаше и следа. Тук се бе случило нещо ужасно и това никога повече нямаше да бъде неин дом, особено сега, след като и баща ѝ се бе изнесъл от нейния живот. Така и не можа да се насили да влезе в спалнята на родителите си — това просто щеше да е прекалено. Маскираният наистина не се бе появил, но кошмарът от онази нощ бе повече от жив.

Седна в креслото на баща си в неговия кабинет и огледа всички пощенски картички, крило ѝ бе пращал, когато бе малка. Искаше да се разплаче, но вече бе изплакала всичките си сълзи. Забеляза, че няколко чекмеджета са били отворяни, в тях бе ровено и после бяха оставени незатворени. Нещо повече, някой — вероятно полицията — бе тършувал и из дрешника към спалнята на горния етаж. Тя разтвори френския прозорец, погледна навън към пристана и навеса за лодки и се вслуша в шума на вълните. Съвсем наскоро баща ѝ си бе позволил малък разкош и бе купил на старо малка моторна лодка, с която бе започнал да излиза на риболов. Моторницата сега беше под навеса, покрита с паяжина.

Дженифър си наля чаша от уискито на баща си и запали от цигарите му. Родителите ѝ нямаше да одобрят, но вече нямаше кой да

одобрява или възразява, а и я бе обхванало странно безразличие какво прави. С чаша в ръка тя тръгна надолу по пътеката към дървения пристан и седна на ръба до бараката.

Имаше отлив. Краката ѝ се клатеха над мокрия пясък. До нея имаше тясна метална стълба, водеща надолу. Беше пролет и следобедният въздух бе хладен, а пронизващият атлантически бриз вдигаше „зайчета“ навътре в морето. Това бе мястото, където баща ѝ обичаше да се усамотява. Тя още помнеше нощите, когато се бе събуждала от кънтящите му неспокойни стъпки по дъските на пътеката — той крачеше неспокойно и явно мислеше над нещо, което не му бе позволило да заспи. По-късно, когато двамата с Боби вече бяха порасли, баща им понякога ги довеждаше тук, всички сядаха заедно на дъските и той започваше да им показва нощното небе: „Виждате ли онази звезда? Това е Сириус. А онази там?... Капела“.

Случваше се майка им да го повика от кухнята и той тръгваше натам, но не преди да ѝ намигне и да каже с усмивка: „Скоро ще се върна, миличка. Грижи се за братчето си“.

Тя затвори очи и този път заплака — никога вече нямаше да го чуе да се връща. Липсваше ѝ гласът му, липсваше ѝ присъствието му. Липсваше ѝ всичко, свързано с него. Точно в този момент така ѝ се искаше той да е до нея. Но не беше. Нямаше го. И през цялото това време не спираше да я измъчва този така и останал без отговор въпрос: защо? Защо майка ѝ бе заклана, а брат ѝ оставен да умира? Защо баща ѝ бе изчезнал и къде беше сега?

Зад тези въпроси се криеше някаква непонятна тайна. Келсо бе казал, че за полицията мотивът е взлом с цел грабеж — индикация за това бе липсата на няколко евтини бижута от стаята на майка ѝ — но няколко дни след трагедията двама детективи от отдел „Убийства“ я бяха посетили в болницата. Бяха поискали да им разкаже отново всичко случило се и особено се интересуваха дали баща ѝ напоследък е бил депресиран, вземал ли е успокоителни, бил ли е някога жена си.

Бе отговорила с „не“ на всички подобни въпроси. А след това бе почувствала омерзение от случайно подслушания разговор между детективите в коридора пред стаята ѝ. Бяха разговаряли за баща ѝ, сякаш той можеше да бъде отговорен, сякаш бе извършил престъплението или бе платил някому да го извърши. Само че това бе нещо, в което Дженифър бе неспособна да повярва дори за секунда, та

дори и само като хипотеза. Невъзможно бе баща ѝ да се опита да я изнасили и убие, да застреля Боби и да заколи майка им, както и да плати някому да направи тези зловещи неща. Самата мисъл за това бе отвратителна.

Дженифър се върна в кабинета и без да бърза, отвори чекмеджетата в бюрото на баща си — там бе пълно със сметки за издръжката на къщата и купища хартия, но нито следа от касетата, малкия преносим сейф, в който баща ѝ бе съхранявал жълтия адвокатски бележник. И от самия бележник нямаше следа и докато мислеше колко много бе ядосала баща си, тя си спомни за другия инцидент, когато бе отворила сандъка на тавана и бе споменала пред него името Джозеф Делгадо. Но беше обърквана... Беше ли се случило наистина всичко това? Бяха минали толкова години. Дали не си самовнушаваше тази история?

Цигареният дим я замая. От уискито ѝ се повдигаше, а тревожните спомени отново надигнаха вълната на мъката в душата ѝ. Отиде в банята, взе студен душ и нарочно остави ледената струя да пронизва кожата ѝ. Облече се, събра каквото бе решила да вземе — в това число всички албуми със снимки, нейни и на родителите ѝ — върна се за последен път в кабинета на баща си и видя на една от лавиците захвърлена връзка стари ключове. Поколеба се, взе я и се качи на тавана.

Отключи сандъка, но той бе празен.

Дженифър беше на гробището, свела глава над гроба на майка си. Преди две години тя бе единственият присъстващ на погребението член на семейството. Опелото бе скромно и сдържано — бяха дошли няколко съседни, шепа родственици от страна на майка ѝ, колеги на баща ѝ, които виждаше за пръв път, и Келсо. Цяла седмица след смъртта на майка ѝ от баща ѝ продължаваше да няма вест. Нито дума, нито ред, нито обаждане. Гробно мълчание.

Боби бе прекалено зле, за да присъства. Беше отишла да го види и той ѝ се бе сторил абсолютно безпомощен, прикован към инвалидната количка, с тръбички на системи в ноздрите. Петнайсетгодишно хлапе с посърнало обезсърчено лице. Келсо бе прав: Боби не можеше нито да ходи, нито да говори. Куршумът,

раздробил гръбнака му, го бе направил ням инвалид. Но в ръцете му бе останала малко сила и полицейският психолог го бе уговорил да напише описание на случилото се в нощта на убийството. Бяха използвали рисунки и текст, но явно Боби бе толкова травмиран, че се бе оказал неспособен да идентифицира престъпника. Споменът за окървавения труп на майка му, на който се бе натъкнал, бе толкова мъчителен, че след всяко споменаване на темата Боби се бе затварял все повече и повече в себе си. А после бе отказал да комуникира относно родителите си или за убийството. Сякаш искаше да изтрие случилото се от съзнанието си.

След няколко месеца борба с мъката Дженифър бе подновила учението си. Състоянието на Боби означаваше, че се налага да бъде взет за постоянно в дома за инвалиди Колдуел, където тя го посещаваше всеки ден. През онези първи месеци на споделена печал двамата се привързаха един към друг с неподозирана сила и Боби не искаше да я пуска да си ходи.

Колкото и да се бе старала, въпреки всичките си усилия Дженифър не бе успяла да затвори тази страница от живота си. Не можеше да понесе да живее сама в дома на родителите си, но и не можеше да се насили да продаде къщата, така че нае услугите на местен жител, който да коси тревата и да прави налагащите се дребни ремонти. Самата тя взе под наем апартамент в Лонг Бийч, може би заради необяснимата нужда да остане близко до мястото на щастливото си детство, а може би и защото бленуваше за деня, когато баща ѝ щеше да се върне и тримата заедно с Боби щяха да се опитат да загърбят разбития си живот и да заживеят наново заедно.

Дълго време не искаше да говори с никого, което накара приятелите и колегите ѝ да страдат. Започна да не отговаря, когато я търсеха по телефона, и се обаждаше на позвънилите ѝ само тогава, когато бе сигурна, че няма да ги намери и може да остави съобщение на телефонния им секретар. Малко по малко приятелите ѝ започнаха да свикват с мисълта, че не могат да се свържат с нея, и постепенно започнаха да я оставят на мира, убедени, че това е единственият начин някак да ѝ помогнат. Тя се научи да държи хората на дистанция и никога да не допуска близко до себе си някой, който би могъл да проникне зад защитната ѝ бариера.

Джак Келсо я посещаваше от време на време и се опитваше да разсее с приказки бавната ѝ агония. Често ходеше и при Боби. Но тя така и не бе научила що за човек е той, а той пък, от своя страна, така и не ѝ бе обяснил при какви обстоятелства се е запознал с баща ѝ — ограничаваше уточненията с това, че двамата с него се занимавали с едни и същи неща. През следващата година и той бе разрешил визитите си, така че по това време болката от спомена за баща ѝ се бе превърнала в съжаление за загубата. Тя обаче така и не бе загубила надежда, че един ден някой ще ѝ обясни причината за случилия се кошмар, както и че баща ѝ ще се завърне.

В продължение на месеци след смъртта на майка ѝ полицията се отбиваше да я посети, но детективите не криеха, че разследването на случилото се е в задънена улица. Питаша я отново и отново не си ли е спомнила нещо ново, каквото и да било, някаква подробност, колкото и незначителна да изглежда. Тя им разказа за деня, в който бе открила онези документи на тавана, разказа им за снимката, която бе видяла, съобщи им името на човека в затворническа униформа, който бе приличал толкова много на баща ѝ: Джозеф Делгадо.

— Ще проучим въпроса — обеща един от детективите. — Ще видим какво ще изровим.

Само че при следващото си идване ѝ съобщиха, че няма никакви новини.

— С това име не е свързано нищо. Сигурна ли сте в името, Дженифър?

— Да, абсолютно.

— Добре, ще ви информираме, ако се натъкнем на нещо.

Оттогава бяха минали месеци, но детективите повече не се бяха появили. Имаше нощи, когато сънуваше, че са заловили онзи, който бе убил майка ѝ и бе унищожил живота на Боби, и че тя се явява в съда, за да се изправи пред маскирания мъж и да даде показания срещу него, та да го изпратят на електрическия стол. Сънят ѝ бе абсурден — Ню Йорк вече не изпращаше осъдените убийци на електрическия стол — но трескавото ѝ въображение жадуваше за възмездие. Тя с наслаждение виждаше в съня си как нападателят ѝ се гърчи и проси милост, а изпод маската му излиза дим, докато тялото му гори. Сънуваше как най-сетне мъката и дълбоко стаяваният в нея гняв се стопяват и тя отново намира душевен покой. А понякога сънуваше как

след края на процеса и екзекуцията на маскирания баща ѝ се задава по дъсчената пътека, също както в спомена от детските ѝ години, усмихнат, както само той можеше да се усмихва, разперил широко ръце и спрял, за да я изчака да се хвърли в прегръдката му.

Сънища...

На двайсет и три Дженифър се дипломира с общ бал, позволяващ ѝ да мине на косъм. През последната година бе вложила всичко от себе си, безжалостно бе скъсала с всички и всичко, в това число и така ценното приятелство с Марк, само и само за да може да се съсредоточи върху учението. Знаеше, че това е част от защитния ѝ механизъм, че има нужда да се оттегли от света и да се остави работата да я погълне, за да зарови по този начин скръбта. Малкото си свободно време посвещаваше на работа където ѝ падне, колкото да може да посреща текущите си разноски, като внасяше останалото с цел да допълни приходите от завещанието на майка им за издръжката на Боби в Колдуел. След дългогодишна борба най-сетне бе пробила и мечтата ѝ някога да стане адвокат се бе сбъднала.

Уви, това не можеше да се каже и за другите ѝ мечти. Полицията така и не бе заловила мъжа, убил майка ѝ и прострелял Боби, а и баща ѝ не се бе появил.

5.

Швейцарските Алпи

Римляните вярвали, че душите на мъртвите се навъртат край гробниците — Чък Маккоул бе чел това някъде — но той самият никога не би повярвал, че в планината може да го чака призрак.

Заваля точно когато той подкара наетото рено нагоре по стръмния каменист път. Когато пътят — по-скоро пътеката — най-сетне свърши, Маккоул наби спирачки и слезе от колата. Беше на двайсет и една, в отлична форма, мускулест, с късо подстригана руса коса и имаше здравия външен вид на човек, прекарващ времето си на открито.

Над него се извисяваха скалистите върхове на Алпите. Онзи, който го интересуваше, се казваше Васенхорн, издигаше се на над три хиляди метра и бе застинал като вкаменен динозавър, надничаш изпод мъглата на леден облак. Маккоул се върна при колата, отвори багажника и започна да вади алпинистката си екипировка. Найлонови въжета, телескопичен пикел, котки за обувките и малка раница. Върза пластмасовата каска за колана си и преметна въжетата през рамо. Тук, на височина от само хиляда метра, температурата бе вкочаняваща дори през пролетта, защото Алпите оставаха покрити със сняг. Днес не смяташе много да се катери, напротив, по-скоро се готвеше само да походи, но при тези стръмнини и по тези пътеки това щеше да е доста изнурително ходене, а въжетата бяха разумна предпазна мярка.

Западната страна на Васенхорн се намира на самата граница от швейцарската страна, докато източната се спуска по-плавно към италианската страна на границата — и това бе посоката, в която се бе запътил Маккоул, като очакваше около два часа здраво ходене. Върхът на планината представляваше огромен глетчер от масивен лед, който трябваше да пресече, но работата бе в това, че когато човек най-сетне се добереше до върха, разкриващата се оттам гледка бе способна да ти спре дъха.

В ясен ден човек можеше да види назъбените върхове на планините, дълбоките долини, които Ханибал бе прекосил начело на

пехотата и слоновете си преди двайсет и два века, за да покори Рим, както и каменистия Симплонски проход, от който Наполеон бе изкопал милиони тонове скала само и само за да прекара на юг безбройната си армия по време на своята италианска офанзива. А още по-нататък бе Италия, където склоновете на планините кротко се спускаха до топлото езеро Лаго Маджоре с прекрасната гледка към кацнали по върховете на хълмове замъци, живописни села и сгушени манастири, един поглед към които бе достатъчен, за да занемееш.

Той заключи реното, метна на гърба си добре натъпканата раница и погледна колко е часът — беше 9:52 сутринта.

Сутрешният мраз впи зъби в костите на Маккоул въпреки защитното му облекло. Най-сетне бе стигнал при глетчера и загледан надолу, бе поспрял за малко, колкото да възстанови дишането си. Издишваният въздух образуваше пред лицето му облак от пара.

Под него се намираше дълго, дълбоко и назъбено с остри скали дере, изглежда, формирано тук преди стотици хилядолетия, изядено в тялото на планината през ледената епоха от преместващи се скали и канари — доказателство за страховитата мощ на природата. В центъра на дерето се намираше и замръзналият глетчер — плътна маса от покрит със сняг син лед, проснала се на четвърт километър до отсрещния склон.

Слънцето вече се бе издигнало и комбинацията от отразена от снега слънчева светлина и разреден въздух му причиняваше леко главоболие. Той сложи очилата „Рей Бан“ и пластмасовата каска, преди да поднови прехода. Металните котки на обувките му осигуряваха добро сцепление, а ледът под краката му изглеждаше плътен. Маккоул тръгна бавно и предпазливо. Около него нямаше нищо друго освен бял студ и пълна тишина, нарушавана само от задъханото му дишане и хрущящия под обувките му сняг. След трийсет минути се намираше на петдесет метра от отсрещния край на глетчера. Отново спря да си поеме дъх.

Гледката оттук бе направо невероятна. Под него и в далечината се намираше Италия с каменистите си живописни алпийски села с характерните къщи с червени керемиди, впили се в склоновете на планините, сякаш противопоставяйки се на гравитацията. С

настъпилото пролетно затопляне ледът на глетчера бе започнал да се премества и топи, да захранва стотиците реки и водопади с вода, търсеща най-бърз начин да стигне до равното. Рисковано бе точно сега да се опитваш да пресечеш глетчера, освен ако не си опитен планинар и само при положение че познаваш добре маршрута. Маккоул не беше чак толкова опитен, но познаваше маршрута, понеже вече бе минавал веднъж пред тези места преди две години в края на септември, в състава на алпинистка група. Сега обаче бе пролет и рискът бе много по-голям.

Добре виждаше пред себе си поредица тесни цепнатини в снега. Пукнатините в леда представляват смъртна опасност, защото се образуват от комбинираното въздействие на студ и налягане на въздуха. Няколко от тях стигаха на метър-два дълбочина, но имаше и такива, които си бяха истински пропасти, защото стигаха до самото дъно на глетчера, а това означаваше поне стотина метра. Паднеш ли в някой от тези капани, измъкването е крайно съмнително. Маккоул преброи три такива дълбоки пропуквания в леда, всяко широко може би към метър, разположени през интервали от пет метра. Друг път нямаше, така че трябваше да ги преодолее.

Нямаше никакви съмнения, че ще може да ги прескочи една след друга и трите — това не бе никакъв проблем.

Безкрайно внимателно Маккоул разрови с върха на пикела ръба на пукнатината. Снегът изглеждаше плътен. Първата пукнатина отстоеше на две крачки от него. Той отстъпи назад, за да се засили. Котките му гарантираха отлично сцепление и нямаше да има проблем да набере достатъчно скорост, за да направи скока.

Бе пробягал само три дълги крачки, когато невъзможното се случи. В един миг краката му бяха във въздуха, а в следващия отчаяно се опитваха да стъпят на нещо, защото снегът под тях изчезна, понесен като от лавина.

Господи!...

Маккоул изкрещя, загуби равновесие и пропадна в зейналата пукнатина.

Отвори очи. Лежеше по гръб. Студът беше убийствен. Зъбите му тракаха, виеше му се свят. Чувстваше тялото си, сякаш го бяха удряли с

пневматичен чук. Черепът тъпо го болеше, но все пак пластмасовата каска несъмнено му бе спасила живота. Нямаше представа на каква дълбочина е пропаднал, но точно над себе си виждаше отвора на пукнатината: назъбен ослепително син къс небе. Затрудняваше се да прецени разстоянието, но смяташе, че се намира на поне седем-осем метра под повърхността.

Мамка му...

Бавно раздвижи ръце и крака. Не усети нищо счупено, макар всичко да го болеше. Лежеше върху купчинка сняг, образувана вероятно от малката лавина, получила се след срутването на отсрещната стена на пукнатината в резултат от приземяването му върху нея. Изглежда, точно тази купчинка бе омекотила падането му. Макар в първия момент да се бе зарадвал, че е оцелял, вече усещаше, че го обхваща паника.

По лицето му се стичаха струйки пот, сърцето му биеше бясно. Разбираше отлично, че задържи ли се тук, просто ще замръзне. Отново вдигна поглед към парчето синьо небе. Въжето продължаваше да е на рамото му. Може би щеше да успее да се изкачи догоре, запънал гръб и крака в двете стени на пукнатината.

Зрението му вече се бе адаптирало към полумрака тук. Маккоул установи, че ледената камера е слабо осветена. Стените играеха роля на огледало и отразяваха надолу светлината от небето. Тук-там имаше малки джобове тъмнина, пукнатината се простираше начупена от двете му страни.

Раздвижи краката си и вече се готвеше да ги опре в стената пред себе си и да започне изкачването, когато някакъв тъмен предмет в леда точно пред него привлече вниманието му. Не можеше да разбере какво точно има там — контурът бе размит — но беше очевидно, че става дума за запечатан в леда предмет с правоъгълна форма.

Маккоул се намръщи и приближи лице до стената. Единственото, което различаваше, бе някаква тъмна форма. Заинтригуван, той свали раницата си и напипа пикела. Предметът не беше много навътре. Започна да копае в леда и около него се посипа водопад от ледени късчета. Усети, че удря в нещо меко. Когато най-сетне разчисти последните парчета лед с премръзналите си пръсти, видя, че е брезентова раница. Но какво можеше да прави раница на дъното на глетчер? На всичко отгоре изглеждаше в доста добро състояние. Беше

плътно замръзнала с гърба си към леда. Маккоул я прихвана по-здраво, дръпна я рязко няколко пъти и раницата се освободи от прегръдката на леда с шум, подобен на развиване на тиксо от ролка.

„Господи, тежка е.

Забрави раницата, Чък. Остави я и се измъквай по-скоро оттук, по дяволите“.

Костите продължаваха да го болят, а коленете му трепереха. Изкатерването щеше да е адски трудно. Маккоул опря отново гръб в стената — раницата на гърба му омекотяваше натиска — вдигна хоризонтално единия си крак, заби котките в леда, после вдигна втория успоредно на първия и натисна. Бавно, мъчително бавно започна да се изкачва. Беше изминал около два метра, когато изживя най-силния шок в живота си. Замръзна на място, неспособен да си поеме дъх, и едва не се срина долу от изненада.

„Господи!!!“

И отново впери изумен поглед пред себе си.

Изад ледената стена го гледаше призрачно човешко лице.

6.

Италиано-швейцарската граница

Хеликоптерът модел „Августа“ се спусна от ниските дъждовни облаци и направи едно кръгче, преди да кацне.

Шумът на роторите заглъхна и Виктор Карузо изморено се надигна от седалката. Беше дребничък, малко над петдесетте, с гъст прав мустак по ръба на устната и пронизващи сиви очи. Захвърли встрани фасата от цигарата си и в същия миг порив на вятъра изми лицето му с ледени капчици дъжд.

— Страхотно начало на деня — извика той на пилота.

— Би могло да е и по-лошо, капитане.

— Понякога се съмнявам — мрачно заяви Карузо. — Едва ли, ако са те събудили в пет сутринта.

Вдигна яката на шлифера си и погледна двете синьо-бели коли, паркирани наблизко. Неколцина униформени служители на местната станция на карабинерите във Варцо чакаха под дъжда, бърбореха си нещо и пушеха. Карузо вдигна поглед към планината. Не че се виждаше много. Отвратителна сутрин и гледката бе скрита от въртящата се маса на тъмносив облак.

Мъж в сержантска униформа и с радиостанция в ръката се отдели от групата и тръгна към него. Висок и енергичен, той стискаше къса пура между зъбите си; захвърли я, преди да козирува.

Карузо кимна и каза:

— Сержант Барти, нали?

Барти протегна ръка.

— Добро утро, капитане. Благодаря, че дойдохте.

Карузо отново погледна към надвисналите сиви облаци.

— Кажи ми какво му е доброто. Вчера бях в Торино и се занимавах с личните си работи в очакване на първия ми свободен ден от цял месец и в един момент някакъв идиот от управлението ми се обажда, за да ми каже, че се налага да отлетя на север по чукарите.

Барти се усмихна.

— Съжалявам, че провалихме почивния ви ден, но ни трябваше помощта на експерт. Нали познавате този район, капитане?

Карузо направи гримаса и неволно погледна свъсените зъбери.

— По-добре, отколкото бих желал. Баща ми е роден тук, а и аз веднъж бях командирован из тези места за половин година. Още мога да го докажа с мазолите по ходилата си. — Дъждът продължаваше да се сипе на фина мъгла, но това не попречи на Карузо ловко да запали нова цигара в шепите си и да затвори с щракване запалката. — И къде, казваш, е трупът?

Барти кимна към планината.

— Там горе, на около час, час и половина път, повечето пеша. Облаците са прекалено ниско, за да използваме хеликоптер.

Карузо отчаяно извъртя очи нагоре.

— Знам го от моя пилот. Не можем ли да отидем поне с кола?

— Само до Алпе Велия, опасявам се. Оттам нататък трябва да извървим разстоянието до глетчера. Познавате ли Алпе Велия, капитане?

Карузо кимна и въздъхна. Алпе Велия беше необятен природен резерват в италианските Алпи, напълно затворен за трафик, освен за колите с висока проходимост на патрулната служба към резервата. Но дори те не можеха да изминат цялото разстояние по каменистите пътеки по границата с Швейцария.

— Прекрасно. И кой сега е там горе?

— Двама от моите хора. Единият е местен, познава района на глетчера много добре. Другият е съдебен патолог от Торино, казва се Рима.

— Вито Рима?

— Познавате ли го?

Карузо кимна:

— Казват му Вито Лешояда. Има ли някъде труп, смятай, че Вито е наблизо. Давай нататък.

— Отцепили сме мястото. Не че е кой знае какво, защото там е спокойно като в ковчег под земята. — Барти мушна с пръст към хората си. — Другите ще чакат тук, докато не ни потрябват. Няма никакъв смисъл всички да премръзнем до смърт на глетчера.

Карузо отново въздъхна. Последното, от което имаше нужда точно сега, бе да се потътри из планините в това скапано време и да

търси пътя из студения мокър сив облак. Обърна се и забеляза смущението на Барти.

— Какво има, сержант? Изглеждаш ми угрижен.

Барти се смръщи.

— Тази история... Много е странна, да не кажа нещо по-силно. Живея тук от двайсет години и за пръв път ми се случва нещо подобно.

Карузо хвърли фасата си и кимна към фиата.

— Окей, да вървим. Ще ми разкажеш по пътя.

Във фиата бе по-топло, макар разликата да не бе кой знае колко голяма. Карузо избърса с пръст кондензираната по предното стъкло влага, посегна да запали нова цигара, но размисли. В Италия имаше две основни полицейски сили: полувоенизираните карабинери, към които се числеше самият той, и гражданската полиция. Големите градове бяха под юрисдикцията на гражданската полиция, докато селищните райони бяха към карабинерите, макар в много случаи да имаше застъпване. Карузо бе на щат към отдел „Убийства“ на управлението в Торино. Местният участък във Варцо, който покриваше и района, където бе намерен трупът, бе поискал от Торино помощ и Карузо бе изтеглил късата сламка. От друга страна, не се случваше чак толкова често да разследваш намирането на труп, открит замръзнал в ледник.

Той погледна косо към сержанта.

— Мисля, че е време да ме запознаеш с подробностите.

— Вчера следобед ни позвъниха от швейцарската полиция в Бриг. Млад американски катерач, отседнал в местен хотел в Симплон, „Бергхоф“, съобщил за намирането на тяло високо в планината. Както се оказва, трупът бил замръзнал в дълбока пукнатина на глетчера Васенхорн. Американският младеж правил преход през глетчера, пропаднал в пукнатината и съвсем случайно открил тялото.

— Младеж? На колко години е?

— Двайсет и една. — Барти се поусмихна. — За такива като мен това си е хлапе. Казва се Чък Маккоул.

— И какво е правил тоя Чък на глетчера?

— Той е турист, обича да ходи из планините и да се катери. Оказва се също, че е намерил раница, заклепена в леда,

непосредствено до тялото.

Карузо вдигна заинтригувано поглед.

— Имало ли е нещо в раницата?

— Американецът я оставил в пукнатината... обяснявам си го с шока от намирането и на трупа. Прецених, че е най-добре да не я докосваме, докато не дойдете с Рима.

— Правилно. Продължавай.

— Швейцарската полиция изпратила екип на Васенхорн. Разбрало се обаче, че тялото е на нашата страна. Тогава се обадили на нас.

Барти поспря, защото фиатът подскочи, надигна се странично, после се изравни. Карузо се взря в ръмежа от другата страна на стъклото. Теренът беше неравен, гледката — унила. Обърна се отново към Барти, който продължи:

— Изпратих на свой ред патрул да направи оглед. Тялото е замръзнало в леда на два метра от дъното на пукнатината.

— Мъж или жена?

Барти сви рамене.

— Предполагаме, че е мъж. Но лицето зад ледената стена се вижда изкривено. Няма начин да сме абсолютно сигурни.

— Но няма съмнение, че се намира откъм нашата страна на границата?

Барти кимна.

— Абсолютно никакво. Проверих няколко пъти на картата. Швейцарците могат да се смятат за късметлии, че случаят не е техен и че този път лайненият край на пръчката се пада на нас.

— Защо?

Барти го погледна за момент.

— Има нещо доста странно в тялото.

Карузо понечи да попита нещо, но се разколеба, защото Барти спря фиата. Пред тях се виждаше тясна камениста пътека, покрита с фина снежна пелена. Беше пределно ясно, че фиатът не може да продължи нататък. Карузо видя стъпките на онези, които бяха минали преди тях. Облакът и мъглата малко се бяха разсеяли, ръмежът почти бе спрял и гледката, която се разкриваше пред очите им, бе непредаваема с думи. Извисяващи се зъбери, покрити със снежни шапки, стърчаха от гърдата на планината — част от масива на Алпите,

образуващ естествената граница между Швейцария и Италия. Далеч пред тях се издигаха славният Матерхорн и величественият Айгер.

Карузо огледа покритата с каменни плочи пътека, която отиваше нагоре. Знаеше, че това е един от древните маршрути за мулета, кръстосващи Алпите като паяжина — изтрети от ходене по тях пътеки, използвани от дълбока древност от контрабандисти, пренасящи стока.

Той погледна сержанта.

— Така и не ми каза какво му е странното на трупа.

Барти дръпна ръчната спирачка.

— Мисля, че е най-добре първо да го видите с очите си.

7.

До една от пукнатините стояха двама млади полицаи. И двамата бяха облечени в дебели зимни якета, а до тях имаше малък примус, на който правеха кафе. Разкъсани облачни валма се въртяха около Васенхорн под студеното слънце и Карузо усещаше с пълна сила суровата неконтролируема мощ на природата.

Глетчерът представляваше забележителна гледка. Изграден от добре уплътнен сняг, син в нюанса на патешко яйце, масивът приличаше на широка замръзнала река. Тук-там по повърхността му се виждаха дълбоки пукнатини, някои от които се отваряха в широки пропасти. До една от тези пукнатини имаше две закрепени в леда въжета, които стигаха до ръба и изчезваха някъде надолу. Бяха вървели над час, за да се доберат дотук — не час безгрижна разходка из планината, а час изнурително изкачване през неравен и пълен с коварни опасности терен. Преходът се бе оказал наистина изтощителен и Карузо го бе изминал запъхтян през по-голямата част от пътя. Краката му трепереха и ходилата му бяха подбити, но не бе чак толкова изтощен, че да не може да се възхити на величествената гледка.

— Къде... е... Рима? — на пресекулки изрече той.

Барти сви рамене.

— Вероятно се е спуснал в пукнатината и прави оглед на трупа.

— Разбери какво точно става.

И докато Карузо продължаваше да диша тежко, сержантът отиде при двамата млади полицаи. Наблизо бе разпъната малка палатка, а в снега бе очертан квадрат с жълта полицейска лента, опъната между къси алуминиеви пръти, забити около отвора на пукнатината. Барти се върна заедно с единия полицаи и го представи:

— Ефрейтор Фаусто.

Младият мъж отдаде чест.

— Капитане.

— Разкажи какво става.

Ефрейторът посочи пукнатината.

— Както виждате, отцепихме мястото. Патологът още е долу.

— Сержантът ме увери, че познаваш тези места по-добре от планинските кози.

Ефрейторът се усмихна и сви рамене.

— Някога работех в близкото село като планински водач.

— А глетчерът?

— Пресичал съм го и аз не знам колко пъти. Това е един от туристическите маршрути.

— Какви хора идват тук?

— Основно туристи. Италианци и швейцарци. Мястото е популярно за катерачи. Хората изпитват тръпка от минаването през глетчера.

— Това ле е ли опасно?

— Не ако познаваш терена или използваш водач.

Карузо се обърна към Барти:

— Искам да видя трупа.

Ефрейторът ги заведе до края на пукнатината. Карузо надникна в бледосинята камера, която с дълбочината ставаше все по-тъмна. Изпъкнал корниз пречеше да се види самото дъно.

— Общо взето лесно спускане — обади се Барти.

— Нямам друг избор, освен да ти повярвам. Води...

Барти се препаса с алпинистки ремък, хвана без колебание едно от въжетата и започна да се спуска.

Карузо го последва.

В пукнатината цареше дяволски студ. Карузо се спускаше, като се оттласкваше с крака от стената. В един момент видя някъде под себе си ярка светлина и след секунди Барти го хвана през кръста.

— Окей, вече сте долу, пуснете се.

Карузо стъпи на земята и пусна въжето. Снегът под краката му беше пресован. Пукнатината извиваше и на метри зад завоя ярки прожектори осветяваха пода на ледената камера. Набит мъж стоеше изправен над отворена в краката му лекарска чанта, парата на дъха му се извиваше в мразовития въздух. Имаше посивяла брадичка, носеше очила с дебели метални рамки, беше облечен в подплатено с кожа арктическо яке, а ръцете му бяха в дебели вълнени ръкавици.

— Крайно време беше някой да дойде да ми прави компания — с кисел тон се обади той. — Започвах да си мисля, че съм прихванал нещо заразно.

— Как си, Рима?

— Студен като целувка на погребален агент. Вярно е, че ми се е случвало да работя на доста шибани места, но това просто е върхът.

Карузо огледа пода на камерата.

— Провери ли наоколо?

Рима кимна.

— Огледах възможно най-подробно по десет метра в двете страни от тялото. Повече няма как — нататък стените се сближават и пролуката става много тясна.

— И?

— Нищо. Опасявам се, че единствената находка ще си остане намерената от американеца раница.

— Къде е тя?

— Ей там. — Рима кимна към голямата черна найлонова чанта, подпряна на отсрещната стена, и Карузо я вдигна. Найлонът бе леденостуден и леко замъглен. Под него се виждаше брезентова раница. Изглеждаше тежка, в добро състояние и имаше метална заключалка.

— Не си ли я отварял?

— Опитах, но е толкова замръзнала, че реших да я оставя на водещия следовател, когато пристигне. — Рима се усмихна. — Това, предполагам, си ти.

Карузо остави раницата на пода.

— Окей, да обърнем малко внимание на трупа. Нещастен случай ли е според теб?

— Невъзможно е да се разбере, преди да се е размразил. — Рима посочи с пръст зад гърба си. — Виж сам. Там е.

Рима светна с фенерче и поведе Карузо по дъното на ледената камера. Стигнаха до сгъваемо алуминиево столче с брезентова седалка, обърнато с лице към лявата стена. Отляво на столчето имаше издълбана в леда квадратна дупка, ниско до пода на камерата.

— Ето тук американецът е открил раницата — обясни Рима. — Трупът е на около половин метър над главата ти, в хоризонтално

положение със съвсем лек наклон нагоре. За да го видиш, трябва да стъпиш на столчето.

Карузо стъпи на клатещото се столче, насочи лъча на фенерчето към ледената стена и изживя момент на истински ужас. От вътрешността на леда го гледаше гротескно разкривено човешко лице.

— Изправя ти косата, нали? Тук ледът играе ролята на фризер. Няма да сбъркам, ако кажа, че тялото е идеално запазено.

Карузо потръпна, взря се по-внимателно и каза на Барти:

— Още не си ми казал какво му е... странното.

— Прегледах внимателно случаите на изчезнали хора, както и такива, за които е известно, че са се изгубили в тази част на Алпите. Всички са намерени — мъртви или живи. Швейцарците твърдят същото за своите хора.

— Колко назад във времето си прегледал архивите?

— Двайсет години, както и швейцарците. И мога да ви уверя, че властите от двете страни на границата водят на отчет всеки изчезнал по тези места. Така че е доста странно да се натъкнем на мъртвец, за чието изчезване никой нищо не знае.

Замръзналата глава се виждаше доста ясно: носът и устните, ушите и бузите, къдравите кичури тъмна коса, полепнали по челото. Карузо насочи отново лъча към лицето и отново изпита тревожно чувство. Кожата бе алабастровобяла, а очите — широко отворени.

— Колко дълго смяташ, че е престояло това тяло тук?

— Не мога да кажа, преди да сме го изрязали от леда и да разполагам с него на масата — сви рамене Рима. — Но определено става дума за дълго време. Знаеш ли нещо за глетчерите, капитане?

Карузо поклати глава.

— Почти толкова, колкото знам за жените след трийсетгодишен брак.

Рима се усмихна и посочи зейналата паст на пукнатината, през която проникваше светлина и многократно се отразяваше от сините стени, преди да стигне до тях.

— Намираме се на осем метра дълбочина, а тялото е на два метра от дъното. Ледът на глетчерите се образува от дъжда и снеговалежите. Те са в основата на механизма на опресняването му. С течение на годините той се уплътнява — така наречения пак — и нараства. Но едновременно с това се топи и пълни реките на долините.

— Рима сви рамене. — Тяло на тази дълбочина би могло да престои доста дълго. Може би години.

— Ще ти повярвам. Е, свърши ли?

Рима потри замръзналите си ръце.

— Почти. Следващата стъпка е да изрежем нашия приятел от леда. Ще използваме верижен трион.

— Трябва да поговоря с американеца. Къде е той?

— Един от моите хора отиде да го вземе от швейцарския хотел — обясни Рима. — Уредих да използваш един от кабинетите в участъка.

— Добре. Направени ли са всички необходими снимки?

— Разбира се, всичко, от което някога бихме имали нужда.

Карузо хвърли последен поглед на запечатаното в леда лице, потръпна пак и слезе от столчето.

— Окей, видях предостатъчно. Да се качваме.

* * *

Кабинетът в малкия участък на карабинерите във Варцо гледаше към миниатюрен площад. Карузо седна зад бюрото до прозореца, където светлината бе предостатъчно, и взе плика с веществените доказателства. Нахлузи на ръцете си латексови ръкавици за еднократна употреба и извади тежката раница. Ледът се бе разтопил, така че брезентовата материя бе просмукана от влага.

По време на целия път до участъка любопитството го бе гризало отвътре и сега даже усещаше тръпки на нервна възбуда във връхчетата на пръстите на ръцете и краката си. Той извади комбинираното си швейцарско джобно ножче и се опита да насили заключалката с острието. Но тя не поддаваше. Карузо вдигна слушалката на вътрешния телефон и се свърза с дежурния.

— Имате ли голяма отвертка?

— Господине?

— Обажда се Карузо. Трябва ми отвертка. Колкото може по-здрава.

— Ще видя дали ще мога да намеря нещо, господине.

След пет минути на вратата се почука и на прага се появи ефрейтор с голяма, зловещо изглеждаща отвертка.

— Тази ще стане ли, капитане?

— Ако не стане, ще ми трябва динамит. Благодаря, това е всичко.

Този път Карузо използва съвместно отвертката и острието на ножчето, стиснал раницата между краката си. Трябваше да вложи всичките си сили, но на третия опит ключалката изпращя и се предаде. Карузо вдигна платнения капак и отвътре лъхна силна миризма на брезент.

Той надникна и видя смачкани дрехи, сред които палто, костюм, риза, вратовръзка и дори лачени обувки. Под дрехите имаше автоматичен пистолет „Браунинг“ и нещо като тънък портфейл от черна кожа. Пистолетът изглеждаше в прилично състояние и по него нямаше и следа от ръжда. Карузо извади портфейла, постави го на бюрото, вкара тънкото острие на ножчето си в предпазния пръстен около спусъка на пистолета, извади го така от раницата, сложи го до портфейла и няколко минути замислено разглежда съдържанието на раницата.

Накрая вдигна портфейла. Безкрайно внимателно вкара острието на ножчето в сгънатата част и с леко усилие го отвори. За негова изненада се оказа, че това не е портфейл, а калъфка за паспорт. Започна да разгръща страниците, но в този момент на вратата се почука и ефрейторът подаде главата си в стаята.

— Господин Маккоул е тук, капитане.

— Дайте ми пет минути и го въведете.

Карузо седна на ръба на бюрото и погледна разположилия се срещу него млад американец. Чък Маккоул бе ниско подстриган, здраво сложен и явно добре възпитан. Погледът му бе фиксиран върху изсипаното на бюрото съдържание на раницата.

— Това ли намерихте в нея, сър?

— Si.

— Мога ли да погледна?

— Да, можете да погледнете. Но, моля, не докосвайте нищо.

Маккоул прояви особен интерес към оръжието.

— Мамка му, страхотна работа, а?

— Pardon?

Маккоул се поусмихна.

— Исках да кажа, че цялата тази проклета история е нещо изключително. Замръзналото в глетчера тяло. Пистолетът, калъфът за документи. Адски странно...

Карузо кимна.

— Така е, определено странна работа. И кой знае какво още ще научим след аутопсията на трупа. Но аз ви моля да ме извините за лошия ми английски. Не ми се удава често да го практикувам. Разкажете ми, ако обичате, как намерихте тялото.

— Но аз вече разказах всичко на сержант Барти.

— Моля ви, искам и аз да го чуя.

И Маккоул му разказа.

Карузо го изслуша и после каза:

— Предполагам сте се изплашили доста.

— Ако ме извините, истината е, че едва не се насрах.

— И сте имали голям късмет, че сте се измъкнали от пукнатината. Намерихте ли нещо друго освен раницата?

— Не, сър.

— Сигурен ли сте?

— Баща ми е частен детектив. Никога не бих лъгал, когато се отнася до вещественни доказателства.

Карузо кимна. Някакво вътрешно чувство му подсказваше, че младежът казва истината.

— Извинявам се за времето, което ви отнех, но държах лично да говоря с вас. Повече няма да ви задържам. Кога напускате Швейцария?

— Обратният ми полет е след четири дни. Това ли е всичко, капитане?

— Да, това е.

Маккоул стана.

— Ще възразите ли, ако ви попитам нещо?

— Разбира се, че не.

— Какво всъщност става?

Карузо се смръщи, наведе глава, после вдигна поглед.

— Scusi, не ви разбрах.

Маккоул се усмихна.

— Исках да кажа, каква е тази история? Кой е човекът в леда?

— Не мога да потвърдя самоличността му, докато не огледаме трупа. Но съгласно паспорта, който намерих, има основание да се предполага, че става дума за американец на име Пол Марч.

8.

Ню Йорк

Лерой Мърфи надвеси двуметровото си тяло над инвалидната количка и свали слушалките „Сони“ от главата на Боби. Намираха се в оранжерията на Колдуел, вратата беше отворена и в топлото помещение нахлуваше студен вятър. Бяха тримата: Дженифър, Боби и Лерой — чернокож болногледач в бяла униформа, опъната до спукване по мускулите на мощното му, черно като катран тяло.

Боби седеше в инвалидната количка, наклонил глава на една страна, от ъгълчето на устата му се стичаше слюнка. Дженифър се наведе и я избърса с хартиена кърпичка. После извади от чантичката си гребен и среса косата на Боби — вятърът я бе разрошил.

— Окей, обърнахме му достатъчно внимание — обади се Лерой. — Като го гледам, готов е за рок. Време е за въпроси и отговори, Боби. Малка почивка от Майкъл Джексън. Боби харесва Майкъл, нали така, мъжки? — Боби кимна и Лерой се усмихна. — Тук Боби е нещо като почетен брат. Знае повече за музиката от всички, които познавам. Нали, Боби. Хайде сега да го покажем на Джени. — Боби се усмихна криво и отново кимна, а Лерой сложи в скута му отворен бележник и му подаде химикалка. — Само така, пич. Я да видим сега... Песента се казва „Closer Than Close“. Искам изпълнителя и годината.

Боби стисна химикалката между палеца и показалеца си и задраска по страницата: Роузи Гейнс.

— Кажи ми кога, човече. Не ме излагай.

И Боби послушно дописа: 1997.

— Само така, знаех си. Следващият обаче е труден. През същата година Кулио има парче, което остана в класациите четири седмици. Искам заглавието. Хайде да впечатлим Джени.

Боби се поколеба за момент, изкриви лице в опит да се съсредоточи, после написа нещо в бележника и се ухили тържествуващо.

Лерой провери отговора и се плесна по масивното като дънер бедро.

— Пич, да знаеш, че си истински ходещ архив. Сигурен съм, че няма слон с памет като твоята.

Разроши косата на Боби, стана, готов да си тръгне, и погледна Джени, усмихнат до уши.

— Никога не ме е провалял, нито веднъж. Може да спечели всяко проклето състезание. Коли, почивка в курорти, купища долари. А аз, аз ще му бъда мениджър.

Дженифър докосна ръката на болногледача и усети нежността под силата.

— Благодаря ти, Лерой.

— Винаги съм на разположение.

В оранжерията беше слънчево и много тихо. Ливадата навън стигаше до гъста борова гора, а наблизо имаше езеро. Лек повей на вятъра нахлу през вратата и отново разроши косата на Боби. Дженифър пак се наведе и я оправи с пръсти.

— Е, как я караш?

Боби лекичко кимна и се залюля напред-назад в количката си. Беше на седемнайсет, но с млечнобялата си кожа и русолявата си коса приличаше на хлапе на четиринайсет. Беше си свенлив по рождение, но понякога под благия му характер избухваше огнен темперамент, свързан повече с чувството на безсилие, отколкото с моментно настроение. От време на време Дженифър си мислеше за онова, което можеше да постигне брат й, ако съдбата не се бе обърнала срещу него по този жесток начин. В този момент той щеше да е гимназист, сигурно щеше да си има приятелка и щеше да води най-обикновен живот, но... тя се опита да мисли за нещо друго. Боби беше жив, което бе най-важното, двамата бяха заедно, но защо днес Боби изглеждаше някак дистанциран?

— Липсвах ли ти?

Боби кимна.

— Лерой ми каза, че напоследък не се храниш добре. Наред ли е всичко?

Боби явно се чувстваше неловко. Извърна глава и тялото му в количката се напрегна, сякаш го вълнуваше някаква мисъл.

— Какво има, Боби?

Боби взе бележника и го положи на коляно. През последната година се бе научил да използва езика на жестовете, а по необходимост го бе усвоила и Дженифър, защото това бе начинът, по който комуникираха, макар че понякога, когато бе разстроен или ядосан, Боби предпочиташе да напише отговора си в бележника. Играта, в която го въвличаше Лерой, бе нещо, което да ангажира мозъка му, защото Боби от малък обичаше музика и имаше отлична памет. Дженифър помнеше как още почти бебе, Боби се клатушкаше до радиото, включваше го и започваше възбудено да се върти в мига, в който се разнесеше музиката. Но паметта му блокираше нощта на убийството на майка им и той просто бе неспособен да си спомни каквото и да било за онзи момент. Дженифър не знаеше дали това е въпрос на съзнателен избор, или просто невронните вериги в главата му, свързани с онези травмираци събития, бяха дали на късо, или може би куршумът, разбил гръбнака, бе разрушил и част от мозъка му.

Каквато и да бе причината, нито експертите, нито тя така и не можаха да намерят отговора на тази загадка. Понякога обаче ѝ се струваше, че Боби просто се страхува да си спомни какво точно се е случило в нощта, когато майка им бе убита, а баща им изчезна.

Винаги, когато се опиташе да отвори тази тема, той се извърщаше, преструваше се, че не слуша, или настояваше да го оставят сам. И така и не пожела да разговаря с нея за нощта, унищожила живота и на двамата. Тя знаеше, че неговата травма е не само психическа, но и душевна, но също така бе уверена, че докато не могат да говорят свободно на тази тема, не могат и да разчитат животът им да се нормализира.

Боби надраска нещо в бележника, после отпусна ръка и остана така, загледан в далечината. Изглеждаше объркан. Дженифър взе бележника. На страницата бе написано: „Гробът на мама“.

— Искаш да отидем на гробището, така ли?

Боби кимна.

— Наистина ли, Боби?

Боби отново кимна.

Едва сега Дженифър осъзна, че той дори не бе споменал, че е годишнина и че това е причината, поради която иска да отиде на гробището — това, изглежда, беше пряко сили за него. Тя остави бележника.

— Знаеш, че ще се разстроиш... но ако държиш, утре ще дойда да те взема и ще те откарам там.

Боби никога не бе харесвал отиванията до гробището. Няколкото пъти, когато го бе откарвала с колата там, бе изпадал в криза, от която не бе излизал с дни. А при последното им посещение на тръгване от гробището беше получил някакъв припадък. Това, изглежда, бе друга последица от прострелването — леки пристъпи на епилепсия. Лекарите бяха казали на Дженифър, че това е нещо нормално при хора с тежки черепни травми.

Този път обаче тя долавяше, че има още нещо, което вълнува Боби, че не става дума само за годишнината и че той се опитва някак да стигне до него, защото такъв си бе Боби. И наистина, след малко той посегна за бележника. Понякога Боби страдаше от безсилието си да комуникира нормално и днес бе един от тези дни. Косата му бе полепнала по челото, а по лицето му бяха избили ситни капчици пот. Устните му бяха свити, веждите дълбоко смръщени, докато упорито драскаше криволици по страницата. Когато свърши, почти ядосано й подаде бележника — сам.

Дженифър прочете написаното: „Искам да се махна оттук. Хората са мили, но те не са ми семейство“.

— Мисля, че се досещам накъде биеш.

Боби изпусна сдържания в гърдите си въздух и този път отговори с жестикулация. Нямаше никакъв проблем да разбере мисълта му: той посочи първо себе си, после нея, а след това кръстоса пръсти. Всичко бе пределно ясно: „Искам да сме заедно. Искам да живея при теб. Завинаги“.

— Боби, това вече сме го обсъждали. Знаеш, че те обичам и че искам да бъдеш с мен. Това може да става през повечето уикенди, но през седмицата съм напълно заета. Понякога се прибирам у дома много късно. Какво ще правим, ако имаш нужда от болногледач? Ами ако паднеш от количката, докато ме няма, и няма кой да ти помогне?

Бяха го опитвали, при това няколко пъти. Последния път от Колдуел се бяха съгласили да изпробват в продължение на два месеца дали нещата могат да потръгнат. Тя бе наела болногледачка за през деня. Това се бе оказало много скъпо, но жената поне се грижеше Боби да се храни редовно, да е чист и изобщо пое грижата за удовлетворяване на всичките му нужди, докато Дженифър е на работа.

Един ден обаче ѝ позвъни. Случи се нещо, след което Боби постъпи в болницата „Сейнт Винсент“.

Оказа се, че болногледачката излязла с него на пазар, а Боби междуременно решил да слезе сам на долния етаж с асансьора. Жената чакала на опашката пред касата, когато видяла през витрината Боби да профучава покрай магазина, като засилва колелата на количката с ръце. Изтичала след него, но Боби ѝ избягал. Половин пряка по-нататък паднал от количката и на косъм се изплъзнал от смъртта под колелата на минаващ камион, който успял да отбие в последния момент. Всичко по чудо бе приключило само с голяма цицина на главата.

Резултатът от изпълнението му бяха петнайсет шева. Извинението му бе, че му станало скучно. Дженифър знаеше, че отговорът е друг — Боби бе искал да вкуси свободата. Брат ѝ обеща да не прави пак така, но след месец отново избяга от апартамента и този път изчезна за цели четири часа. Полицията го откри в някакъв парк да седи и да наблюдава с щастлива усмивка минаващите покрай него на ролери деца на неговата възраст.

Болногледачката напусна. Отказа да носи отговорността, ако с него се случи нещо и бъде прегазен или пострада при тези бягства от апартамента. На раздяла каза, че Боби бил „труден“.

— А как мислите се чувства той? — попита я Дженифър.

Някои хора можеха само да видят какво липсва на Боби, а не какво има в него. Болногледачката не ѝ харесваше особено, но се раздели с нея със съжаление. Намери заместничка, но последва нов инцидент: Боби се напи с триста грама водка — беше я намерил някъде в апартамента — отново се опита да избяга, но този път падна по стълбището. И за да стане всичко още по-неприятно, опита се по пиянски да сваля болногледачката, симпатична млада мексиканка. По думите на момичето Боби направо я нападнал, което явно не се бе случило — просто нямаше как. Боби очевидно не можеше да понася обездвижването си, но бе прекалено нежен по душа, за да направи нещо лошо някому. Когато Дженифър поиска да разбере защо се е опитал да стисне гърдите на девойката, той смутено се изчерви и написа в бележника: „Просто исках да разбера какво е усещането“.

Дженифър не можеше да си спомни за тази случка без усмивка, но тя ѝ бе напомнила, че брат ѝ е с нужди и желания като всяко момче

на неговата възраст. След този инцидент обаче нещата тръгнаха на зле. Агенцията за осигуряване на болногледачки отказа повече да работи с нея и от Колдуел предложиха Боби да се върне при тях.

Тя проследи с поглед как той дръпва бележника и започва трескаво да драска в него. След малко ѝ го подаде: „Може би е време да се омъжиш“.

Дженифър едва се сдържа да не се разсмее.

— Не вярвам, че си сериозен.

Боби отметна глава и направи недвусмислен знак: „Абсолютно“.

— И мислиш, че това ще реши проблемите ни? Мислиш, че трябва да се задомя, да народея деца и да се грижа за теб?

Ново твърдо кимване, след което Боби се усмихна и вдигна свити в кръгче палец и показалец: „Точно така“.

Дженифър се усмихна.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса. Не говоря за женитбата, а за това да наема нова болногледачка. Само че за момента Колдуел е най-доброто за нас, ясно ли е?

Боби се смръщи и Дженифър попита:

— Не е ли най-доброто?

Боби енергично поклати глава. Дженифър бе усетила известно влошаване на отношенията между тях след връщането на Боби в Колдуел. Двамата влизаха в спор много по-често отпреди и на Дженифър бе започнало да ѝ се струва, че Боби е като че ли засегнат, сякаш го е предала. Вече не се опитваше да я прегърне, а и често посрещаше с неудоволствие опитите ѝ да се държи по сестрински мило с него.

— Защо не е най-доброто?

Отговорът му бе написана с гняв и главни букви дума: „САМОТНО“.

Дженифър прочете думата, вдигна поглед и видя по бузите на брат ѝ да се стичат сълзи. Заболя я, понеже нямаше как да промени нещата — особено в този момент — и това направи болката ѝ още по-остра. И тя се чувстваше самотна. Нима Боби не го забелязваше? Вярно, на пръв поглед изглеждаше, че тя има всичко, което му е отнето, но не се ли намираха и двамата в един общ капан? Единственият начин да се измъкнат от затвора, в който се бяха оказали,

беше да говорят за случилото се и така да преодолеят травмата. Само че Боби, изглежда, не разбираше това.

Тя се наведе и се опита да го прегърне, разбираше, че Боби страда по стотици начини, различни от нейните, но Боби се измъкна от прегръдката ѝ, което я нарани още повече. В този момент се разнесоха стъпки и тя се обърна.

Показа се Лерой.

— Извинявам се, че ви обезпокоявам, Джени, но имате посетител.

Изненада се, когато в коридора видя Марк Райън.

— Здравсти, Дженифър.

— Изненадана съм.

— Прииска ми се да дойда да видя Боби. Лерой ми каза, че и ти си тук.

— Той ще се зарадва да те види. Случило ли се е нещо?

— С мен? Не, нищо.

Но Дженифър забеляза бръчици на напрежение около очите и устата му.

— Сигурен ли си?

— Е, това-онова — сви рамене той.

— Например?

— Има индикации, че федералният прокурор ще поиска максимална присъда срещу Надя Федов.

— Но тя е още момиченце, Марк. Не можеш ли да го накараш да размисли?

— Опитвах. Съжалявам, Дженифър. Бих искал да е по-различно, но няма начин.

Дженифър изведнъж се ядоса.

— Една млада жена ще загуби родителски права над двегодишната си дъщеричка и ще прекара остатъка от живота си зад решетките. А хората, които са я накарали да извърши това престъпление, заради някакви си два килограма хероин, ще се отърват. И ще го опитат пак. Този път с друг.

— Не аз съм написал правилата, по които живеем, Дженифър. Опитвам се просто да си върша работата. Как е Боби?

— Не е в най-доброто си настроение.

— Какво се е случило?

— Не съм сигурна, но понякога си мисля, че близостта между двама ни окончателно е загубена. Това е друга история, Марк. Някой ден може да ти я разкажа, но днес и аз не съм в настроение.

— Разбирам — промърмори Марк и отместа поглед, сякаш нещо го тревожеше.

— Ти не спомена ли „това-онова“? — напомни му Дженифър.

— Какво?

— Разбирам, че има два повода за тревога.

Марк пребледня. Към ливадата и езерото навън водеше врата и той посочи към нея.

— Защо не излезем?

Тръгнаха към езерото. Марк мълчеше. Проговори чак когато седнаха на една пейка.

— Дженифър... аз не дойдох тук само за да видя Боби.

— Какво означава това?

— Всъщност исках да се видя с теб. — Той извади един плик, отвори го и й подаде листа, който беше в него.

Беше полицейски доклад от Интерпол. В него се съобщаваше, че на италиано-швейцарската граница, в глетчер някъде из Алпите, е било намерено тялото на американец.

И след това тя прочете името.

Седеше вцепенена, неспособна да повярва на прочетеното. Накрая събра сили и погледна Марк.

— Това... това истина ли е?

Марк кимна.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб, но мобилният ти телефон е изключен. От офиса научих, че си излязла за следобедна и няма да се връщаш, но не знаеха къде си отишла. След това се сетих, че може да си тук. — Той посегна плахо към нея, после отдръпна ръка, сякаш се страхуваше тя да не го отблъсне. — Разстроена си.

Дженифър бе пребледняла като платно.

— Точно в този момент съм толкова... толкова шокирана, че дори не съм разстроена. Ако наистина са открили тялото на баща ми...

— Да, Дженифър, открито е. Някакъв катерач е описал намерения до него паспорт. — Марк направи пауза и продължи: — Изглежда, трупът е бил запазен в леда и се е намирал там от дълго време.

— Как... как е умрял?

— Не зная, Дженифър. В доклада не се казва.

— Но какво е правил в Алпите!?

— И това не ми е известно.

Дженифър потръпна. Отмести за момент поглед към езерото, после го върна върху Марк.

— Кой те изпрати да ми съобщиш?

— Обади ми се приятел от полицейското в Лонг Бийч. Съобщи ми, че е видял копие на доклада от Интерпол, изпратен до техния детективски отдел. Предложих аз да ти съобщя. Стори ми се, че ще е по-добре да научиш от някой, когото познаваш. Но ще ти дам телефонен номер, на който можеш да получиш потвърждение.

Дженифър беше едновременно объркана и съкрушена. Без да го признава пред себе си, тайничко се бе надявала, че баща ѝ е още жив. Сега обаче вече знаеше истината и в главата ѝ цареше хаос.

— Мога ли да видя тялото?

Марк кимна.

— Мисля, че се налага да го идентифицираш официално. Проверих в Интерпол и научих, че районът, където е открит трупът, е на самата италиано-швейцарска граница. Карабинерският участък, където се извършва разследването, е в едно градче, Варцо, а водещият следовател се казва капитан Карузо. Както изглежда, най-добрият начин е да отлетиш за Швейцария и оттам да заминеш за границата с Италия. Всичко може да приключи за два дни. — Дженифър го гледаше стреснато и Марк неспокойно попита: — Добре ли си?

— В главата ми се въртят няколко въпроса.

— Какви?

— Как се е озовало тялото на баща ми в глетчер? И какво... какво му се е служило?

Марк поклати глава.

— Безспорно всичко е крайно странно. Но аз ти съобщих каквото ми беше известно. Може би този Карузо би могъл да ти каже повече. — Той се поколеба и си погледна часовника. — Трябва да се връщам на работа, но ако не възразяваш, бих искал да видя за момент Боби.

— Той винаги се радва да те види, Марк. Само че... само че не му казвай. Не в момента. Ще го разстрои още повече.

Марк стана, изгледа я продължително и без да отмества поглед, каза:

— Мога ли да споделя с теб една тайна? Нещо, което не съм ти казвал.

— Какво?

— Когато бяхме деца, виждах спалнята ти от моя прозорец. Гледах те как седиш пред нощната си масичка, преди да си легнеш. Лампата светеше и ти си вчесваше косата. — Марк се поусмихна. — Баща ми... и той стоеше и гледаше мама всяка вечер в продължение на трийсет години, преди да почине. Все повтаряше, че имало две неща, с които един мъж може да покаже на една жена, че я обича. Единият бил да я срене, другият — да изслуша проблемите ѝ. Когато онази нощ си изтичала до дома на нашите и татко те намерил на верандата, си помислих, че може би ще ме опознаеш малко по-добре и че бихме могли да станем още по-близки приятели. Че ще имам възможността да изслушам какви са проблемите ти и да ти помогна с каквото мога...

— Ти си ми помагал и ми помагаш, Марк... Ти си мой близък приятел.

— Да...? Само че после ти се отдръпна, затвори се в себе си и толкова много време така и не се виждахме...

— Не се срещам с никого през това време.

Марк се поколеба.

— Може би не намирам точните думи, но бих искал да ти кажа, че както и в онази нощ, ако почувстваш, че имаш нужда от нечие рамо, просто... просто не се колебай да ми се обадиш.

Дженифър се прибра в апартамента си. Мислите ѝ продължаваха да са в хаос. Позвъни в отдела на детективите към управлението в Лонг Бийч, защото искаше да чуе новината още веднъж, не за друго, а за да е абсолютно сигурна. Не че се съмняваше в Марк, но докато

пътуваше към дома си в състояние на пълен шок, изведнъж ѝ мина мисълта, че може да си е внушила всичко. Само че детективът, с когото разговаря, потвърди думите на Марк и ѝ каза, че с нея щели да се свържат по официален път. Следващото, което направи, бе да открие снимките на баща си. Пазеше ги в един албум в голям стар кашон в дрешника на спалнята си. Седя и ги разглежда дълго. Пол Марч бе висок усмихнат симпатичен мъж с катраненочерна коса. Имаше още снимки, на Дженифър с майка ѝ и с Боби, други — направени по време на екскурзия с родителите им до Европа, когато бяха ходили в Париж, Лондон и Цюрих. На дъното на кашона бяха старите пощенски картички, които ѝ бе пращал, докато бе малка, грижливо пристегнати с ластик. Беше ги запазила като скъп детски спомен, но усещаше, че започне ли да ги разглежда сега, това само ще направи мъката ѝ още по-силна. Затова прибра кашона и преглътна сълзите си.

После свали големия атлас от лавицата с книги и разгледа с интерес планинския район между Италия и Швейцария. Дори откри Варцо — малка точка на самата граница между двете страни. Не можеше да повярва, че след ден-два ще се изправи над запазения труп на баща си, след като той бе изчезнал преди цели две години. Потръпна, като си представи как съобщава на Боби новината, после реши засега да не го прави. Това несъмнено щеше да го разстрои до крайност, а тя не искаше да го вижда разстроен. Когато всичко приключеше, щеше да му съобщи крайно внимателно.

Прелисти телефонния указател и позвъни в една намираща се наблизко туристическа агенция. Както я бе посъветвал Марк, служителят на агенцията ѝ предложи да пътува до Цюрих — имало достатъчно директни полети дотам от „Джей Еф Кей“ или Нюарк — след което било най-удобно да продължи с влак или да наеме кола на юг, до границата с Италия, която се намирала на няколко часа път. След това позвъни на Маргарет Хейл — офис администраторката на Службата за федерална защита в Бруклин.

— Дженифър, как си, мила?

— Маргарет, трябва да изляза за няколко дни в отпуск. Знам, че трябваше да те предупредя по-отрано, но изникна нещо наистина спешно и се налага да отлетя до Европа. — Потисна желанието си да разкаже защо.

— Ей... защo така все някои хора са късметлиите? Добре де... и без това в момента не сме много натоварени. Откога да ти пусна молбата?

— Да кажем от вдругиден... и за пет дни?

Минутка по-късно в слушалката отново се разнесе далечният глас на Маргарет.

— Скъпа... всичко е уредено. Заминавай.

9.

Марк Райън приключи смяната си малко преди полунощ и тръгна да се прибира. В алеята към малката му къща в Елмънт беше непрогледно тъмно — по някаква причина уличното осветление не работеше. Но докато изкачваше стъпалата към входната врата, той пак зърна тъмната на цвят лимузина „Буик“, паркирана на петдесетина метра по уличката. Всъщност я беше забелязал още когато я бе подминал. Беше му се сторило, че в нея седят двама души, но поради тъмнината не можеше да е сигурен, а и наистина бе прекалено изморен, за да се замисля над такива дреболии. Отключи и влезе в дома си.

Къщата му бе удобна, с уточнението, че вече приличаше на ергенска квартира. Бе изкупил след развода дяла на Елън, но едва след като се бе изнесла, бе разбрал колко трудно е да се поддържа уютът в един дом. Все пак имаше оправданието, че живее само с работата си и заради нея, и единствено тя му бе помогнала да опази разсъдъка си, след като бе останал сам. Истината бе, че прекарваше в службата безброй часове извън работното време и това не му бе оставяло никаква възможност да се занимава с чистене и подреждане. Не че Елън се бе скъсвала от грижи за общия им дом. Домакинската работа не беше сред добродетелите ѝ, но това се отнасяше с още по-голяма сила и за него самия.

Картината пред очите му не бе приятна: почистването бе крайно наложително, по масата за хранене в дневната бяха постлани вестници като заместител на липсващата покривка, а мивката бе задръстена с натрупани неизмити чинии. Всичко това бе просто нелепо за човек като него, който се къпе два пъти дневно и е безкомпромисен по въпроси, свързани с личната хигиена, и той за сетен път си напомни, че не може повече да отлага наемането на прислужница, която да чисти поне два пъти седмично.

Влезе в кухнята, сложи вода за нескафе, отвори хладилника и надникна в него. Изсъхнало сирене, две кутии бира, кока-кола, домат, наполовина пълна кутия мляко и... това май бе всичко. Както

обикновено съзнанието му бе толкова ангажирано със служебни въпроси, че бе забравил да се отбие в магазина за хранителни стоки. В кутията за хляб откри две филии ръжен и понеже му се сториха годни, си направи сандвич със сирене и влезе в дневната, докато чакаше водата за кафето да заври.

Не обичаше да гледа телевизия, така че просто седна прегърбен до масичката за кафе и захапа сандвича. „Домашен живот — какъв ужас!“ След развода родителите му не бяха спрели да му напомнят, че трябва пак да се задоми. Марк винаги им бе възразявал с аргумента, че за мъжа една съпруга в живота е предостатъчна.

„Не можеш дълго да си сам и щастлив едновременно“, бе контрирал баща му с усмивка.

„Спокойно — също усмихнато му отговаряше Марк, — интервюирам кандидатките“.

Но те, разбира се, бяха прави. Скоро щеше да навърши трийсет и пет, а в живота му продължаваше да няма скъп човек. Вярно, излизаше от време на време с две колежки от участъка, но работата в никакъв случай не можеше да се нарече сериозна. Бъдещата госпожа Райън още не се бе появила на хоризонта. Някога бе смятал, че това е Елън, но каква заблуда се бе оказало това, господи! Дребничка темпераментна брюнетка с невероятно излъчване, тя работеше като секретарка в юридическа фирма, собственост на безумно скъпи манхатънски адвокати, и двамата се бяха оженили, преди да изминат и три месеца от запознанството им.

„Огромна грешка.“

След седем месеца един ден той се прибра към един след полунощ — малко по-рано от обичайното за нощна смяна — и я хвана да се чука с друг на дивана, на същия диван, който ѝ бе купил специално от „Мейси“, след като се бе прехласнала по него при една тяхна обиколка из магазините. И който струваше половин заплата.

Стоеше пред тях — те трескаво се обличаха — вбесен и треперещ от гняв, със сълзи в очите. Едва се съдържаше да не извади глока и да застреля тоя мръсник. И внезапно осъзна, че познава тоя тип. Беше зализаният скъп адвокат, когото бяха наели да уреди документите по прехвърлянето на къщата им — същият, който се обличаше с костюми на „Армани“, хилеше се като идиот и все

повтаряше, че Елън била приятелка и щял да оформи сделката като услуга. Голяма „услуга“, няма що.

След това се разбра, че той наистина й бил старо гадже и че двамата започнали да се срещат пак. Но онази нощ Марк го удари с такава сила, че му изби един от предните зъби. След това го изрита в буквалния смисъл от къщата и по цялата алея до пътя, върна се и поиска обяснение от Елън. Разплакана, тя му призна, че с Чад Тейт се виждали вече цели четири месеца.

„Двамата с теб сбъркахме, Марк. Между нас не се получава нищо и аз искам развод. Чад каза, че ще се ожени за мен.“

Онази нощ Марк излезе, купи голяма бутилка уиски, спря на някакъв кей на залива Ямайка Бей и кротко се напи. Плака и заспа. Събуди го чуване по прозореца. Полицейски патрул. Слънцето вече бе изгряло. С изключение на няколко чайки кеят бе пуст. Марк свали прозореца и след като долови миризмата на алкохол, полицаят поиска да види шофьорската му книжка.

— Какво правите тук по това време?

Марк му подаде книжката си и след това за собствено изумление за първи път в живота си изгуби всякакъв контрол. В главата му се отприщи някаква язовирна стена, той се разрида и разказа на абсолютния непознат какво се е случило с брака му.

— Лошо. — Полицаят съчувствено поклати глава, върна му книжката и го посъветва: — Виж, направи си услуга: заключи колата, прибери се у дома, напи се и си наеми добър адвокат.

Само че Марк не потърси адвокат. Опита се да закърпи нещата и така бракът им куцука още два месеца. Два месеца обвинения и обиди. Опитът се оказа абсолютно неуспешен. И двамата продължаваха да хвърлят бомби в една война, която всъщност вече бе приключила. В крайна сметка Марк подаде документи за развод. Един есенен уикенд Елън си тръгна и повече не се върна.

„Край с Елън, тя е минало. Толкова сълзи пролях по тази жена, че вече не ми останаха.“

Само че някои нощи, когато се прибираше вкъщи, жадуваше да чуе женски глас, да има някой, с когото да поговори и който да може да разтрие врата му по начина, по който можеше да го прави само Елън, да напипва мускулчетата, в които има най-много напрежение... като тази нощ. Нощ след два отвратителни дни. Мисълта за мъртвото бебе

на летище „Кенеди“ го разстройваше също толкова силно, колкото бе разстроила Дженифър, но за разлика от нея, той не можеше да си позволи проявата на чувства. Поне невинаги...

Дженифър му харесваше — тя като че ли бе жената, по която би могъл да се увлече. Познаваха се от деца, само че той беше четири години по-голям от нея и по тази причина тогава не ѝ бе обърнал достатъчно внимание. А после дълго изобщо не се бяха засичали — до онази среща след лекцията му в Колумбийския университет преди три години, когато я бе познал сред аудиторията и я бе поканил на кафе. Беше последвала година на епизодични срещи и излизания на обяд и вечеря, в резултат на което между тях бавно се бе развило приятелство. Нищо повече от това, и още по-добре, защото точно тогава сърцето му се разкъсваше от тягостния процес на развода и една нова връзка бе последното, от което имаше нужда, макар че... може би ако беше честен със себе си, трябваше да признае, че бе възлагал надежди за нещо по-сериозно в дългосрочна перспектива. Но точно тогава убийството и опитът за изнасилване бяха обърнали наопаки този път живота на Дженифър.

Знаеше, че Дженифър е напълно съсипана след смъртта на майка си, изчезването на баща си и необяснимото нападение, на която самата тя бе станала жертва. В нощта на убийството бе притичала до тяхната къща и баща му я бе чул да удря с всичка сила по входната врата, а когато бе слязъл да отвори, я беше намерил свлякла се в безсъзнание на верандата. По онова време баща му вече знаеше, че умира от рак, но бе останал полицаи до мозъка на костите си и веднага бе разбрал, че се е случило нещо крайно сериозно. Така че бе оставил Дженифър на грижите на жена си, беше извадил пистолета си и бе отишъл в дома на семейство Марч. И бе намерил майка ѝ умряла след многократни намушквания с нож и малкия Боби с няколко прострелни рани, но в къщата не бе имало никой друг. Престъпникът бе имал предостатъчно време да се измъкне.

Марк бе научил за случилото се на следващия ден, но бяха минали още цели четири дни, преди да му позволят да я посети в болницата, а през това време тя вече бе престанала да говори с всички, включително и с него. По-късно се бе затворила в себе си и нещата бяха останали без промяна до момента, когато бе постъпила на работа във Федералната защита. Едва тогава бяха подновили срещите и

излизанията си и този път той бе пробвал да развие интимна връзка с нея, но нещата не се бяха получили. Все пак останаха добри приятели. Дори да приемеше, че тя се нуждае от дълъг период, през който времето да излекува тежката ѝ психическа травма след опита за изнасилване, Марк трябваше да признае пред себе си, че или бе избрал възможно най-неподходящия момент за интимност, или просто че не е нейният тип.

Чу чайника в кухнята да кипва и стана — остави недоядения сандвич на масичката.

Може и да бе професионална деформация, но буикът продължаваше да не излиза от ума му. Марк изгаси осветлението в дневната, отиде до прозореца, отмести пердето и надникна. Колата все още бе там. „А дали не е полицейска операция?“ Елмънт бе квартал с репутация на безопасен, но можеше ли човек да е сигурен в каквото и да било?

Тъкмо щеше да пусне пердето, когато пред къщата бавно спря голям черен понтиак. Вратата откъм шофьора се отвори и слезе мъж. В тъмнината не се виждаше добре, но Марк различи, че е висок и към шейсетте, с достолепна осанка и посребряла коса.

В същия момент слязоха и двамата от другата кола. С костюми, и двамата над трийсетте. Приблжиха се до слезлия от понтиака и тримата заедно тръгнаха към дома му по алеята. Марк се намръщи и пусна пердето. Какво, по дяволите, можеха да искат от него тези хора четвърт час след полунощ? На вратата се позвъни. На влизане беше оставил лампата над верандата да свети, така че сега надникна през шпионката. Да, тримата бяха пред вратата му и достолепният среброкос мъж беше в средата. Изглеждаха порядъчни хора, но всеки полицаи си създава врагове поради естеството на работата си и Марк не искаше да рискува. Извади глока от кобура в същия момент, в който отново се позвъни.

— Кой е? — попита и отново надникна през шпионката, вече с пистолет в ръка. Лещата раздуваше лицата им и лицето на сивокосия бе като балон.

— Господин Райън? — каза той. — Казвам се Джак Келсо. Може ли да поговорим?

Марк помръдна пистолета.

— Господин Келсо, минава полунощ и ми се струва малко късно да правим с вас и приятелите ви групово четене на Библията. Така че кой, по дяволите, сте вие и за какво точно искате да говорим?

— Трудно се обяснява на врата, господин Райън. Пуснете ни да влезем.

— Аз изобщо не ви познавам — отговори Марк. — А и вие все още не сте ми казали какво искате.

Видя през шпионката как сивокосият бръква в джоба си и се напрегна. Но Келсо не извади пистолет, а карта и я вдигна пред шпионката. Марк я позна веднага, подсвирна тихо и свали пистолета.

— Господин Райън, аз работя за ЦРУ.

Отвори вратата. По-младите мъже бяха в костюми без жилетки, ризите им бяха закопчани догоре, носеха вратовръзки и изглежда, също като Келсо, бяха от ЦРУ.

— Извинявам се за късния час — каза Келсо. — Но възникна нещо, за което се налага да поговорим. При това спешно.

Отново му показа картата си и Марк отново я разгледа. В единия ѝ край беше синият монограм на Централното разузнавателно управление, в средата на който бе изобразен американският орел. В другия край имаше снимка на Келсо, която — ако можеше да се съди по доста по-тъмната му коса — бе направена преди няколко години. Камерата явно го обичаше — твърда челюст, сини очи, лице, достойно за филмова звезда.

Келсо кимна към съпровождащите го:

— Това са агенти Дъг Граймс, Ник Фелоус.

Двамата на свой ред извадиха картите си. Марк внимателно ги разгледа и отстъпи крачка назад в коридора.

— Е, в такъв случай влизайте.

Затвори вратата след тях и ги поведе към дневната. Келсо леко накуцваше и влачеше левия си крак. Видя сандвича на масичката и каза:

— Съжалявам, ако съм прекъснал вечерята ви.

— И аз. Кафе?

Келсо сви рамене и вежливо отговори:

— Чудесно. Благодаря.

— Разполагайте се.

Марк направи четири големи чаши нескафе и ги отнесе на поднос в дневната. Келсо седна в едно от креслата, а агентите се разположиха на дивана. Агент Граймс явно бе от сериозните: черната му коса бе сресана назад, очите му бяха разположени дълбоко в черепа. Агент Фелоус изглеждаше като наскоро дипломирал се гимназист, беше младолик, с приятелско изражение, меки ръце и момчешка прическа. Но според Марк това впечатление бе измамно — той бе напълно в състояние да се справи с всяка ситуация. Всъщност и двамата излъчваха спокойна увереност, несъмнено добре подпряна от картите на ЦРУ в джобовете им.

Марк раздаде кафетата и седна.

— И за какво значи става дума?

— Бих искал да разговарям с вас за Дженифър Марч — отговори Келсо.

Марк се намръщи.

— За Дженифър? Да не става дума за случая от „Кенеди“?

— Не, не става дума за наркотици. — Келсо поклати глава.

— Тогава за какво става дума?

Келсо отпусна чашата в скута си и разбърка в нея лъжичка захар.

— Откога познавате Дженифър Марч, господин Райън?

— Това е личен въпрос — поусмихна се Марк.

— Ще съм ви признателен, ако ми отговорите.

— Израснахме заедно, в един квартал. Познавам я от малък... има-няма петнайсетина години, дори повече.

— Гледа ли тя на вас като на близък приятел?

— Мисля, че може да се каже така.

— Отнася ли се към вас с доверие?

— Да... — колебливо отговори Марч. — Вижте, какви са тези въпроси?

Келсо хвърли поглед към Граймс и Фелоус, после отново погледна Марк.

— Мисля, вече ви е известно, че е намерено тялото на баща й. Ако не греша, вие лично сте я информирали за това. Или бъркам...?

— За това ли става дума? — Марк се намръщи.

— Да, за това.

Марк остави чашата си.

— Да, аз съобщих на Дженифър. Но нещо не разбирам... Какво общо има всичко това с...

Келсо вдигна ръка и на свой ред остави чашата си, от която така и не бе отпил.

— Преди да продължим разговора, господин Райън, бих искал да ви обясня нещо. Онова, за което ще говорим, е абсолютно поверително. Всъщност става дума за строго секретна материя, имаща отношение към националната сигурност. Нарушите ли тайната... ще ви скъсам задника и разбирайте това в буквалния смисъл. Обещавам ви го най-тържествено. Така... значи искам сега от вас думата ви, че няма да споменавате пред никого разговора, който предстои да проведем. Имам ли я?

Келсо говореше арогантно и Марк започваше да изпитва откровена неприязън към него.

— Момент... какво става тук?

— Зададох ви въпрос, Райън — с твърд глас напомни Келсо. — И се извинявам за непристойния си речник. Причината е, че исках да ви впечатля със сериозността на темата и сега очаквам от вас откровен отговор. Съгласен ли сте с моето искане?

Марк изгледа Келсо, после и двамата агенти. Тримата го гледаха, без да отместват погледите си от него. ЦРУ обикновено означаваше нещо сериозно. А и тези хора изглеждаха доста сериозни, особено Келсо. Марк сви рамене.

— Окей, имате думата ми. За какво става въпрос?

Келсо прочисти гърло и каза:

— ЦРУ и вашата страна имат нужда от вас.

Марк едва не се изсмя.

— Това някаква шега ли е? Да не е номер на Магуайър от „Убийства“?

— Не е никаква шега, Райън — мрачно отговори Келсо. — Трудно ми е дори да започна да ви обяснявам колко сериозно е всичко. Само като пример ще ви кажа, че по скалата от едно до десет сериозността на ситуацията избива покрива. Подчертавам отново, става дума за съвсем сериозно нещо.

— И се нуждаете от точно моята помощ?

Келсо седна по-напред в креслото.

— Дженифър Марч възнамерява да пътува за Европа, за да идентифицира баща си.

— И какво?

— Знаете, че баща ѝ е изчезнал преди две години. И доколкото разбирам — след като познавате Дженифър от толкова време — на вас са ви известни трагичните обстоятелства около случая.

— И какво? — повтори Марк.

— По време на убийството на съпругата му и на собственото си изчезване Пол Марч изпълняваше строго секретна задача на ЦРУ.

Марк сбърчи вежди.

— Дженифър никога не ми е споменавала за това.

— Тя не знае.

— Доколкото си спомням, той беше инвестиционен банкир.

— Истина е, но едновременно с това работеше под прикритие за ЦРУ.

— Чакайте, чакайте... Искате да ми кажете, че баща ѝ е бил шпионин?

Келсо поклати глава.

— Моето убеждение е, че за тези неща трябва да се говори колкото може по-малко. Мога само да спомена, че той участваше в тайна международна операция, която бе едновременно изключително важна и крайно опасна. От съображения за сигурност не мога да разкрия естеството ѝ.

— Намеквате, че бащата на Дженифър не е убил жена си?

— За да съм напълно откровен с вас, Райън, ще призная, че не съм сто процента сигурен в това.

Марк се обърка.

— Не разбрах.

Този път проговори агент Граймс:

— И не е нужно, Райън. Просто приеми, че откриването на трупа на Пол Марч може да застраши живота на някои хора.

— Чий живот? По какъв начин?

Граймс обаче не му отговори. Марк премести поглед върху Келсо, който въздъхна:

— Не мога да ви дам тези отговори, Райън. Ще трябва да ми се доверите, че ви казвам абсолютната истина. И отново подчертавам, че ситуацията е изключително сериозна.

— Чух ви да го повтаряте много пъти, Келсо. Само че ми казвате крайно малко, а искате да ви вярвам твърде много.

— Прав сте, така е. Но ако Дженифър ви е мила, повярвайте ми, че ще има нужда от вашата помощ. Както и ние.

— Какъв вид помощ?

— Искам да напуснете работа за известно време. Седмица или повече, ако се наложи. И искам да заминете за Европа и да следите Дженифър.

— Да я следя като... като детектив? Да я проследя?

— Именно. Би било най-добре да я убедите да пътувате с нея, но ако това се окаже невъзможно, ще трябва да я проследите колкото може по-незабелязано.

— Но защо?

— Искам от вас да я пазите. Да се превърнете в нейния ангел пазител. Познавате Дженифър и тя ви има доверие. Ако се забърка в нещо, ще сте до нея, за да ѝ помогнете. Вие сте познато за нея лице. Когато хората имат големи неприятности, това е нещото, от което имат нужда — познато лице.

— Какви неприятности? Дженифър? Защо?

— Защото, Райън, има много голяма вероятност някой да се опита да я убие.

10.

Марк седеше смаян и се опитваше да осмисли чутото. „Някой ще се опита да я убие.“ И вперил поглед в Келсо, зададе единствените два въпроса, за които можа да се сети:

— Защо? Кой?

Келсо поклати глава.

— Не мога да ви кажа това. Но повярвайте ми, Дженифър ще е изложена на сериозна опасност. И това е реалност, а не предположение.

Марк се замисли за момент, после каза:

— Кой точно сте вие, Келсо? И какво правите за ЦРУ?

— Аз съм заместник-директор по специалните операции.

— Какви специални операции?

Но Келсо отново поклати глава.

— Това е информация, до която имат достъп само онези, които е нужно да знаят. А точно в този момент, Райън, изобщо не се налага вие да знаете това.

— О, налага се, и още как. Защото ако не науча, вие и вашите приятели си тръгвате веднага.

— Не държите ли на Дженифър?

— Все още не сте отговорили на въпроса ми.

Келсо обаче не трепна.

— Не държите ли на нея?

Марк погледна Граймс и Фелоус. Те седяха безстрастно, оставили своя шеф да говори.

— Не ми казахте нищо. Това слага край на разговора ни. Лека нощ, господин Келсо.

Келсо въздъхна и рязко се изправи.

— Добре, щом така искате.

„Ще размисли“, помисли си Марк.

Граймс и Фелоус също станаха. Келсо каза:

— Както подчертах, този разговор изобщо не се е провел. Моля, помнете това.

Докато Келсо и двамата му помощници отиваха към вратата, Марк разбра, че е сгрешил. Келсо искаше да провери блъфа му. Той, разбира се, знаеше отлично, че Марк държи на Дженифър, и това бе основният му коз.

— Бихме могли да продължим, ако ми кажете поне малко — проговори Марк. — Защото вие не ми казахте абсолютно нищо, с изключение на това, че животът на Дженифър може да бъде застрашен. Кажете нещо по-конкретно.

Келсо се обърна и го погледна.

— Наистина съжалявам, Райън. Но това е всичко, което мога да ви кажа, без да ви лъжа. За останалото ще се наложи да ми се доверите. Лека нощ и благодаря за времето, което ми отделихте.

Сложи ръка върху дръжката на вратата и я натисна.

— Момент... почакайте. — Келсо пак се обърна. — Цялата тази история... наистина ли е толкова секретна?

— Да, толкова секретна е.

— Знаете, че държа на Дженифър — каза Марк. — Само дете не мога да разбере откъде ви е известно това.

Келсо не отговори веднага. Помълча малко, поколеба се, после каза:

— Ще ни помогнете ли? Ще помогнете ли на Дженифър?

— При едно условие. Дайте ми нещо, някакъв намек, нещо... нещо, което да ми помогне да не се чувствам, като че ли вървя слепешката по тъмен път. Защото нали разбирате — от онова, което ми е известно, вие от ЦРУ обикновено не си скъсвате задниците да защитавате американските граждани. Освен, разбира се, ако не става дума за много важни хора.

Келсо хвърли поглед към Граймс и Фелоус, преди да му отговори.

— Компрометирам самия себе си, като ви казвам дори това. Но ще го направя, щом това ще ви помогне да размислите. Дженифър може да се окаже ключът към откриването на една компютърна дискета, изчезнала заедно с баща ѝ. Дискетата на свой ред съдържа информация, жизненоважна за текущо разследване на ЦРУ. Това е причината, поради която трябва да направим всичко възможно, за да я опазим.

— Знае ли Дженифър за дискетата?

— Не мисля.

— Тогава как може да е ключ за намирането ѝ?

— Това е мое предположение — призна Келсо. — Дискетата е изчезнала заедно с баща ѝ. Ако тя открие какво се е случило с него и как така той е свършил в глетчер някъде из Алпите, това би могло да ни подсказе къде да търсим самата дискета. Само че и други хора биха желали да сложат ръка върху нея и те почти сигурно ще искат да я убият.

— Което продължава да не ми казва нищо съществено. Какво има на дискетата?

Келсо въздъхна и сви рамене.

— Съжалявам, Райън. Просто ръцете ми са вързани.

— Но къде може да е дискетата?

— Не ни е известно. Един млад американски алпинист, Чък Маккоул, е открил тялото и раница непосредствено до него. Надявам се съдържанието ѝ да ни насочи към мястото, където се намира дискетата. Възможно е, разбира се, индикация за това да има и на трупа. Трябва да кръстосаме пръсти, да чакаме и да се надяваме нещо да изскочи.

— А на мен ми се струва, че просто искате да използвате Дженифър, за да се доберете чрез нея до вашата цел.

— Ваше право е да мислите, каквото пожелаете, но аз не съм склонен да се съглася със съмненията ви. — Погледът на Келсо продължаваше да не издава нищо, на Марк внезапно долови в изражението му нещо умолително, от което едва не изпита съжаление към него. — Можете ли да ни помогнете, Райън? Та макар и само заради Дженифър?

— Струва ми се, че не сте съвсем наясно с нашите взаимоотношения. Да, ние сме близки приятели, но връзката ни спира дотук. Освен това има още нещо, което не разбирам. Защо не използвате вашите хора, за да я проследите? Защо искате да въвлечете точно мен?

— Не искам у Дженифър да възникнат дори минимални съмнения, че ЦРУ я наблюдава. Освен това хората, които със сигурност ще искат да ѝ направят нещо лошо, ще подушат отдалеч каквато и да било намеса на ЦРУ. А това би застрашило допълнително не само Дженифър, но и моите хора. От друга страна, вие сте полицаи.

Само полицай. Не го казвам пренебрежително. Искам да подчертая, че сте истински неин приятел, може би най-близкият, с когото разполага — човек, искрено загрижен за нейната безопасност. Но освен това сте добре обучен полицейски служител, чиито таланти бих могъл да използвам. Вие сте в състояние да се държите достатъчно близко до нея, за да можете едновременно да я пазите и наблюдавате. Междувременно аз ще държа моите хора поизтеглени, достатъчно далеч, за да не събудят подозрения, но близко, за да се намесят, ако поискате помощта им.

— Искате да кажете, че и аз мога да пострадам.

По лицето на Келсо пробяга тънка усмивка.

— Ще положим всички усилия да не ви се случи нищо лошо. Освен това разбрах, че сте добър детектив, и съм сигурен, че човек като вас може да се справи с много неща. Уверявам ви, в противен случай не бих се обърнал към вас.

— Което продължава да не ми казва нищо и не отговаря на въпроса ми.

— Ако трябва да съм напълно откровен, налага се да призная, че съществува известен елемент на риск по отношение на вас.

— В такъв случай би ми помогнало да зная срещу какво се изправям.

— Нека да кажем, че хората, които биха могли по някакъв начин да ви застрашат, вероятно са по-безмилостни от всички, с които някога би ви се наложило да имате нещо общо в хода на полицейската ви кариера. — Забеляза, че Марк се колебае, и продължи: — Ще задам най-важния въпрос още веднъж: ще ни помогнете ли, Райън?

— Не зная... може би. В момента работя над няколко случая. Изобщо не съм сигурен дали капитанът ще...

— Кажете му, че трябва да излезете в кратък отпуск. Обяснете му, че сте болен. Ако се появят непреодолими проблеми, обадете ми се и ще видя как мога да въздействам деликатно. Но в никакъв случай не разказвайте на вашия капитан за моята молба, за намесата на ЦРУ и за вашата задача. Не само на капитана, не споделяйте и с вашите колеги, дори с кучето си.

— Нямам куче.

— Но вашият съсед има лабрадор, Дъглас. Така че не обелвайте дума дори пред него. Както и пред хлебарките по стените или мишките

в мазето.

— И мишки ли имам?

Келсо се усмихна.

— Опасявам се, че да. Повярвайте ми, Райън, мразя да отправям заплахи и особено ми е неприятно да ги повтарям. Но ако споменете пред когото и да било за нашия разговор, лично ще се постарая до пенсия да пишете глоби на най-скапаната улица, която можете да си представите. И то само ако извадите късмет.

— Вече го разбрах.

— В такъв случай? — Келсо го изгледа изпитателно.

— Ще видя какво мога да направя.

Келсо изпусна със сила съдържания в гърдите си въздух.

— Не мога да кажа, че това е утвърдителният отговор, който очаквах да чуя.

— Казах ви, имам няколко важни случая, върху които в момента работя. От друга страна, полицаите в участъка не достигат. Сигурно ще ми трябват няколко дни да организирам нещата.

— Но ще го направите?

— Ще го направя заради Дженифър.

Келсо въздъхна с облекчение.

— Благодаря, Райън. Оценявам помощта ви.

— Нали не ме излъгахте за голямата опасност, която я заплашва?

— Аз не лъжа, Райън — твърдо заяви Келсо. — Просто се затруднявам да ви уверя, че това е самата истина.

— Ще нося оръжие?

— Естествено.

— Казахте, че би било по-добре, ако успея да убедя Дженифър да я съпровождам. Означава ли това, че искате да я попитам директно?

Келсо кимна.

— Но го направете тактично и не бъдете много настоятелен. Не искам да събуждаме подозренията ѝ, а още по-малко искам да ѝ съобщавате истинската причина. Просто небрежно отворете дума за тази възможност. Кажете ѝ, че тя може да има нужда от емоционална или морална подкрепа, когато отиде да идентифицира трупа, и споменете, че ѝ предлагате да пътувате с нея като приятел. Ако каже „не“, ще се наложи да я следвате незабелязано. Това не би трябвало да е проблем, след като сте работили вече под прикритие, нали?

— Разбира се.

— Което означава, че не би трябвало да ви затрудни да стоите в сянка. Както, сигурен съм, ви е добре известно, най-смплата дегизировка понякога е и най-добра.

— Ами ако Дженифър ме види? Няма ли да е крайно подозрително ей така изведнъж да ме открие в Европа?

— Този проблем ще го решаваме, ако възникне. Но според мен най-доброто разрешение ще е да си признаете чистосърдечно и да ѝ кажете, че сте го направили от безпокойство за нея. Че сте имали няколко свободни дни като компенсация за извънреден труд и че сте решили да предприемете пътуването, за да сте наблизко в труден за нея момент. Изобщо кажете ѝ каквото желаете, само не истината. Накарайте я да повярва, че сте загрижен приятел, който иска да помогне. Важното е да останете до нея, ако това се случи.

— Наистина ли смятате, че ще ми повярва?

— В подобен момент това няма да има никакво значение. От значение е фактът, че ще можете открито да сте до нея и да ѝ помагате. И нека го кажа още веднъж в прав текст, за да няма неразбиране: единствената причина да сте там е да я защитите.

— Щеше да е много по-просто, ако сам обясните на Дженифър, че може да попадне в опасни ситуации.

Келсо поклати глава.

— Това е невъзможно, Райън. Работата е там, че нито Дженифър, нито никой не бива да заподозре, че е намесено ЦРУ. Ако това се случи, вероятно ще застрашим Дженифър още повече и ще унищожим всякаква надежда да намерим дискетата.

— Добре, какво точно искате от мен?

Келсо бръкна във вътрешния си джоб, извади един плик и му го подаде.

— Какво е това?

— Самолетни билети на ваше име. Отворени, бизнес класа.

— Май сте били доста сигурни, че ще приема.

— Не, само подготвени в случай че го направите — уточни Келсо. — В плика ще намерите номера на мобилния ми телефон. Обадете ми се, след като разговаряте с Дженифър. И наистина се опитайте да я убедите да ви позволи да я придружавате, защото това доста ще опрости нещата. Предвидили сме и известни разноси — пет

хиляди долара в налични, за да съм точен. И „Виза“ на ваше име. Подписвайте сметки и не се безпокойте за сумите. Картата е валидна навсякъде и нека уточня, че е безлимитна. Естествено, ще съм ви благодарен, ако пазите касовите бележки, та Чичо Сам да е спокоен.

Марк погледна плика.

— Изглежда, сте помислили и за най-малката подробност.

— Били ли сте някога в Швейцария, Райън?

— Само насън.

— Ще ви хареса.

Швейцария, 5 следобед

Чък Маккоул стоеше на площадката за наблюдение в прохода Фурка и в главата му се въртеше една-единствена дума: „Страхотно!“.

В този ранен вечерен час планината наистина изглеждаше смайващо. Точно пред него, отвъд белия гранитен парапет на площадката, на фона на притъмняващия хоризонт се простираше назъбената линия на покрити със снежни шапки зъбери, оцветени в блед нюанс от последните лъчи на залязващото слънце, а небето пламтеше в розови и виолетови цветове. Далече долу се виждаше пълзящото по стръмния път към прохода малко ауди.

Собственото му наето рено бе паркирано наблизо, а непосредствено до площадката имаше сувенирен магазин за идващите тук туристи, но капациите на витрината му бяха заключени, а самото място — безлюдно. Чък Маккоул бе съвсем сам. Зад магазина се простираше глетчерът Фурка — необятен оазис от синкав лед. Масивът му бе надупчен за туристите, така че желаещите можеха срещу такса от няколко франка да се спуснат долу и да си направят снимки в компанията на няколко местни идиота, облечени като пингвини. Тъпа идея наистина, мислеше си Маккоул, особено като се има предвид, че единственото място в Швейцария, където човек можеше да види истински пингвини, бе шибаната им зоологическа градина.

Наоколо витаеше потискащо чувство на безутешност, подсилено от проникващия до мозъка на костите студ, но той се наслаждаваше на гледката и дишаше с пълни гърди. Три километра по-надолу по извиващия се път се намираше хотел „Прходът Фурка“ — стара

масивна сграда от гранит, приличаща на казарма. Беше построена през миналия век, когато било модерно да се строят хотели санаториуми на места с чист и сух въздух, само че по това време на годината хотелът бе почти празен и край него не се виждаше нито една кола или автобус. Ако се изключеше пъплещото нагоре ауди.

Колата най-сетне преодоля последния остър каменист завой и спря до реното. От нея слезе мъж в подплатено зелено яке с праметнат през рамо фотоапарат „Никон“ и усмихнат тръгна към него с протегнатата ръка.

— Господин Маккоул? Аз съм Емил Харц, репортер на свободна практика към „Цюрих Експрес“. Студена вечер, а? Съжалявам, че не се уговорихме да се срещнем на по-топло място.

Харц говореше отличен английски, но произнасяше „у“-тата като „в“. Маккоул сви рамене.

— Нали сам казахте, че искате да направите снимки край пропастта.

— Вярно, смятах, че това място ще бъде идеално за целта, но не очаквах такъв кучи студ.

— Елате тук през зимата — предложи на шега Маккоул. — Тогава е толкова студено, че могат да замръзнат дори топките на полярна мечка.

Мъжът се усмихна. Беше висок, носеше очила и имаше гъста черна коса, която, погледната отблизо, издаваше, че е доста нескопосано изработена перука. Маккоул продължи:

— Е, какво точно искате да направите?

Все така усмихнат, Харц отговори:

— Доколкото виждам, глетчерът отпада, така че защо не се примирим с няколко ваши снимки... ето там, на леда. Не мисля, че читателите ще могат да направят разликата — и той посочи мястото, където глетчерът свършваше. Там през ръба на страховитата пропаст се спускаше бяла река от замръзнал лед. Стената надолу бе отвесна и стигаше до дъното на долината Фурка — на цели триста метра под тях.

— Съжалявам, но там е доста опасно. Освен това не съм взел нищо за обезопасяване.

Харц се усмихна.

— Не се безпокойте, няма да има никаква опасност. Единственото, от което се нуждая, е драматичен фон за снимките...

нали разбирате: „Американският катерач Чък Маккоул, който откри тялото в глетчера“. И снимка на фона на много лед.

Маккоул помисли за момент и отново сви рамене.

— Окей. Когато ми позвънихте в хотела, споменахте за известно възнаграждение. За каква сума говорим все пак?

Харц извади бележник.

— Това може да го обсъдим по-късно. Кажете ми сега забелязахте ли нещо необичайно в човека, когото намерихте?

— Беше мъртъв.

Харц се усмихна, все едно оценяваше шегата.

— Искам да кажа, имаше ли нещо особено в трупа?

— Не можех да видя. Той беше в леда.

— А полицията намери ли нещо край тялото? Някакви документи например?

— Не бих могъл да кажа. Знам само, че се казва Пол Марч. Според мен е трябвало да изчакат, докато тялото се размрази достатъчно, за да могат да проверят дрехите и джобовете му. Но истината е, че до него намерих раница.

Това видимо заинтригува Харц.

— И?

— В нея имаше папка с документи и пистолет.

— Така ли? — Харц се намръщи и продължи да пише в бележника. — А какво имаше в папката?

— Паспорт. На името на Пол Марч.

— И нищо повече?

— Някакви дрехи, мисля, но полицаят, който води следствието — капитан Карузо — може да ви каже повече.

— Нещо друго за трупа?

— Не, ледът не ми позволяваше да видя повече.

— Просто за пълнота, господин Маккоул, на колко години сте?

— Двайсет и една.

— Откъде сте?

— От Ню Йорк.

— Адресът ви в Америка, за да мога да ви изпратя копие от статията?

Маккоул му го продиктува. Харц пак се усмихна и каза:

— Бил съм в Ню Йорк много пъти. Велик град. Предполагам, живеете там заедно със семейството ей?

— Само с баща ми.

— Който сигурно също е катерач?

— Не, той е частен детектив.

— Наистина? Колко интересно. — Харц приключи с писането и прибра бележника. — Сега... да направим и снимките.

Маккоул го последва до пукнатината в ледника и застана на ръба на пропастта. Харц се залови с настройката на фотоапарата за снимане в полумрак. Слънцето бързо залязваше и розовите му лъчи избледняваха, сякаш милиони далечни пожари се сливаха с хоризонта. Маккоул се чувстваше неуютно толкова близо до ръба на пукнатината. Особено толкова скоро след инцидента. Истината беше, че случилото се го бе изплашило до смърт и дори го бе накарало да си задава някои въпроси за смисъла от планинското катерене. Само на няколко метра от него замръзналата ледена река се „изсипваше“ в бездънната пропаст. „Опасно е, пич. Веднъж вече се изтърси и едва отърва кожата.“ Реши, че се е приближил до пропастта достатъчно, и попита:

— Така добре ли е?

— Отлично. Само погледнете към пукнатината... — Харц щракна няколко пози. — Сега още една крачка назад, господин Маккоул. И искам усмивка, моля. Не се хилете, постарайте се да изобразите колко забавно е човек да е тук.

„Забавно? Как, по дяволите, може да ти е забавно на крачка от ръба на триста метра дълбока пропаст?“ Маккоул погледна надолу към прохода Фурка и неспокойно попита:

— Според мен съм достатъчно назад.

— Добре, добре. Сега не гледайте към пукнатината, а към обектива. Да, така... не мърдайте.

Маккоул застина. За първи път го снимаха за вестник. Тази сутрин бе съобщил по телефона новината на баща си и още не беше съвсем на себе си.

Харц щракна още няколко пози, после се приближи и каза:

— Това е. Мисля, че имам всичко, което ми трябва. Вашата информация беше изключително полезна.

— А възнаграждението, за което говорихме?

Преди да отговори, Харц огледа безлюдната долина, после върна погледа си върху младежа и пак се усмихна.

— О... опасявам се, че такова няма да има.

— Не... не разбирам — обърка се Маккоул.

— Сигурен съм, че не разбирате, още повече че нещата са доста сложни. А вие сте глупав младеж, след като се съгласихте да се срещнете с абсолютен непознат на безлюдно място, нали?

Маккоул забеляза, че дразнещите „в“-та в речта на Харц са изчезнали. Забеляза и още нещо — студения поглед в очите му. В мозъка му нещо прецтрака и той неуверено заекна:

— Вие... вие не сте репортер, така ли?

— Определено не съм.

Маккоул пребледня.

— Кой сте тогава, по дяволите?

Харц рязко вдигна ръка. Беше достатъчно само леко да бутне Маккоул, та той да загуби равновесие. Младежът залитна назад, краката му се плъзнаха по леда и той полетя през ръба като камък, ръцете му напразно се опитваха да се вкопчат във въздуха.

— Вече сигурно си разбрал — усмихна се Харц.

11.

Когато Дженифър спря пред дома на Марк, беше почти обяд. Видя колата му паркирана в алеята, мина покрай нея и позвъни на вратата. Марк отвори. Косата му бе мокра и беше препасал хавлиена кърпа, сигурно току-що бе излязъл изпод душа. Изглеждаше малко притеснен, но доволен да я види.

— Подранила си. Влизай. — Той тръгна пред нея към дневната и Дженифър забеляза, че в дома му цари хаос. Марк се усмихна, като я видя, че обръща внимание на безпорядъка. — Повярвай ми, невинаги е така.

— Наистина ли?

— По-често е още по-зле.

Дженифър се засмя.

Марк ѝ предложи кафе.

— Все още съм любопитна защо ми позвъни и поиска да се видим.

— Знаеш ли, предлагам ти да се заловиш с кафето, докато се облека, а след това ще поговорим.

— Става.

Тя проследи Марк да излиза от дневната и го чу да се качва по стълбите. Беше среден на ръст, добре сложен, мъжествен, с хубави пропорции, мускулести крака и широки плещи. Външният му вид погъделичка в нея нещо, което тя бързо потисна. Знаеше много малко за разпадането на брака му, понеже той не бе от хората, желаещи да говорят за личния си живот, но ѝ бе направило впечатление, че след развода се бе хвърлил с настървение в работата си. Беше ѝ позвънил и я бе помолил да мине през дома му, искал да обсъдят нещо.

Тя оглеждаше дневната и продължаваше да се пита за какво ли може да става дума. По полиците имаше много книги, главно свързани с полицейската работа, а в ъгъла бе завряна хайфи система на „Сони“, над която имаше лавици с касети и CD-та. Заглавията бяха предимно класическа и оперна музика и тя си спомни, че веднъж ѝ бе споменал за предпочитанията на баща му към нея.

Кухнята бе относително чиста, но в мивката бяха струпани мръсни чинии, а папратта в саксията до прозореца изглеждаше като умираща от жажда. Дженифър изми няколко чаши, поля растението и тъкмо правеше кафето, когато се появи Марк. Беше с джинси, бяла тениска и гуменки.

— Да отидем в дневната, Джени.

Тя седна на дивана, а Марк се настани във фотьойла срещу нея. Дженифър отпи от кафето и остави чашата си на масичката.

— Радвам се, че имам възможност да те видя, преди да замина, защото всъщност имам една молба към теб.

— Така ли? — изненада се Марк.

— Бих искала да оставя телефонния ти номер в Колдуел, в случай че с Боби има някакви проблеми. Аз ще си взема мобилния, така че ще можеш, ако се наложи, да ми се обаждаш по всяко време, докато съм в Европа.

За нейна изненада Марк забележимо почервения, поколеба се за миг, после каза:

— Разбира се...

— Сигурен ли си, че мога да поискам това от теб?

— Да... ще се справя.

— Още ни си ми казал защо ми се обади.

— Знаеш ли вече как ще пътуваш?

— Утре излитам от Нюарк за Цюрих. Вече наех кола и оттам ще пътувам за Варцо. Защо?

— Точно това е причината, поради която исках да те видя, Джени. Питам се дали не би желала компания?

— Имаш предвид да дойдеш в Европа с мен?

— Да.

— Но защо, за бога?

Марк сви рамене.

— Идентифицирането на трупа на баща ти ще е травмиращо и реших, ще може да имаш нужда от едно рамо, на което да се облегнеш, и малко емоционална подкрепа. Няма да е проблем да се освободя за няколко дни от работа и мога да си купя билет днес следобед. Какво ще кажеш?

Дженифър се облегна. Беше изненадана.

— Много мило от твоя страна и ти благодаря за предложението. Но ще съм ти още по-благодарна, ако си край Боби, докато ме няма. Надявам се, че ме разбираш, Марк. От друга страна, не бих искала да те влача с мен до Европа и обратно.

— Мога да уредя някой да наглежда Боби, ако това е причината.

— Кой например?

Марк сви рамене.

— Приятели, колеги. Никакъв проблем.

— Но Боби може да има проблем. Едва ли ще е щастлив, ако край него се навъртат непознати.

— Помисли пак, Дженифър — настоя Марк. Той винаги използваше пълното ѝ име, когато искаше да подчертае нещо. — Ще бъдеш в далечна страна и ти предстои тежко изживяване. Последното, което би желала, е да си сама.

Тя го изгледа изучаващо.

— Защо изведнъж ме обхвана усещането, че се страхуваш за мен?

— Да се страхувам? — Марк поклати глава и едва не се засмя, но нещо в тона му накара Дженифър да заподозре, че е неспокоен. — Не се страхувам, само съм загрижен. И наистина си мисля, че е добре да имаш приятел до себе си. Повярвай ми, виждал съм много такива случаи на работа. Още преди да влезеш в моргата, ще си развълнувана и особено чувствителна. В главата ти ще нахлуят спомени от съвместни преживявания с баща ти. Ще ти е много трудно да се владееш.

— Може и да си прав, но мисля, че ще мога да го понеса.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Убедена съм, че това е нещо, което трябва да направя сама.

Марк въздъхна:

— Виждам, че няма да размислиш.

Дженифър отново го изгледа. Марк си играеше с лъжичката за кафе, но когато погледите им се срещнаха за миг, побърза да отклони своя.

— Май криеш нещо — каза тя.

— Нищо не крия. Единственото ми желание е някак да ти помогна.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. И наистина искам да те придружа. Една дума само, Джени, и ще организирам всичко. Няма да има никакви проблеми.

— Не мога да искам от теб толкова много — отклони отново предложението Дженифър. — И благодаря, но наистина държа да направя това сама. — Тя стана. — Трябва да мина през агенцията да си взема билета, а и ме чака събиране на багаж.

Докато я изпращаше до вратата, Марк не можа да скрие разочарованието си.

— Колко време ще отсъстваш?

— Не съм сигурна. Три-четири дни, но билетът ми е отворен. Вероятно ще се наложи да уредя пренасянето на тялото на баща ми дотук.

— В колко часа е полетът ти утре?

— В девет и петнайсет вечерта. Кацам в Цюрих преди обяд на следващия ден. Ако искаш, можеш да ме изпратиш.

Марк се изчерви.

— Съжалявам, но съм зает. Един въпрос, Джени...

— Какво?

— Имаш ли някаква представа какво е правил баща ти в онази част на Швейцария? Дали е бил там по служба, или е имал лични дела за уреждане?

— Не зная. Защо?

— Просто питам. Не знам защо, но си мисля много за случилото се. — Марк поклати глава и продължи, подбираше най-деликатните думи: — Все пак трябва да има някаква причина да се озове там. Ще се съгласиш, но е крайно странно тялото му да бъде открито не къде да е, а в сърцето на ледник.

— Уверявам те, че аз съм най-обърканата. Надявам се, че ти е ясно. И все пак... сигурен ли си, че всичко е наред?

— Напълно. — Той я целуна по бузата. — На добър път.

— Пак ти благодаря за предложението. От Колдуел ще се свържат с теб, ако се наложи.

Дженифър излезе. Когато се качи в колата си, Марк продължаваше да стои на верандата. Махна ѝ с ръка, но лицето му беше все така загрижено. Джени потегли и го погледна за последен път

с неспокойното чувство, че крие нещо от нея. Нямахте представа какво може да е.

Следобеда тръгна за Лонг Бийч. Вместо да се отпрати към апартамента си, реши да отскочи до Коув Енд. Бяха минали три месеца, откакто бе наминала да види какво става с къщата, и беше крайно време да се увери, че всичко е наред.

Паркира в страничната алея, но нямаше желание да влиза — това винаги я разстройваше — така че заобиколи, подмина кухнята и тръгна по градинската пътека към пристана. Стигна до навеса за лодки и се обърна да погледне къщата. Моравата имаше нужда от косене, парче улук се бе откачило, но като цяло всичко изглеждаше доста запазено. Сега, когато вече беше ясно, че баща ѝ няма да се върне тук, тя осъзна, че се налага да вземе решение дали да я продаде. „Толкова призраци обитават това място“, помисли си.

Морето бе тихо. Тя застана пред вратата на навеса и дръпна дръжката, колкото да се убеди, че е заключено. Прозорецът бе мръсен и покрит отвътре с паяжина, но когато надникна, видя боядисаната в синьо и кремаво моторница на баща си до двата ръждясали варела за бензин и полиците с инструменти и резервни части. Прободе я болка, затова се извърна и отиде да седне на дъсчения пристан. „Виждаш ли онази звезда, Дженифър? Това е Сириус. А онази там?... Капела.“ Спомни си и кънтящите стъпки на баща си по дъските. Затвори очи и прехапа устни. Трябваше да приеме, че баща ѝ никога няма да се върне тук. Никога. В тази дума имаше такава окончателност. Но, господи... колко ѝ липсваше!

Внезапно разбра, че не може да върви напред, докато не каже на Боби за смъртта на баща им и не го накара да заговори за случилото се. Колкото и да бе трудно това, налагаше се да го направи — но все пак можеше да изчака идентифицирането на трупа му. Потръпна. Стана и разбра, че вече е взела решение — веднага след връщането си от Европа щеше да обяви Коув Енд за продан и щеше да се опита да започне нов живот.

Лу Гаруда беше доста наквасен след пет джеймисъна и три будвайзера и изглеждаше като човек, който има нужда не от такси, а от линейка, която да го откара у дома.

Гаруда бе среден на ръст, с примес на испанска кръв, мургав и симпатичен, а правата му кестенява коса бе отметната назад и по гърба като на рок звезда. Беше полицай с репутацията на женкар и сред колегите му в участъка на Лонг Бийч вървеше шегата, че на панталоните си няма цип, а велкро, защото има нужда от поне шест чукания дневно.

Между пет и седем часа крайбрежната таверна предлагаше напитки на половин цена и дори само това бе достатъчно на Гаруда да пребивава в състояние на блаженство, но черешката върху тортата бяха трите стриптийзъорки, танцуващи на бара под музиката на потпури от стари рок парчета. Смугла пуерториканка и две блондинки кършеха знойни тела за наслада на подранилите посетители — предимно младежи и мъже на средна възраст, подготвени да мушнат по някой долар под ластиците на девойките.

Точно в момента Гаруда се рееше из небесата благодарение на осемте питиета и пуерториканката танцуваше над него, усмихваше се, кършеше бедра и раздрусваше едрите си кафяви гърди, като се опитваше да прехване погледа му и да го убеди да се раздели с част от доларите си. По ръба на бара имаше малки купички с ядки и солети и Гаруда напълни поредна шепка и без да гледа, започна да пъха в устата си каквото му попадне.

На трийсет и осем той бе започнал сериозно да надига чашката, което отчасти обясняваше защо вече не бе детектив, а триеше панталони зад бюро като обикновен служител към полицейското управление на Лонг Бийч, местеше документи от едно място на друго и се побъркваше от скука. Не видя приближилия се зад него Райън, но усети ръката му върху гърба си.

— Здравсти, Лу. Отдавна не сме се виждали. Как ти виси?

Гаруда се обърна. Познаваха се отдавна, още от времето, когато Гаруда бе постъпил в нюйоркската полиция и съдбата ги бе събрала за цяла година като партньори в патрул. Не че бяха близки приятели, по-скоро добри познати, но Райън бе свестен, съвестен и надежден партньор — от онези хора, на които можеш да разчиташ.

— Не е по-дълъг от обичайно — ухили се Гаруда. — Двайсет и пет сантиметра, когато съм на кеф. Е, значи намери заведението.

— Разбира се, че го намерих. — Райън се пресегна, взе чашата на Гаруда и я помириша. — Я да видим... джеймисън?

— Не съм се и съмнявал, че ще познаеш.

— Само защото това нещо вкара в гроба баща ми, а ракът на черния дроб не е приятен начин да си отидеш от този свят. — Райън остави чашата. — Защо не понамалиш темпото, Лу? Безпокоя се за теб.

— Не ми чети сурови лекции, брат. Аз имам антитета, имунизиран съм. — Гаруда се огледа. Момичетата танцуваха под отсечените тактове на „Сетисфакшън“, парче малко шумно за неговия вкус, и пуерториканката бе преместила тъмния си поглед върху Райън, но Гаруда знаеше, че няма да я огрее. — Сепаре или маса? Или предпочиташ да останем тук и момичетата да ни покажат катерички срещу няколко долара? Аз съм лесен, все ми е едно.

Райън се засмя.

— Музиката е много силна. Да идем в някое сепаре.

Райън тръгна към едно от свободните сепарета в дъното на салона.

— Какво ще кажеш за бира, мой човек? — попита Гаруда.

— Не за мен, шофирам.

— И аз, но съм го ебал.

— Лу, хвана ли те да се качиш в колата в това състояние, ще те арестувам лично.

— Майтап бе. Знам... После се прибирам с такси.

— Умно момче.

— И баща ти казваше същото.

— Кое?

— „Умно момче“. Липсва ми този човек, да знаеш. Най-готиният и най-едрият пич, който съм виждал в униформата на заместник-шеф на полицията. — Гаруда се усмихна. — Два метра мъж, което ме кара да се питам как така единственият му син е такъв изтърсак.

Райън не се обиди, дори се усмихна.

— Аз съм среден на ръст, така че не се опитвай да ме ядосаш.

— Излизаш ли с момичета след развода?

— Не бих казал.

— Никоя не ти харесва?

— Ами да.

— И защо работата с първата се скапа?

— По много причини. — Райън сви рамене.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Какво можем да направя?

— Можеше да се направиш незаменим. Жените харесват това в мъжа. Можеше да се опиташ да слушаш. Това гарантирано ги спечелва. Всъщност препоръчително е много да слушаш. Повечето пичове си мислят, че най-важният орган е между краката им, но не е така — това са ушите. Всички добри любовници са и добри слушатели. Това е исторически доказано.

— Лу, обещавам ти да се опитам да запомня този безценен съвет.

Появи се сервитьорката и Райън си поръча кока-кола. Лу каза на момичето, че ще изпие един двоен джеймисън за из път.

— Единичен — поправи го Райън и я погледна, за да се увери, че го е чула. После върна погледа си на Гаруда, преди той да успее да възрази. — Случаят Марч. Преди две години. Помниш ли го?

— Трезвен или пиан, помня всичките си случаи. А защо единично уиски?

— Защото утре сутрин ще ми благодариш.

Гаруда разтри очи, въздъхна пиански и разбра, че е прехвърлил мярката.

— Може и да си прав. Говориш за Дженифър Марч, дето живее срещу вашите — онази, дето баща ѝ изчезна. Майка ѝ беше убита, а брат ѝ е в инвалидна количка. За тази ли искаш да говорим?

— Точно за нея.

— И какво искаш да знаеш?

— Всичко, което можеш да си спомниш. Особено най-съществените неща.

— Ей... аз мислех, че на теб всичко вече ти е известно. Доколкото си спомням, навремето не спря да задаваш въпроси. Изнерви ми партньорите.

— Така е. Познавам Дженифър от малка, а и убийството стана на моята улица. Но не дадох случая на мен, а на твоите партньори от отдел „Убийства“ не им допадна някакъв от нюйоркската полиция да си вре носа в техните дела. Не обичаха много да говорят и знам със

сигурност, че не научих всичко. Ако се забравил, да ти напомня — един от разследващите беше ти.

— Само за два месеца, после ме преназначиха и оттогава не съм помирисвал улицата.

— Няма значение, искам да чуя нещата от първоизточника. Освен ако не смяташ, че това може да ти създаде проблеми.

— Глупости... какви проблеми. Този случай е изстинал като целувката на проститутка. Смятай го за история, пич.

Сервитьорката донесе питиетата им. Гаруда отпи мощна глътка от уискито си и погледна Райън, който икономично пиеше от кока-колата.

— Окей, да започнем от началото. Детективите пристигнаха на местопрестъплението петнайсетина минути след местните полицаи, които пък се отзовали веднага на позвъняването на баща ти. Трябва да е било към един след полунощ. Намерихме тялото на жената в основната спалня заедно със сина ѝ. Тя беше промушена два пъти в гърдите и веднъж в гърлото. Момчето беше простреляно в гърба, но куршумът излязъл през основата на задната част на черепа, като по пътя си натрошил гръбначния му стълб. Майка му беше мъртва, но по някакво чудо хлапето още дишаше. Дъщерята, разбира се, беше в дома на твоите старци, парализирана от шока.

— Това го знам. Давай нататък.

— Нататък, казваш... Нататък огледахме къщата, но нямаше следа от взлом. Който и да е бил извършителят, трябва да е имал ключ или е бил адски добър — истински професионалист. Момичето каза, че видяло отворен прозорец на горния етаж, но ние не открихме нито отпечатъци, нито следи от опит да се отвори със сила. Иначе тя беше доста сигурна, че е нападната от мъж. Известно ти е освен това, че така и не разбрахме къде е изчезнал баща ѝ. Той сякаш се бе изпарил.

— Да не намекваш, че партньорите ти са подозирали бащата?

— Може би.

— Какво означава „може би“?

Гаруда загреба шепа ядки от купичката на масата и ги лапна наведнъж.

— Мислех си, че знаеш фактите. Онзи тип заминал в командировка за Швейцария с полет на „Американ Еърлайнс“. Проверихме в компанията и се разбра, че Пол Марч се е чекирал и се е

качил на борда, но по някакъв начин успял да изчезне веднага след кацането в Цюрих. Накарахме шибаната швейцарска жандармерия да си размърда задника и да провери всички хотели в Цюрих. Нали знаеш, в Европа, за да се регистрираш в хотел, трябва да покажеш паспорт или някаква идентификация и даже да попълниш карта. Задължително е и всеки гост на хотел е длъжен да го направи. Та швейцарските полицаи провериха всяка попълнена карта и не откриха лице на име Марч. Така че се наложи да прибегнем до предположения. Нали разбираш... ами ако Марч е организиран избиването на семейството си и е избягал?

— Нещо за мотива?

Гаруда сви рамене и глътна още уиски.

— Е, тук вече ме хвана натясно. Това ни беше големият проблем. Не можеше да става дума за пари и не открихме любовница, поне доколкото можахме да проверим. Застрахователната полица на името на жена му не беше нищо особено, а всъщност застраховката отиде в децата. На всичко отгоре, хората, които го познаваха, твърдяха, че бил грижовен баща, обожавал жена си и други подобни дивотии.

— Значи никой не може да измисли мотив?

— Да. Единствената възможност, която остана да виси, бе, че жена му или децата са знаели нещо за него. Нали разбираш, някаква зловеща тайна. Нещо, което би могло да го застраши или компрометира по някакъв начин. Кой знае, може да е планирал да си смени самоличността и да започне някъде нов живот, този път без семейство, но е искал да скрие нещо важно, преди да се покрие. Това би го накарало да желае премахването на съпруга и деца. Проблемът бе там, че след два месеца работа по тази версия така и не успяхме да се доберем до нещо, което да я потвърждава. Това не значи, че не е имал мотив, означава само, че ние не можахме да научим какъв е той. Работата бе там, че имаше много малко неща, за които да се захванем, и нито една от следите не ни доведе доникъде.

— И не е имало други заподозрени освен Марч?

Гаруда поклати глава.

— Откъде можехме да ги измислим? В квартала не са били забелязани непознати нито преди, нито веднага след убийството. В къщата нямаше пръстови отпечатъци на хора извън семейството. И още нещо много важно: в нощта на убийството е имало силна буря.

Летището било затворено за четири часа и всички полети от и за Ню Йорк са били задържани. Марч е имал време да се чекира, да се върне с кола в дома си, да свърши работата и да се върне навреме на летището. Никак не е невъзможно.

— Ти наистина ли допускаш, че Марч би опитал да изнасили и убие собствената си дъщеря?

— Ей, Марк, ти не си ли полицай? Би трябвало да знаеш много добре какви идиоти има на свобода в този гаден свят. Бащи убиват жените и децата си, майки убиват чедата си по най-различни извратени причини. И тези хора не са луди, не. Правят го за пари, много често заради застраховката. Правят го от ревност, за да маскират друго престъпление или за да прикрият следите си, преди да изчезнат и да започнат нов живот. Но ти си живял срещу дома на тези хора. Ти ми кажи...

Райън сви рамене.

— Познавах го съвсем бегло. Докато живеел там, той май често отсъстваше. Поздравявахме се от време на време и имах впечатление, че е човек, който обича семейството си, но нищо повече не бих могъл да кажа.

— Окей, да погледнем на случая по следния начин. Опитът за изнасилване би помогнал да се маскира целта на престъплението, ако разбираш какво имам предвид. Повечето хора не биха възприели за естествено баща да насили собствената си дъщеря, докато извършва някакво друго престъпление. Подозренията по-скоро биха се насочили към проникнал по някакъв начин в дома психар или към взломаджия със склонност към сексуално насилие. Моето вътрешно чувство ми казва, че може бащата да е платил на някой да избие семейството му. Може и наистина да е възнамерявал да пътува до Цюрих преди това, за да се върне и да изиграе ролята на съкрушен невинен. Само че затварянето на летището е объркало графика му, изплашил се е и е отпрашил за Европа, за да се скрие там под нова самоличност.

— Този сценарий изисква голямо напрежение на въображението.

— Е, нали и аз ти казах същото, можем само да предполагаме. Но у Марч има нещо доста странно. Нали помниш думите ми за тайната в живота му, която може да е искал да зарови дълбоко. Е, това не е празно предположение.

— Какво искаш да кажеш? — Райън смръщи вежди.

— Не си ли дочул някои неща, докато слухтеше около случая?

— Какво да чуя?

— Първо, Марч не е имал минало. Говоря за такова минало, което да открием. Отсъстват сведения за семейство, братя или сестри, дори най-обикновени роднини. Опитвахме федералните, бюрата за издирване на изчезнали хора, Интерпол — а бе опитахме всичко, за което се сетихме. Но никой не разполагаше с нищо за него. Мистериозен странник, появил се отникъде, за да изчезне без следа. Знаеш, че когато едно лице изчезне, обикновено предприемаме три неща. Проверяваме миналото му, проверяваме приятелите и враговете му, проверяваме банковите му сметки. И ето тук нещата стават доста странни. Марч не е имал близки приятели или дори врагове, поне доколкото можяхме да установим. Държал е парите си в две сметки, които открихме без проблем, но не ставаше дума за значителни суми, при това от тези сметки впоследствие не беше изтеглен нито цент. И сега внимавай: миналото му се простираше назад до годината, в която се запознал с жена си. Натъкнахме се на адрес в малък град в Аризона, който се оказа на евтин хотел. Там е началото на мистерията „Пол Марч“. Сякаш е шибан извънземен, кацнал в стаята на хотела от космоса. Дженифър ни каза, че като малка веднъж намерила снимка на мъж в затворническа униформа, който приличал на баща ѝ. Открила снимката на тавана, а на гърба ѝ било изписано името на Джозеф Делгадо. Проверихме го естествено, и преровихме всяка база данни на всички американски затвори. Но нито едно от имената, които излязоха, имаше нещо общо с Пол Марч.

— Това не ми беше известно — все така смръщен призна Райън.

— Повярвай ми, около този тип има маса странни неща, които не се връзват с нищо. Както казах, няма нито семейство, в което е израсъл, нито роднини, нито минало.

— А не научихте ли нещо в работата му?

— „Прайм Интернешънъл Секюритис“ е малка инвестиционна банка в Манхатън, много дискретна и изключително уважавана. Марч е работил там шестнайсет години и в годината, преди да изчезне, е бил повишен във вицепрезидент. Служебното му досие не съдържа нищо освен кариерата му там и не ни каза нищо повече от онова, което вече знаехме. Поразпитахме служителите и колегите му. Но нямаше нито намек на съмнения за финансови машинации, опит за злоупотреба със

средства и изобщо каквото и да е, което би могло да опетни характеристиката му на образцов служител. С две думи, не разбрахме нищо, което да ни каже повече за този човек и причините, поради които евентуално е искал да изчезне. Всъщност повечето от колегите му не знаеха за него нищо съществено, с изключение на това, че бил необщителен амбициозен работохолик. — Гаруда се облегна назад. — И това е всичко, което мога да ти кажа.

Отпи нова голяма глътка, а Марк впери поглед в собствената си чаша. След малко проговори:

— Налага се да ти поискам още една услуга. Онзи твой приятел все още ли работи в ЦРУ?

Гаруда кимна.

— Той е по-скоро приятел на баща ми, но, да, мисля, че все още е в Лангли. Защо?

— Поддържате ли връзка?

— Чуваме се от време на време, последния път преди година-две.

— Искам справка за един човек. Джак Келсо. Но трябва да се направи дискретно. Изключително дискретно. Ще опиташ ли да го убедиш да го направи?

— Кой е той?

— Някакъв заместник-директор по специалните операции, каквото и да означава това. Но не знам нито в кой отдел, нито в коя секция.

— Колко е спешно?

— Трябва ми за вчера.

Гаруда сви рамене.

— Окей, ще му се обадя, като се прибера, и ще видим какво ще излезе.

Райън се усмихна:

— Дали ще си достатъчно изтрезнял?

— Виж к'во, бил съм и по-пиян, но винаги съм намирал пътя до кенефа.

— Благодаря ти, Лу. — Райън довърши напитката си. — Да те откарам ли до вас?

Гаруда поклати глава.

— А мога ли аз да те попитам защо искаше да говорим за случая Марч?

— Един от твоите стари приятели в отдела на детективите ми спомена, че май са открили тялото.

— На кого?

— На Пол Марч.

Гаруда остави чашата си и го изгледа изумено.

— Къде?

— В Европа. В Алпите, на границата между Швейцария и Италия. Бил мъртъв отдавна. Замръзнал в глетчер.

— Искаш да кажеш в ледник, в шибаната планина?

Марк кимна.

— Нали не се будалкаш с мен, пич?

— Не, Лу, не се будалкам.

Гаруда бавно подсвирна.

— Боже господи, а си мислех, че съм чул и видял всичко.

12.

Марк се прибра след единайсет. Десет минути по-късно, докато събираше багажа си за предстоящото пътуване, на вратата се позвъни. Той слезе, погледна през шпионката и видя на площадката отвън Келсо. Беше сам и носеше куфарче.

— Добър вечер, Райън. Мога ли да вляза?

— Защо не? Вие вече сте почти като член на семейството.

Келсо не реагира на шегата. Марк му направи път да мине и затвори вратата.

— Съжалявам, че не можах да мина по-рано, но имах натоварен ден — извини се Келсо.

— Както ви обясних по телефона, опитах се да убедя Дженифър, но не се получи.

— Жалко, това значително щеше да опрости нещата. Както и да е, аз си позволих да потвърдя резервацията за полета на „Американ Еърлайнс“ до Цюрих утре вечерта. Агенти Граймс и Фелоус ще минат да ви вземат отгук точно в петнайсет часа и ще ви откарат на „Джей Еф Кей“. Тримата ще летите заедно около три часа, преди Дженифър да излети от Нюарк с полет на швейцарските авиолинии. Това означава, че ще кацнете в Цюрих доста преди нея, което ще ви даде достатъчно време, за да се организирате.

— Какво предстои след кацането в Цюрих?

— Туристическият агент на Дженифър ѝ е резервирал кола на летището. Нейното намерение е да стигне с кола до Варцо на границата и да идентифицира тялото на баща си. Естествено, на ваше име също ще чака резервирана кола, но от друга компания — „Ейвис“.

— Тя ми каза, че не знае точно колко дълго ще остане там и че по тази причина самолетният ѝ билет е отворен.

— Същото се отнася и до наетата на нейно име кола, така че ще трябва да импровизирате според ситуацията. — Келсо потупа куфарчето. — Сега, ако не възразявате, има някои важни неща, за които искам да поговорим.

Марк посочи масичката за кафе. Келсо сложи куфарчето на нея и го отвори с щракване на ключалките. Вътре, опаковани в сив дунапрен, имаше мобилен телефон, зареждащо устройство, няколко резервни батерии, портативна радиостанция „Сони“ и нещо, което приличаше на ръчно електронно устройство с размера на дистанционно управление на телевизор, но с къса телескопична антена. Имаше и миниатюрен, но явно силен бинокъл и опаковани в пластмасов калъф комплект карти.

— По-голямата част от оборудването за проследяване сигурно ви е познато — каза Келсо. — Между другото, това е снимка на истинската кола, която Дженифър ще използва там. Обърнете внимание на регистрационния номер. Не бих желал да тръгнете след грешна кола. — Келсо му подаде снимка на бяла тойота с четириколесно задвижване и с ясно видим номер.

— Как разбрахте, че ще кара точно тази кола?

Келсо извади от куфарчето устройството с антенката.

— По-добре не питайте. В джипа обаче е монтиран предавател, а това е приемникът. С негова помощ ще можете да следите тойотата. Ако я загубите за кратко от погледа си, следвайте посоката, която ще бъде изобразена на устройството. А ако се наложи да се движите в мрак, знайте, че биноклите „Цайс“ имат приспособление за нощно виждане.

— Май пак сте помислили за всичко.

— Опитвам се — каза Келсо и извади калъфа с картите. — Пътни карти на Швейцария и Северна Италия. Отбелязани са най-вероятните маршрути, които Дженифър може да избере, за да се придвижи до Варцо, така че ги разгледайте внимателно, понеже ще сте на непознат терен. Има също и карта на цюрихското летище „Клотен“. — Келсо разгърна една от картите. — Забележете, че е маркиран страничен местен път, минаващ покрай бензиностанция. Той се намира на половин километър от паркинга, откъдето се вземат колите на „Ейвис“, и Дженифър трябва да мине оттам на излизане. Това е единственият изход, така че предлагам, след като кацнете и се организирате, да отидете там и да чакате. — Келсо сложи на дланта си радиостанцията „Сони“. — Един от моите хора ще ви се обади на това и ще ви предупреди, че Дженифър е на път да напусне летището. Ще

изчакате да ви подмине и ще последвате тойотата ѝ на безопасно разстояние. Въпроси?

— Какво да правя, ако оборудването се повреди или я изгубя?

— Тази екипировка е абсолютно надеждна, Райън, така че нищо не бива да се поврежда. Но ако малко вероятното се случи или ако изгубите Дженифър, незабавно се обадете на мен или на някой от моите хора. Номерът ми е записан на първа програмирана позиция в мобилния телефон, който ви давам, така че единственото, което ще трябва да направите, е да натиснете бутона. Моите момчета ще ви следват на безопасно и дискретно разстояние именно за в случай че имате нужда от помощ. — Келсо повдигна вежда. — Разбрахте ли?

— Мисля, че да.

Келсо се подразни.

— Или сте разбрали, или не сте. Ако има нещо, което искате да повторя, готов съм да го направя веднага. Но не искам да чувам уклончиви отговори, а най-много от всичко не искам да стават грешки. Особено когато залог е животът на Дженифър.

В гласа на Келсо прозвуча остра агресивна нотка, но Марк не коментира.

— Ясно.

Келсо прибра всичко в куфарчето.

— Настоятелно ви съветвам да използвате само дадения ви от мен мобилен телефон и да не вземате вашия по време на пътуването. Освен че само може да ви попречи, вие и без него разполагате с предостатъчно комуникационно оборудване.

— Щом казвате.

— Още нещо, което трябва да знаете. Не очаквам Дженифър да попадне в опасни ситуации, преди да е идентифицирала тялото на баща си.

— Защо мислите така?

— Наречете го инстинкт — загадъчно отговори Келсо и затвори с щракване куфарчето. — Така че ви призовавам да сте особено бдителен след идентифицирането.

— Казахте, че ще имам оръжие.

— Плик на името на Чарлз Винсент Джоунс ще ви чака на гише „Информация“ на летището в Цюрих — обясни Келсо. — В него ще намерите квитанция за багаж и ключ. Представете квитанцията там,

където оставят багаж на съхранение, и ще получите срещу нея заключен сак. В него ще има автоматичен „Глок“ и три пълнителя.

— Наистина ли смятате, че ще ми трябва пистолет?

— Казах ви, че това не е игра, Райън. Други въпроси?

— Въпроси много, но знам, че няма да ми отговорите. И все пак може би на един ще отговорите. Какво ще стане, ако се наложи да използвам глока и ме арестуват?

— Надявам се да не се случи нито първото, нито второто. Но повярвайте ми, ЦРУ няма да ви зареже в беда. Не е в нашите интереси.

— Дали не бихте се съгласили да ми дадете някакъв документ, потвърждаващ думите ви?

Келсо видя някакъв хумор в думите на Марк и предложи в отговор тънката си усмивка.

— Нищо в писмен вид, Райън.

— Помощ?

— Граймс и Фелоус ще ви съпровождат по време на полета, а после няма да ви изпускат от поглед денонощно. От момента на кацането в Цюрих повече няма да ги видите, освен ако не ви потрърбват, в който случай ще трябва да ги извикате по радиостанцията. Те са добри, надеждни момчета и човек може да им се довери. Всъщност думата „надеждни“ е слаба. Самият аз ще съм на един телефон разстояние, като е достатъчно или да използвате вашия телефон, или да се обадите на Граймс и Фелоус. Ако нещата се усложнят, ще бъда на разположение по-скоро след минути, отколкото след часове.

— Как?

— Нека да кажем само, че ще съм наблизо, и да не уточняваме повече. И не се безпокойте как ще прекарате куфарчето през митницата. Никой няма да ви безпокои.

— Ще се наложи да ви повярвам.

— Предполагам вече сте приготвили багажа си.

— Може да се каже.

— Имате ли още въпроси?

— Нищо, за което се сецам в момента.

— Тогава мисля, че следващата ни среща ще е в Европа. И нека отново изразя благодарността си за това, че се съгласихте да помогнете.

— Правя го единствено заради Дженифър — уточни Марк. — Но знаете ли кое е най-забавното в цялата история? Аз още нямам представа в какво точно позволих да бъда въввлечен и това ме безпокои. Силно ме безпокои.

Келсо не отговори, а само му протегна ръка.

— Лека нощ, Райън. Починете си. Имам чувството, че ще се нуждаете от всичките си сили. И приятен полет утре.

13.

Марк тъкмо се унасяше в сън, когато телефонът иззвъня. Той се надигна, запали нощната лампа, вдигна слушалката и чу гласа на Лу Гаруда:

— Марк? Буден ли си?

— Вече да. Какво има, Лу?

— Става дума за онзи тип, Келсо. Проверих го, както поиска. Обадих се на приятеля на баща ми във Вирджиния. Оказа се, че вече се бил пенсиониран, но побъбрихме малко за старите времена и аз значи небрежно подметнах за някой си Келсо, уж случайно съм чул и разбрал, че е от Управлението.

— И?

— Моят човек бил в пенсия от две години, но името Келсо му било познато от миналото. Излиза, че той бил един от старшите им началници и определено не бил от онези, с които си заслужава да се ебаваш, ако не искаш да съдвчат топките ти като стафиди.

— Нещо друго?

— Както ми го разказа моят приятел, Келсо бил високоуважаван човек. Работел само по най-големите случаи, нали разбираш — онези от национално значение.

— Разбра ли в коя секция работи?

— Е, тук резето хлопна и прецених, че не мога да настоявам, без да издам, че съм заинтригуван. Приятелят ми каза само, че преди няколко години Келсо бил прехвърлен в нещо, което наричали „Специални проекти“. Не ми обясни обаче какво им е специалното на тези проекти. — Гаруда кухо се изсмя. — Мен да питаш, това може да означава всичко. Например че Келсо може да убива хора и да прави разни неща, които ЦРУ тръпне да не се разберат.

— Да, ясно. Друго?

— Какво повече искаш? Името на човека, който му е продал застраховка за живот? Това е всичко, което имам.

— Благодаря ти, Лу. Виж... имам нужда от още една услуга.

— Давай направо.

— Малкият брат на Дженифър Марч, Боби, е в дома за инвалиди Колдуел. Имам нужда от някой, който да намине там през следващите няколко дни и да държи момчето под око, нали разбираш... да се увери, че всичко е наред, дали има нужда от нещо, такива неща. Ще го направиш ли?

— Разбира се. Но имаш ли нещо против да попитам защо?

— Обещах на Дженифър аз да се грижа за него, докато отсъства, но се оказва, че и аз трябва да замина.

— Къде?

— Не мога да ти кажа.

— Как да се свържа с теб?

— Няма да можеш. Аз ще ти се обаждам. — Марк реши да не дава на Гаруда номера на мобилния си телефон като предпазна мярка срещу евентуално подслушване на разговорите му.

След кратка пауза Гаруда отново заговори, този път по-тихо:

— Марк?

— Какво?

— Не знам с какво си се заловил, по дяволите, но послушай съвета ми. Каквото и да правиш, особено ако то има някакво отношение към ЦРУ, не сваляй поглед от задника си, приятелю, окей? Онези пичове са опасни. Действат по свои си закони и правят каквото си щат.

— Ясно.

— Говоря ти сериозно, Марк. Няма такова нещо, което хората от Лангли да не могат да направят. Подслушват телефони, ровят се из банкови сметки, дори могат да те слушат през стените, стига да решат, че им е нужно. Наистина, пич, ние нямаме представа и от половината, което се върши зад стените на Лангли. Приятелят на баща ми веднъж се разприказва за мръсните неща, които се планират и правят там, и косата ни се накъдри, повярвай ми. Така че си отваряй очите на четири, нали?

— Ще се опитам да го запомня.

— Приятни сънища, амиго.

Лу Гаруда и Анджелина лежаха голи в леглото. Анджелина беше красива и мургава, десетина години по-млада от него — но пък

харесваше по-възрастните мъже. Беше наполовина американка, наполовина колумбийка. Бяха се запознали преди няколко месеца. Обикновено Анджелина беше във възторг от секса, който ѝ предлагаше Гаруда, но тази нощ той явно имаше проблем.

— Какво ти става, бейби? Какво има? — тихо попита тя. — Искаш ли да си поиграя с него малко, за да стане твърд?

Но неговите мисли бяха далеч от леглото.

— Не, вече съм готов.

— Нещо не го виждам — пошегува се тя.

— В главата ми е, Анджелина. Готов съм да намеря решението на един случай. Защото става нещо адски странно.

— Какво?

— Преди две години си скъсах задника по един случай, който ни прати в задънена улица. Един човек изчезна просто ей така. — Гаруда щракна с пръсти. — Същата вечер в дома му прониква престъпник, убива жена му, тежко ранява малкия му син и се опитва да изнасили и убие по-голямата му дъщеря. За убийството няма никакъв мотив, а от изчезналия ни следва. Днес научих, че тялото му е открито замръзнало в глетчер някъде из Алпите. Проверих доклада на Интерпол и доколкото разбрах от него, мъжът е мъртъв от доста време.

— Това наистина звучи странно.

— Ти го каза, бейби. — Гаруда запали цигара и дръпна ядосано.

— И какъв е този човек?

— Работил е за една фирма, „Прайм Интернешънъл Секюритис“. Малка и доколкото разбирам, реномирана инвестиционна банка в Манхатън.

— И какво е правил в нея?

— Бил е един от вицепрезидентите им. Ще ми се да се срещна с дъщеря му — онази — дете едва не била изнасилена — и да поговоря неофициално с нея, но мисля, че тя няма да се съгласи на такъв разговор. Само че инстинктът ми говори, че си струва да се заинтересувам.

— Щом казваш. — Анджелина хвана члена му и започна да го гали. — А междувременно, мили, какво ще кажеш да изгасиш тази цигара и вместо нея да запалиш огъня в мен?...

ВТОРА ЧАСТ

14.

Цюрих, Швейцария

Дженифър застава пред служителя на агенцията за отдаване на коли под наем на цюрихското летище „Клотен“.

Мъжът вдигна поглед и се усмихна.

— Guten Tag. Kann ich ihnen helfen?

— Guten Tag. Имам резервация.

— Разбира се. Името ви?

— Дженифър Марч.

Служителят прегледа някакви формуляри и пак се усмихна.

— Дълго ли възнамерявате да останете в Швейцария, фройлайн Марч? Искам да каже, че не сте конкретизирали за колко време ще задържите колата.

— Още не съм сигурна. Три-четири дни, възможно е и повече. Ще пътувам за Италия.

— Естествено, както желаете. Опасявам се, че днес повечето ни коли са в разход, но специално за вас запазах джип с висока проходимост... на същата цена, разбира се. Не бих твърдял, че е една от обичайните коли, които предлагаме, но според мен ще се уверите, че става дума за чудесна машина. Какво ще кажете?

— Няма проблем. Трябва да се добера до Варцо, което е от другата страна на границата с Италия, както и до Васенхорн. Колко време ще ми отнеме пътят дотам според вас? — Дженифър вече бе решила, че иска да види мястото, където бяха открили трупа на баща ѝ.

Служителят извади пътна карта и ѝ показа маршрута.

— Не е много далеч. Швейцария е относително малка страна. Не би трябвало да ви отнеме повече от четири-пет часа от летището. Можете да задържите картата.

Мъжът попълни документите, прие кредитната ѝ карта, помоли я да се подпише за наемането на тойотата и като приключи с обяснението на подробностите, ѝ подаде комплект ключове.

— Приятно прекарване в Швейцария, фройлайн Марч. Guten Tag.

Дженифър излезе от офиса, без да забележи, че веднага след това служителят вдигна телефонната слушалка.

Марк бе кацнал в Цюрих малко преди 8 сутринта. В самолета можа да поспи само час-два и след осемчасовия полет беше изтощен. Изчака на въртележката багажа си, мина през митницата, без някой да се поинтересува от него, излезе в залата на чакащите и намери бюро „Информация“ на същия етаж.

Беше забелязал Граймс и Фелоус по време на полета, но те не направиха опит да осъществят контакт с него, а веднага след кацането бързо изчезнаха от погледа му. Както му бе обещал Келсо, чакаше го плик на името на Чарлз Винсент Джоунс, в който наистина имаше квитанция и ключ, и той отиде да получи оставения на съхранение багаж. Подаде квитанцията и получи срещу нея малък брезентов сак със здрава метална ключалка.

Откри тоалетната, влезе в нея и се заключи в една кабинка. В сака имаше автоматичен 9-милиметров „Глок“ с три пълнителя. Марк излезе от тоалетната, погледна таблото с пристигащите полети и видя, че е едва 8:45. По разписание Дженифър трябваше да кацне в 10:55 и едва ли щеше да отиде да получи колата си, преди да мине обед. Марк беше взел няколко ката дрехи, за да се дегизира поне донякъде, но реши, че ще има нужда от шапка.

Влезе в един от множеството магазини за туристи на летището и премери една маслинозелена швейцарска шапка модел „лоден“. Погледна се в огледалото и се стресна от нелепия си външен вид, но пък отпуснатата периферия на шапката поне скриваше частично лицето му. Беше купил в Ню Йорк дълъг до коленете шлифер с две лица и когато го пробва в комбинация с шапката, не можа да сдържи усмивката си. Едно поне беше сигурно — видеше ли го Дженифър сега, сигурно щеше да избухне в смях.

Пристъпи на касата:

— Колко струва?

— Weiviel? Ein Hundert funfzig Franc. Сто и петдесет франка.

Марк пресметна бързо наум и попита недоумяващо:

— Над сто долара за шапка?

Продавачката превзето сви рамене.

— Това е Швейцария, main Netz. И артикулът е с превъзходно качество.

Марк помисли: „По дяволите, в крайна сметка парите са на Чичо Сам“, и подаде кредитната си карта.

— Вземам я.

След две минути излезе в залата на терминала, както си беше с шлифера и шапката, и погледна отражението си в един от големите прозорци. Наистина изглеждаше абсурдно, но поне беше различен. Погледна часовника си — беше 9:15. Разполагаше с достатъчно време да закуси, преди да потърси бюрото на „Ейвис“.

Бяха му резервирани черен „Опел Омега“. Подаде картата си, попълни формулярите и откри мястото, където му бяха казали да чака, за да прехване Дженифър. Опелът беше солиден, с тъмни стъкла. Той хвърли багажа си на задната седалка и изкара колата. Навън валеше. Пое по главния път, водещ към околоръстното шосе на Цюрих. Беше отворил на седалката до себе си пътната карта и когато след няколко минути видя отклонението за локалния път веднага след бензиностанцията, отби и спря. Вече беше идвал два пъти на почивка в Европа. Първия път бе на двумесечна екскурзия на автостоп по пътищата на Германия и Франция. Тогава бе осемнайсетгодишен и спа в младежки общежития и гъмжащи от бълхи хотели, но всяка преживяна минута му бе доставила незабравимо удоволствие. Втория път дойде на петдневна луксозна екскурзия в Париж — медения му месец с Елън — която му струваше цяло състояние. Но този път бе съвсем различен от предишните.

Извади от куфарчето радиостанцията „Сони“ и проследяващото устройство, включи ги и ги остави на седалката до себе си. Малкият дисплей на проследяващото устройство сочеше назад към летището, а индикаторът за сила на сигнала показваше високо ниво. Виждаше се с просто око, че колата не се движи. Марк се досети, че джипът на Дженифър я чака на паркинга на компанията, и изключи устройството. Прекара така следващите два часа, после радиостанцията изграчи:

— Райън, чуваш ли?

Марк едва не подскочи. Не можа да разбере чий е гласът, на Граймс иди на Фелоус.

— Тук съм. Чувам ви ясно.

— Добре. Граймс се обажда. Готов ли си?

— Мисля, че да.

— Недей да мислиш, а бъди готов, защото обектът потегли.

Успех.

— Благодаря. — Марк пак включи проследяващото устройство и видя картината на дисплея да се променя. След пет минути сърцето му заби ускорено, защото видя пред него да минава бяла тойота. Зад волана бе Дженифър, гледаше право пред себе си. Беше странно да я види да се стрелва толкова близко до него, без да съзнава, че в същия момент той я наблюдава. Прониза го вина. Опитва да се утеши с оправданието, че е тук, за да я защити.

„Единственият проблем е, че не знам от кого.“ Марк подкара опела след тойотата.

Дженифър харесваше Швейцария — за нея това бе една от най-красивите страни на света. Беше идвала вече в Цюрих като малка заедно с родителите си и се бе възхищавала на невероятните пейзажи, на покритите със снежни шапки върхове на Алпите, на дълбоките зеленикавосини езера и стръмните урви на ледниковите долини. Сега беше изморена след полета, но не искаше да губи време за преспиване в Цюрих — държеше да стигне италианската граница, преди да се е стъмнило.

Беше разгледала внимателно пътната карта, преди да потегли към магистралата на юг. След час пристигна в китния град Люцерн, разположен на брега на едноименното езеро, след което пое по брега по магистрала Е2 на изток, преди да се отправи на юг по Е35 и да започне стръмното изкачване по Алпите през дълбоки скрити под иглолистни гори долини и през безименни селца. Склоновете бяха осеяни с дървени вили и мирно пасящи крави със звънци на шиите.

Малко изненадващо се озова по стръмния меандър на прохода Фурка. На тази височина навсякъде имаше лед и сняг и дъхът ѝ спря от приказната гледка. След като се спусна от Фурка, пристигна в Бриг. Този стар ски център от векове се смяташе за швейцарския вход към Италия и основната му забележителност бе красивият замък Щокалпер с характерния купол във формата на лукова глава. Тя подмина центъра

на Бриг и продължи все на юг към Симплонския проход и границата с Италия.

Пътуването бе психически изтощително. Някои от планинските пътища не бяха обезопасени с мантинели, така че след банкетите им започваха бездънни урви, и тъй като не познаваше маршрута, Дженифър бе принудена да кара внимателно. В един момент реши да хапне в един от алпийските ресторанти. За туристите бе предвидена веранда със зашеметяващ изглед. Тя си поръча горещо кафе без мляко и засищащо изглеждаща баничка с кашкавал и излезе на балкона. Беше невероятно студено. Застана с лице към изумителната гледка на заснежените планини и видя някъде далеч долу италианската граница, на дъното на дългата долина на Симплонския проход.

В същия момент при нея на балкона излезе да се наслади на гледката възрастен швейцарски турист с алпийска шапка с перо и любезно и се усмихна:

— Sehr schon, nicht war? Sind sie Auslander?

Дженифър знаеше само няколко думи на френски или немски, колкото да се оправи с най-необходимото.

— Ja. Aus Amerika.

— Америка... наистина ли? — Лицето на мъжа светна.

Дженифър огледа планината.

— Бихте ли ми казали къде е Васенхорн?

— Natürlich. — И мъжът ѝ посочи назъбен чукар вляво от тях, около заледения връх се въртяха накъсани облаци. — Ето това там е Васенхорн. Да не смятате да го изкачите, млада госпожице?

— Не, не мисля.

— И сте права. Чух, че онзи ден в глетчера намерили труп. Бедният човек бил замръзнал в леда бог знае откога.

Марк имаше проблем със съсредоточаването. Нивото на адреналина в кръвта му бе високо, но пътищата из швейцарските планини бяха трудни, а той все още бе изморен след полета. За да станат нещата още по-лоши, от голямата надморска височина му се повдигаше. Беше буден единствено благодарение на студа — бе свалил прозореца и нахлуващият в колата леден въздух, макар и проникващ до мозъка на костите му, поне го държеше нащрек.

Налагаше се да не отмества поглед от пътя и едновременно с това да не изпуска тойотата на Дженифър. След два часа път белият джип започна да се размива пред очите му, но до момента Марк поне бе успял да спазва безопасна дистанция помежду им. Движението не бе особено натоварено и досега не бе зървал кола, която да го следва. Граймс и Фелоус, изглежда, бяха дяволски добри — трябваше да им го признае. Изведнъж видя Дженифър да отбива в крайпътно заведение и той също спря, но на банкета на стотина метра зад нея. След петнайсетина минути тя излезе, качи се в тойотата и потегли. Марк я последва.

В малкото погранично италианско село Иселе Дженифър мина без проблеми през граничния пункт — облечените в зелена униформа служители на италианската митническа полиция хвърлиха само бегъл поглед на паспорта ѝ — и след десет минути вече се намираше във Варцо — малък задрямал типично италиански град. Намери участъка на карабинерите без затруднения.

Сградата гледаше към малък застлан с калдъръм площад — солидна стара триетажна вила с мръсножълти стени. Каменното стълбище водеше до веранда, украсена с много цветя в пръстени саксии. Атмосферата бе някак непринудена и общото впечатление бе по-скоро за дом, отколкото за полицейски участък, но Дженифър си спомни, че това е Италия, където подредената официалност на Швейцария нямаше място. Забеляза монтирания на стената до входа интерком, паркира тойотата на отсрещната страна на площада, отиде до участъка и натисна бутона.

На верандата излязоха двама сънени мъже и се вгледаха надолу към нея. Дженифър едва се сдържа да не прихне. Все още бе ранен следобед и изглежда, бе събудила полицаите от тяхната сиеста. Единият, млад ефрейтор, слезе по стъпалата, като се загащваше.

— Signorina. Cos'è caduto?

Дженифър не знаеше италиански и безуспешно се опита да обясни на английски защо е тук. Накрая ефрейторът извика нещо на картечно бърз италиански и на верандата излезе як мъж към четиридесетте с гъсти мустаци. Слезе по стъпалата, като закопчаваше куртката си. Пистолетът му бе в кобура.

— Signorina?

— Говорите ли английски?

— Sì, малко. Аз съм сержант Парти. Какво има?

Дженифър обясни.

— Signorina, моля, последвайте ме.

Сержантът тръгна пред нея по стълбището и я въведе в клаустрофобично малък кабинет.

Предложи ѝ да седне, после се отпусна в стола зад бюрото.

— Делото се води от следовател Карузо. Ще трябва да говорите с него.

— Мога ли да го видя?

— Неговият офис е в главното управление в Торино, но за жалост в момента той е в Швейцария по служба. Ще се върне утре следобед. Съжалявам, че не мога да направя нищо повече за вас, signorina.

— Къде е тялото на баща ми?

— В Торино.

— Искам да го видя.

Барти сви рамене.

— Опасявам се, че това не е възможно. Капитан Карузо трябва да присъства на идентификацията.

Дженифър започваше да губи търпение.

— В такъв случай бих искала да видя мястото, където е бил намерен баща ми.

— Уверявам ви, най-добре е да обсъдите това с капитана. Самото място е далеч оттук, опасно е и ще се стъмни, преди да мога да ви откарам дотам и да се върнем.

Сержантът не беше особено услужлив, но ръцете на Дженифър бяха вързани и изглежда, наистина се налагаше да се види с Карузо.

— Добре, ще изчакам да говоря с него утре. Кога ще е удобно да го направя?

— Предполагам следобед. Да кажем... в два. Ще се обадя в офиса му и ще обясня, че ще пристигнете в Торино.

Барти се надигна от стола си и Дженифър побърза да попита:

— Мога ли да ви попитам дали сте виждали трупа на баща ми?

— Si.

— Бихте ли ми казали как е умрял?

Сержантът понечи да отговори, но изглежда, размисли.

— Най-добре да изчакате капитана. Той ще ви обясни всичко.

Дженифър въздъхна примирено. Този човек не искаше да ѝ каже нищо.

— Има ли тук хотел, в който бих могла да пренощувам?

— В града има два малки хотела, а от другата страна на границата в Швейцария има още няколко. Хотел „Бергхоф“ е доста популярен сред туристите.

— Благодаря. — Единствената информация, която бе съумяла да изтръгне от този човек, бе препоръка за хотел. Преди да си тръгне, тя направи последен опит: — Чух, че трупът е бил намерен от някакъв американец.

— Si. Един младеж. Казва се Чък Маккоул.

— Мога ли да се видя поне с него?

— Scusi, това е невъзможно.

— Защо?

— За жалост той е мъртъв.

15.

След петнайсет минути Дженифър пак пресече границата и се върна в Швейцария. Реши да пренощува в Симплон, защото Варцо ѝ се видя зле пригоден за посрещане на туристи, а освен това държеше да види глетчера, където бяха открили тялото на баща ѝ. Сержантът ѝ се бе сторил странно сдържан да предложи обяснение за смъртта на катерача — каза само, че младежът имал фатален инцидент в прохода Фурка и че швейцарската полиция разследвала обстоятелствата. Смъртта на младежа несъмнено беше доста странна, но може би Карузо щеше да ѝ разкаже повече.

Пътят пред нея се раздели на две и лявото шосе я отведе в малкото и доста чудато село Симплон. То не бе нищо особено, просто две дълги и тесни калдъръмени улици, църква с белосан купол във вече познатата ѝ форма на лукова глава, няколко хотела и мотела.

Когато погледна в огледалото за обратно виждане, преди да завие наляво, за да влезе в селото, Дженифър забеляза тъмен опел на петдесетина метра зад нея. Беше сигурна, че колата я бе следвала по целия виещ се планински път от Варцо дотук. Заради тъмните ѝ прозорци не можеше да види шофьора, но имаше непривичното усещане, че я следят.

Спря в паркинга пред хотел „Бергхоф“, слезе от джипа и в този момент опелът я подмина. Имаше нещо смътно заплашително в тъмните му стъкла, но тя прогони тягостното чувство, понеже колата продължи по калдъръмената улица, зави, за да излезе на главния път за Симплон, и изчезна от погледа ѝ.

Марк беше объркан. Бе следвал Дженифър, след като я видя да излиза от участъка на карабинерите във Варцо. Очакваше я да поеме за Торино, но вместо това тя се върна през границата в Симплон. Това го озадачи. Нямаше представа какво е намислила. В края на краищата трупът на Пол Марч бе в полицейската морга в Торино. Марк погледна картата и видя, че отбелязаният на нея Васенхорн изглежда малко по-

близо до Симплон, отколкото до Варцо. Можеше само да предположи, че Дженифър е решила да посети мястото, където бяха намерили трупа на баща ѝ. Може би сега търсеше местен хотел. Това бе единственото разумно обяснение, за което можеше да се сети, понеже само то даваше логичен отговор на решението ѝ да се върне през границата.

Изведнъж радиостанцията изпука. Беше Граймс.

— Чуваш ли ме, Райън?

— Да.

— Ние сме на петстотин метра зад теб. Какво е намислила, по дяволите?

— Изглежда, се връща в Симплон.

— И защо?

— Според мен може би иска да види къде е намерен баща ѝ. Само че вече е малко късно, така че сигурно ще трябва да пренощува.

— Да, изглежда логично. Искаш ли да поемем проследяването за известно време?

— Не, ще се справя сам.

— Окей, но ако тя се регистрира в хотел, ще е най-добре да намериш друг наблизко, за да я държиш под око. Ние ще опитаме същото. Край...

Марк остави радиостанцията и видя Дженифър да влиза в селото и да спира пред един хотел — „Бергхоф“. Под надписа пишеше: „Zimmer Frei“. От автостопаджийските си дни знаеше, че „Zimmer“ означава „стая“, а „Frei“ означава, че има свободни, но определено не безплатни. От двете страни на хотела по улицата имаше други хотели и мотели, но той със закъснение осъзна, че се движи по еднопосочна улица. И от двете страни на платното имаше паркирани коли, така че просто нямаше къде да отбие и спре. Зад него се движеше друга кола и водачът нетърпеливо му даде сигнал с клаксона да се поразмърда.

„По дяволите!“

Това означаваше, че трябваше да мине с колата точно покрай Дженифър.

Тъмните прозорци му даваха някакво прикритие, но точно когато минаваше на десетина метра от нея, той видя, че тя съсредоточено се вглежда в опела. Марк излезе от селото, отби на банкета и включи проследяващото устройство. Беше целият в пот. Устройството показваше една и съща посока, а индикаторът не се движеше, което

означаваше, че тойотата все още е там. Проклятие... Жалко, че Дженифър бе забелязала опела. Това означаваше, че трябва да внимава повече.

Провери колко е часът. Почти четири. Щеше да изчака един час, после щеше да се върне в селото, да види дали ще може да намери хотел близо до този на Дженифър и да се надява, че не го е разпознала.

„Бергхоф“ бе уютен мотел с дъбови греди под тавана и варосани стени, но нищо повече. Когато Дженифър се приближи до рецепцията, дежурната — млада жизнерадостна жена — бърбреше по телефона. Приключи разговора си и вдигна поглед:

— Да.

— Имате ли единична стая за тази нощ?

— Колкото желаете — усмихна се жената; говореше перфектен английски. — Краят на сезона е и хотелът е почти безлюден.

Подаде на Дженифър регистрационна карта и после я придружи до доста голяма стая, чийто таван бе укрепен с вездесъщите дъбови греди. Изгледът през прозореца бе към долината Симплон. Гледката бе наистина невероятна.

— Да помоля ли готвача да ви приготви нещо, ако сте гладна, фройлайн Марч?

Дженифър не беше гладна — самата мисъл, че на следващия ден ѝ предстои да идентифицира тялото на баща си, я изпълваше с трепет — но прецени, че е разумно да хапне нещо.

— Да, благодаря.

— Sehr gut. Можете да се нахраните както в трапезарията, така и в бара долу, но аз бих ви препоръчала бара — там има повече живот.

Дженифър взе душ, преоблече се в джинси и пуловер, слезе в бара и седна в сепаре от чамови дъски. В камината пукаше истински огън, а в другия край на бара седяха неколцина мъже и дружески бърбреха. По външния им вид можеше да се прецени, че са предимно местни фермери. Двама я погледнаха, сякаш беше от друга планета, но тя прие любопитството им за естествено, все пак наистина бе непозната в това провинциално селище. В този момент отново се

появи жената от рецепцията, подаде ѝ менюто, а после донесе поръчаната храна: вдигаща пара супа, плато с швейцарски сирена и различни колбаси, накъсана салата и халба пенлива бира. Когато приключи с яденето, Дженифър забеляза, че мъжете на бара я наблюдават втренчено. После един от тях стана, приближи се до нея и постави на масата ѝ чаша прозрачна течност.

— С най-добри чувства. Местен шнапс. Това е най-близкото до ракетно гориво, с което разполагаме в тези краища на света. Всъщност не е чак толкова лошо, ако се изпие наведнъж. Разбрах, че сте американка?

Беше среден на ръст, изглеждаше под трийсетте, имаше симпатично лице с рошава брада и беше облечен в джинси и ярък пуловер с висока яка. Дженифър, сигурна, че се опитва да я сваля, бутна чашата настрана и отговори с цялата вежливост, на която бе способна:

— Да, американка съм. Благодаря за предложената напитка, но ако не възразявате, бих предпочела да остана сама...

Мъжът се усмихна и протегна ръка.

— Естествено, но след като сте моя гостенка, реших, че е редно да ви поздравя с добре дошла. Антон Вебер. Хотелът е мой.

Дженифър се изчерви.

— Извинете...

— Не е нужно да се извинявате. Туристка ли сте, госпожице?

— Толкова ли е очевидно?

Мъжът се засмя.

— Ами да. Ще се задържите ли в Симплон?

— Не, само ще пренощувам. Просто минавам оттук.

— Жалко, наистина. Тук е много красиво.

— Вече забелязах. Разбрах обаче, че съвсем скоро тук е бил намерен труп.

Вебер седна и се намръщи.

— Чули сте значи. Странна находка, да не кажа нещо по-силно. Разбрах, че трупа̀т е бил добре запазен в леда. — Той повдигна въпросително вежди. — Нали не сте журналистка?

Дженифър нямаше желание да разкрива сърцето си пред абсолютен непознат.

— Не, просто съм любопитна. Историята ми се стори интересна.

— Млад американски катерач открил тялото в глетчера Васенхорн. Всъщност той беше гост на хотела, но за съжаление загина преди три дни. Паднал в прохода Фурка. Разбрах от местния сержант, че още не са приключили с разследването и че изобщо не било ясно дали смъртта му е нещастен случай.

Дженифър замръзна.

— Искате да кажете, че може да е бил убит?

Антон Вебер сви рамене.

— Не мога да кажа нищо със сигурност. Но вчера тук се отбиха двама детективи, за да огледат стаята му и да приберат вещите му. Наистина много странен случай.

Дженифър потрепери.

— Мога ли да видя глетчера, където са намерили тялото?

— Разбира се, но ще ви трябва водач, за да стигнете до Васенхорн. По това време на годината не е безопасно, заради топящия се сняг. Мога ли да се поинтересувам защо искате да го видите?

— Просто от любопитство. Сигурна съм, че гледката е прекрасна. Къде мога да намеря водач?

Вебер се засмя:

— Всъщност вече го намерихте. Преди да се захвана с хотела, изкарвах хляба си точно като планински гид. И познавам Васенхорн доста добре.

— Мога ли да ви наема?

— Защо не? Не става дума за истинско катерене, просто за тежко изкачване.

— С удоволствие бих ви наела.

Вебер се усмихна.

— Глупости, няма нужда. За вас ще го направя с удоволствие. Как сте с екипировката?

— Екипировка?

— Дрехи за в планината, обувки и така нататък.

— О, не съм подготвена за такова нещо.

Вебер сви рамене.

— Няма значение. Сестра ми Грета е експерт в катеренето и съм сигурен, че ще ви заеме всичко необходимо. Грета е младата жена на рецепцията, която според мен носи вашия размер дрехи. Добре, ще ви чакам тук утре в шест и половина сутринта. Закусваме и потегляме с

кола към Васенхорн колкото може по-скоро, после продължаваме пеша... става дума за около два часа. Облечете се топло, горе става доста студено.

Дженифър вдигна чашата си.

— Благодаря. — И отпи от шнапса. Усети през гърлото ѝ да преминава течен огън и примижа. — О, боже!

Вебер се засмя.

— Само не казвайте, че не съм ви предупредил. — Стана и пак ѝ подаде десницата си. — Сега трябва да отделя малко внимание и на другите си клиенти. Беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Марч.

Марк се върна в селото, подмина хотела на Дженифър и видя, че тойотата е все още там. Точно от другата страна на улицата имаше друг хотел, „Зеефелдер“. Изглеждаше като най-скъпото място в града с нарисваните на ръка алпийски ловни сцени, но най-хубавото му нещо бе паркингът отзад, идеалното място да скрие опела от очите ѝ. Единственият проблем беше, че не знаеше със сигурност дали Дженифър възнамерява да пренощува в „Бергхоф“. Можеше само да предполага, че ще го направи, и това бе риск, който се налагаше да поеме. Заобиколи откъм задната страна на хотела, паркира и отиде на рецепцията.

— Искам единична стая.

Служителят вдигна поглед и попита на английски:

— Разбира се, господине. За колко ноци?

— Вероятно само за една — отговори Марк. — Държа стаята да гледа към улицата.

Мъжът се намръщи.

— Хубавият изглед е в стаите отзад, които гледат към Алпите. Не бихте ли предпочели някоя от тях?

Марк му подаде кредитната си карта.

— Сигурен съм, че изгледът е фантастичен, но искам стая, която гледа към улицата. И най-добре направете отпечатък на картата ми, защото може да ми се наложи да си тръгна рано сутринта.

Дженифър лежеше будна. Навън часовникът на църквата удари полунощ. След толкова време най-сетне бе дошъл денят, когато отново щеше да види лицето на баща си. Изведнъж се почувства самотна и съжали, че не бе приела предложението на Марк да я придружи. Подкрепата му определено щеше да е добре дошла. Идентифицирането на трупа на баща ѝ щеше да е като затваряне на една страница от живота ѝ, но нещо ѝ казваше, че то по-скоро ще постави повече въпроси, отколкото да даде отговори, и тази възможност я плашеше и я караше да се чувства неуверена.

Докато лежеше и се мъчеше да заспи, отново се сети за младия катерач Маккоул. Възможността в смъртта му да има нещо неясно я накара да потръпне... но щеше да изчака разговора с Карузо, за да научи повече.

Тревожеше я още и опелът, който я бе следил, но тя се опита да си внуши, че е дала воля на въображението си.

Изтрещяха гръмотевици и ехото им отекна из долините на Алпите, засилиха се до оглушително кресчендо, а след това оглушително заплющя проливен дъжд. От малка бе имала проблем да спи по време на буря и тази нощ не бе изключение, още повече че в такова време мозъкът ѝ извикваше към живот едни и същи ужасяващи картини: оплесканите с кръв тела на майка ѝ и брат ѝ, забиването на ножа в шията на маскирания мъж, бягството ѝ през моравата, докато той я преследваше.

Опита се да си каже, че няма от какво да се страхува, но колкото и да си го повтаряше, кошмарът идваше отново и отново, така че мина поне още един час, преди най-сетне да заспи напълно изтощена.

Марк седеше в тъмната стая, дръпнал пердетата и с бинокъл в ръцете. Навън цареше пълен мрак и той беше монтирал приспособлението за нощно виждане. През него всичко изглеждаше зелено, но той ясно различаваше колата на Дженифър и хотела. Селото бе потънало в мъртвешка тишина, ако се изключеше вече изнеслата се в по-високите части на планината буря. Беше огледал фасадата на „Бергхоф“ още преди час, когато бе видял Дженифър да пуска пердетата. Сега и в нейната стая бе тъмно.

Марк се отпусна и остави бинокъла. Повече не се бе чувал с Граймс и Фелоус, но предполагаше, че са се регистрирали в някой от другите хотели. Ако на сутринта Дженифър решише да се качи на глетчера, той щеше да бъде изправен пред трудно решими проблеми. Нямаше да е никак лесно да я следи, защото трафикът в тази част на планината бе минимален. Освен това не знаеше по кое време смята да тръгне. Осем изглеждаше разумно предположение, но той реши да се застрахова и нагласи за всеки случай алармата на седем. Пътуваше с малко багаж, така че пътната му чанта бе готова. Пусна пердетата и запали нощната лампа.

Стаята му бе доста луксозна, леглото бе с балдахин, пердетата бяха кретонени, а мебелировката — стара и скъпа. В ъгъла имаше минибар. Не бе имал възможност да се нахрани след полета и не бе рискувал румсървис, за да не бъде прекъснат в наблюдението на хотела на Дженифър. Дългото пътуване го бе изморило още повече, беше гладен и жаден, а и все още не се бе адаптирал към голямата надморска височина.

Отключи минибара. Вътре имаше обичайните бира и концентрат, безалкохолни напитки, фъстъци, различни закуски и шоколад, но понеже това бе Швейцария, се предлагаха и малки опаковки „Тоблерон“ и домашно изработени шоколадови ликьори. Имаше и две бутилчици „Джак Даниелс“ и той извади едната, а после полицейският му инстинкт го накара да погледне ценоразписа. Питието струваше дванайсет долара. Дори опаковка фъстъци излизаше пет долара, тоблероните вървяха по шест за парче, а шоколадовите ликьори — по десет.

„Това трябва да се забрани със закон“, помисли си.

„По дяволите — бе следващата му мисъл, — та моите разноски са платени.“ Наля си бира и „Джак Даниелс“, сложи си няколко кубчета лед, изяде две пликчета фъстъци и един тоблерон, като запази шоколадовите ликьори за десерт. Готвеше се да продължи с втория „Джак Даниелс“, когато телефонът му иззвъня.

Беше Келсо.

— Настанихте ли се, Райън?

— Разбира се. Чувствам се като у дома си, ако не броим минибара. Къде сте вие, по дяволите?

— Достатъчно наблизо — отвърна Келсо. — Какво става с Дженифър?

— Отседна в „Бергхоф“, точно от другата страна на улицата. А къде са хората ви?

— В хотел в края на селото. Има ли проблем с оборудването?

— Всичко е наред.

— Добре. Утре може да имаме много работа, така че бих ви предложил да поспите. И помнете, че винаги можете да се обърнете към Фелоус и Граймс за помощ.

— Не се безпокойте, не съм забравил.

— Лека нощ, Райън.

Марк изключи мобилния телефон и довърши уискито. После отново провери оборудването. Изглежда, всичко наистина работеше идеално. Но цялата история с проследяването на Дженифър му се струваше абсурден сън и той имаше сериозни проблеми да се пренастрои. Питаше се как ли ще реагира тя, като се изправи пред трупа на баща си. И за хиляден път си зададе все същия въпрос: как Пол Марч се бе озовал в сърцето на алпийски ледник?

Отвори прозореца, съблече се и си легна, изтощен до крайност. Влажният въздух, който нахлу през прозореца, му подежда като сънотворно и той заспа още преди главата му да докосне възглавницата.

Мъжът мина през селото, спря пред „Бергхоф“ и изключи двигателя на колата. Дъждът се лееше като из ведро. Мъжът свали прозореца и няколко минути гледа притъмнелия хотел — сградата се осветяваше единствено от светкавиците.

Беше три през нощта. След като се увери, че улицата наистина е пуста, мъжът слезе от колата под пороя, отиде до бялата тойота, извади инструменти изпод шлифера си и се залови за работа. След пет минути беше приключил. Качи се в колата си и напусна селото по пътя, по който бе дошъл.

16.

Лу Гаруда прекара целия понеделник в преглеждане на старите си записки по случая „Марч“, но след като приключи, установи, че знае толкова, колкото и преди. Питаше се с какво толкова се е заловил Марк, че да не може да му остави телефонен номер, на който да го намери в случай на нужда. И докато се чудеше какво да прави, позвъни на свой познат, който бе дежурен в участъка Джамейка.

— Уди, обажда се Лу Гаруда.

— Ха! Моят латино събрат по пиене, жребецът с километричната пишка. Какво има, Лу?

— Става въпрос за Марк Райън — той в момента е в отпуск. Да си чувал накъде е запитал?

— Марк? Не, нямам представа.

— А някаква идея как мога да се свържа с него?

— Не.

— И наистина не знаеш къде е отишъл?

— Убий ме, нищо не знам.

— Страшно ти благодаря, Уди. Ти си истински извор на информация.

— За теб винаги.

Гаруда затвори. Райън бе живял на една улица с Дженифър Марч. Дали родителите му не знаеха къде се намира? Гаруда пое с петнайсетгодишното си сребристо „Порше 944“ към Лонг Бийч. Поршето имаше 270 000 километра зад гърба си, но двигателят все още работеше като часовник, а и Гаруда обичаше проклетата брамка.

Парцелът на семейство Марч опираше на брега, а имението разполагаше със собствен частен пристан, до който се стигаше по дъсчена пътека, и изглеждаше все още така, както си го спомняше: двуетажна постройка в така наречения „колониален“ стил, заковани с дъски прозорци, просторен паркинг, малка добре поддържана градина. Докато минаваше покрай мястото, Гаруда се запита дали Дженифър Марч вече не го е продала. Паркира поршето до тротоара и се върна пеша.

Имотът на отсрещната страна бе по-малък и не оставяше впечатлението, че в него живеят преуспели хора. Гаруда се качи на верандата и позвъни. Понеже никой не му отвори, заобиколи и мина отзад. Страничната вратичка за градината беше заключена. Като се бореше с обхващащото го чувство на безсилие, Гаруда отиде пред съседната къща и позвъни и там.

Зад остъклената входна врата се показа възрастна жена. Беше пълна и непривлекателна, косата ѝ бе навита на розови ролки. Притискаше деколтето на розовия си халат на отвратителни цветя. Гаруда си помисли: „Боже, ако ми се наложи да легна в едно легло с тази, направо ще се гръмна“. Жената го изгледа нащрек.

— Да?

Гаруда ѝ показва значката си.

— Извинявам се за безпокойството, госпожо, но се опитвам да открия един мой приятел, детектив Райън. Семейството му са ваши съседи.

Жената се поотпусна и с по-любезен глас отговори:

— Марк ли имате предвид?

— Именно, госпожо. От неговия участък ме информираха, че е в отпуск. Не сте ли виждали някой от родителите му? Крайно наложително е да говоря с него.

— Марк от години не живее тук. Само майка му. Но тя е във Финикс при сестра си и ще отсъства поне още месец.

— Знаете ли къде мога да намеря Марк?

— Не. Уилбър има адреса му, само че и той не е тук в момента.

— Уилбър?

— Съпругът ми. Мога да му се обадя.

Гаруда се усмихна — вложи в усмивката си целия си чар.

— Ще съм ви много признателен, госпожо. Много ви благодаря.

Върна се в апартамента си в Бруклин. Анджелина се беше запиляла някъде, но дантелените ѝ гащички и сутиенът, които бе свалила снощи, още бяха на леглото, а във въздуха се носеше характерната миризма на секс. Гаруда усети, че се възбужда, и побърза да прогони мисълта за Анджелина от главата си — чакаше го работа. Беше отишъл на адреса на Марк в Елмънт и бе разбрал само — от

съседа му — че бил отпътувал предния ден неизвестно за къде. Гаруда се замисли — Райън и Дженифър Марч бяха заминали в неизвестна посока в един и същи ден... и му хрумна странна идея. Позвъни на летище „Джей Еф Кей“. Обади му се сладен женски глас:

— Деби Куцмайер, „Връзки с клиенти“, какво обичате?

— Деби, обажда се Лу Гаруда. Искам една малка услуга.

— Лу, нали ти казах, че ако мъжът ми ме хване още веднъж да се чукам с друг, ще се разведе с мен, без да задава въпроси.

— Не, не... не става дума за такава услуга, скъпа. Нали все още имаш достъп до списъците на пасажерите?

— Защо питаш?

— Трябва да науча дали едно лице е летяло вчера. Може да е било от „Джей Еф Кей“, а може и да е излетял от „Ла Гуардия“. Казва се Марк Райън.

— Лу, знаеш, че не мога да ти давам такава информация...

— Наистина е важно, Деби. Само едно име — Марк Райън. А следващия път, като се видим, ще ти се отблагодаря... както пожелаеш.

— Имаш ли някаква представа колко души минават всеки ден през „Джей Еф Кей“ и „Ла Гуардия“, Лу? — възропта Деби. — Дай ми поне номер на полета или нещо подобно.

— Става дума само за мое подозрение, скъпа, но започни с полетите до Швейцария. Бих ти подсказал още да опиташ най-напред с вечерните полети. Освен това моят човек има домашен адрес в Елмънт, Лонг Айланд. Мисля, че това може да помогне.

Деби въздъхна.

— Добре, ще ти се обадя след малко.

И наистина след петнайсет минути му позвъни.

— Пасажер на име Марк Райън е излетял снощи с полет на „Американ Еърлайнс“ до Цюрих. Дал е адрес в Елмънт.

Гаруда се усмихна.

— Деби, ти си сладур, да знаеш. Предполагам в момента седиш пред компютър, нали?

— Знаеш, че не се отделям от тая проклета машина.

— Тогава защо не провериш още една резервация? Дженифър Марч — полетът трябва да е същият.

Гаруда чу трокане на клавиши и после в ухото му отново се разнесе гласът на Деби:

- Няма лице с такова име с този полет.
— Сигурна ли си?
— Нали шибаният списък е пред очите ми, Лу.
— А можеш ли да ми кажеш с кой полет е летяла?
— Лу, наистина започваш да злоупотребяваш.
— Следващия път, когато отново сме заедно, пак ще направя онова нещо, което толкова харесваш... този път с лед в устата.
— Изкушаваш ме, Лу!
Лу се засмя.
— И после сещаш ли се къде ще си вмъкна езика?
— Голям си проклетник, да знаеш! — въздъхна Деби и отново зачатка с клавишите. — Какво ще правиш следващия вторник?
— Защо?
— Има вероятност мъжът ми да е извън града.
Гаруда пак се засмя.
— Голяма кучка си, Деби.
— Да, но на теб ти харесва.

Гаруда затвори телефона, отиде до прозореца и се загледа в назъбеното от небостъргачи небе над Ню Йорк. Беше озадачен. Марк Райън също бе пътувал за Швейцария. Но защо бе избрал по-ранен полет? Причината не можеше да е липса на места, защото Деби специално бе проверила и му бе казала, че и за двата полета е имало много свободни места. Защо тогава Райън и момичето бяха пътували поотделно с различни авиолинии? Нямаше никаква логика. Гаруда усещаше, че става нещо наистина странно, и това започваше да гъделичка детективския му инстинкт.

И все пак продължаваше да има проблем. Райън го нямаше, за да поговори с него, а той се нуждаеше от информация. За щастие разполагаше с възможност да опита нещо друго. Върна се при масата и отново вдигна телефонната слушалка.

Швейцария

Дженифър се събуди малко преди шест, дръпна пердетата и отвори прозорците. Слънцето вече бе изгряло и навън бе чудесна пролетна утрин. Бурята бе оставила локвички дъжд по улиците. От другата страна на улицата се издигаше „Зеефелдер“ — живописен, скъпо изглеждащ хотел, предлагащ изумителна гледка към снежните върхове на Алпите.

Взе душ, облече се и слезе в трапезарията. Две места за закуска вече бяха заредени на една от масите, а след няколко секунди се появи Грета с термос кафе в ръка. Изглеждаше жизнена въпреки ранния час.

— Надявам се, спяхте добре?

— Да, ако се изключи това, че ме стряскаха гръмотевиците — призна Дженифър. — Бурята беше наистина силна.

Грета се усмихна.

— В Алпите винаги когато има буря и гръмотевици, изглежда, сякаш е дошъл краят на света. Антон ще дойде всеки момент. Снощи стоя до късно — пи заедно с местните. Каза, че ще се качвате до глетчера. Ще оставя пред вратата на стаята ви здрави обувки и нещо от екипировката ми. Надявам се да ви стане.

— Благодаря, Грета, много сте любезна.

— За мен е удоволствие. Бих искала да имах време да дойда с вас. Планината е страшно красива след буря, когато небето се изчисти. Приятна закуска.

След десет минути, точно когато Дженифър приключваше със закуската, се появи Антон. Беше облечен в дебел вълнен пуловер, обут във високи чорапи, клин до коленете и тежки обувки, и носеше малка раница и мощен бинокъл.

— Добро утро, госпожице Марч.

— Добро утро, Антон. И моля те, наричай ме Дженифър.

Той разтърка очи.

— Добре, минаваме на „ти“. Не можах да се наспя.

— И аз.

Антон си наля кафе и го изпи почти на един дъх.

— Ох... така е по-добре. Грета даде ли ти дрехи и обувки?

— Каза, че ще ми ги остави горе.

— Добре. В такъв случай тръгваме веднага щом се приготвиш.

Оформя се страхотна сутрин за туризъм. Имаш транспорт, нали?

— Да, кола с висока проходимост.

— Чудесно. Ще използваме нея, ако нямаш нищо против — ще се справи по-добре с планинските пътеки. Те са доста кални и коварни след буря, повярвай ми.

Гледката наистина беше невероятна. Облаците бяха изчезнали и кристалночистият въздух не помръдваше. Докато Дженифър изкачваше пътя към Васенхорн, Антон влезе в ролята си на водач и започна да показва различни страховити върхове в далечината.

— Това там е Матерхорн, а зад него е Айгер. Идвала ли си друг път в Швейцария, Дженифър?

— Родителите ми ме доведоха веднъж на ваканция, като бях малка, но това беше много отдавна.

— Те в Америка ли живеят?

Дженифър помисли малко и реши, че е по-добре да не споменава пред Антон истинската причина защо иска да види глетчера. Струваше й се, че той малко прекалява с любопитството, но си каза, че може би просто се опитва по този начин да поддържа разговора. Все пак тя беше пришълка в едно малко село и това нямаше как да не събужда интерес у хората.

— Те... починаха.

— Страшно съжалявам!

Дженифър побърза да смени темата.

— Имаш ли някаква представа какво може да е правил онзи човек в района, където са открили тялото му?

„Колко особено звучи «човек» вместо «баща ми»!“

Антон сви рамене:

— Някои хора избират по-рядко използваните и по-отдалечени планински маршрути през границата, когато искат да избегнат

граничния и паспортен контрол. Имам предвид бегълци от закона и престъпници. Освен това е публична тайна, че от векове контрабандисти използват някои пътеки, за да влизат и излизат необезпокоявани от Швейцария.

— Контрабандисти?

Антон се усмихна.

— Швейцария е синоним на банки и тайни авоари, но ти го знаеш, предполагам. Пари в наличност, диаманти, скъпоценни метали и всичко ценно, за което можеш да се сетиш, е било пренасяно през тази граница.

— Имаш предвид незаконно?

Антон отново се усмихна.

— Разбира се. Контрабандата винаги е била средство за препитание в тези планини и това е така от поколения. Всъщност поне един-двама от местните жители, които видя с очите си снощи в бара, са натрупали състояние по този начин и предполагам, продължават да го правят. Истината е, че тук няма много възможности за поминък, така че благодарумието изисква да не се отказваш от никакъв възможен начин да припечелваш.

— Явно в Швейцария има много повече начини за препитание, отколкото съм предполагала.

— Очевидно — засмя се Антон.

Стръмният планински път наистина беше и кален, и коварен. Освен това беше широк колкото за едно превозно средство и беше изсечен в склона на планината, така че от едната страна се издигаше скала, а от другата имаше дълбока стотици метри пропаст. Дженифър беше непрестанно нащрек, понеже от време на време колелата приплъзваха в калта.

— По-леко — предупреди я Антон. — Макар че всъщност трябва да внимаваме на слизане. Отпуснеш ли крака от спирачката или ако поднесеш, може да стане наистина лошо.

Наближиха завой и Дженифър си позволи да вдигне за миг поглед от пътя. Гледката беше великолепна: Васенхорн се издигаше величествено през облаците като чудовищна вкаменелост. Изведнъж пътят свърши. Дженифър дръпна ръчната спирачка, Антон слезе от колата, метна раницата на гръб и взе бинокъла си.

— Останалата част трябва да изминем пеша. От друга страна, мисля, че ще изживееш нещо невероятно.

18.

Марк чу шум като от колела на кола по чакъл и се превъртя в леглото.

Беше буден, но все още беше замаян. Ръмженето на колите навън и приглушените гласове, разговарящи на напевния швейцарски немски, му звучаха като че ли в селото беше обявен бунт на шума. Главата му се въртеше. И изведнъж се сети за причината — алкохолът и високата надморска височина бяха лоша комбинация. Питиетата от минибара го бяха извадили от строя. Остана да лежи, но отвори едно око и го фокусира върху будилника — 8:05.

По дяволите!

Беше се успал.

Скочи трескаво от леглото. Спомни си, че бе чул будилника — сигурно просто се бе пресегнал и го бе изключил. Успя да се довлече до прозореца и погледна към паркинга на „Бергхоф“. Тойотата на Дженифър я нямаше.

Дженифър никога не бе изпитвала такова чувство на обгръщане от сурова, необузdana сила. Въздухът бе леденостуден и дробовете ѝ пареха, но когато с Антон стигнаха до глетчера, тя се захласна от спиращата дъха гледка. Пред тях се простираше море от плътен син лед, напукан на места. Глетчерът беше много широк, а дължината му не можеше да се определи: струваше ѝ се, че се простира от двете им страни като безкрайна замръзнала река.

— Сега вече внимателно. Ледът е достатъчно здрав, но за всеки случай стой зад мен и стъпвай там, където стъпвам аз. — Антон тръгна напред и посочи една пукнатина в глетчера на около стотина метра от отсрещния му край. — Това е пукнатината, където са намерили тялото. Намира се веднага зад границата, откъм италианската страна.

Тръгнаха натам. Сърцето на Дженифър заблъска лудо. Мислите ѝ бяха объркани от буря от чувства, най-силно сред които бе ужасната

мъка от осъзнаването, че баща ѝ, когото толкова обичаше, е умрял тук, в това отдалечено и забравено от бога място. „Само да знаех защо.“

Когато приближиха пукнатината, Антон каза:

— Стой настрана, Дженифър. Наистина е опасно.

Тя надникна в сгъстяващата се надолу в пукнатината тъмнина.

— Имаш ли въже и фенерче?

— Да. Защо?

— Искам да ме спуснеш долу.

— Какво?

— Искам да видя къде точно са намерили тялото.

— Дженифър... стига глупости.

Но тя беше твърдо решена.

— Защо не? Спускаш ли си се някога с въже в пукнатина?

— Разбира се. Много пъти. Но...

— Значи не е опасно. Освен това щом полицията е слизала там, не може да е чак толкова трудно.

Антон въздъхна.

— Gott in Himmel! А аз си мислех, че си кротка, непретенциозна американска туристка. — Свали раницата си, размота найлоновото въже и започна да забива в снега клинове, към които да го завърже. — Добре тогава, но ще слеза с теб. Сигурен съм, че последното нещо, което иска полицията, е още един труп.

Първото нещо, което направи Марк, бе да включи проследяващото устройство. Сигналът беше слаб, а стрелката сочеше на север. Индикаторът показваше разстояние от пет километра и показанието не се променяше, което означаваше, че тойотата е неподвижна. Бърза справка с картата разкри, че Дженифър се намира някъде край Васенхорн.

Сигурно се бе качила горе и бе спряла там. Помисли дали да не се свърже с Граймс и Фелоус, но реши да не губи време — щеше да им се обади по пътя. Облече се бързо, грабна пътната си чанта, слезе на рецепцията и попита младата дежурна.

— Как мога да стигна до Васенхорн?

Тя сви рамене.

— Ще видите пътните табели. Карайте на север или към Бриг.

Марк дори не ѝ благодари. Изтича на паркинга, хвърли чантата си в опела и потегли.

В пукнатината бе невероятно студено — също като във фризер. Стените на камерата на места бяха сини и гладки като стъкло, на други места — напукани, и докато Антон осветяваше с фенерчето си пространството около тях, ѝ се струваше, че се намират в някакво извънземно призрачно място. Видя дълбоката дупка в глетчера, откъдето бяха издълбали трупа на баща ѝ, и потръпна.

— Много си бледа — каза Антон. — Добре ли си?

— Аз... Нищо ми няма. — Изведнъж забеляза по-малка дупка, издълбана в дъното на пукнатината, около нея имаше разпръснати парчета лед. — Какво е това?

Антон сви рамене.

— Чух от местната полиция, че Маккоул открил до тялото раница. Може би са я намерили тук.

— Какво е имало в раницата?

— Не знам.

— Какво друго ти е известно за инцидента с Маккоул?

— Нищо. Защо?

— Просто внезапната му смърт изглежда малко... хм, странна.

— Явно е бил добър алпинист. Но дори добрите бъркат, а той беше млад, прекалено млад, за да е достатъчно опитен. В крайна сметка, изглежда, просто е паднал в пукнатината.

— А какво точно е правел тук?

Антон отново сви рамене.

— Обикновен турист. Имаше резервация в хотела за една седмица, беше приятен младеж, но повечето време бе навън и почти не съм разговарял с него. Знаеш ли, ти наистина си много любопитно момиче, Дженифър.

— Така ли мислиш?

— Ами... първо искаше да се качиш до глетчера. После поиска да видиш къде точно е намерено тялото. А сега разпитваш за Маккоул. Да не си журналистка все пак?

— Казах ти, че не съм.

Тя погледна нагоре към отвора на пукнатината, високо над тях. През тясната цепнатина нахлуваше светлина от чистото синьо небе. След това подробно огледа замръзналата камера.

— Видя ли достатъчно? — попита накрая Антон.

— Мисля, че да — отговори Дженифър и отново потръпна.

Седяха на снега. Антон извади от раницата термос и наля две чаши горещо кафе.

— Това ще ни постопли. Без бренди е обаче. Алкохолът и голямата надморска височина не вървят заедно.

— Благодаря. — Дженифър се огледа. Пейзажът бе изумителен: далеч под тях беше Италия и изглеждаше сякаш бяха седнали на покрива на света, огрени от слънцето, заобиколени от всички страни от ослепително бял сняг. — Накъде може да е вървял според теб?

— Един бог знае.

— Къде е най-близкият град или село?

Антон посочи надолу към долината, откъм италианската страна.

— Натам. Селото се казва Сан Доменико, близо до Варцо. Част е от Алпе Велия, алпийски природен резерват.

— Колко далече е?

— Почти пет километра. Натам е отивал Маккоул, когато се натъкнал на трупа. Това е нормалният маршрут за пресичане на глетчера откъм швейцарската страна.

— И по пътя няма нищо друго?

— Нищо освен една планинска хижа. Казва се „Бергхут“ и е по-скоро заслон за почивка за алпинисти и катерачи. Тези пътеки се използват от векове и Алпите са осяяни с хижи — по много основателна причина.

— Защо?

— Ако времето в планината внезапно се влоши, наличието на подслон може да означава разликата между живота и смъртта. Има един заслон точно от другата страна на границата. Не е далеко.

— Може ли да го видя?

Антон си погледна часовника, поколеба се, после каза:

— Окей, защо не.

Дженифър стана, изтупа снега от панталоните си и докосна ръката му.

— Ти си много търпелив човек. Като се приберем, имаш една бира от мен.

— Надявам се да удържиш на думата си.

Не им отне дълго да стигнат до заслона. Стените му бяха от камък и дърво, а покривът — покрит с плочи. Гледаше към долината. Антон отвори скърцащата врата и влязоха. Заслонът изглеждаше непосещаван отдавна и в него витаеше някакво особено чувство.

— Не се използва много през зимата — обясни Антон. — Има хижар, който се грижи за него от късна пролет до началото на зимата, но през останалата част от годината може да се каже, че тук на практика е безлюдно.

Разведе Дженифър из заслона. Таванът се държеше на дебели дъбови греди, имаше две стаи с нарове, а кухнята бе оборудвана само с най-същественото. До каменните стени беше складирани зимен запас от дърва за огрев, а над необятната камина бяха окачени еленови рога. По дървените колони имаше издълбани от посетителите дати, инициали и надписи.

— Ами... това е — каза Антон, докато затваряше вратата, след като излязоха. — Нищо особено.

Дженифър забеляза далеч долу в долината нещо, което приличаше на малко село.

— Какво е това там?

— Село Сан Доменико, казах ти за него.

— Дай ми бинокъла, ако обичаш.

— Разбира се.

Дженифър огледа къщите в алпийски стил, повече швейцарски на вид, отколкото италиански. По-нататък, още по-надолу по каменистия склон, имаше няколко удивителни сгради с керемидени покриви, укрепен комплекс, изграден по възможно най-рискования начин върху скална основа на самия ръб на дълбока пропаст с отвесна стена. Тя посочи и попита Антон:

— А онова там какво е?

— Старият манастир „Трънена корона“. Стои си там от стотици години.

— Изглежда така невероятно надвиснал над пропастта...

— Районът на Алпите има стара традиция на манастири. Тук просто бъка от тях. Усамотеността, нали разбираш? Това, изглежда, е особено важно за склонния към уединение мозък на дълбоко вярващите.

— Още ли е действащ?

Антон кимна.

— Собственост е на орден католически монаси, но не са останали много и е занемарен. А жалко — чувал съм, че мястото е изумително красиво и има стара слава на убежище. Някои катерачи го използват, когато времето рязко се влоши.

— Как мога да го разгледам?

— Като пресечеш границата, има пътни табели къде да отбиеш от главния път. Но защо ще ходиш там?

— Просто си помислих колко невероятно уединен изглежда.

Дженифър пак огледа манастира. По някаква причина усети през тялото ѝ да преминава ледена вълна. В следващия момент видя, че Антон поглежда часовника си.

— Наистина е време да се прибираме. Трябва да помогна на Грета в хотела.

Докато пътуваха надолу, Антон каза:

— Винаги е по-разумно да пристигнеш безопасно, отколкото да не пристигнеш изобщо, така че помни — карай по-спокойно. Тази част на пътя е много коварна.

Дженифър и без това караше бавно, но изведнъж пътят стигна до стръмен наклон и тя натисна педала на спирачката.

Само че не стана нищо.

Обля я студена пот. Тя отново натисна педала, този път по-енергично, но педалът беше мек. Обзе я ужас — джипът започваше да набира скорост по наклона.

— Господи!

— Какво има? — обезпокоено попита Антон. — Караш прекалено бързо. Спирачките, Дженифър. Натисни спирачките!

— Натискам... Не работят.

— Scheisse! Опитай пак!

Дженифър опита отново, натискаше педала с всички сили, но без никакъв ефект. Превключи на по-ниска предавка и джипът за няколко секунди намали, но после отново започна да ускорява надолу. Ставаше все по-трудно да удържа контрола над колата. Сърцето ѝ биеше лудо. С всяка секунда джипът се устремяваше надолу все по-бързо. Беше я страх да откъсне поглед от пътя.

— Ръчната спирачка! — извика тя на Антон.

Антон се пресегна и дръпна лоста на ръчната спирачка, но това нямаше абсолютно никакъв ефект. Дженифър превключи последователно до първа скорост и тойотата придърпа и забави. В следващия момент тя видя, че приближават остър завой на ръба на пропастта.

Сърцето ѝ замря.

— О, господи!

Антон, изглежда, също бе видял какво ги чака, защото сложи ръка върху очите си и изкрещя:

— Mein Gott!

Дженифър рязко завъртя волана надясно, но джипът излезе от контрол и започна да се плъзга към пропастта.

19.

Дженифър видя ръба пред себе си и осъзна, че е обречена. В последния миг Антон преодоля шока си, улови волана през нея и се опита да овладее плъзгането на колата, но това бе безсмислено, защото джипът продължаваше да се носи под ъгъл към пропастта. „Това е краят“, мина ѝ през ума.

От смъртта ги дяляха някакви секунди — и изневиделица иззад острия завой се появи син „Нисан“ с четириколесно задвижване: бавно пъплеше нагоре. Двете коли се сблъскаха с оглушителен трясък на метал и тойотата със скърцане спря на два метра от ръба на скалата. Дженифър беше сложила колана си, но силата на удара я повдигна от седалката и главата ѝ се удари болезнено в тавана.

Джипът застина на място и Антон облекчено въздъхна:

— Gott in Himmel!

Беше пребледнял, но не бе пострадал. Дженифър бе толкова ужасена, че не можеше нито да помръдне, нито да проговори. След няколко секунди успя да разкопчае колана си и с мъка слезе от тойотата. Погледна към пропастта, видя далече долу каменистата долина и ѝ се зави свят. Бяха спрели наистина на самия ръб и се бяха спасили по чудо. Все така замаяна, тя се обърна към ударилата ги кола и видя от нея да слиза мъж. Изпод смачкания капак на нисана излизаше пара.

— Добре ли сте?

Говореше с американски акцент. Симпатичен, здраво сложен мъж към петдесетте. Беше с канадка със свален цип, под която се виждаше бяла тениска, с джинси и туристически велурени обувки. Пристъпи към нея.

— Попитах добре ли сте?

Дженифър примигна. Опита се да отговори, но думите не излизаха от устата ѝ. Изглежда, ударът по главата бе по-сериозен, отколкото ѝ се бе сторило, защото лицето на мъжа пред нея изведнъж се разми, пред очите ѝ се спусна мъгла и тя припадна.

Когато дойде на себе си, Антон го нямаше, а мъжът бе коленичил до нея, бършеше челото ѝ с влажна носна кърпичка и леко я пляскаше по бузата.

— Събудете се. Как се чувствате?

Дженифър примигна и усети под темето си тъпа болка.

— Не... не знам.

— Дайте да видя. — Мъжът взе лицето ѝ в ръцете си, повдигна клепачите ѝ, взря се в очите ѝ и провери пулса ѝ. После вдигна няколко пръста. — Колко пръста виждате?

— Три.

— Добре. Лежете и не мърдайте. — Той отиде при тойотата, огледа я, след това огледа и своята кола. Бронята на нисана беше огъната, а една от предните джанти се бе смачкала при удара в крайпътен камък. — Моята е горе-долу добре, но за вашата не знам...

— Къде... къде е Антон?

— Вашият приятел? Слезе по пътеката, за да повика по телефона лекар. Беше много разтревожен, но на мен ми се струва, че ще се оправите. Имате леко сътресение и цицина на темето, голяма колкото гърбица на камила.

— Ка... какво стана?

Мъжът кимна към ръба на пропастта.

— Забих се във вас — това стана. И доколкото мога да преценя, добре че стана така. Приятелят ви каза, че сте американка, вярно ли е?

— Да.

— Спускахте се по пътя, сякаш ви преследваха динозаври. Защо? Искате да се самоубиете ли?

— Спирачките отказаха.

— Приятелят ви не спомена такова нещо. — Мъжът се намръщи, отиде пак при тойотата, напомпа с крак няколко пъти педала на спирачката, след това легна по гръб и погледна под шасито. След малко се измъкна и избърса ръце. — Ако питате мен, някой ги е пипал.

Дженифър успя да седне. Главата ѝ бучеше.

— Какво искате да кажете?

— Спирачните маркучи са разхлабени, в резултат на което при всяко натискане на педала бавно е изтичала спирачна течност.

— Не... разбирам.

— Ами почти невъзможно е тези маркучи да се разхлабят сами. Ако колата е стара... може би, склонен съм да допусна, че е възможно. Но този джип ми изглежда почти нов. Така че според мен е направено нарочно.

— Но... защо? Защо?

— Проклет да съм, ако зная. Но можете да се безпокоите по този въпрос по-късно. Чувствате ли се вече малко по-добре?

— Да.

— Къде може да е отишъл приятелят ви?

— Не знам... Може би в Симплон. Отседнала съм там, в хотел „Бергхоф“.

Мъжът се намръщи, видимо изненадан.

— И аз смятах да отседна там. Знаете ли, май е по-добре да се опитаме да ви свалим в хотела, вместо да чакаме приятелят ви да се върне. Мисля, че ще мога да подкарам този красавец.

Той заобиколи нисана, затвори багажника и извади здрава метална щанга. Заби единия ѝ край под огънатата джанта и натисна силно. Беше в добра физическа форма, ако се съдеше по онова, което се виждаше от ръцете му. Джантата се съпротивляваше, но мъжът продължаваше да натиска и накрая успя да освободи гумата от клопката на изкривения метал.

— Окей, я да видим сега... — Той се качи в колата и тя запали от първия опит. Мъжът включи на скорост, крайно предпазливо се изтегли на заден от ръба на пропастта, след това изтегли лоста на ръчната спирачка и слезе. — Май ще стане. Мисля, че ще настигнем вашия Антон още докато слиза. Можете ли да се изправите?

— Мисля, че да.

Той ѝ помогна да стане и я подкрепи да направи няколко крачки.

— Като гледам, нямате нищо счупено.

— Ще се оправя — каза Дженифър. Главата ѝ продължаваше да бучи, но замаяността бе изчезнала. Изведнъж осъзна, че още не е попитала човека как се казва, нито му е благодарила. Колкото и абсурдно да изглеждаше, но катастрофата ѝ бе спасила живота. — Аз... аз... така и не ви благодарих. Ако не се бяхте озовали на това място точно когато с Антон отивахме към пропастта... щяхме да загинем. — Тя му подаде ръка. — Дженифър Марч.

Мъжът присви очи, като чу името ѝ, и не ѝ стисна ръката. Наведе се, вдигна щангата и я хвърли в багажника. Личеше, че е ядосан.

— Зная коя сте. Вие сте дъщерята на Пол Марч. Дайте първо да се махнем оттук — после ще говорим.

Дженифър беше съвсем объркана.

— Кой... кой сте вие?

— Франк Маккоул. Бащата на Чък Маккоул.

Минаха няколко секунди, преди съзнанието на Дженифър да регистрира името.

— Това е... младежът, който е загинал при прохода Фурка?

— Не е просто загинал. Бил е убит.

20.

— Still, bitte.

Дженифър примижа. Тъпата болка в черепа още я измъчваше. Седеше на леглото в хотелската си стая, а лекарят фиксираше марлята на главата ѝ с лейкопласт под погледа на Грета. Бързо каза нещо на немски и Грета преведе:

— Казва, че на всяка цена трябва да си направите рентгенова снимка. Няма ло нужда от никакви шевове, но цицаната била голяма.

Дженифър понечи да поклати глава, но лекарят отново я сгълча с „Still, bitte!“. Тя каза на Грета да преведе на лекаря, че се чувства добре. Главоболието не бе отминало съвсем, но от замайването нямаше и следа. В мига, в който бяха стигнали в хотела, Грета я отведе в стаята ѝ, а Антон веднага се обади в местната медицинска служба. Докторът пак заговори и Грета услужливо преведе:

— Казва да го повикате незабавно, ако отново започнете да виждате двоен образ или главоболието ви се усили. — Грета поклати глава. — Антон, бедният, още не може да дойде на себе си. Но и двамата сте живи, а това е най-важното. Сега трябва да си починете. Така ще е най-добре.

Дженифър се съгласи, но десет минути след като Грета и лекарят бяха излезли от стаята ѝ, вече просто не можеше да лежи. Стана и си облече пуловера. Макар още да не бе дошла напълно на себе си, реши да слезе в бара. Отначало ѝ се стори, че там няма никого — Грета и Антон не се виждаха — но после видя в края на бара да седи Маккоул. Пред него имаше бутилка уиски. Той се обърна към нея и попита:

— Посъвзехте ли се?

— Малко. — Гледката зад прозорците бе скрита от гъста мъгла.
— Къде е Антон?

— Много се разтревожи, като му казах за спирачките, и отиде да говори с местния полицейски сержант, който сигурно ще иска да ви разпита. — Маккоул вдигна чашата си. — Едно уиски? Като ви гледам, ще ви се отрази добре.

— Благодаря.

Маккоул заобиколи бара, за да вземе чаша, пусна в нея няколко кубчета лед и й наля.

— Страшно съжалявам за сина ви — каза Дженифър. Не можеше да измисли какво друго да каже.

Лицето на Маккоул потъмня от скръб.

— Едва ли знаете какво изпитвам... Чък беше единственото ми дете.

— Съжалявам... наистина — повтори Дженифър, но разбираше, че думите й не могат да му донесат никаква утеха. — Мога ли да попитам откъде знаете за мен?

Чертите му се изостриха.

— Такава ми е работата — да знам.

Понеже не пожела да поясни, Дженифър попита:

— Защо сте толкова сигурен, че синът ви е убит?

Маккоул остави чашата си на бара.

— Вечерта преди да умре Чък ми се обади в Ню Йорк. Каза, че някакъв репортер, Емил Харц от „Цюрих Експрес“, искал да го интервюира горе при прохода Фурка за обстоятелствата около намирането на трупа. Когато швейцарската полиция ми се обади, за да ме уведоми, че синът ми е загинал при Фурка, веднага позвъних в редакцията на вестника в Цюрих, за да разговарям с репортера. И знаете ли какво? Никакъв Емил Харц не работел там. Оказа се, че такъв не съществува и в нито един от останалите цюрихски вестници, с чиито редакции се свързах. И тогава взех първия възможен полет и дойдох тук.

— Може би синът ви е сбъркал името на репортера.

Маккоул поклати глава.

— Аз естествено се поинтересувах дали изобщо някой от сътрудниците на вестниците е проявил желание да говори с него. Но нямаше такова нещо. Освен това този тип, Харц, беше обещал на сина ми възнаграждение за интервюто. Само че нито един от вестниците няма такава практика.

Дженифър пребледня.

— Разкажете ли за това на швейцарската полиция?

— Разбира се. Не че помогна особено. В действителност, когато се сблъскахме в планината, бях тръгнал нагоре към глетчера, за да

видя с очите си мястото, където Чък е намерил трупа. Защото искам сам да разследвам смъртта му.

— Но защо?

— Защото така си изкарвам хляба. Аз съм частен детектив. И като разбиращ от тези неща човек, мога да заявя, че швейцарците са много далеч от това да ме изпълнят с увереност, че ще постигнат дори частичен успех в разследването на смъртта на Чък.

— Защо мислите така?

— На първо място, те не разполагат дори с едно-единствено вещественно доказателство, подсказващо, че той може да е убит. Нали разбирате — бутваш някого в планинска пропаст без свидетели и това се превръща в перфектното престъпление. Полицията признава, че не разполага с никакви доказателства за съществуването на някакъв Емил Харц, освен моето голословно твърдение. Но аз знам, че съм говорил с моя син, и съм сигурен, че „Харц“ съществува, който и да е той. Големият въпрос е защо е убил сина ми? Според мен това е свързано с факта, че именно Чък е открил трупа на баща ви.

— Не ви разбирам.

Маккоул я изгледа.

— И аз не разбирам напълно. Затова нека просто приемем, че интуицията ми надушва в цялата тази история нещо странно. Освен това си мисля, че вие бихте могли да ми кажете нещо повече.

Дженифър се изчерви.

— Да не намеквате, че по някакъв начин е възможно да съм замесена и аз?

— Не мога да знам, докато не науча повече. Засега единствената причина за смъртта на Чък, за която мога да се сетя, е, че той е открил тялото.

Дженифър гневно остави чашата си.

— Започвате да ме карате да се чувствам заподозряна. Съжалявам за случилото се с вашия син... повярвайте ми, наистина съжалявам. Но не знам нищо повече от онова, което ви е известно. А сега, ако не възразявате, мисля, че трябва да се погрижа за джипа.

И се обърна да си тръгне, но Маккоул я хвана за ръката.

— Частен детектив съм от десет години, а преди това бях полицай. Човек развива усет за тези неща и рядко бърка, когато нещо му замирише лошо. А ако питате мен, цялата тази история мирише по-

лошо и от кочина. Първо намират тялото на баща ви, после умира Чък. А след това може би някой се опитва да убие и вас. Има ли нещо, което не ми казвате?

Дженифър се изчерви още повече.

— Пуснете ми ръката, ако обичате... боли ме. Казах ви всичко, което знам. А ако ви интересува алибито ми, когато е загинал синът ви, бях в Ню Йорк.

Маккоул я пусна, тонът му осезаемо се смекчи.

— Мога ли в такъв случай да ви помоля за една услуга?

— Каква?

— Проверих при карабинерите. От тях научих, че сте направили постъпки да видите тялото на баща ви.

— Е, и?

— Бих искал да ви придружа. И аз искам да видя какво точно е намерил Чък в онзи глетчер.

— Съжалявам, но въпросът е личен.

Маккоул продължаваше да я гледа и тя внезапно осъзна опасността, която се криеше зад погледа му.

— Въпросът е от лично естество и за мен.

— Тогава ви съветвам да уредите това сам с италианската полиция. Приятен ден, господин Маккоул.

Марк се бе загубил. Беше изкачил три планински пътя и откри, че и трите свършват без следа от Дженифър. Опита да се свърже по радиото с Граймс, но от радиостанцията се разнасяше само дразнещо ухото прашене. И мобилният телефон не можеше да му помогне — когато бе опитал да се обади на Келсо, бе установил, че няма връзка. За да станат нещата още по-лоши, беше започнала да пада мъгла и леко да ръми. И изведнъж, при изкачването на поредния път, след поредния завой той се натъкна на бялата тойота.

Отби и спря, изгаси двигателя и слезе. Сърцето му биеше лудо. Тойотата беше застинала опасно близо до ръба на пропастта, а от Дженифър нямаше и следа. Изглежда, бе имало катастрофа — шасито на колата бе лошо пострадало, а на местата, където бялата боя бе одраскана, се виждаха следи от синя. Опита вратите, но те бяха заключени. „Какво се е случило? Къде е Дженифър?“

Докато оглеждаше пораженията, забеляза под предното дясно колело локвичка кафява течност. Мушна се под джипа и видя, че спирачният маркуч е разхлабен и по резбата на винта се просмуква спирачна течност. Реши, че е резултат от катастрофата. Изправи се и в този момент чу по пътеката да се задава нова кола. След малко откъм завоя се появи полицейски фолксваген, който закова до него. От колата слезе плещест швейцарски полицай, хвърли поглед на опела на Марк и повдигна вежди.

— Werd sind Sie?

— Съжалявам, не говоря немски.

— Англичанин ли сте?

— Американец.

— Аз съм сержант Клаузен. Какво правите тук?

— Видях изоставения джип, помислих, че може да е имало катастрофа, и спрях, за да видя дали не мога да помогна по някакъв начин. Знаете ли какво се е случило?

Сержантът се почеса по главата.

— Наистина е имало пътно произшествие. Една американка се е отървала на косъм. За нейно щастие в нея се е ударила друга кола, благодарение на което тя не е полетяла в пропастта. Но джипът изглежда karut.

Марк се опита да скрие тревогата си.

— А тя добре ли е?

Сержантът сви рамене.

— Другият шофьор е я свалил в Симплон. Имала някои натъртвания, но доколкото знам, не е нищо сериозно. Вие турист ли сте?

— Да. — Марк почувства искрено облекчение, че всичко с Дженифър е наред.

— На ваше място бих забравил за всякакво качване в планината. Пътеките са крайно опасни след буря. А този дъжд и мъглата могат да се превърнат в нещо много по-сериозно.

— Благодаря, ще се вслушам в съвета ви.

Сержантът клекна, за да огледа под джипа. Първото нещо, което прави един полицай, когато пристигне на мястото на пътно произшествие, е да огледа щетите и да направи някои измервания. Само че сержантът изглеждаше много по-заинтригуван от онова, което

се намираше под тойотата. Любопитството на Марк надделя и той попита:

— Имате ли нужда от помощ? По една случайност разбирам от коли.

Сержантът го погледна.

— Вие американците винаги знаете по нещо за всичко.

— Само се опитвам да бъда полезен. — Марк посочи петното. — Изтекла е спирачна течност.

Сержантът направи гримаса.

— Да не сте механик?

— Не, но разбирам от двигатели. Причината за изтичането е в разхлабване на спирачния маркуч.

Сержантът се замисли за момент.

— Ще трябва да помоля местния автомеханик да погледне и той, но я ми кажете, според вас дали маркучът не е разхлабен нарочно?

— Нарочно?

— Това ви попитах, защото според онзи, който се е забил в колата на американката, маркучът е бил разхлабен с цел.

Марк се намръщи, наведе се и пак се завря под шасито. Разгледа съединението, изправи се и изтупа ръце.

— Не мога да кажа със сигурност. Би трябвало да се консултирате с експерт. — Казваше истината. Наистина свързката би могла да се разхлаби с времето, само че джипът изглеждаше доста нов. От друга страна, планинските пътища са неравни и осеяни с камъни и бабуни. Друсането би могло да ускори разхлабването на съединението, катастрофата също, но подмятането на сержанта, че това е могло да бъде направено нарочно, едва не го хвърли в паника. Той погледна пак следите от синя боя по бялата тойота. — Каква кола е карал този човек?

— Джип „Нисан“. Защо?

— Просто питам — сви рамене Марк.

Сержантът го изгледа подозрително и той реши, че е време да се маха отгук. Преди полицаят да каже нещо, Марк се качи в опела, направи обратен завой и потегли надолу.

Дженифър стоеше пред прозореца и гледаше как над Алпите се спуска стена от мъгла и ръмящ дъжд. Твърдението на Маккоул, че някой е повредил спирачките ѝ, я бе разтревожило сериозно. Кой би направил такава нещца? И защо? Тя потръпна и без да знае защо, си спомни опела с тъмните стъкла, който я бе следвал до навлизане в селото, и неясното чувство, че е следена от онзи, който бе вътре. Дали Маккоул не беше прав? Може би наистина някой се бе опитал да я убие. И все пак защо? Не виждаше никаква причина.

Отново се замисли за Маккоул. Разбираше прекрасно, че загубата на сина му е голяма трагедия за него. Спомни си какво бе изживяла след смъртта на майка си. В началото нежелание да повярва, после гняв, а след това жестока нужда да отмъсти. Продължаваше да се чувства раздразнена от това, че Маккоул я бе третираше като заподозряна, но разбираше отлично емоциите му. Изведнъж почувства угризение.

— Дявол да те вземе, Маккоул!

Слезе пак в бара и го намери изправен до прозореца, загледан в планината, с цигара в устата. Когато се обърна към нея, видя, че в очите му има сълзи.

— Какво искате сега, по дяволите?

— Да поговорим — тихо каза тя.

Маккоул кимна и тонът му поомекна.

— Може би бях излишно остър. Извинявам се, ако е било така, но нямам търпение да стигна до отговорите. Освен това се опасявам, че не мога да се отърва от стария си навик да прилагам първото правило при разследване.

— И какво е то?

— Всички са заподозрени.

— Преди малко изглеждахте така, сякаш сте някъде другаде. Далече.

— Мислех за Чък и как катеренето бе най-важното в живота му. Той работеше в компютърна фирма в Ню Йорк, но още от малък обичаше излетите. Често излизахме да се катерим заедно, но той обожаваше да идва в Швейцария. Казваше, че това е мечтата на всеки истински катерач.

— Страшно съжалявам — каза Дженифър и пристъпи към него. — Може ли да ви помоля за цигара? Не пуша, но не бих се изненадала,

ако след тази сутрин започна.

— Много ли се изплашихте?

— Още треперя.

Той ѝ даде цигара и ѝ поднесе огънче.

— Благодаря, господин Маккоул.

— Казвай ми Франк. Достатъчна ми е официалността на швейцарците.

— Ще ми кажеш ли как научи за мен?

— Съвсем лесно. След като се убедих, че швейцарците няма да направят нищо, се обадох на един приятел в централата на карабинерите в Рим. Той ме запозна с разследването, поне в онази му част, за която бе осведомен, и случайно спомена, че ще дойдеш да разпознаеш трупа на баща ти, както изисква процедурата.

— Наистина ли мислиш, че някой е повредил спирачките на колата ми?

— Като съдя по онова, което видях, напълно е възможно, макар че едва ли ще може да се докаже. При това друсане по планинските пътища може да изглежда, че маркучът се е разхлабил сам.

Дженифър отново усети как през тялото ѝ минава студена тръпка.

— Не мога да си го обясня.

— В такъв случай и двамата имаме въпроси, които чакат отговори.

— Може би започвам да ставам параноична, но вчера ми се стори, че бях проследена дотук от кола. — И тя обясни набързо за опела.

— Запомни ли регистрационния му номер?

— Изобщо не се сетих да му обърна внимание.

Маккоул сви рамене.

— Може и да не заслужава внимание. Но забележиш ли го отново, няма да навреди, ако запишеш номера и го дадеш на полицията.

Дженифър се поколеба.

— Ако все още желаяш, макар да не виждам смисъла, можеш да дойдеш с мен за идентификацията.

— Какво те накара да размислиш?

— Реших, че ти го дължа след случилото се тази сутрин. Не вярвам италианците да имат нещо против. Джипът ти ще издържи ли до Торино?

— Остави ме аз да се безпокоя за това.

— В такъв случай ще се обадя на детектива, който води случая, и ще се опитам да му обясня. После ще позвъня в агенцията, от която наех колата, и ще им разкажа за случилото се.

Дженифър се обърна да си ходи, но в този момент Маккоул каза:

— Би ли ми казала какво е правил баща ти на Васенхорн, когато са го убили?

— Нямам представа. Честно.

— Моят приятел, детективът, подхвърли, че по всяка вероятност бил мъртъв от доста време.

— Баща ми изчезна преди две години. Оттогава не бях чувала нищо за или от него.

— Това сигурно е било много... мъчително за теб.

— Не ми беше лесно да преодоля мъката, макар че сега най-сетне ще мога да сложа точка. — Дженифър изгаси цигарата си. — Но ще излъжа, ако кажа, че очаквам идентификацията с нетърпение.

Марк спря пред „Бергхоф“. На паркинга нямаше никакъв син нисан и той се замисли какво да предприеме. Беше изморен от задълбочаващата се лъжа по отношение на Дженифър, а след като бе видял и пътното произшествие, се запита дали не е крайно време да сложи край на цялата тази мистификация. Ами ако някой наистина се бе опитал да я убие и животът ѝ беше застрашен, точно както бе казал Келсо?

И къде, по дяволите, бяха Келсо и хората му? Той отново опита радиото и отново чу само бял шум. Мобилният му телефон също бе извън обхват. Реши да каже на Дженифър цялата истина и да мисли за последиците след това. Влезе решително в хотела и видя на рецепцията млада жена.

— Търся Дженифър Марч. Отседнала е тук.

— Госпожица Марч замина преди половин час. — Жената го изгледа. — Вие неин приятел ли сте? Американец?

— Да. Къде замина?

— За Торино, доколкото ми е известно.

— Но от полицията разбрах, че е имало злополука...

— Значи знаете. — Жената поклати съжалително глава. — Ужасно нещо! Но поне оцеля. Тръгна с хер Маккоул.

— Кой е той?

— Американец — като вас. Всъщност той й спасил живота, като се забил в джипа й със своята кола. Брат ми Антон пътувал на предната седалка до нея.

Маккоул. Марк се замисли откъде му е познато това име.

— Може ли да ви попитам кой е този Маккоул?

— Синът му загина при прохода Фурка. Ужасна трагедия. И той беше отседнал в нашия хотел. Колко необичайно, какъв странен обрат на съдбата...

— Какво искате да кажете?

— Синът му беше младежът, който преди няколко дни откри трупата във Васенхорн.

Сега Марк си спомни името. Разбира се, Чък Маккоул. Катерачът, който бе намерил тялото на Пол Марч. Само че сега според жената излизаше, че и той е мъртъв. Марк бе съвсем объркан. Искаше му се да я разпита по-подробно, но не разполагаше с никакво време.

— Казахте, че са заминали преди половин час?

— Вече повече...

21.

Торино

Централното управление на карабинерите бе голяма четириетажна модерна сграда, иззидана със сиви тухли, с подземен паркинг. Маккоул паркира нисана на отсрещната страна на улицата, после се качиха в приемната. Дженифър поиска среща с Карузо. След минутка се появи нисък възпълен мъж с рошав мустак и пронизващи сиви очи. Стисна ръката на Дженифър и се представи на великолепен английски:

— Аз съм капитан Карузо, синьорина. Вече говорихме по телефона.

Погледът му се премести върху Маккоул и Дженифър се почувства задължена да го представи:

— Капитане, това е Франк Маккоул.

Карузо стисна и неговата ръка и съчувствено каза:

— Научих със съжаление за смъртта на сина ви. Швейцарската полиция ми съобщи, че сте пристигнали да идентифицирате тялото му. — Обърна се към Дженифър, без да скрива удивлението си. — Извинете, но не знаех, че се познавате.

— Ще ви обясня, капитане. Има ли място, където можем да поговорим?

— Естествено. В кабинета ми.

Кабинетът на капитан Карузо се намираше на втория етаж и гледаше към спретнат вътрешен двор с бликащ фонтан. На бюрото лежеше разтворена папка, а отстрани бе подпряна фотография в сребриста рамка; изобразяваща Карузо и тъмнокоса жена, най-вероятно съпругата му. Той изслуша разказа на Дженифър за обстоятелствата, при които тя и Маккоул се бяха срещнали, и каза:

— Сега разбирам.

— Споменахте, че сте разговаряли с швейцарската полиция за смъртта на Чък.

Карузо погледна Маккоул.

— Да, вчера.

— Какво ви казаха?

— Вярват, че смъртта му е в резултат на трагичен инцидент.

Маккоул възрази гневно:

— Това са дивотии! Било е убийство.

Карузо повдигна въпросително вежди.

— И какво ви кара да мислите така?

Маккоул хвърли визитната си картичка на бюрото.

— Аз съм частен детектив и мога да заявя, че около смъртта на Чък има някои неща, които не се връзват.

Карузо разгледа внимателно картичката и без да скрива несъгласието си, се поинтересува:

— Да не намеквате, че полицията не си върши работата? Ако мнението ви е такова, бих желал да се обоснове, защото поне до момента швейцарската полиция не разполага и с намек за доказателство, че може да става дума за убийство. Онзи репортер, с когото синът ви е трябвало да се срещне при Фурка...

— Емил Харц.

— Според швейцарците в никой техен вестник не работи репортер с такова име.

— Зная, проверих.

— В такъв случай сигурен ли сте, че синът ви не е измислил тази история? Или че не е сбъркал името? Освен това той е бил младеж и по подразбиране не чак толкова опитен катерач. Защо да не е възможно наистина да е станал жертва на собственото си невнимание?

Маккоул се ядоса.

— Чък беше отличен катерач и съм убеден, че не е паднал сам. И за името съм почти сигурен, че няма грешка — Емил Харц.

— Да не твърдите, че този Емил Харц, ако изобщо съществува, е убил сина ви?

— Ако не го е направил той, може би му е известно кой го е сторил.

— И какъв би бил мотивът в такъв случай?

— Вие ми отговорете на този въпрос, капитане, нали вие сте полицаят — гневно отговори Маккоул. — Всичко, което зная аз, е, че Чък е намерил тялото и сега е мъртъв. На вас плащат, за да разкривате мотивите. Само че до момента единственото, което виждат очите ми, е

дебелак, седнал на задника си, без да се размърда да намери някакви отговори.

Карузо почервения, но се сдържа и не избухна.

— Разбирам гнева ви. Но мога само да повторя, че швейцарските колеги са огледали мястото на смъртта му, а те обикновено не вършат нищо през пръсти.

— Има ли някакви отпечатъци от обувки?

— Не, с изключение на тези на сина ви. Изследвали са също и наетата от него кола, но не са открили нищо, което да подсказва някакво намерение от негова страна да се качи на Фурка, за да се срещне там с някого. Не са открити никакви бележки нито в колата, нито в дрехите, с които е бил облечен, нито в хотела.

— Лесно е да се скрият следи в сняг. Замиташ ги и никой не може да открие някаква разлика.

— Повтарям ви, синьор Маккоул, че не е открито абсолютно нищо, което да подсказва възможно убийство. Фурка е популярен туристически обект, но едновременно с това мястото е много коварно. През годините са регистрирани множество инциденти с падания на туристи, завършили със смърт. Толкова ли е невъзможно вашият син също да е станал жертва на нещастен случай?

— Вече ви казах, че Чък не е станал жертва на нещастен случай. Ако изобщо може да се каже нещо със сигурност, то е, че след пропадането му в ледника той е действал още по-предпазливо. Има обаче нещо друго, което също би трябвало да знаете. Някой може би се е опитал да убие Дженифър.

— Истина ли е това, синьорина?

— Възможно е спирачките на колата ми да са били повредени умишлено.

Дженифър разказа за случилото се и Карузо смръщено погледна Маккоул.

— Сигурен ли сте за спирачките?

— Лично ги проверих. Спирачният маркуч е бил разхлабен нарочно.

Карузо, видимо озадачен, записа подробностите в бележника си.

— Много странно... Можете ли да се сетите за някой, който би искал да ви се случи нещо лошо, синьорина Марч?

— Не.

Карузо поклати глава.

— Опасявам се, че случилото се на швейцарска територия е извън моята юрисдикция. Въпреки това поемам ангажимента да се заинтересувам дали на разследването се обръща достатъчно внимание. Засега обаче не мога да направя нищо повече. — Видя, че Маккоул се готви да каже нещо, и вдигна предупредително ръка. — Мисля, че забравихме първопричината за тази среща. Синьорина Марч, вие сте тук, за да идентифицирате тялото на вашия баща.

Карузо вдигна червената папка на бюрото си и за момент се поколеба, сякаш нещо го притесняваше.

— Само още нещо, синьорина. — Отвори папката и Дженифър видя в нея паспорт, разтворен на страницата със снимката. — Това ли е паспортът на баща ви?

Дженифър преглътна. Баща ѝ изглеждаше точно както си го спомняше: тъмна коса, сини очи, усмихнато мъжествено красиво лице.

— Да.

Карузо прибра паспорта в папката и се изправи.

— Благодаря. Сега, ако обичате, да вървим, в моргата ни чакат.

Човешкото тяло на металната маса в центъра на залата за аутопсии бе покрито с чаршаф. Дженифър трябваше да се насили, за да го погледне. Знаеше, че под чаршафа лежи трупът на баща ѝ, и от тази мисъл ѝ прималяваше.

Дребен жизнерадостен мъж с бяла козя брадичка и очила с метални рамки миеше ръцете си в умивалника. Избърса се, приближи се до тях и Карузо го представи:

— Това е Вито Рима, нашият съдебен патолог.

— Знам колко труден за вас е този момент, но има някои неща, които съм длъжен да обясня — каза Рима. — Тялото беше внимателно размразено и е в забележително добро състояние. Запазено е толкова добре, че всъщност вашият баща изглежда така, както вероятно си го спомняте, което може да ви шокира.

— Как... как точно е умрял баща ми?

— Според мен е замръзнал — отговори без колебание Рима. — Има някои синини по гърдите, ръцете и краката му, които може да са предизвикани, докато е падал в пукнатината. Но аутопсията ще ни

разкрие всичко, а аз съм готов да я започна веднага след като приключим с идентификацията. Има обаче нещо, което трябва да знаете. Много от изследванията, които имат за цел да установят максимално точно времето на настъпване на смъртта, зависят от температурата на тялото и органите в него. Както сами разбирате, в случая с баща ви това няма да е възможно, след като тялото му е било буца лед в продължение на неопределено време. Все пак намерените у него лични вещи би следвало да ни помогнат да докажем, че е починал преди почти две години. Ще обясните ли това, капитане?

— Тялото бе намерено изцяло облечено — започна Карузо. — Намерихме някои лични вещи в джобовете на дрехите и в раницата, която бе открита до трупа. — Той се поколеба, сякаш имаше още нещо, което искаше да съобщи. — Но това ще ви го кажа по-късно, след като приключим работата си тук.

Рима сложи на ръцете си латексови ръкавици и каза:

— Ако ви призлее, синьорина, в ъгъла има кофа.

На Дженифър вече беше започнало да ѝ се повдига. На една метална масичка в ъгъла върху гумена подложка бяха подредени необходимите за извършване на аутопсия хирургически инструменти: скалпели, електрически трион и дрелка. Тя изстина от мисълта, че след малко предстои тялото на баща ѝ да бъде обезобразено от тези инструменти.

— Готова ли сте, синьорина?

— Д-да.

Рима ги отведе до блестящата маса, хвана края на чаршафа и погледна да види дали Дженифър е готова. Тя пое дълбоко дъх и кимна.

Когато Рима започна да отгръща чаршафа, Дженифър затвори очи — внезапно усети, че не е в състояние да погледне. Беше ужасена, сърцето ѝ биеше до пръсване. В мислите си виждаше баща си както го бе запомнила — тръгнал широко усмихнат към нея, с разперени ръце, по пътеката в градината. „Това е непоносимо!“

Усети ръката на Маккоул през кръста си.

— Не бързай, Дженифър. И помни, аз съм до теб.

Тя се насили да отвори очи и ахна, когато видя голия гръден кош. По него и по ръцете имаше тъмни, грозни синини. Внимателно се взря в лицето. Чертите бяха разкривени, кожата — възможно най-бледа,

сините очи — вперили застинал поглед в тавана. Стомахът ѝ се обърна и тя отмести поглед.

Карузо тихо я попита:

— Дженифър Марч, искам най-официално да ви помоля да идентифицирате тялото пред себе си. Това вашият баща ли е — Пол Марч?

Този път Дженифър си наложи да погледне лицето на баща си по-продължително и краката ѝ омекнаха.

— Синьорина, този човек вашият баща ли е? — повтори въпроса си Карузо, но тя беше като парализирана. — Какво стана? Призля ли ви?

Дженифър потрепери, втренчена в трупа, и отговори механично:

— Аз... Никога не съм виждала този човек.

22.

— Посъвзехте ли се?

Дженифър погледна Карузо. Седяха в кабинета му.

— Ще се оправя.

Карузо им поднесе кафе, но Дженифър не обърна внимание на чашата си. „Ако този непознат в моргата не е баща ми, в такъв случай дали той още е жив“ Тази мисъл я потресе и тя попита:

— Какво прави паспортът на баща ми у този човек?

Детективът поклати глава.

— Това засега е загадка, синьорина.

— Къде точно сте го намерили?

— В раницата, сред другите дрехи. Имаше и автоматичен пистолет.

— Споменахте, че сте намерили в джобовете му някакви лични вещи.

— Si.

— Мога ли да видя какво сте намерили?

— Разбира се. — Карузо набра един номер на телефона, каза няколко думи и затвори. — След малко ще донесат веществените доказателства.

— А дрехите на този човек? — поинтересува се Маккоул.

— Ще видите и тях — обеща Карузо и изучаващо изгледа Дженифър. — Разбира се, големият въпрос е кой е човекът в моргата. Сигурна ли сте, че никога не сте го виждали?

— Абсолютно.

— Има още нещо, което трябва да спомена. Поради измръзването на крайниците му, предхождало смъртта, не е възможно да снемем използваеми пръстови отпечатьци. Разбира се, разполагаме с възможността за ДНК анализ и ако имаме късмет, ще го идентифицираме по този начин.

На вратата се почука и влезе жена в манта на лаборантка. Носеше голям кашон и го остави на бюрото. Карузо ѝ благодари и тя излезе.

— Да ви покажа сега какво намерихме — каза Карузо. — И трябва да ви призная, синьорина, някои от нещата силно ме озадачиха.

Белият фиат с надпис на комуникационна компания спря на стотина метра от управлението на карабинерите. На предните седалки седяха двама мъже в сини работни комбинезони. Мобилният телефон на седящия до шофьора иззвъня и той го вдигна до ухото си. Разговорът продължи под десет секунди, после той изключи телефона, слезе от фиата и заобиколи, за да отключи задната врата. Вътре имаше полици с апаратура, макари с кабели и няколко пластмасови контейнера с резервни части и инструменти. Мъжът се качи в микробуса и затвори вратата. Вдигна от пода замаскиран капак. В отделението, което се отвори, имаше петдесет килограма „Семтекс“ — пластичен експлозив, достатъчен да взриви цял жилищен блок.

Мъжът се увери, че блокчетата експлозив са добре стегнати едно към друго, провери внимателно дали детонаторът на дистанционния взривател е на мястото си и затвори капака. Бръкна в едно от сандъчетата за инструменти, извади дистанционното устройство, мушна го в джоба на работния си комбинезон, слезе от колата и се качи при шофьора. Шофьорът потегли и се насочи през площада право към входа на подземния паркинг към управлението, където имаше полицай на пост.

Шофьорът извади карта на служител в компанията и формуляр за поръчка, подаде ги на постовия, усмихна му се и каза:

— Трябва да проверим няколко телефонни линии. Няма да отнеме дълго.

Полицаят разгледа подробно картата и бланката.

— Кой е направил поръчката?

Техникът сви рамене.

— На кой му пука? Някакъв шибан капитан, доколкото знам.

Постовият се усмихна, върна му документите и вдигна бариерата.

Карузо нахлузи на ръцете си хирургически ръкавици и извади съдържанието на кашона. Всяка вещ бе старателно опакована в

отделен прозрачен плик: тежка сива канадка, бял вълнен шал, зелен пуловер, плътни вълнени панталони, зимни обувки за планина, жилетка и долни гащи. Имаше и брезентова раница, в отделен плик бяха нагънати още дрехи, а в последния беше споменатият автоматичен пистолет. Карузо отвори плика с дрехите: бяла копринена риза, вратовръзка на райе, черни лакирани обувци и светлосин костюм.

— Намерихме ги в раницата. Както виждате, това са дрехи, подходящи за бизнесмен, при това човек с изтънчен вкус. Костюмът, за ваше сведение, е американски, а обувките — италиански и ръчно изработени. Ризата е английска и е от коприна. Какво има, синьорина Марч?

Дженифър гледаше дрехите и едва потискаше желанието да ги докосне.

— Мисля... струва ми се, че са на баща ми.

— Сигурна ли сте?

— Почти. Изглеждат неговите. Помня ги.

— А какво ще кажете за другите лични вещи? Разпознавате ли в тях такива, принадлежали на баща ви?

— Не, само дрехите от раницата.

Карузо се намръщи.

— Искам да ви помоля отново да разгледате паспорта на баща ви. Имате ли някакви съмнения, че човекът на снимката може да не е той?

Той пак отвори червената папка, постави паспорта на бюрото и Дженифър отново го разгледа най-внимателно.

— Никакви, това определено е той.

— Вашият баща и мъртвецът имат един и същи цвят на косата, еднаква форма на лицевия овал, изглеждат на горе-долу еднаква възраст и дори аз не можах да забележа, че не са един и същи човек, докато вие не направихте идентификацията. Ще изпратя паспорта в нашата лаборатория в Рим за проверка дали не е фалшификация, но на мен ми се струва напълно редовен. — Карузо отвори няколко от по-малките пликове и подреди съдържанието им върху бюрото си. Къс хартия и два контролни отрязъка от билети. Подаде на Дженифър и Маккоул ръкавици. — Сложете ги, преди да докосвате веществените доказателства. — После вдигна късчето хартия. — Ето, вижте, това е

едно от най-интересните и най-озадачаващи неща, които намерихме. За нещастие хартията е повредена и част от нея липсва.

Дженифър разгледа листчето. Беше избледняло, а в долния му край имаше поредица цифри. Някои бяха изличени почти напълно, може би от разтопения лед, но останалата част се четеше съвсем ясно:

Х. Фогел
Берг Еделвайс
705

— Какво означава това? — попита Дженифър.
Карузо сви рамене.

— „Х. Фогел“ прилича на име. „Берг“ на немски означава „планина“. Само че в Швейцария няма планина Еделвайс. Що се отнася до цифрите, част от тях явно липсва, но те могат да означават всичко: част от банкова сметка или от телефонен номер, да кажем. Кой знае? — Дженифър подаде листчето на Маккоул, а Карузо им показа билетните отрязъци. — Бяха намерени в джоба на панталона на тялото, заедно с късчето хартия. Това са два еднопосочни билета за отсечката Цюрих-Бриг, втора класа, датирани за 15 април преди две години. Билетите са откъснати, което означава, че са били използвани. Два билета за едно и също пътуване с влак биха могли да означават, че който и да е жертвата, той е пътувал с друг човек, преди да се качи на глетчера. Дали обаче смъртта му е настъпила същия ден, или не, е невъзможно да се каже. Накарах швейцарската полиция да провери хотелите в района, но в никой от тях няма запис на регистрация от лице на име Пол Марч.

Дженифър продължаваше да разглежда билетните отрязъци.

— Какво друго намерихте?

— Това — отговори Карузо, отвори един от най-малките пликове и извади оттам малък сребрист ключ. — Открихме го в джоб на дрехите на баща ви. Виждали ли сте този ключ?

Сърцето на Дженифър прескочи.

— Да, мисля, че съм го виждала.

— Обяснете, моля.

— Около месец преди да изчезне, баща ми беше сериозно разтревожен за нещо. Един ден отидох да го видя в кабинета му и видях на бюрото му разтворен адвокатски бележник с жълти листа. Най-отгоре беше написал думата „Паяжина“. Това бе единственото, което успях да зърна, защото той разбра, че съм видяла бележника, и страшно се ядоса. Скара ми се, че не трябва да надничам в неговите неща, че това е лична работа. После заключи бележника в една касета, заедно с една компютърна дискета.

Карузо се намръщи.

— И какво според вас означава „паяжина“?

— Нямам представа. Касетата обаче бе огнеупорен преносим сейф за лични документи — продават ги по магазините — и си спомням, че имаше сребрист ключ. Дотогава не я бях виждала.

— Къде е касетата сега?

— След изчезването на баща ми претърсих кабинета му, но не можах да я намеря.

— Странно. — Карузо сви устни.

— Това ли е всичко, което сте намерили? — Дженифър посочи пликовете с пръст.

— Да.

— Мъжът не е имал портфейл?

— Не. Може и да е имал, но да се е загубил някъде в глетчера. Претърсихме колкото можахме, но в пукнатината е опасно да се копае много, защото може да се срути.

— Искате да кажете, че не е изключено да има още неща, които просто не сте успели да намерите?

— Естествено, че е напълно възможно. Но първата ми грижа е безопасността на моите служители. Имайте предвид, че пукнатината е крайно опасно място за работа, особено по това време на годината, когато снегът започва да се топи и ледените плочи се разместват. Пукнатината може всеки момент да се затвори напълно или да се разтвори още по-дълбоко и там човек лесно може да загине. Голям късмет е, че намерихме дори и само това.

Дженифър подаде отрязъците на Маккоул и каза на Карузо:

— Не мога да разбера нещо. Защо някой ще използва маршрут, който е така очевидно опасен? Освен ако не става дума за нелегално пресичане на границата, което е трябвало да стане бързо.

— Така е. — Карузо сви рамене. — Има обаче още една възможност, която не бива да се изключва.

— Например?

— Баща ви е играл някаква роля в смъртта на този човек... — Карузо се поколеба, преди да продължи: — Научих по Интернет за ужасното престъпление, станало точно преди неговото изчезване. Хрумна ми, че баща ви може да се укрива от правосъдието. Че поради тази причина може да е избягал в Швейцария, да е убил този човек на глетчера и да е оставил при него паспорта си и раницата, пълна със свои дрехи. Като може би се е надявал, че ако тялото някога бъде намерено, ще бъде прието за това на Пол Марч.

Дженифър почервения и погледна Карузо право в очите.

— Капитане, баща ми никога не би извършил убийство. Сигурна съм в това.

В този момент на вратата се почука и влезе Рима.

— Аутопсията почти приключи. Може би искате да знаете какво установих до момента?

Карузо кимна.

— Разкажи ни, ако обичаш.

— Не открих никакви вътрешни наранявания, а синините, изглежда, са причинени от падането в пукнатината. Според всички признаци човекът просто е замръзнал. Има още някои изследвания на вътрешните органи, които предстои да направим, но те ще отнемат време. Мога да ви уверя, че от това, което вече видях, не следва да очаквате изненади.

— Благодаря, Вито. Това засега е достатъчно.

Патологът кимна на Дженифър и Маккоул и излезе.

— Видяхте ли, няма признаци за убийство — отбеляза Дженифър.

— Така изглежда — призна Карузо. — Но загадката остава. Къде сте отседнали?

— В хотел „Бергхоф“, Симплон.

Карузо затвори червената папка, прибра вещите в пликовете за веществени доказателства и ги подреди в кашона. Действията му подсказваха, че това е краят на срещата. Той извади визитна картичка от джоба на сакото си и написа нещо на гърба ѝ.

— Това е домашният ми телефонен номер, ако не ме намерите тук. Ако ви се случат още инциденти като този сутринта, ще съм благодарен, ако ме осведомите веднага.

— Разбира се. Благодаря — каза Дженифър.

— Сега, позволете ми да ви пожелаая приятен ден. — Карузо взе сакото си от облегалката на стола, посочи снимката на бюрото си и се поусмихна. — Когато една италианка реши да сготви вечеря, най-благоразумно е да не закъснявате. — Обърна се към Маккоул. — Приемете отново моите съболезнования и искам да ви уверя, че пак ще разговарям с швейцарците и ще ги помоля да приемат разследването на смъртта на сина ви присърце. Но позволете ми да ви дам един съвет: най-разумно е да оставите разследването на съответните власти.

— Като частно лице мога да разследвам каквото си пожелаая — гневно повиши глас Маккоул. — Поне докато не нарушавам законите и не затруднявам работата на официалното разследване.

Карузо кимна.

— Вярно, това е ваше право.

— В такъв случай разберете, че възнамерявам да открия убиеца на сина ми. И никой не може да ми забрани да си завирам носа в това, включително вие, капитане. Това е моя работа точно толкова, колкото и на всеки друг.

Карузо прие избухването му спокойно.

— Разбирам как се чувствате. Преживели сте ужасна загуба. Но настоявам да не пречите на работата на полицията, щом държите да проведете лично разследване. — Сложи червената папка в куфарчето си. — Ще прегледам бележките си по случая довчера на спокойствие. Може да открия някоя дреболия, която ми се е изплъзнала. Ако стане така, уверявам ви, че ще се свържа с вас незабавно.

Двамата мъже в подземния паркинг бързо почнаха работа. Обърнаха задната страна на микробуса към дебелия метална тръба за подаване на гориво, която осигуряваше работата на локалната отоплителна система на сградата. До стълбището имаше табела с очертан с контур показалец, сочещ нагоре, на която пишеше „Mortuaria“.

Единият мъж заби детонатора в семтекса. През това време другият наблюдаваше паркинга и стискаше в джоба си „Берета“ със заглушител. След пет минути двамата приключиха работата си и съблякоха работните си комбинезони. Под тях бяха облекли делови костюми. Заклучиха микробуса и минаха през паркинга до стълбището, което извеждаше на горния етаж. Никой не ги спря да се поинтересува какво правят тук и след две минути те напуснаха сградата през главния вход.

Карузо слезе в паркинга и се качи в бялата си ланча. Вече закъсняваше за вечеря и жена му хич нямаше да е доволна. За щастие колата му бе с полицейски „буркан“ и сирена за спешните случаи и Карузо смяташе да използва този път и двете, за да се справи с трафика.

Това, разбира се, беше в нарушение на правилата, но той бе посклонен да рискува да си докара забележка от началника, отколкото да си навлече гнева на жена си. Запали двигателя и потегли към изхода на паркинга. Огледа се, за да види дали отвън не минава кола, и забеляза двама мъже да се качват в черно беемве, паркирано на отсрещната страна на площада.

И двамата бяха с черни делови костюми, единият слаб и рус, другият нисък и набит, с остригана глава. Карузо се намръщи. Сети се, че се бе разминал с двамата на стълбището за паркинга. Или бъркаше? Мисълта излетя от главата му в мига, в който колата излезе на площада и зави наляво. След петнайсет минути вече бе преполовил пътя до вкъщи и ланчата се носеше по магистралата със сто и дващест километра в час.

Марк отби пред сградата на управлението и видя син нисан, паркиран на отсрещната страна на площада. Въздъхна с облекчение и извади бележника си. Преди да си тръгне от „Бергхоф“, бе поискал от жената номера на колата на Маккоул — тя го взе от регистрационната карта на госта. Бинго — номерата съвпаднаха. По всичко личеше, че Дженифър в момента е в сградата, за да идентифицира тялото на баща си. Той пхна бележника в джоба си и в същия момент забеляза малко

ресторантче на отсрещната страна на площада. То гледаше към управлението и Марк реши да пие едно кафе там, докато чака.

Тъкмо заключваше опела, когато Дженифър излезе от управлението заедно с някакъв висок мъж със сурово лице. Бяха само на трийсетина метра и за ужас на Марк Дженифър погледна към него.

Той моментално извърна лице и тръгна в обратна посока. След шейсетина метра сърба кураж да се обърне и с облекчение видя, че Дженифър и мъжът вече са пресекли площада, за да влязат в ресторантчето.

Ресторантът беше почти безлюден. Дженифър и Маккоул си поръчаха панино и по чаша червено.

— Изглеждаш потресена — отбеляза Маккоул.

— Вярваш ли в теорията, че всеки си има двойник?

— Не те разбирам.

Все още напълно объркана, Дженифър гледаше през прозореца.

— Докато слизахме по стълбището, видях човек, който бе абсолютно копие на друг човек, когото познавам. Бих могла да се закълна, че е Марк.

— Кой?

— Мой приятел. Всъщност убедена съм, че е той, само че това е лудост. Защото той си е в Ню Йорк.

— Мисля, че моргата те е разстроила повече, отколкото осъзнаваш. Шокът може да тласне въображението ти да заработи без контрол. — Без да докосва храната, Маккоул се извини, че трябва да се обади по телефона. — Ако не възразяваш, налага се да организирам връщането на тялото на Чък у дома.

Лицето му бе изопнато.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Благодаря, няма нужда — мрачно отговори Маккоул.

Дженифър го проследи с поглед как върви към телефонната кабина в дъното на салона. Изглеждаше изморен, сякаш тежестта на скръбта допълнително го бе изтощила. Пак погледна навън. Можеше да се закълне, че онзи човек бе Марк. Само че това беше просто абсурдно — той бе на осем хиляди километра оттук. Тя огледа площада и улицата за двойника, но от него нямаше и следа. Може пък

Маккоул да бе прав и изживяното в моргата да бе изиграло лоша шега с мозъка ѝ. И в този момент забеляза паркирания недалеч от входа на управлението опел. Не беше съвсем сигурна, но колата като че ли беше със *затъмнени* прозорци. Възможно ли бе да е същият опел, който я бе следил до Симплон?

„Нима се превръщам в параноичка?“ Само преди малко бе готова да се закълне, че е видяла Марк, а сега бе почти убедена, че вижда пред очите си *същия* опел. Внезапно осъзна колко нелепи са всички тези подозрения и се опита да ги изхвърли от ума си.

Беше изтощена от чувството за безсилие и измъчена от загадките без отговор. „Какво се е случило с татко? Как са се озовали паспортът и личните му вещи в раницата на онзи мъртвец? По какъв начин е изчезнал? Дали не е още жив?“ Тази възможност даваше простор на въображението ѝ.

Маккоул се върна.

— Оправих нещата. Ще транспортират тялото на Чък веднага щом швейцарските власти подпишат документа за предаването му.

Изглеждаше съкрушен и Дженифър състрадателно докосна ръката му.

— Може би не трябва да се държиш толкова рязко с Карузо. Според мен той ни съчувства.

— Сигурно. Но снощи и аз трябваше да идентифицирам трупа на Чък в Бриг. Още не мога да прогоня тази картина от главата си. А това, че ми се налага да организирам връщането му в ковчег, направо ми къса сърцето. — В гласа му отново прозвуча гняв. — Точно в този миг умирам от желание да се добера до мръсниците, отговорни за това, и да ги разкъсам на парчета.

— Успокой се. — Дженифър стисна ръката му.

— Едва издържам. А ти?

— Не знам какво да мисля. Дойдох чак тук с вярата, че затварям страница, но вместо да видя трупа на баща си, видях трупа на съвсем непознат човек. Само че защо в раницата му са дрехите и паспортът на татко? На всичко отгоре само преди секунди ми се стори, че отново видях онзи опел.

— За какво говориш... Господи!!!

Титанична експлозия разкъса пространството, отделящо ги от управлението на карабинерите, и пръсна на парчета прозорците на

ресторантчето. Мощната ударна вълна мина през салона със силата на ураган. Маккоул вече беше блъснал Дженифър на пода.

— Не мърдай!

И се хвърли по очи до нея. Откъм площада с тътен на гръмотевица долетя плътен облак прах.

Марк седеше в опела и гледаше към ресторанта. Чудеше се дали Дженифър го е видяла. И изведнъж се случи нещо неописуемо. Само преди частица от секундата бе наблюдавал с необяснима ревност потъналите в разговор Дженифър и Маккоул — и внезапно пред очите му блесна ослепителна огнена топка и се разнесе оглушителен гръм.

Опелът подскочи на метър от уличното платно, превъртя се във въздуха, падна на една страна и се преобърна. Марк си удари главата и изкрещя от болка. След секунди последва нова експлозия, този път от възпламенения резервоар на колата му.

Когато експлозиите затихнаха, Дженифър с мъка се надигна. Цялата сграда на управлението бе унищожена, бе рухнала като къщичка от карти. Из руините бушуваше пожар, във въздуха се издигаше гъст облак дим, няколко от колите по площада също горяха. Дженифър затисна устата си с ръце.

— Боже господи!... Какво стана?

— Според мен бомба — отговори Маккоул. Лицето му бе пепелявосиво.

От съседните сгради вече излизаха замаяни и объркани хора. Някои крещяха, други се опитваха да помогнат на ранените. След секунди — макар на всички да им се струваше, че са изминали часове — се разнесе вой на сирени и на площада се появиха колите на пожарната и линейки.

Маккоул сграбчи Дженифър за ръката.

— Хайде, нищо не можем да направим! Да се махаме оттук.

23.

Поеха по автострадата на север от града и след десетина минути отбиха в някакво селце, според табелата се казваше Миасино. Състоеше се само от няколко чакълени улички, църква и неприветливо заведение с изнесени навън лъскави алуминиеви масички. Маккоул спря.

— Как си?

— Зле. — Дженифър продължаваше да трепери.

Маккоул кимна към заведението.

— Мисля, че и двамата имаме нужда от по едно силно питие.

Зад бара стоеше младеж и лениво лъскаше чаши. Маккоул поръча две уискита, взе ги и отведе Дженифър до масичка при витрината, така че барманът да не може да ги чува. Тя вдигна чашата си; ръката ѝ трепереше.

— Как можеш да си сигурен, че беше бомба?

Маккоул не отпи от питието си.

— Да кажем, че интуицията ми подсказва, че не е случаен инцидент. Според мен е използван изключително мощен експлозив и ако се съди по степента на пораженията, не е оцелял никой от намиращите се вътре. Освен това ми изглежда логично да е бомба.

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли. Първо убиват Чък, после повреждат колата ти. Преди малко ти самата допусна, че може да те следят, а сега и това. Цялата документация по разследването несъмнено се е намирала в сградата, включително тялото и най-важните веществени доказателства. След ликвидирането на всичко това Карузо просто не може да продължи разследването. Ако питаш мен, някой е решен на всичко, за да погребете този случай завинаги.

— Но защо? И кой?

Само че Маккоул не я слушаше.

— Дай ми картичката на Карузо.

— Защо? — Тя му я подаде.

— Може би сега вече ще ни повярва, че в този случай има нещо нередно.

Маккоул стана и тръгна към телефона.

Набра номера няколко пъти, но нямаше връзка, така че заряза апарата, попита бармана дали има телефонен указател, взе го, потърси нещо в страниците му. Записа си нещо, поговори пак с бармана и се върна при Дженифър.

— Номерът на Карузо не отговаря.

— Може още да не се е прибрал.

— Трябва да говорим с него. — Маккоул размаха листчето, на което бе писал. — Има го в указателя и това е адресът му. Живее... къде беше... в село Осория. Барманът каза, че било на половин час оттук.

Точно след половин час стигнаха в Осория. Малкото планинско селце бе сгущено в полите на скритите под гъста зеленина склонове. Вече започваше да се здрачава, но Маккоул без проблеми намери улицата, която им трябваше, в самия край на селото. Тя се извиваше нагоре по склона, а къщите по нея бяха модерни и на големи разстояния една от друга. Накрая откриха номера на Карузо. Посипан с чакъл път водеше до двуетажна вила в центъра на градина, засадена с круши и маслини. Гаражът беше отдясно, вратите бяха затворени, отпред бе паркирана бяла ланча.

— Да видим има ли някой. — Маккоул слезе от джипа, Дженифър също слезе и го последва до входната врата. Той натисна няколко пъти звънеца и след като никой не отвори, опита дръжката. Вратата се оказа отключена и той я бутна навътре. — Има ли някой?

Никой не им отговори и те влязоха в тясното антре. Беше празно. Маккоул отвори вратата отляво и се озоваха в голяма дневна с панорамен изглед към селото. И тук нямаше никого.

— Да проверим другите стаи — изсумтя Маккоул.

Излязоха в коридорчето и опитаха следващата врата. Беше кухнята. Щом влязоха, Дженифър замръзна. Цареше ужасен

безпорядък, имаше съборени столове, а по пода — счупени съдове. А в локва кръв лежеше труп — с лицето нагоре. Трупът на тъмнокосата жена на средна възраст, която бе видяла на снимката на бюрото на Карузо. Беше простреляна в главата, очите ѝ бяха изцъклени. Дженифър гледаше онемяла от ужас. Маккоул се наведе и провери пулса на жената.

— Мъртва ли е?

Маккоул кимна и се изправи.

— Да. Тялото още е топло. Ти по-добре седни.

Дженифър се остави Маккоул да я отведе в първата стая. Той ѝ помогна да седне на дивана, отиде при барчето с напитки до прозореца и извади бутилка бренди. Наля една чаша и насила я набута в ръцете ѝ.

— Пий.

Дженифър опита, но гърлото ѝ се бе свило и не можеше да преглътне.

— Ще ми каже ли някой най-после какво става?! Имам чувството, че полудявам. — Тя изгледа Маккоул, но той не можеше да ѝ предложи никакви отговори. И двамата не разбираха нищо и тя добре съзнаваше това. Остави чашата. — Ами... къде е Карузо?

Маккоул тръгна към вратата.

— Стой тук. И не докосвай абсолютно нищо.

Дженифър обаче стана. Краката ѝ се подгъваха.

— Не. Моля те, нека дойда с теб.

На горния етаж също нямаше следа от Карузо. Спалните бяха подредени, дрешниците изглеждаха неотваряни, а чекмеджетата — непокътнати. Маккоул намери в банята гумени ръкавици, нахлузи ги на ръцете си и отново предупреди Дженифър да не докосва нищо.

— Полицията ще снее отпечатъци. Повярвай ми, по-добре ще е да не намерят твоите.

Една от стаите в задната половина на вилата беше предназначена за кабинет. На бюрото лежеше куфарчето на Карузо. Маккоул го отвори и прегледа съдържанието му.

— Помниш ли папката, която взе да прегледа на спокойствие вкъщи? Е, няма я.

— Какво искаш да кажеш?

— Или Карузо я е оставил някъде, или някой я е взел. Ето виж...

Маккоул завъртя отвореното куфарче към нея и тя видя в него някакви документи, но от папката наистина нямаше следа.

— Но къде, по дяволите, е Карузо? — изхъмка Маккоул, остави куфарчето на бюрото и започна да рови из чекмеджетата. В тях обаче нямаше нищо с изключение на неизползвани бележници, сметки за издръжка на къщата и няколко касови бележки. Последното чекмедже обаче се оказа заключено. Маккоул взе металния нож за отваряне на писма и насили ключалката. В чекмеджето имаше пистолет. Беше малокалибрен „Берета“, 22-ри калибър, оръжие, подходящо за учебна стрелба. Той провери дали пълнителят е зареден с максималните за него седем патрона и пхна беретата в джоба си.

— Какво правиш?

По челото му бе избила пот.

— Какво мислиш, че правя? Обичам да съм подготвен, Дженифър. Това, което става тук, не е стигнало до крайност уреждане на семеен скандал... Предлагам отново да разгледаме долния етаж.

Върнаха се в кухнята и Маккоул отвори задната врата. Излязоха на задната веранда и видяха друга врата, водеща явно към гаража. Маккоул предпазливо я отвори. Вътре цареше абсолютна тъмнина, така че той потърси слепешката по стената, напипа ключа на осветлението, щракна го и над главите им светна неонова лампа. В центъра на гаража беше паркиран малък фиат — вероятно колата на съпругата на Карузо. В следващия миг Дженифър видя човека зад волана и веднага го позна. Беше Карузо, свлечен странично на седалката, прострелян в устата и с отнесена задна половина на черепа.

Дженифър едва не припадна, но Маккоул като че ли съвсем спокойно отвори вратата и провери пулса на Карузо. Кървавата пяна по устата на италианеца вече започваше да се съсирва; беше текла по гърдите му и по седалката.

— Мъртъв е от по-малко от половин час.

Дженифър се извърна — не можеше да гледа повече отвратителната сцена. Усети ръката на Маккоул върху раменете си,

обърна се към него и се отпусна в прегръдката му.

— Спокойно, Дженифър.

— Ще се оправя. — Тя се овладя и дори си наложи пак да погледне Карузо. С дясната си ръка той стискаше пистолет. Показалецът му все още беше върху спусъка, а самото оръжие лежеше в скута му, сякаш наистина бе налапал дулото и откатът бе отметнал ръката му точно на логичното място, където се намираше.

— Мен ако питаш, някой е свършил тук чудесна работа — отбеляза Маккоул.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Помисли сама. Ако помниш, в кухнята ти казах, че не става дума за сцена на трагично завършил семеен скандал. Но може би някой е искал да изглежда точно така. Постарал се е да подреди нещата така, сякаш Карузо е застрелял жена си и после се е самоубил. Мога само да кажа, че който и да го е направил, е истински професионалист. Убеден съм, че криминологите няма да намерят в къщата нито един чужд отпечатък.

В този момент на Дженифър ѝ хрумна ужасната мисъл, че убиецът на Карузо и жена му може да е същият човек, който бе убил майка ѝ. Отново я прободеше старата болка на загубата и за миг ѝ се стори, че няма да може да издържи, но Маккоул здраво я хвана за ръката.

— Мисля, че видяхме достатъчно. Да се махаме оттук.

Щом влязоха в дневната, Маккоул посочи към прозореца и изръмжа:

— Май ще си имаме компания.

Откъм селото се задаваше полицейска кола. Проблясващата синя светлина се скри за миг зад някакви дървета, след това се появи отново — колата идваше право към вилата.

— Или някой е уведомил полицаите, или идват да съобщят на Карузо за експлозията. — Маккоул извади от джоба си носна кърпичка, избърса набързо бутилката бренди и чашите и ги прибра в барчето. — Просто за да няма недоразумения. Окей, да вървим.

— Не трябва ли да изчакаме полицията?

— Ти луда ли си? Не разбираш ли, че ние сме най-вероятните заподозрени? Освен това, след като видях какво се е случило на Карузо, смятам, че никой не е в безопасност, ако щеш и полицаите. Най-добре да продължим разследването сами и да видим докъде ще стигнем.

На Дженифър ѝ се стори, че вижда за миг в погледа му истински страх. Преди да може да възрази, той я поведе към джипа. Качиха се и потеглиха, но Маккоул включи фаровете едва когато излязоха от алеята и завиха по някаква улица.

— Къде отиваме?

— И аз не знам. Честно.

Двамата мъже седяха в черното беемве, паркирано на една от тесните селски улички недалеч от вилата на Карузо. Русият бе вдигнал пред очите си мощен бинокъл за нощно виждане. Проследи борещия се със стръмния наклон полицейски фиат, после бързо върна бинокъла върху отдалечаващия се от вилата джип. Свали бинокъла и каза на шофьора:

— Следвай джипа.

ТРЕТА ЧАСТ

24.

Дежурната пуерториканка вдигна поглед към Лу Гаруда и каза:

— Какво ще обичате?

Гаруда се усмихна. Циците ѝ бяха страхотни.

— Много неща. Но като начало искам да се видя с Робърт Марч. Познавате ли го?

— Естествено, че познавам Боби. Вие кой сте?

— Сестра му Дженифър вчера замина за Европа. Помолиха ме да се отбивам и да го наглеждам. — Гаруда вдигна кафявия плик, който носеше. — Така че реших да намина и му кажа здрасти. Донесох и нещо сладко, в случай че обича.

— Роднина ли сте?

— Всъщност не съм. — Гаруда показа значката си. — Полицай съм. Защо, има ли някакъв проблем с Боби?

— Никакъв. Изчакайте, ще повикам някой да ви заведе при него.

Едрият чернокож, чието име, ако се вярваше на табелката на гърдите му, беше Лерой, намръщено изгледа Гаруда, докато го водеше през градината.

— Досега не съм ви виждал тук.

— Аз съм приятел на Марк. Понеже и той, и Дженифър не са в града, Марк ме помоли да се отбивам.

— Аха. Е, ето го и Боби.

„Господи, колко жестока е съдбата към някои хора“, помисли Гаруда. Хлапето беше в инвалидна количка, главата му висеше безволно на една страна.

— Здравсти, аз съм Лу. Марк ме помоли да те посетя и да те поздравя от негово име.

Лерой ги остави сами, но хлапето не проговаряше. Гаруда седна до него и му подаде плика със сладкишите. Видя, че отстрани на

количката на Боби има затъкнати бележник и химикалка.

— Донесох ти подарък. Разбираш ли ме, хлапе?

Боби го изгледа с отсъстващ поглед. Реакцията му бе бавна, сякаш не бе свикнал да го посещават непознати. Гаруда въздъхна и си помисли: „Бедното хлапе, това ще е загубено време“.

— Аз съм полицаи, също като Марк, и бих искал да те попитам някои неща, Боби. Може би ще можеш да ми помогнеш. Предполагам, чул си вече, че тялото на баща ти е намерено?

Този път момчето разтвори широко очи. Гаруда извади бележника си и продължи:

— Не бях сигурен дали Дженифър ти е казала.

Мълчание. Но погледът в очите му бе див.

— Разбираш ли ме? Кимни, ако ме разбираш.

„Господи, сякаш говоря със себе си — помисли Гаруда. — Това хлапе е неадекватно.“

— Боби, кимни, ако ме разбираш.

Хлапето като че ли кимна, но погледът му продължаваше да е все така странен. Гаруда реши да му разкаже всичко, което знаеше. Когато свърши, хлапето заплака и Гаруда се разтревожи.

„Май оплесках нещата!“ Но никой не го бе предупредил.

— По-спокойно, момчето ми...

Но риданията на Боби се засилваха и в един момент крайниците му започнаха конвулсивно да треперят. В гърлото му нещо заклокочи. Лерой дотърча и попита:

— Какво става, мъжки? Защо Боби е разстроен?

— Убий ме, ако знам — смънка Гаруда и си прибра бележника.
— Добре де, тръгвам си.

„Шибана загуба на време“, упрекуваше се Гаруда, докато караше поршето към полицейския участък в Лонг Бийч на Уестчестър стрийт. Беше се надявал, че хлапето ще може да му помогне, но явно бе сбъркал. Вече бе уговорил Деби Куцмайер да провери списъците на пътниците и тя бе потвърдила, че Дженифър Марч е излетяла снощи с полета на „Суис Ер“ в 21:15 от Нюарк за Цюрих. Когато седна зад бюрото си, той извади старите си бележки по случая Марч. Прегледа ги подробно, но не му хрумна никаква свежа мисъл.

В другия край на общата зала седеше Джанис Х. Фортенски — една от цивилните секретарки към полицейското. Джанис бе страхотна в търсенето на информация из интернет. Гаруда мразеше компютрите, но признаваше, че в наши дни там е цялата информация. Джанис някак усещаше как да намира бързо онова, което ѝ е необходимо, докато на него му бяха нужни часове за най-елементарна справка.

Стана и тръгна към бюрото ѝ. Външно тя не представляваше нищо особено. Беше неомъжена, носеше очила с дебели стъкла и имаше дващест излишни килограма, разпределени по възможно най-неподходящите места на тялото ѝ. На всичко отгоре... миришеше. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Джанис, сладур, искам да ми направиш една услуга.

Тя дори не отмести поглед от екрана на монитора.

— И аз, при това крайно наложителна. Предполагам знаеш колко е трудно да намериш мъж в Ню Йорк.

Гаруда се усмихна.

— Помогни ми и ще ти се отплатя. Чувала ли си за компанията „Прайм Интернешънъл Секюритис“?

— Не.

— Добре, тя е закрила дейността си преди година, но аз искам да науча всичко за нея. Упоменавания във вестниците, каквото може да се открие за бизнеса им и шефовете, нали се сещаш?

— Господи, не виждаш ли, че точно в момента съм много заета? Имам да довършвам два отчета.

Гаруда се усмихна и я погали по косата. „Божичко, сякаш не се е къпала от цял месец. Нищо чудно, че не може да си намери кой да я изчука.“

— Помогни ми и вечерята е от мен. Какво ще кажеш?

Този път тя вдигна поглед и примигна зад дебелите стъкла.

— А след това ще ме чукаш ли?

— Остави, ще се оправя сам — въздъхна Гаруда.

След четири часа Гаруда разполагаше с цялата информация, до която съумя да се добере в интернет. „Прайм“ вече не съществуваше, но един от бившите ѝ вицепрезиденти се казваше Фредерик Камър. За нещастие информацията за него бе повече от оскъдна, както впрочем и

информацията за бизнеса на компанията, ако се изключеха корпоративните дивотии от общ характер. Въпреки това той прочете още веднъж внимателно всичко, после се залови със собствените си доклади, които бе писал, докато случаят Марч бе все още по първите страници на вестниците. И докато четеше една от докладните си, нещо му направи впечатление. Той примигна, прочете го още веднъж и усети странна възбуда.

Когато се прибра, Анджелина вече спеше. Той се съблече и легна до нея. Бръкна под завивката, прекара ръце около стегнатото ѝ тяло и бавно ги плъзна надолу между краката ѝ. Анджелина започна да се извива сладно. Той хвана ръката ѝ и я насочи където трябва.

— Усещаш ли какво съм ти приготвил, бейби?

— Господи, твърд е като камък.

Гаруда се усмихна в тъмното.

— Онзи случай, за който ти разказвах... помниш ли? Мисля, че се натъкнах на следа.

— Само не сега. Миналия път беше твърда само главата ти.

Гаруда се качи върху нея, вмъкна ѝ го с лекота и я чу да простенва.

— Не и този път, съкровище.

25.

Италия

Половин час след като излязоха от Осория, Дженифър и Маккоул вече бяха в покрайнините на село Биела. Вече се бе смрачило и в небето се събираха тежки дъждовни облаци. Няколкостотин метра преди да навлязат в селото, Маккоул отби от пътя. Дървена портичка водеше към горска поляна, осяяна с маси за пикник и скамейки и оградена от високи борове. Той спря и извади от жабката туристическа карта и фенерче.

— Не трябва ли да продължим?

— Докъде, Дженифър? Не можем да кръстосваме страната безцелно. Първата ни работа е да разберем къде, за бога, се намираме.

Дженифър продължаваше да трепери, но си наложи да слезе от джипа и да застане до Маккоул, който разтвори картата на една от грубо скованите маси.

— Имал съм странни случаи, но този печели наградата за първо място.

— Защо... защо са убили Карузо?

Маккоул я погледна.

— Има една-единствена причина, за която се сещам: за да бъде спряно разследването в зародиш. Първо, унищожават се трупът. После изчезва документацията, след това е убит водещият детектив. Според мен някой полага отчаяни усилия да спре разследването, преди да е стигнало до някакви отговори, дори с цената на масово клане.

Дженифър разбираше, че съображенията на Маккоул са основателни. И тя самата не можеше да измисли друго логично обяснение, но работата бе там, че не можеше да се сети кой би искал да спре разследването.

— Добре, но защо?

— Е, тук вече ме хвана натясно. Струва ми се, че отговорът се крие в миналото на баща ти. От каквото и ъгъл да погледнем нещата, всичко се фокусира върху него. Убийствата не стават просто така.

Винаги има някакъв мотив. Трябва да има нещо в неговото минало, а защо не и в това на майка ти, което да сочи в правилната посока.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко, Дженифър. Всичко, което можеш да си спомниш.

И тя разказа на Маккоул за нощта, когато убиецът се бе вмъкнал в дома им, както и за живота си преди и след трагедията. Когато свърши, той сложи ръка върху раменете ѝ.

— Сега разбирам какво си преживяла.

— Споменът се върна, когато видях Карузо и жена му.

— Какво знаеш за фирмата на баща си?

— Почти нищо, с изключение на факта, че се е занимавала с частни инвестиции. Той никога не говореше за работата си. Полицията разпита колегите му, но и те бяха озадачени, че е изчезнал. После полицаите казаха, че не били разкрили нищо, което да подсказва, че може да е имал служебни неприятности, които да се го накарали да се скрие.

— А пътувал ли е някога по служба до Швейцария или Италия?

— О, да — често. Той много пътуваше.

— Колко време работи за „Прайм“?

— Седемнайсет години.

— Компанията съществува ли още?

— Не, прекрати работа миналата година.

— Защо?

— Не зная.

Маккоул се замисли за момент, после тихо каза:

— Онова, което си намерила на тавана за онзи... Джозеф Делгадо. Какво според теб се е случило с тези неща?

— Наистина нямам представа.

— Не би ли могъл баща ти да е скрил документите някъде?

— Не съм се замисляла за това. В живота ми се случваха много други неща, които ми се струваха по-важни, а след смъртта на мама се посветих на Боби.

— Онази касета, която си видяла в кабинета му... Сещаш ли се за някое място, където баща ти би могъл да я скрие? Може би в някоя банка, където с майка ти са имали депозитен сейф?

Дженифър поклати глава.

— Май допускаш, че документите за Делгадо или нещата в касетата могат да имат някакво отношение към изчезването на баща ми, така ли?

— Не знам, Дженифър. Може и да се ловя за сламки, но се опитвам да открия нещо, което поне би откrexнало вратата на тази загадка. Така че опитай да се сетиш още нещо, моля те!

Дженифър се замисли.

— Изобщо не мога да се сетя за някакво специално място, където баща ми би могъл да скрие нещо. А дори да е съществувало такова, той едва ли би го споделил с мен, че да се напъвам да си спомня.

Маккоул въздъхна разочаровано.

— Така няма да стигнем доникъде. Окей, в такъв случай да резюмираме какво ни е известно. Човек, използвал паспорта на баща ти, се е качил на глетчера. Дали е било с цел да пресече границата нелегално, не знаем със сигурност, но това изглежда най-вероятната причина. Там обаче се е надигнала снежна буря и мъжът или е пропаднал в пукнатината на глетчера, или — както предположи Карузо — е бил бутнат в нея от своя съучастник, който е пробутал паспорта си в него. Карузо вероятно е прав за едно нещо... Ако баща ти се е криел от властите, последното, което би искал, е да го заловят и намерят в него документ, издаващ истинската му самоличност.

Дженифър пламна, като чу това обвинение.

— Баща ми никога не би убил човек. Той не беше убиец.

— Не го защитавай, аз не казвам, че го е направил. Но не можем да отхвърляме с лека ръка едно толкова правдоподобно обяснение. Ако някога тялото бъде намерено — както стана — щяло да изглежда, сякаш мъртвецът в пукнатината е Пол Марч, издирван по подозрение в убийство. Мен обаче ме озадачава какво са търсили двама души горе в планината! Познавали ли са се? Приятели ли са били? Познати? И къде, по дяволите, са отивали? — Маккоул спря и започна да разтвива слепоочията си, сякаш изморен от собствените си въпроси. — Скоро съвсем ще се стъмни. Не можем да висим тук цяла нощ. Трябва ни хотел. — Той разгледа картата с помощта на фенерчето. — Недалеч оттук, на петнайсетина километра, има град.

— Докато бяхме на Васенхорн с Антон, спряхме по пътя да разгледаме един малък *бергхаус*.

— Какво? — не я разбра Маккоул.

— Планинска хижа, заслон за катерачи. — Дженифър показва приблизително мястото на картата. — Ето тук, откъм италианската страна на границата, видях стар манастир — „Грънена корона“. Антон каза, че съществувал от векове и често бил използван от застигнати от лошото време в планината туристи.

— И какво?

— Когато спомена това, се замислих. Който и да е опитвал да пресече Васенхорн онази нощ, е вървял най-общо в посока на Варцо и манастирът е първото място, покрай което се минава.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че е малко вероятно, но някой там може да си спомни дали някой не е потърсил онази нощ подслон. Ще стигнем в манастира за по-малко от час, след което можем да потърсим място за нощуване във Варцо.

Изведнъж видяха по шосето да профучава бял фиат със синя маркировка — карабинери. Маккоул изчака колата да се скрие и стана. В същия момент изтреця светкавица и заръмя.

— Окей, ще опитаме. Предполагам, че манастирът е единствената ни материална следа, другото са само маса въпроси. Един от тях обаче ме поразява: какво, по дяволите, е изплашило някой толкова силно, че е готов да убива, за да спре полицейско разследване? — Маккоул сгъна картата, прибра фенерчето в джоба си и изгледа Дженифър. — Мен ако питаш, това може да означава само, че някой някъде има една голяма проклета тайна, която иска да погребее завинаги.

26.

Торино

Марк се свести от звука на женски глас и отвори очи. Беше в болница, в отделна стая. Симпатична млада сестра се бе надвесила над него и му оправяше възглавницата.

— Come stai?

Той я погледна, замаян и объркан. До нея стоеше възрастен мъж с бяла манта и жизнерадостно лице. Каза нещо на италиански, но Марк не разбра нито дума.

— Пита дали говорите италиански, Райън.

В този момент Марк забеляза застаналия до вратата Келсо и попита:

— Какво... стана?

Келсо се приближи.

— Ще ви обясня по-късно. В момента лекарят иска да ви прегледа. Понеже не знае английски, аз ще превеждам. Между другото, сестрата ви попита как се чувствате.

— Като изключим пулсиращото главоболие и бученето в ушите, съм само объркан.

Келсо преведе за доктора, който светна с фенерче в очите на Марк, вдигна два пръста и попита нещо.

— Пита колко пръста виждате — преведе Келсо.

— Два.

Докторът прегледа ушите на Марк с друг инструмент, след това го преслуша и накрая му измери пулса.

— Искам обяснение, Келсо.

— Не си ли спомняте?

— Имаше експлозия. Колата ми се запали...

— Извадили са ви навреме. Лекарят каза, че имате някои порязвания, синини и леко сътресение, но според рентгеновите снимки нямате сериозни поражения.

Главата на Марк забуча. Той сложи ръка върху веждите си и напипа бинтове през челото си — точно там, където се бе ударил в

тавана на колата.

— Откога лежа тук?

— От няколко часа.

Беше загубил всякаква представа за време. Спомняше си мощния тътен на експлозията и силата на ударната вълна. Имаше съвсем смътен спомен как го извличат от колата, докато наоколо вият сирените на линейки, но след това явно беше припаднал и останалото му се губеше.

Лекарят завърши прегледа, потупа го приятелски по рамото и пак каза нещо.

— Казва, че трябва да си почивате — обясни Келсо. — Това е изричното му нареждане. Искате да се увери, че нямате постоянни травми. Grazie, dottore.

— Prego.

Щом лекарят и сестрата излязоха, Келсо седна на стола до леглото му и каза:

— Наистина изглеждате ужасно.

— Спестете ми загрижеността си, Келсо, и ме въведете в обстановката.

— Управлението на карабинерите е в руини. Чух, че са намерили шестима загинали, петима от тях полицаи, има и над десет тежко ранени.

— Какво е предизвикало експлозията?

— Не знам. — Келсо поклати глава. — Но по радиото бе изказана хипотезата, че може да се е възпламенил резервоарът за гориво в подземното помещение.

— Не ми изглеждате много убеден.

— Докато криминолозите не пресеят развалините, едва ли ще може да се каже със сигурност какво е предизвикало експлозията. Лично аз обаче смятам, че вероятно е бомба.

— Бомба?!

Келсо въздъхна и безпомощно разпери ръце.

— Вижте, Райън, ще бъда напълно откровен с вас. Взривът просто няма как да е случаен. Вярно, подобни инциденти могат да се случат — и се случват — по всяко време, но ако е било нарочно и ако

някой не е искал разследването да продължи, този някой го е направил както трябва. Отидох лично да огледам пораженията... преди по-малко от половин час. Моргата в подземие то е напълно унищожена, вероятно заедно с трупа и всички веществени доказателства покрай него. Това на свой ред слага край на всякакво положително развитие на разследването. Ясен ли съм?

— Но защо? Защо някой ще иска да спъва разследването?

— Предлагам да пренебрегнем засега този въпрос и да се безпокоим за Дженифър.

— Последния път, когато я видях, тя седеше в ресторанта от другата страна на площада. Беше секунди преди експлозията.

— Разкажете ми точно какво сте видели, Райън.

Марк му разказа и Келсо си записа важните моменти в бележника.

— Видяхте ли номера на колата?

— Записах го. Бележникът трябва да е в джоба на сакото ми, където и да е то, по дяволите.

Келсо отвори гардеробчето до леглото и намери в него дрехите на Марк. Прерови из джобовете му, извади бележника, подаде го на Марк и той намери страницата с номера и го продиктува на Келсо.

— Казахте, че този Маккоул е бил в хотела.

— Той е бащата на младежа, намерил тялото в глетчера.

— Кой ви каза?

— Казаха ми го в хотела. — Марк разказа за посещението си в хотела на Дженифър и за пътното произшествие с нея. — Някой може да е разхлабил спирачния маркуч на джипа ѝ.

— Сигурен ли сте в това?

— Потвърди го сержантът, с когото разговарях. Научих и още нещо — младежът, открил тялото, е мъртъв.

Келсо се навъси.

— И аз го научих. Според швейцарската полиция станал е жертва на друг нещастен случай в прохода Фурка, но понеже това ми се струва крайно подозрително, предприех нужните действия да бъде разследвано.

— Според съдържателната на хотела Маккоул е дошъл да идентифицира тялото на сина си.

На лицето на Келсо се изписа съмнение.

— Това все още не обяснява какво прави с Дженифър. Ще е най-добре да го проучим както следва. Ако не се окаже онзи, за когото се представя, Дженифър е в сериозна опасност.

— Какво ви кара да мислите така? — Марк се надигна в леглото.

— Нищо конкретно, но моментът е такъв, че не съм готов да отхвърля нито една хипотеза. Келсо прибра бележника си. — Опитаме да ѝ позвъним на мобилния като последен шанс. Ако беше отговорила, проста триангулация щеше да ни помогне да разберем къде се намира. Само че телефонът ѝ се оказа изключен и докато не го включи, нямаме никаква надежда да я намерим. Не че сме скръстили ръце, разбира се.

Макар да беше изтощен, Марк се опита да стане, но Келсо сърдито го спря.

— Какво правите, по дяволите?

— Ще се опитам да открия Дженифър.

Келсо сложи ръка върху рамото му, за да го спре.

— Не говорете глупости, Райън. Опасявам се, че превиших правата си. Цялата тази идея да ви използваме, е на път да се окаже огромна грешка.

— Но защо?

— Можеха да ви убият. Като продължавате да се занимавате със случая, се излагате на още по-голяма опасност. Не искам да ми тежите на съвестта. Така че защо не ни направите една голяма услуга и не вземете първия полет за Щатите веднага щом ви изпишат?

— А, не! — тросна се Марк, блъсна ръката на Келсо встрани и се измъкна от леглото, но краката му се подгънаха в мига, в който докоснаха пода.

Келсо го подхвана и той се свлече обратно на леглото.

— По-леко, Райън. Трябва ви почивка.

— Трябва да намерите Дженифър! Имате зад гърба си цялото ЦРУ, Келсо. Използвайте и карабинерите. Поискайте още хора. Намерете я!

— Не е възможно да я обявя на национално издирване. Надявам се, не сте забравили, че това е тайна операция. Ако използваме италианците, това ще доведе до задаване на много неудобни въпроси, което не можем да си позволим. Повярвайте ми обаче, че ще направя всичко в моите възможности да я открия.

— Какво означава това?

— Ще наема на най-близкото летище два хеликоптера. Ще им дам вашето описание на колата и регистрационния ѝ номер и ще ги накарам да огледат всички основни пътища за ударен „Нисан“.

— И какво? Ще се надявате на късмет? — Марк беше като полудял. — Това не е достатъчно, Келсо.

— Вижте, Райън, аз работя по този случай много преди изчезването на Пол Марч. Той ми е отнел цели четири проклетни години от живота, а за ваше сведение ме делят само два месеца от пенсиониране...

— За какво, дявол да го вземе, ми разказвате всичко това?!

— Обяснявам ви, че искам да приключа този скапан случай, преди да се сбогувам с кариерата си. Което означава, че ще направя всичко възможно, за да се добера до дъното на тази история. А точно в момента най-доброто, което можете да направите, за да ми помогнете, е да се възстановите напълно. — Келсо тръгна към вратата. — Ще ви се обадя, когато ми хрумнат нови идеи за Дженифър. Ако се нуждаете от нещо, обадете се на мобилния ми телефон. Сега, ако не възразявате, чака ме работа.

— Почакайте! Не може да не знаете кой стои зад това. Кой? Кой иска да убие Дженифър и защо?

Келсо стигна до вратата и се обърна.

— Струва ми се, че експлозията е повредила слуха ви. Колко пъти трябва да ви го казвам, Райън? Това е строго секретна информация, която струва много повече от това да си запазя работата. Разберете, залогът е по-голям, отколкото можете да си въобразите. Много по-голям...

Марк обаче не искаше да се примири с това.

— Нали двамата ви служители, Фелоус и Граймс, трябваше да ме следват навсякъде!

— Колата им се повредила.

— Стига глупости!

— Опитали да се свържат с вас по радиото, но не сте им отговорили. Може да не ви е известно, но неравният планински терен пречи на разпространението на радиовълните и изглежда, точно това се е случило. Когато успели да оправят колата, вече ви били изгубили. След това научили в хотела накъде сте тръгнали и се добрали до

управлението на карабинерите секунди преди експлозията. В случай че се чудите кой ви е извадил от горящата кола мигове преди да се взриви резервоарът ѝ, нека ви информирам: Граймс и Фелоус. Изглежда, просто съдбата ви се е усмихнала, защото ако не са били те, сега щяхте да сте не в болница, а в моргата, добре охладен и с табелка на палеца на десния крак. Но това са подробности. Важното е, че Дженифър е изчезнала, при това в компанията на непознато лице, за което не знам абсолютно нищо, и че нямаме представа къде са двамата в момента.

— Вижте, Келсо, защо най-сетне не ми разкажете какво става?

— Казах ви, че не е в моите правомощия да ви разказвам каквото и да било. Така че престанете с въпросите, Райън. Междувременно аз ще се помъча да разбера дали този Маккоул е човекът, за когото се представя.

— Келсо, почакайте!

Но вратата вече се бе затворила.

Нощта вече бе паднала, а ръмящият дъждец се бе превърнал в порой. Дженифър се опитваше да се ориентира в чувствана си. Истината бе, че се чувстваше в безопасност край Маккоул, макар изобщо да не го познаваше. Този мъж излъчваше някаква успокояваща сила, и ако трябваше да е честна пред себе си, физическата близост до човек, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, ѝ бе приятна.

— Разкажи ми за сина ти. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да осъзнае, че могат да му причинят болка. Видя страданието на лицето му, но през следващите няколко километра, докато се носеха в нощта, той ѝ разкри душата си. Оказа се, че Чък е единственото му дете, майка му ги напуснала, когато малкият бил на пет години. Заминала за Лос Анджелис и изчезнала завинаги от живота им.

— В интерес на истината бракът ни не се оказа сполучлив. Но с Чък станахме много близки. Той беше страхотно хлапе, макар понякога да се инатеше. Така и не можах да свикна с идеята му да идва толкова често сам в Швейцария. Само че беше невъзможно да го разубедя. Жалко, че не пожела да ме послуша.

Мъката му бе толкова силна, че гласът му трепереше. След това той продължи да ѝ разказва предимно за себе си — как напуснал нюйоркската полиция, за да работи за частно детективско бюро.

— Преди две години реших да продължа сам, занимавах се основно със скапани отношения между съпрузи.

Дженифър вече беше забелязала, че не носи венчална халка. Изкушаваше се да го попита дали не се е оженил пак, но подобен въпрос ѝ се струваше прекалено интимен.

— Май стигнахме — внезапно обяви Маккоул.

Наистина бяха стигнали във Варцо. Тесните улици, затиснати между къщи с островърхи керемидени покриви, бяха пусти и измити от дъжда. Маккоул мина покрай широк площад и се насочи към гарата.

— Нали каза, че манастирът бил извън селото?

— Така поне каза Антон.

След няколко минути, веднага след края на селото, видяха тесен стръмен черен път и табела, на която пишеше: „Monastero“.

— Да приемем, че се минава оттук — изсумтя Маккоул и зави по пътя. След около километър излязоха на малък, застлан с плочи площад, наводнен от дъжда и потънал в мрак.

Маккоул спря нисана и свали прозореца, за да огледа по-добре. Светлината на фаровете разкриваше каменни стени с жълтеникав цвят и тежка порта от ковано желязо с метално разпятие над нея. В една ниша на стената бе поставена гипсова статуя на Мадоната. На вратата висеше старовремски звънец.

— Знаеш ли италиански? — ногата Маккоул.

— Не, а ти?

— На нивото на детска градина — единични думи, колкото да мога да поръчам в италиански ресторант, но дори и така знам, че правя груби грешки. — Той дръпна лоста на ръчната спирачка, извади фенерчето от джоба си и освети разпятието над вратата. — Дано има някой, който да знае английски.

Слязоха от колата под проливния дъжд. Маккоул осветяваше пътя с фенерчето. Дръпна въженцето на звънца и някъде вътре се разнесе приглушен мелодичен звън. Изчакаха известно време, но не се показва никой. Маккоул отново позвъни, след това още няколко пъти. Накрая чуха от другата страна на вратата да се приближават стъпки. След малко различиха в мрака силуета на свит под чадър човек — подтичваше към тях откъм манастира. Беше млад монах в кафяви одежди и също си светеше с електрическо фенерче.

— Si?

— Говорите ли английски? Parla inglese?

— Non. Non parla inglese. Auto kaput? — Монахът насочи фенерчето към джипа, след това го върна върху Маккоул и Дженифър, явно озадачен от идването им.

Дженифър объркано каза:

— Не, колата не е капут. Вижте, искаме да говорим с някой, който знае английски. Абатът може би, или някой друг от монасите. Capisce?

Но младият монах недоумяващо завъртя глава. Маккоул отново се опита да обясни, този път по-бавно, но отново без успех.

— *Memento* — каза младият монах и изтича в манастира.

След малко се върна, все така сгушен под чадъра и с фенерче в ръка, но този път го придружаваше по-възрастен монах с брада. Беше облечен в семпли монашески одежди, пак в кафяво, пристегнати около кръста му с въже, на което висеше огромно разпятие. Лицето му излъчваше сила, макар да бе аскетично.

— Говорите ли английски? — попита Маккоул.

— Да, говоря английски. Аз съм отец Анжело Конрад. Какво има?

— Искаме да говорим с някой, който има власт тук. Предполагам, с абата.

— По каква причина?

— Малко е сложно да се обясни, отче. Но ви обещавам, че няма да ви загубим много време. Трябват ни десетина минути, не повече, за да ви обясним всичко.

— Абатът отсъства по работа. Американци ли сте?

— Да.

— Досетих се по акцента ви. — Монахът погледна паркирания на площадчето нисан. — Загубихте ли се, или може би имате проблеми с колата?

— Не, но може ли да ви обясним вътре? — настоя Маккоул.

— Съжалявам, вече е много късно. — В гласа на монаха прозвуча нетърпение. — Току-що приключихме вечернята, а тук имаме практиката да се ляга рано. Може би ако наминете пак утре...

— Виж, приятелю...

— Моля ви да уважавате правилника на обителта.

Монахът се обърна да си върви, но Дженифър настоя.

— Отче, повярвайте ми, изключително важно е. Може да е въпрос на живот и смърт.

Монахът се обърна към нея, леко намръщен.

— Говорите много странно, синьорина. Чий живот или смърт?

— Нашите.

Дженифър така и не разбра дали монахът ги съжали, че стоят под проливния дъжд, или любопитството му надделя, но той въздъхна,

извади изпод одеждите си тежка връзка ключове, пъхна един от тях в ключалката и отключи вратата.

28.

Отец Анжело Конрад тръгна пред тях през наводнения вътрешен двор на манастира. Снишиха глави, за да влязат на сухо през един сводест вход, и след десетина крачки спряха в дъното на коридора пред масивна дървена врата. Когато влязоха, Конрад отърси капките от грубата си дреха и вдигна ветроустойчивия фенер, за да освети стаята.

— Ужасна нощ, а на всичко отгоре удари мълния, която ни прекъсна тока и телефона. Седнете.

Стаята представляваше малък кабинет с под от изтрити от безброй стъпки плочи. Монахът сложи фенера на бюрото и се обърна към Дженифър.

— Споменахте, че е въпрос на живот и смърт.

— Преди пет дни на Васенхорн бе открито тяло. Сигурно сте чули за това, отче?

Монахът поклати глава.

— Не знам нищо по въпроса. Не ме интересува нищо, което става извън тези стени. Казахте „тяло“?...

— На мъж. Според карабинерите е престояло в леда цели две години.

Монахът сви рамене.

— Това не е чак толкова необичайно из тези места. Глетчерите са коварни. Чувал съм за хора, изчезнали в планината, чиито тела са били откривани десетилетия по-късно при разтопяване на леда. — Той погледна посетителите си със смръщено лице. — Бихте ли ми казали кои сте вие?

Маккоул представи себе си и Дженифър, предложи визитката си и Конрад внимателно я разгледа.

— Все още не разбирам. Какво общо има един американски детектив с тази история?

— Ще ви обясня след малко. Работата е там, че когато е опитвал да мине по глетчера, загиналият мъж не е бил сам. Имаме основания да смятаме, че неговият спътник се е насочил насам, към манастира.

— И какво ви кара да смятате така? — намръщи се монахът.

— Онази ноц е имало снежна буря — обясни Дженифър. — Казаха ми, че не било необичайно закъсали туристи да търсят подслон тук при лошо време.

Отец Конрад кимна.

— Така е, но не съм сигурен, че ви разбирам.

Дженифър обясни за намерените влакови билети.

— Спътникът на жертвата може да е оживял при бурята и да се е добрал дотук.

Монахът въздъхна.

— И това, казвате, е станало преди две години? Всичко е възможно, синьорина. Вярно е, че нашият манастир е добре известен като убежище, но тук идват толкова посетители да се помолят и поразмишляват, колкото и да потърсят подслон.

— Не поддържате ли някакъв списък на посетителите?

— Абатът записва имената им в дневника си. Но щом говорим за неща, станали преди две години, дневникът за онзи период вероятно вече е прехвърлен в архивата, която се съхранява в мазето заедно с другите лични документи на абата. Обаче трябва да ви кажа, че не можете да очаквате да сме записвали всеки отделен посетител. — Отец Конрад започваше да губи търпение. — Мога ли сега да попитам каква е целта на всичко това?

— Не би ли било възможно да проверим какво все пак е записано, отче?

— Сега?!

— Да, сега.

Отец Конрад се раздразни.

— Синьорина, не мога да разбера нито какво ще постигнете по този начин, нито защо е това бързане. Или имате някакво обяснение?

— Мъжът за когото говорим, може да е бил убит.

Конрад повдигна вежди.

— Всичко това е много интересно, синьорина. Но не обяснява нищо. Убит от кого? Убит по каква причина?

— Точно това се опитваме да установим. Ако бъдете така добър да ни позволите да видим регистъра на вашите посетители, това може да ни помогне да...

Но отец Конрад решително поклати глава.

— Синьорина, вече е късно и повярвайте ми, в нощ като тази не съм в настроение да се ровя из мазето. Това просто ще е загуба на време.

— Отче, не ви заблуждавах, когато ви казах, че е въпрос на живот и смърт. Някои хора вече загубиха живота си във връзка с тази история.

Това явно озадачи отец Конрад.

— По каква причина?

— Не бих могла да обясня точно причината, но мога да ви кажа следното: ако спомена пред полицията, че е възможно да разполагате с информация, която е съществена за тяхното разследване, те ще нахлуят тук, ще плъзнат навсякъде из манастира ви и ще ви загубят не няколко минути, а цялата нощ.

— Това вече е... чудовищно — заекна от възмущение монахът.
— Ние сме най-обикновени монаси. Не сме направили нищо нередно. Защо ще ни причиняват това?

Дженифър сграбчи фенера от масата. Бе решена да постигне своето.

— Сложно е да се обясни, отче. А и дори да успея да ви го обясня, сигурно ще ме вземете за луда. Но ако ни помогнете, обещавам да забравя да уведомя полицията. Нещо повече, ще се постарая да ви обясня точно какво ни докара тук.

Тръгнаха по извитото каменно стълбище към мазето на манастира, като следваха слизация пред тях отец Конрад. Той на свой ред следваше младия монах, който ги бе посрещнал на портата и който носеше на прът няколко фенера. Конрад беше намусен и Дженифър се опита да му оправи настроението.

— Разкажете ми за манастира, отче.

Конрад сви рамене.

— Какво има за разказване? Освен че тук, в „Трънена корона“, вече сме останали малцина. В действителност сме само четирима, ако броим и абата. Брат Пауло, когото виждате, е най-младият. Твърде малко монаси за този голям манастир. Преди години тук кипеше от живот и малката ни църква бе доста известна.

— Защо?

— Най-вече заради подземиято, което се намира точно под нея.

— Кое му е толкова специалното?

— Ще видите.

Стигнаха до масивна дъбова врата с ръждясала ключалка. Конрад свали от един пирон на стената голям ключ, вкара го в ключалката, завъртя го с усилие, натисна с рамо вратата и тя се отвори със скърцане. Следваха нови стъпала към крипта с каменни сводести входи от двете страни. Фенерите осветяваха малко пространство, отвъд което цареше непрогледен мрак.

— „Трънена корона“ има интересна история — каза Конрад. — Тази част от сградата е особено интересна, но искам да ви предупредя да не се стряскате, както се случва с повечето ни посетители. Покажи им, братко Пауло...

Младият монах вдигна високо фенерите и Дженифър видя разпръснати около тях кости. Ребра, бедрени кости, ръце и какво ли още не бяха циментирани в стените и стърчаха от тях, а по ъглите имаше купчини от черепи. Най-ужасяващи бяха скелетите, някои лежащи, други седнали, трети оковани с вериги към халки в стените. Повечето бяха голи, но някои бяха съхранили косата, кожата и дори част от дрехите си.

— Какво е това, за бога? — прошепна смаяно Маккоул.

— Тези хора някога са били монаси на „Трънена корона“ — каза отец Конрад, чието настроение видимо се подобри, понеже явно това бе любимата му тема. — Както и заможни земевладелци, аристократи и техните семейства, избрали да бъдат погребани тук. Мога да ви уверя, че ще намерите подобна картина в катакомбите на църкви в Сицилия и Рим. Основателят на този манастир е дошъл от Палермо и е сметнал за уместно да продължи тук тази традиция.

Непосредствено до тях на халка в стената висяха тленните останки на младо момиче в разкъсана дантелена рокля. Дженифър потръпна. Тъмнината на подземиято изглеждаше заредена с враждебност и от нея лъхаше на зловеща смърт. Минаха покрай древен трон от избелял с времето мрамор — стърчеше от стената под неестествен ъгъл, сякаш бе монтиран на панти. На него седеше полуразпаднало се тяло в монашески одежди, празните очни кухини надничаха към тях изпод качулката.

— Отец Бонифас, наш приор от началото на осемнайсети век — обясни отец Конрад. — Свят и крайно набожен човек. Освен това и пазител на отдавна забравена тайна.

— Какво означава това? — любопитства Дженифър.

— Погледнете зад трона — каза Конрад и младият монах услужливо нагласи светлината.

Дженифър и Маккоул видяха, че килналата се мраморна конструкция наистина е захваната за стената с масивни панти, толкова ръждясали, че вероятно отдавна бяха заяли. Между стената и задната част на трона имаше половинметрова дупка, от която започваше тесен проход с множество разклоняващи се тунели.

— Тези тунели датират от времето на Наполеон, когато французите нахлули по тези места — продължи да обяснява Конрад. — Ако се вярва на слуховете, това е било изход за бягство, в случай че манастирът бъде нападнат. — Той се извърна от трона. — Но аз не ви доведох тук да ви чета лекции.

Пътя им блокираше поредната тежка потъмняла от времето дъбова врата и Конрад отключи и нея. Стаята, в която влязоха, бе голяма, с високи каменни стени и сводест таван. В центъра ѝ имаше аналой, а стените бяха скрити от масивни дървени лавици, огънали се под тежестта на стари книги, дневници и пристегнати във вързопи пергаменти с восъчни печати. Отец Конрад направи знак на младия монах да вдигне фенерите високо.

— Нашият абат е падре Леополд. Старите му дневници се съхраняват тук, в хранилището на библиотеката.

Той се качи на едно ниско столче, разрови се по лавиците, избра пакет подвързани дневници и го отнесе при аналоя. Извади изпод робата си очила и ги сложи на носа си.

— Преди две години, казвате. Кой месец?

— Април. Седмицата около петнайсети.

— Пак ви казвам, че това най-вероятно е абсолютна загуба на време — раздражено натърти Конрад, отвори един от дневниците и бързо започна да прелиства страниците му.

29.

Марк се сепна, събуди се и седна в леглото. Главоболието му бе минало, но продължаваше да е замаян. Навън гърмяха гръмотевици — сигурно те го бяха събудили. Беше плувнал в пот, чак пижамата му бе мокра.

След като Келсо си бе тръгнал, сестрата му бе дала успокоително. То бе подействало и Марк би заспал неспокоен сън. Избърса потта от лицето си и опипом намери ръчния си часовник на масичката до леглото. 19:30. Беше спал повече от два часа.

Стана и като залиташе, извади дрехите си от шкафчето. Трябваше да направи нещо, за да открие Дженифър — неизвестността бе непоносима. Обу панталоните и обувките си и тъкмо се готвеше да облече ризата, когато вратата се отвори и на прага се появи Келсо.

— Да не смятате да ходите някъде, Райън?

— Какво ви интересува?

— Радвам се да установя, че вече сте по-добре.

— Писна ми, Келсо. Махам се оттук.

— И къде ще отидете?

— Ще мисля за това по-късно. — Марк навлече ризата си. — Намерихте ли вече Дженифър?

Келсо въздъхна и затвори вратата.

— Седнете, Райън. Трябва да поговорим.

— Не виждам за какво ще говорим, освен ако не сте намерили Дженифър.

— Не сме, но имам интересни новини за нашия приятел Маккоул.

Марк спря да закопчава ризата си.

— Чакам...

— Името на бащата на хлапето, загинало при прохода Фурка, наистина е Франк Маккоул. Той е пристигнал в Швейцария във вторник, за да идентифицира трупа на сина си, и изглежда, наистина е онзи, за когото се представя. Всъщност е бил детектив в нюйоркската полиция.

— Не съм чувал за него.

— Аз обаче получих с имейл негова снимка и искам да я погледнете. — Келсо седна, извади от джоба си плик и го отвори. — Това ли е мъжът, когото видяхте с Дженифър?

Марк погледна зърнистата цветна снимка, разпечатана от компютърен принтер. От нея го гледаше лицето на Маккоул. Симпатичен, мъжествен, с високи скули — точно онзи тип мъжка красота, която би привлякла повечето жени. „Би ли привлякла и Дженифър?“ Отново го прободде ревност.

— Прилича на него.

Келсо прибра снимката в плика.

— Е, поне установихме, че нищо не застрашава Дженифър в момента.

— Защо сте толкова сигурен?

— Ако реша да приема за истина онова, което научих, този Маккоул е напълно способен да се грижи за себе си. Наистина е частен детектив. Ако се вярва на нюйоркската полиция, бил много способен. Отначало помислих, че появата му тук е ненужно усложнение, но сега вече смятам, че е добре за Дженифър да се намира в компанията на мъж, който е в състояние да я защити.

— Щом така смятате — безизразно се съгласи Марк.

Ъгълчетата на устата на Келсо помръднаха в подобие на усмивка.

— Дали не усещам лека ревност?

Марк пренебрегна въпроса и продължи със закопчаването на ризата си.

— Приятно ми беше, че се запознахме, Келсо.

— И къде мислите да отидете?

— Както вече ви казах, ако не можете поне да ми подскажете за какво става дума, просто се махам.

— А Дженифър?

— Ще я намеря сам.

— Щом аз не мога да я намеря, каква надежда може да имате вие?

— И защо не можете?

Келсо посочи поройния дъжд, изливащ се зад прозорците.

— В случай че не сте забелязали, навън е отвратителна нощ. Успяхме да наемем два хеликоптера, за да ни помогнат в откриването на джипа на Маккоул, но пилотите основателно отказват да летят, докато времето не се оправи, което според прогнозата може да стане не по-рано от утре сутринта.

— Страхотно. Значи нямаме никаква надежда да я намерим?

— Не бих казал. Продължаваме да следим дали ще включи телефона си, но времето е извън моя контрол. Междувременно изпратих Фелоус в хотела на Дженифър в Симплон, в случай че тя се появи там.

— А ако не се появи?

— Бъдете разумен, Райън, правя всичко каквото мога.

Марк сграбчи сакото си и тръгна към вратата.

— Може би ако разкажа пред вестниците историята ѝ и ако те отпечатат на първите си страници нейна снимка, това ще донесе по-бърз резултат.

Лицето на Келсо потъмня.

— Вече ви казах. Участваме в тайна операция. Не можете да го направите. Няма да го допусна.

— Опитайте се да ме спрете.

Келсо въздъхна примирено и неочаквано се отпусна на стола.

— Окей, Райън, печелите.

— Ще ми разкажете значи най-сетне за какво става дума?

— Изглежда, нямам избор. Освен това имах предвидливостта да обсъдя тази възможност с моите началници и те се съгласиха при изключителни обстоятелства да ви разкрия ограничен обем информация. Предполагам ситуацията в момента може да се разглежда като изключителна. — Келсо поклати глава. — Упорит човек сте, Райън.

— Колко ограничен?

— Достатъчно, за да знаете с какво сме се захванали. Но ви предупреждавам, че не можете да повторите нито дума от онова, което ще ви кажа. Пред *никого*!

— Ще го преживея някак.

Келсо изкриви уста и кимна към леглото.

— По-добре седнете.

— Добре съм си и така.

— Предложих ви да седнете, Райън, защото има сериозна вероятност онова, което ще чуете, да ви помете.

30.

Записите в дневника бяха направени на страници с редове и изписани грижливо с черно мастило, но за нещастие бяха на непонятен за Дженифър и Маккоул език. Монахът запрелиства страниците, докато не намери онази, на която пишеше „Aprile 15“.

— Ето вижте... Както ви казах, нищо.

Сърцето на Дженифър се сви. Наистина за тази дата нямаше записи — редът под нея бе празен.

— А следващият ден — шестнайсети април?

— Синьорина...

— Отче, важно е!

Конрад въздъхна и отгърна следващата страница, после още две-три. Накрая поклати глава.

— Няма нищо съществено. Написаното тук се отнася до ежедневните дейности в манастира.

— Например?

Конрад сви рамене.

— Свършената от монасите работа. Молба от двойка в Сан Доменико за сключване на брак в църквата на манастира. Доволна ли сте най-сетне?

— Сигурен ли сте, че не се споменава за никакви посетители, дори на следващите страници?

Конрад раздражено прелисти още три-четири страници.

— Един-единствен, но цели пет дни по-късно, на двайсето число.

— Кой? — обади се Маккоул.

Конрад нетърпеливо прегледа пак редовете, посочи с пръст друг запис, после се смръщи и замълча.

— Какво има? — попита Дженифър.

Конрад се почеса по брадата.

— Сега вече си спомням.

— Какво?

— Пристигна един мъж. Записът е направен от падре Леополд и гласи: „Късно вечерта пристигна посетител. Заяви, че се загубил,

докато се разхождал в планината. Имаше нужда от медицинска помощ“. — Конрад вдигна поглед от страницата. — Да, сега си го спомням. Имаше измръзвания по лицето и краката.

Дженифър потръпна.

— Какво друго си спомняте?

— Че беше гладен и изтощен. Остана при нас няколко дни и искахме да повикаме лекар, но той се възпротиви.

— Защо?

— Бог знае. Все пак измръзванията му не бяха сериозни и абатът му направи превръзки и го предупреди, че все пак трябва да иде на лекар.

— Кой беше този човек?

— Абсолютен непознат. Не го бях виждал преди, не го видях и след това.

— На каква възраст?

— На средна.

— Каза ли ви името си?

— И да го е казал, тук не е отразено, а аз не си спомням.

— Швейцарец ли беше? Италианец?

— Не. Беше чужденец. Говореше на английски.

Дженифър отвори чантичката си и показа на отец Конрад снимката на баща си. Ръцете ѝ трепереха.

— Този ли беше?

Конрад внимателно разгледа снимката.

— Трудно е да се каже. Все пак минаха две години и...

— Моля ви, не бързайте...

Конрад отново погледна снимката, после сви рамене и ѝ я върна.

— Може и да е същият, но не съм сигурен.

— Имате ли някаква представа кой може да е бил?

Конрад обаче бързо губеше остатъците от търпението си.

— Явно е бил човек в беда заради лошото време, поне доколкото можеше да се съди по състоянието му. Само че това се е случило пет дни след датата, която ви интересуваше, така че този човек може да е всеки. Свършихме ли най-сетне?

— Каза ли ви нещо за себе си?

— Синьорина... поставяте търпението ми на сериозно изпитание! — Конрад понечи да затвори дневника.

— Това е последно, отче. Умолявам ви!

С тежка въздишка и почервеняло от сдържан гняв лице, Конрад показа с пръст няколко реда на страницата.

— Споменава се само още едно нещо. Мъжът ни е напуснал два дни по-късно, на двайсет и втори април. Абатът споменава, че го е откарал до местната гара.

— И за къде е отпътувал?

— Нямам представа. — Конрад с решително движение затвори дневника. — Обещахте ми обяснение.

— Според намерения сред вещите на покойника паспорт той се казва Пол Марч. Това е името на баща ми, който изчезна преди две години. Паспортът е неговият, но трупът не е на баща ми.

— А чий?

— Не знам. Никога не бях виждала този човек.

Конрад бе явно озадачен. Свали очилата си и тонът му забележимо омекна.

— Крайно странно. Изчезването на баща ви е било голяма загуба за вас, чедо мое.

„Нямаш представа“, помисли си Дженифър.

Конрад събра дневниците.

— Сега, след като приключихме, нека излезем оттук.

Излязоха от криптата и се заизкачваха по извитото гранитно стълбище. Младият монах отново вървеше напред, понесъл фенерите на пръта. Стигнаха до входния коридор и Конрад отвори една от вратите. Бурята навън бушуваше — водовъртеж от дъжд, вятър и гръмотевици.

— Къде сте отседнали тази нощ?

— Смятахме да потърсим нещо във Варцо — отговори Маккоул.

— Не бих казал, че в градчето има много хотели. — Конрад погледна замислено към изливащия се по двора порой. Миг по-късно блесна светкавица. — Това не е нощ, когато едно живо същество следва да бъде на открито. Може би ще е най-разумно да останете тук. Не предлагаме никакви удобства, но стаите ни са чисти. Добре дошли сте, ако решите да се възползвате от тях.

— Много любезно от ваша страна, отче.

Конрад затръшна вратата.

— Брат Пауло ще ви заведе.

— Има ли още нещо, което си спомняте за онзи човек, отче?
Нещо... каквото и да било?

— Опасявам се, че не. С изключение може би на факта, че той май искаше да си тръгне веднага щом се пооправи.

— Още нещо. Знаете ли тук да има планина на име Еделвайс? — Дженифър му показва листчето, на което бе записала: „Х. Фогел, Берг Еделвайс 705“.

Конрад го разгледа и попита:

— Какво е това?

— Бележка като тази е намерена при тялото. Не знаем какво означават нито думите, нито цифрите, с изключение на това, че на немски „берг“ значи „планина“. Хартията е била силно навлажнена и някои от цифрите са се изтрили.

Конрад почеса брадата си.

— Фогел е често срещано име на швейцарската страна на Васенхорн, особено в района на Бриг. Но никога не съм чувал за планина с подобно име из този край. — Той върна листчето на Дженифър. — А сега, лека нощ.

Остави ги и взе един от фенерите на пръта. Младият монах взе другия и поведе Дженифър и Маккоул по дълъг застлан с плочи коридор, от двете страни на който се виждаха дъбови врати. Показа им две тесни стаички, една до друга, с прости дървени разпятия на варосаните стени и малки, високо разположени прозорци. Във всяка имаше обикновен дървен стол, нощна масичка, събрано сгъваемо легло с тъничък матрак и семпла тоалетна.

— *Momento, prego.*

Монахът влезе в една от съседните стаи и се върна с няколко груби сиви одеяла, изпрани бели чаршафи, два калъпа сапун и две дебели восъчни свещи, които запали от фенера. После подаде едната на Дженифър и другата на Маккоул.

— *Buona notte, signorina, signore.*

— Лека нощ. *Grazie.*

— *Prego, signorina* — каза монахът, обърна се и си тръгна. Крачките му заглъхнаха в тъмнината на коридора.

31.

Маккоул изчака да останат сами, след това посочи стаите.

— Ще си избереш ли?

— Има ли някакво значение?

— Предполагам, не. Това не е петзвезден хотел, а подслон по време на буря. — Той посочи стаята вдясно. — Добре, аз избирам тази. Ще ти дам малко време да се оправяш, после ще ти помогна с походното легло.

Дженифър влезе в стаята си и огледа старите каменни стени на някогашната монашеска килия. Сложи свещта на шкафчето за дрехи до леглото и в същия миг зад високия прозорец блесна светкавица. Дженифър се качи на стола и погледна навън. Видя друг вътрешен двор, също плувнал във вода, малка градинка с добре поддържани цветни лехи и каменен фонтан със статуи на птици.

„Може и да е същият, но не съм сигурен.“

Думите на отец Конрад не излизаха от главата ѝ, а оставащите без отговор въпроси продължаваха да я измъчват. Ами ако дошлият в манастира човек наистина е бил баща ѝ?

На вратата се почука.

— Може ли да вляза?

Тя се обърна и видя на прага Маккоул.

— Не знам ти как се чувстваш, но на мен ми се струва малко рано за лягане. За бога, та още няма осем и половина!

Дженифър слезе от столчето и се усмихна.

— Не намираш манастирския живот за привлекателен, така ли?

— То само това оставаше — измърмори Маккоул и прекрачи прага. — Какво видя отвъд?

— Вътрешен двор. Освен това бурята не отслабва.

— Значи ни очаква наистина скапана нощ. Добре, дай сега да ти помогна с леглото. — Маккоул разгъна походното легло и помогна на Дженифър да го застеле. — Е, кажи сега какво мислиш...

— За кое?

— За онова, което ни разказа Конрад.

— Хм... не знам. Объркващо е.

— Знам какво си мислиш, Дженифър, но ти го чу, нали! Онзи, който е дошъл тук преди две години, може да е всеки. На всичко отгоре е дошъл пет дни след датата на влаковите билети. Мъжът, който ни интересува, не би могъл да оцелее в планината пет дни при практически зимни условия.

— А планинският заслон? Възможно е да е прекарал в него известно време, преди да се качи дотук.

— И защо ще чака пет дни?

— Не знам... може планината да е била непроходима. Или да не е могъл да се движи заради нараняванията си и е трябвало да изчака времето да се пооправи.

Маккоул кимна.

— Може наистина, но това ни оставя в сферата на предположенията. Само че отделните фрагменти на историята не си пасват като части на швейцарски часовник. Да, онова, което Конрад ни каза за името Фогел, може да ни помогне и можем още утре да отскочим до Бриг и проверим дали е така. Но тази нощ повече нищо не можем да направим, особено както сме заклещени в центъра на нищото, в място, където сякаш не са разбрали, че Средновековието е история.

Силен порив на вятъра раздрусва прозореца и Маккоул стана.

— Не мога да кажа, че вечерта беше особено интересна, но според мен ти имаш нужда да си починеш. Да имаш нужда от още нещо?

Дженифър огледа стаята.

— Всъщност не. Благодаря за помощта, Франк.

— Няма за какво да ми благодариш. Ние сме в тази история заедно. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Добре, опитай се сега да поспиш. А ако ти потрябвам, просто ме извикай, окей? — После излезе и затвори тихо вратата.

Дженифър седна на леглото. Когато Маккоул я бе докоснал по рамото, беше усетила през тялото ѝ да преминава нещо като слаб електрически ток. Не помнеше някога мъж да ѝ бе въздействал по този начин. Нямаше никакво съмнение — между тях определено бе

протекъл токът на сексуално привличане. Беше се почувствала странно, но това не я обезпокои. А и Маккоул бе привлекателен мъж.

Можеше да признае, че подобна искра бе припламвала и между нея и Марк, но по някаква необяснима причина ѝ се бе оказало трудно да се справи с тази ситуация. Голямата разлика бе, че също така необяснимо не гледаше на ситуацията с Маккоул като неразрешима. Може би защото бе по-възрастен и защото тя усещаше, че може да му се довери. Имаше и още нещо — приликата му с баща ѝ я караше да се чувства в безопасност, когато той бе край нея.

Прогони тези мисли от главата си — моментът не беше най-подходящият за подобни размишления. Огледа се критично — дрехите ѝ бяха смачкани и имаше нужда от душ. Багажът ѝ бе все още в хотела в Симплон, както впрочем бе и този на Маккоул, и в пътната си чанта носеше само бельо, тениска и дънки. Съблече се, насапуниса се над емайлирания леген, изплакна се, смени си бикините, сложи чистата тениска и се вмъкна под одеялата. Тънкото дюзече бе твърдо и леглото скърцаше, но в нощ като тази тя бе наистина благодарна, че има къде да почине.

Пътната ѝ чанта бе на пода до нея. Тя извади мобилния си телефон и го включи. Изкушаваше се от мисълта да телефонира на Марк и да провери как е Боби, но батерията ѝ бе изтощена, а нямаше никаква възможност да я зареди, преди да пуснат тока в манастира. Така че го изключи пак — щеше да се обади на Марк утре.

Беше изтощена, но усещаше, че все още няма да може да заспи. Случилото се през последните двацет и четири часа бе поставило много нови мъчителни въпроси, на които бе неспособна да намери никакви отговори. Не можеше да разбере нищо и това я плашеше. Накрая духна свещта, отпусна се и се помъчи да заспи.

Двамата мъже в черното беемве навлязоха в безлюдните улици на Варцо. Дъждът продължаваше да се изсипва, сякаш небето се бе продънило. Когато стигнаха до другия край на градчето, шофьорът спря, без да гаси двигателя. Светлината на фаровете разкриваше чезнещ в мрака извиващ се стръмен път и табела: „Monastero“.

Русият мъж кимна на шофьора и той завъртя волана към „Трънена корона“.

32.

— Коя е най-голямата дългосрочна заплаха пред националната сигурност на Съединените щати, Райън?

В болничната стая бе тихо. Марк седеше на стола пред Келсо.

— Вие ми кажете.

— Тероризмът? Варварска държава с програма за разработване на ядрено оръжие, която има зъб на Америка? — Келсо поклати глава.

— Не, това е организираната престъпност. Или за да съм по-конкретен — руската организирана престъпност. Червената мафия.

— Не схващам.

— Искате ли да знаете защо? Защото те имат пръст във всяко мислимо престъпление и този списък е дълъг като слонски хуй: международен наркотрафик, изнудване, проституция, банкови измами, контрабанда, поръчкови убийства — кажете каквото и да било, и те са в него. По оценки на ЦРУ през последните пет години Червената мафия има световен оборот от порядъка на петдесет милиарда долара и това е занижената оценка. Глобални престъпления, ето за това говорим, само че тези момчета са толкова добре организирани и брутални в престъпната си дейност, че пред тях италианската мафия изглежда като групичка несръчни бойскаути. — Келсо отиде при прозореца и дръпна завесата. — Може би ще ви е интересно да научите, че съвсем недалеч оттук, точно на швейцарската граница, има училище. Не какво да е, а най-скъпото частно училище на света. Годишната такса за обучение на един ученик е сто хиляди долара. И знаете ли какво? Една четвърт от учениците в него са деца на руски мафиоти.

— Благодаря ви за лекцията, Келсо. Но какво общо има това с Пол Марч?

Келсо пусна завесата.

— Ще стигна и до това... Руската мафия купува с изпрани пари недвижимата собственост, акции на компании и законен бизнес. Мафиотите получават контрол над този законен бизнес по една основна причина — за да изпират незаконните си доходи, защото

законният бизнес е най-добрата перачница на мръсни пари. Няма да преувелича, ако кажа, че най-голямата заплаха пред западния свят днес са милиардите долари, спечелени от руската мафия. Защото можете ли да се досетите къде инвестират те по-голямата част от парите си? В Съединените щати. В нашите компании, в нашите фондови борси, в нашето недвижимо имущество, в нашите банки и по пътя на престъпно завземане на законни компании.

— Схващам картината. Каква е ролята на Марч?

— Знаете, че той е работил за компанията „Прайм Интернешънъл Секюритис“, нали?

— Естествено.

— Компанията тихомълком закри дейността си преди година и това изобщо не се разбра. Само че до онзи момент по всички външни признаци това си беше напълно законна инвестиционна банка. С разликата, че бе собственост на руската мафия. По една много основателна причина — тя переше огромни суми мръсни пари за компанията собственик, която я управляваше от Каймановите острови. Всичко бе част от деликатно разработена международна операция, която все още продължава и която е по-голяма от целия бизнес на Пабло Ескобар, но е под контрола на група престъпници, за които едва ли някога сте чували — кланът Моская.

— Не съм чувал. Кой са те?

— Това са най-гадните плъхове в кенефа и са хора, които е най-добре по никакъв начин да не дразните. Защото осмелите ли се, те ще ви похарчат ей така. — Келсо щракна с пръсти. — А ако имате жена и деца, ще убият и тях, без да им мигне окото.

— И как така не съм чувал за тях?

— Моская работят зад параван от офшорни банки и компании, които полагат големи усилия да останат изолирани зад бариера от бюрокрация. Тяхното първо правило е никога да не си цапат ръцете — това се случва само на дребните риби, работещи за тях, хората в дъното на йерархията. Преди четири дни например вие разследвахте един инцидент на летище „Кенеди“. Мъртво бебе, използвано, за да се внесе наркотик от Москва.

— Откъде знаете?

— Когато това стана, вече имах група, която следеше Дженифър, с цел да осигури безопасността ѝ. Смайващо е, че някой може да

използва толкова отвратителна схема като тази на летището. Само че това са именно онези гадни престъпления, които са запазена марка на клана Моская. Почти е сигурно, че е замесена точно тяхната организация. На тях не им пука какви злодейски престъпления трябва да извършат и кого трябва да убият, за да реализират поне някаква печалба.

— Защо е била закрыта „Прайм“?

— Защото се приближихме опасно близко до тях. Нашият отдел „Престъпления и наркотици“ в сътрудничество с ФБР и Агенцията за борба с наркотиците държеше под око трансконтиненталните им операции. Моская върти бизнес като този на „Прайм“ чрез холдингови компании в Швейцария и на Каймановите острови.

— Но какво общо има всичко това с бащата на Дженифър Марч?

— Екипът ми вложи четири години в опит да натрупа достатъчно уличаващ материал срещу Моская. Нарекохме това „Операция Паяжина“. Част от тази операция бе контрол над незаконните им банкови сметки, подслушване на телефоните им, следене на техните шефове в пътуванията им по света — обичайните неща. Само че Червената мафия спазва абсолютна конспирация и не се добрахме до нищо съществено. Така стигнахме до мисълта, че ни трябва вътрешен информатор в някоя от компаниите на Моская, човек, който да ни помогне в събирането на доказателства. Пол Марч бе един от висшите мениджъри на „Прайм“, идеалният за нас човек, и преценихме, че с негова помощ ще можем да стигнем до секретните файлове на компанията, които пазят в компютрите си в Ню Йорк.

— Искате да кажете, че той е знаел с какво се занимава „Прайм“?

— Честно казано, така и не можах да реша дали имаше някакви подозрения, а той отричаше да е имал, но имам усещането, че знаеше някои неща, когато се свързахме с него и му направихме предложение, на което не можеше да откаже.

— Какво предложение?

— За хората Марч бе възпитан човек и почтен гражданин. Само че ние бяхме проучили миналото на всички шефове на „Прайм“. Когато не открихме нищо нередно в предишния живот на Пол Марч, разровихме по-дълбоко и... бинго! Оказа се, че на младини е излежал присъда за сериозни престъпления, за които Дженифър няма представа.

Главата на Марк се замая. Не можеше да повярва на думите, които чуваше. Какво щеше да помисли Дженифър, когато научеше, че баща ѝ, който за нея бе идол, е осъждан престъпник? Това щеше да я съсипе.

— За какви престъпления става дума?

— Например непредумишлено убийство. Истинското му име е Джозеф Делгадо, сирак от десетгодишна възраст, хлапе, поело по наклонената плоскост, прекарало детските си години в домове на осиновители, с няколко присъди като малолетен за дребни кражби. Когато обаче навършил деветнайсет, нещата загрубели. Още първият му работодател го обвинил в злоупотреба. Това му докарало едногодишна присъда, но след като излязъл от затвора, убил човек с нож при свада пред бар, някъде във Финикс. Заявил, че бил съзнателно провокиран, и се отървал с четиригодишна присъда за непредумишлено убийство. Този път се държал добре в затвора, избягвал лудориите, след излизането си сменил името по законен път, дипломирал се в колеж и се преселил в Ню Йорк. Бил умен и амбициозен, направил завой на 180 градуса и скоро започнал да гради кариера. След няколко години преминал на работа в „Прайм“. След четири години „Прайм“ била изкупена от холдинг на Моская, малко след като Марч бил повишен във финансов контролър на компанията. Запазил поста си и след изкупуването.

Марк продължаваше да се бори с недоверието си относно разкритията за Пол Марч и беше толкова ядосан заради Дженифър от очернения образ на баща ѝ, че насочи гнева си към Келсо.

— А вие какво направихте? Предложихте ли му да се включи в програмата за защита на свидетели? Обещахте ли му, че ще запазите миналото му в тайна, ако се съгласи да сътрудничи?

Келсо отговори с твърд глас:

— Бях готов да използвам всякакви средства, за да закова онези кучи синове. На Марч бе обещана сумата половин милион долара и защита като свидетел за него и семейството му, ако ни помогне да уличим клана Моская в дейността му на американска територия и на Кайманите. Той прие предложението с готовност и постави само едно искане, на което държеше да се съглася.

— И какво беше то?

— Настояваше да бъдат унищожени всички следи от живота му като Джозеф Делгадо, в това число затворническото му досие, съдебните архиви и всеки отделен документ, който сочи към миналото му съществуване. Такава бе сделката.

— Защо?

— Казваше, че миналото му го преследва, че жена му знае за него, но че той самият винаги е живял в страх, че един ден истината ще изплува и децата му ще я научат. Казваше, че доказателство за тази възможност е фактът, че ЦРУ е научило тайната му. Предполагам, че е изпитвал дълбока психологическа нужда да започне на чисто. Каквито и да са били съображенията му, моите началници се съгласиха да направят нужното. Затворническото му досие, делата в съдебния архив и всичко останало, имало някакво отношение към съществуването на Джозеф Делгадо, бяха унищожени от публичния регистър.

„Затова Гаруда не успя да намери никаква следа за миналото на Марч.“

— И какво по-конкретно искаше ЦРУ от него?

— Да кажем, че измислихме схема, позволяваща да тикнем с помощта на Пол Марч главатарите на Моская зад решетките. Само че нещата не се развиха, както ги бяхме планирали.

— Защо?

— Защото, Райън, се случи нещо странно и всичко отиде по дяволите.

33.

Келсо пое дълбоко дъх, сякаш се готвеше да нагази в по-дълбоки води.

— Един-два пъти годишно Марч заминаваше в командировка до Швейцария, където „Прайм“ имаше клиенти. Задачата му бе проста: да се увери, че счетоводните документи са изрядни, и да докладва на началниците.

— Продължавайте.

— Една седмица преди Марч да отлети за Цюрих, получихме информация, че Моская организират голяма сделка с италиански трафикант, който обаче иска да му платят петдесет милиона долара за няколко големи пратки наркотици. Четиридесет милиона трябвало да бъдат в специални облигации, а останалото в наличност и диаманти. Един от главорезите на Моская, Карл Лазар, щял да плати петдесетте милиона в Цюрих. И тогава научихме от Марч, че той бил инструктиран да изтегли наличността, диамантите и специалните облигации от известен брой депозитни касети в различни цюрихски банки и да ги предаде на Лазар. Преценихме, че ако можем да заловим Лазар с петдесетте милиона, това ще ни позволи да свържем сумата с неговите началници. Така че изпратих моя екип в Цюрих. Идеята беше да следим всяка стъпка на Лазар, докато не дойде моментът да го приберем.

— И какво стана?

— Отначало всичко тръгна гладко. Марч кацна в Цюрих, направи предварителна среща с Лазар, посети банките и направи изтеглянията от тях. С петдесетте милиона в ценни книжа, налични и диаманти, натъпкани в четири големи куфара, двамата с Лазар тръгнаха към хотела си — не заедно, разбира се, а през триминутен интервал — за да се регистрират. И тогава нещата излязоха от схемата.

— Какво означава това?

Келсо въздъхна и разтри челото си.

— В един момент бяха пред очите ни, докато отиваха към хотела, в следващия — изчезнаха в лабиринта от тесни улички. Като казвам

„изчезнаха“, имам предвид буквално, Райън. Преровихме всяка уличка на пет преки във всяка посока, но и от двамата нямаше следа. Естествено, проверихме хотела, но нито един от двамата не се бе регистрирал в него. Веднага поставихме под наблюдение летищата, но те не припариха до тях. С две думи, Пол Марч и Карл Лазар бяха изчезнали безследно заедно с петдесетте милиона.

— Но какво се е случило? — Марк се намръщи неразбиращо.

— Има различни възможности.

— Например?

— Единият или и двамата са решили да откраднат парите.

— Защо?

— Най-обикновена алчност — все пак сумата никак не е малка.

— Наистина ли смятате, че Марч може да е решил да рискува да открадне петдесет милиона от международна банда готови на всичко престъпници?

— Нека погледнем на нещата от този ъгъл. Карл Лазар поначало си е бил престъпник, така че изобщо не бих се изненадал, ако реши да открадне от своята организация. От друга страна, бих ли могъл да игнорирам престъпното минало на Пол Марч? Петдесет милиона долара са огромно изкушение, може би изкушение, на което е невъзможно да се устои. Марч така или иначе щеше да се крие през остатъка от живота си в рамките на програмата за защита на свидетели, но може да е преценил, че с петдесет милиона в ръце е щял да се крие доста по-комфортно.

— Намеквате, че ги е откраднал Марч?

— Вижте, едно знам със сигурност, и то е, че и той, и Лазар изчезнаха безследно, така че е възможно всичко. Или е единият, или е другият, или са и двамата.

— Вре още не ми е ясно по какъв начин се е озовало тялото в глетчера.

— Установихме, че един от начините, по които руската мафия внася парите си в Швейцария, е чрез използването на така наречените „мулета“. Онова нещастно момиче от летище „Кенеди“ например е муле. Само че в случая е ставало дума за контрабандно внасяне не на наркотици, а на мръсни пари. Москоя са използвали в подобни операции доверени хора. Дегизирани като алпинисти, нарамили раница с да кажем пет милиона, те пресичали нелегално Алпите. В

мига, в който парите се озовавали в ръцете на куриер от другата страна, сумата се депозирала в банка, изпирала се и вече можела да се преведе в Щатите или на Каймановите острови. Умножете пет милиона по стотина „екскурзии“ годишно и ще видите за какви суми става дума.

— Картината започва да ми се изяснява. Но как все пак се е озовало тялото в глетчера?

— Който и от тях да е решил да открадне петдесетте милиона, отлично е съзнавал, че шансовете му да се измъкне легално от страната са нищожни. Това според мен е означавало едно — да се използва нелегален канал през планината, може би един от проверените и използвани от Моская. Това трябва да е бил планът най-общо, но в този момент върху тях се стоварва бурята, единият пада в пукнатината и замръзва.

— И това е Марч?

Келсо въздъхна.

— Казах ви, че истината ще ви поразии, Райън, и сега стигаме до пикантната част. Трупът в глетчера не е на бащата на Дженифър.

— Какво?!

— Не Пол Марч е останал в планината.

— Но нали в полицейския доклад.

— ... се казва, че в жертвата е намерен паспорт на името на Пол Марч? Само че Интерпол ми препрати снимка на жертвата в глетчера. Тя бе сравнена електронно с тази в паспорта на Марч и съвпадение не бе открито. Трупът не е на бащата на Дженифър. Кое отчасти е причината да поискам да бъдете до нея. Знаех, че когато разбере това, тя ще преживее шок.

— Чий в такъв случай е трупът?

— Има само един добър отговор на този въпрос — на Карл Лазар. Но не можем да сме абсолютно сигурни в това, докато италианската полиция не изчовърка от руините достатъчно ДНК материал за идентификация.

Внезапно вратата се отвори и влезе Граймс. Носеше карта.

— Какво има? — изсумтя Келсо.

— Може ли да говорим насаме, сър?

Келсо отиде до вратата и двамата поговориха шепнешком над картата, след което Келсо нареди високо:

— Вземи колата и ме чакай, идвам веднага.

Граймс излезе, а Марк попита:

— Какво е станало?

— Може да разполагаме със следа, а може и да се лъжем. Дженифър е включвала телефона си преди пет минути.

— Къде се намира?

— Не знаем със сигурност. Телефонът е бил включен само за кратко, поради което резултатът от триангулацията е приблизителен, но става дума за район около Варцо, което е прекалено общо, за да ни помогне. Фелоус обаче току-що е позвънил от „Бергхоф“. Дженифър не се е появявала, той разговарял с управителя, някой си Антон. Той не знаел къде е заминала, но споменал, че когато я качил на Васенхорн, тя силно се заинтересувала от един манастир, „Грънена корона“, който се намира в съседство с Варцо.

— Защо?

— Откъде да знам, по дяволите? Граймс току-що ми показва мястото на картата. Отстои на четиридесет минути с кола и засега е единствената ни следа. Фелоус вече е на път за манастира, ние с Граймс също тръгваме натам.

— Идвам с вас, Келсо.

— Казах ви да си почивате...

— А, не! Няма да стоя тук. Освен това има още неща, които очаквам да ми разкажете. Например защо Дженифър е в опасност. И ако онзи труп не е бил на Пол Марч, къде, за бога, е той тогава?

34.

Двамата мъже в черното беемве спряха пред манастира, видяха нисана на Маккоул и шофьорът веднага угаси фаровете. После направи маневра на заден ход, за да вмъкне колата под няколко дървета. И двамата бяха с кожени ръкавици, тъмни шлифери и черни ски маски. Слязоха от колата под проливния дъжд, приближиха се до джипа, видяха, че в него няма никой, и тръгнаха към портата на манастира.

Единият светна електрическо фенерче и го насочи към ключалката, а другият извади изпод палтото си кожен калъф с инструменти. Ловко отключи и двамата влязоха в манастира. Прекосиха плувналия във вода двор и се мушнаха под прикритието на тъмния сводест коридор, който ги изведе пред дъбовата входна врата.

Нейната ключалка също се предаде бързо и двамата влязоха и разкопчаха шлиферите си. Под тях носеха овесени на вратовете си картечни пистолети „Скорпион“...

Отец Анжело Конрад се събуди в тъмнината на скромната си килия. Помисли си, че е сънувал кошмар — че не може да диша. После осъзна, че всичко става наяве, и едва не припадна. Двама мъже с черни маски бяха нарушили неприкосновеността на килията му. Единият затискаше устата му, а другият светеше с електрическо фенерче в лицето му. Изуменият монах започна да се бори за глътка въздух, но застина, когато усети в гърлото му да опира върхът на нож.

— Не мърдай, докато не ти кажа, че можеш — прошепна тих глас. — Иначе умираш, ясно ли е?

Конрад кимна ужасен и ръката върху устата му се дръпна.

— Сега ще отговориш на въпроса ми. Излъжеш ли ме, ще ти изтръгна сърцето.

Заплахата в дрезгавия глас бе недвусмислена и Конрад отново кимна.

— Къде са двамата посетители?

Конрад онемя. В душата му се надигна тревога и той усети, че предстои най-лошото.

Бандитът отново натисна ножа в гърлото му и Конрад изкриви лице от болка.

— Казвай. Или ще те убия.

Конрад му каза всичко и последва нов въпрос:

— Колко сте в манастира?

— Двама... още двама братя.

— Къде са точно?

— Брат... брат Пауло е през три врати. Брат Франко е в първата килия в следващия коридор.

Убиецът се усмихна зад маската си.

— Благодаря за съдействието. — Сложи отново ръка върху устата на Конрад и прекара острието през гърлото му.

Дженифър се събуди внезапно. Дишаше пресекнато, сърцето ѝ биеше лудо. Нямахше представа дали е заспала преди минути, или преди часове. Бурята още бушуваше и хвърляше по стените призрачни електрически сенки. Кошмарът отново изплува в съзнанието ѝ, тя потрепери от силата на спомена и седна в леглото. В малката килия цареше кучешки студ, мастиленочерната тъмнина не ѝ позволяваше да различи дори стените.

В следващата секунда чу шум.

Едва доловим звук.

Откъм коридора.

И веднага след това го чу пак. Крачки, мекото шляпване на кожа върху камък. Шумът заглъхна. Тя се вслуша напрегнато, но не чу нищо повече.

И тогава я прободете ледена тръпка. Бурята ли бе причинила този шум, или въображението ѝ? Затърси опипом свещта на масичката и едва не я събори. А после осъзна, че е безполезно, защото монахът не им бе оставил кибрит. Поривите на вятъра проникваха през малкия прозорец, дъждът шибаше по стъклото. После вятърът стихна за няколко секунди. И тогава... Тя отчетливо долови шума на стъпки в коридора.

Сърцето ѝ беше готово да изхвъркне. Тя стана. Плочите под краката ѝ бяха леденостудени. Тръгна слепешком към вратата.

Долепи ухо до вратата. Стъпките не се чуваха. Изпусна въздуха от гърдите си и се поуспокои. В следващия миг чу нов шум, този път някакво леко изтракване. И с ужас разбра откъде иде.

Някой стоеше пред вратата й!

Дженифър отстъпи назад и залитна.

— Кой... кой е?

Изведнъж вратата рязко се отвори и тя понечи да изкрещи, но нечия силна ръка запуши устата й.

35.

Някой я бутна навътре в стаята и в ухото ѝ прошепна мъжки глас:

— Нито звук!

Обхвана я паника и тя лудо се задърпа. Гласът отново изсъска в ухото ѝ:

— За бога, Дженифър, прави каквото ти казвам!

Маккоул свали ръката си от устата ѝ и светна с фенерчето си. Дженифър видя, че се е облякъл набързо и че е по чорапи, а обувките висят на връзките си на врата му. Той сложи изразително пръст на устните си в жест, който не можеше да се сбърка, и затвори вратата. В следващия миг тя видя, че държи пистолета на Карузо.

— Какво... какво правиш?

— Тихо! — изсъска Маккоул. — Облечи се и тръгвай с мен колкото можеш по-бързо.

— Защо?

— Защото имаме компания, затова. — Маккоул я стисна силно за ръката. — Хайде, Дженифър, бързо. Но тихо. И не си обувай обувките. Носи ги в ръка, не ги обувай.

Докато Дженифър събираше нещата си, Маккоул слушаше, опрял ухо на вратата. Тя натъпка всичко в чантата си и се приближи до него с обувките си в ръка.

— Какво става?

— Бурята не ми даде да заспя и чух шум в коридора. Но когато станах да се уверя, че всичко с теб е наред, видях двама типове с черни ски маски да излизат от една от килиите. Килията на отец Конрад, Той е мъртъв, Дженифър. Прерязали са му гърлото. — Дженифър се смрази от ужас. Маккоул продължи: — В мига, в който ги зърнах, се дръпнах в стаята и извадих пистолета. Надникнах отново навън, но те бяха изчезнали в един от коридорите. Тогава проверих килията на Конрад.

— Те... не те ли видяха?

— Ако ме бяха видели, нямаше да съм жив. — Маккоул замълча, сякаш не искаше да казва онова, което следваше: — Малко по-надолу по коридора открих друг убит в килията си монах. Същата история — прерязано гърло. Предполагам вече е мъртъв и третият или ако още не е, скоро ще е, ако могат да се правят някакви заключения от станалото до този момент.

Светът пред очите на Дженифър се завъртя.

— Трябва... да се обадим в полицията.

— Няма да помогне. Колко време мислиш ще им трябва на полицаите, за да дойдат тук? — По челото на Маккоул бе избила пот и Дженифър осъзна, че за пръв път, откакто се познаваха, го вижда да се страхува. — Тези типове са въоръжени с картечни пистолети, Дженифър. Сто на сто са професионални убийци, готови да се справят с всякаква изненада. Включително нас. Чуваш ли ме, Дженифър?

— Да... — едва успя да отговори тя.

— Тръгвай тогава. Време е да изчезваме оттук.

В съседния коридор брат Пауло изобщо не чу убийците да влизат в тъмната му килия. Събудиха го грубите ръце, които го натиснаха в леглото. След това усети да завързват устата му с някаква кърпа.

„Това не ми се случва наистина — каза си Пауло. — Това е просто кошмар.“

Опита се да се бори, но единият без усилие го извлече от леглото. Другият сложи нещо на шията му. Очите на монаха едва не изскочиха от ужас, когато разбра, че е примка. След това видя, че другият ѝ край е завързан за един от прътовете на решетката на прозореца.

„Ще ме обесят — помисли си Пауло. — Моля те, Господи, дай ми знак, че сънувам!“ Но не беше сън. Бандитите го накараха да стъпи на ниското столче до леглото и го ритнаха изпод него. Пауло отчаяно се задърпа, опита се да извика през превръзката, но примката се впи в шията му и го задуши.

Когато тялото му омекна, единият от мъжете се качи на столчето и свали примката. Другият взе окървавения стилет, който беше оставил на пода, и го хвърли в леглото. После кимна на партньора си и двамата излязоха в коридора.

— Върви плътно зад мен и не издавай звук!

— Къде... къде отиваме?

— Да проверим дали има друг изход. — Маккоул вдигна пистолета и изгаси фенерчето, преди да отвори вратата. Вслуша се и излезе. Дженифър го последва. В коридора нямаше никого, само свещите хвърляха трепкащи сенки по стените. След двайсетина метра стигнаха до витата стълба, водеща към подземиеето. В този момент се чу шум и те се сепнаха.

Два лъча на фенерчета пронизаха мрака като остриета на ножове — и на завоя в края на коридора се показаха двама мъже. И двамата носеха черни маски и дълги шлифери. Дженифър видя картечните им пистолети и едва не се вкамени от ужас. Измина част от секундата, през която двете двойки осмисляха какво виждат, след което мъжете, без да се наговарят, вдигнаха оръжията си.

— Бягай, Дженифър! — извика Маккоул и я блъсна надолу към криптата.

36.

Стълбата, естествено, тънеше в тъмнина и Маккоул включи фенерчето, докато бягаха надолу все така по чорапи. Над главите им се разнесе шум на приближаващи се на бегом хора — двамата мъже се бяха втурнали след тях.

Дженифър стигна до дъбовата врата, грабна закачения на стената ключ, трескаво го вкара в ръждясалата ключалка и го завъртя. Но вратата не поддаваше.

— Дай на мен — намеси се Маккоул, натисна дръжката и удари с всичка сила с рамо вратата. Тя се отвори с протестиращо скърцане, той бутна Дженифър в мрака, влезе след нея и заключи от вътрешната страна. Стъпките отвън бързо се приближаваха.

— Ключалката може да не издържи — разтревожено каза Маккоул. — Трябва да заклиним вратата с нещо. Търси... каквото и да е.

Дженифър освети с фенерчето каменните сводове и костите на мъртъвците. Всичко около нея лъхаше на смърт. Сърцето ѝ биеше така лудо, че ѝ бе трудно да си поеме дъх, камо ли да проговори.

— Дженифър, за бога!

— Търся... — Погледът ѝ се спря на церемониалния жезъл в ръцете на древен благородник, чийто скелет висеше на стената. Тя се надигна на пръсти, опита се да хване жезъла, но пръстите ѝ не достигаха с няколко сантиметра.

— Не мога да...

Маккоул мина покрай нея като разярен бик и дръпна жезъла от хватката на костеливите пръсти, но дървената дръжка се разпадна в ръцете му.

— Проклятие!

Стъпките отвън замряха. Двамата убийци бяха пред вратата.

— Да бягаме — викна Маккоул и избута Дженифър навътре в криптата.

Мъжете спряха пред заключената врата. Единият я блъсна с рамо, но тя не поддаде. Той спря и огледа ръждясалата ключалка — желязото бе прекалено солидно и нямаше да могат да го прострелят. В пристъп на ярост мъжът отстъпи назад, после почна да ритя дебелия дъски. Партньорът му се присъедини към него.

Маккоул осветяваше стените с фенерчето. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-ожесточено ставаше ритането по вратата. Изглежда, мъжете бяха решили да я разбият с ритници.

— Насам — каза той и посочи.

Тъмнината ги затискаше отвсякъде и Дженифър се ориентираше трудно, още повече че светлината на фенерчето започваше да отслабва и да пожълтява. Едно нещо обаче усещаше добре — присъствието на смърт навсякъде около тях. Потръпна, докато минаваха покрай скелета на момичето с разкъсаната дантелена рокля и царствено седящата в трона фигура на падре Бонифас. Призрачната камера излъчваше враждебност и изглеждаше изпълнена с невидими врагове. Стигнаха до друга дъбова врата, над която бяха надвиснали паяжини. Маккоул безуспешно натисна ръждясалата дръжка.

— Не се ли отваря? — попита Дженифър.

— Сигурно е ръждясала или вратата е заключена и залостена от другата страна. Виж дали някъде няма ключ...

Отчаяно осветиха касата на вратата с фенерчето, но ключ нямаше. Маккоул изруга.

Зад тях убийците блъскаха и ритяха първата врата. След малко се чу пукот на дърво и шумът на ударите се усили. Тласкан от отчаяние, Маккоул отново опита да натисне дръжката, после блъсна с всичка сила вратата с рамо.

— Няма смисъл. Изобщо не поддава. Губим си времето. Да се върнем назад. Бързо, Дженифър...

Хукнаха обратно и стигнаха до мраморния трон. Маккоул светна с фенерчето в тясната дупка на тунела зад него.

Беше тъмен и злокобен. Входът му беше оплетен в паяжина и Дженифър определено чу ситните стъпки на бягащ плъх.

— Не... не мога да вляза там.

— Искаш да останеш тук и да умреш? Онези типове не разбиват вратата от скука, Дженифър! — Маккоул вдигна пистолета на Карузо, лицето му лъщеше от пот. — Колко време смяташ, че ще мога да ги отблъсквам с това? Не виждаш ли, че е детска играчка пред техните картечни пистолети?

Зад тях се разнесе силен трясък на разцепено дърво. Маккоул сграбчи Дженифър за ръката, натика я насила в тясната дупка и се вмъкна с мъка след нея.

Двамата убийци бяха успели да натрошат с ритници дъбовата врата, но тя продължаваше да се съпротивлява и упорито висеше на ръждясалите си панти. Единият вдигна оръжието си, прицели се в горната панта и дръпна спусъка. Оръжието бе със заглушител и само изтрака, но ръждясалият метал се пръсна на парчета. Мъжът наведе дулото и изстреля друг откос по втората панта. Тя също се пръсна. Последен ритник и вратата отхвъркна.

В тунела беше студено и миришеше на мухъл. Бяха изминали само десетина метра, когато лампичката на фенерчето примигна и остана само да мъжди.

— Батериите свършват — каза Маккоул, подаде фенерчето на Дженифър и извади запалка. Щракна я и пещерата около тях се освети за момент. Дженифър успя да види стени от грубо дялан камък, блестящи от стичащата се по тях вода. С ужас осъзна, че се намират в друга гробница — покрай стените имаше купчини човешки кости. Смъртта я следваше по петите под формата на двама убийци, въоръжени с картечни пистолети, а сега се намираше и пред нея. Скова я такъв страх, че загуби дар слово.

— Изглежда като разширение на криптата — изкоментира мрачно Маккоул и продължи да води.

Стигнаха до място, където тунелът се разклоняваше в две ниски галерии. Той спря пред лявата и вдигна запалката над главата си. Леко въздушно течение разклати пламъка.

— Отнякъде идва въздух... Ох! — Той тръсна ръка, защото пламъкът облиза пръстите му. Намали височината и пробва да запали

фенерчето, но нямаше смисъл — единственият му избор бе запалката. Отчаян, Маккоул посочи втората галерия. — Ще вървим нататък.

— Ами ако сбъркаме? — успя да попита Дженифър.

— Ако сбъркаме — край.

На двамата убийци им трябваше само минута, за да огледат криптата. От жертвите им нямаше и помен и те започнаха нов оглед, като този път методично проследиха стъпките им и разгледаха всяко отклонение. Когато минаха край мраморния трон, единият насочи лъча на фенерчето си зад него, видя дупката на тунела и повика партньора си с пръст.

Дженифър и Маккоул влизаха все по-навътре. Мъжденето на фенерчето отслабваше с всяка тяхна крачка и Маккоул трябваше да пали запалката през няколко секунди. В един момент стигнаха до края — пред тях имаше струпана камара камъни.

— Май трябваше да изберем другия път — горчиво констатира Маккоул.

Ситуацията изглеждаше безнадеждна. Той сграбчи няколко от най-големите камъни и започна да ги хвърля зад себе си. Отчаянието му преминаваше в сляпа ярост. Когато разчисти част от купчината, запали запалката и я вдигна над останалите камъни. Лек повей на въздушно течение размърда пламъка.

— Помогни ми... по-бързо. Има надежда.

Дженифър се втурна да му помага в разчистването на камарата и скоро пред тях зейна дупка. Лъхна ги студен въздух, чу се плисъкът на поройния дъжд.

— Изглежда, Конрад не ни е разправял глупости.

Маккоул изпълзя през дупката, после изтегли Дженифър. Намираха се на насипа, който минаваше покрай стената на манастира. Пред краката им започваше стръмен склон, осеян с камъни и шубраци — свършваше в някакво дефиле. Светкавиците бяха престанали, но дъждът продължаваше да се лее.

— Обуй се — теренът изглежда доста неравен.

Зад тях се разнесоха гласове и те погледнаха към дупката, от която се бяха измъкнали. След малко в тъмнината светна мощен лъч на електрически фенер. Маккоул насочи беретата в галерията, стреля няколко пъти, след това двамата хукнаха надолу по склона.

Тичаха, препъваха се в камъните и заобикаляха бодливите шубраци. Накрая стигнаха дъното на дефилето и скоро излязоха на тясна пътека сред гъста гора. Бяха вир-вода и без дъх, Дженифър едва се влачеше.

— Къде сме?

— Мисля, че малко на север от манастира.

Продължиха по пътеката и след няколко минути се озоваха пред портата на манастира, където бяха паркирали нисана.

— Чакай тук — прошепна Маккоул. — Искам да проверя дали онези типове не са ни оставили компания.

Хвана по полицейски пистолета с две ръце, сниши се, притича до колата и надникна в нея. Отвори вратата откъм страната на шофьора, провери вътре и подвикна:

— Като че ли е чисто. Идвай.

— Кои бяха тези хора? — попита Дженифър, щом се качи в джипа.

— Искаш да ги изчакаме и да ги попитаме ли?

Маккоул запали двигателя, направи обратен завой и натисна педала на газта, макар да се спускаха.

37.

След пет минути влетяха във Варцо. Дженифър току поглеждаше назад, но не видя никакви признаци, че някой ги преследва. Маккоул излезе на малък измит от дъжда площад, направи остър ляв завой в тясна чакълена уличка и наби спирачки.

— Защо спираме?

— Трябва да решим какво ще правим.

— Не трябва ли най-напред да намерим полицията? — неспокойно попита Дженифър.

— Защо не разбереш най-сетне, Дженифър, че не можем да разчитаме на никого? Дори ако полицаите ни повярват, в което дълбоко се съмнявам, ще ни задържат, за да могат да ни опазят. Но не мисли, че това ще ни спаси живота. За когото и да работят тези момчета, те убиха Карузо и жена му. Няма начин двама доморасли местни полицаи да им се противопоставят ефективно.

— Но как са разбрали, че сме в манастира?

— Сигурно са ни следили, макар да не забелязах някой да кара след нас. По-вероятно е да са използвали електронно проследяване. Не е чак толкова сложно. Достатъчно е да са ми сложили насочващо устройство на джипа и сме им били пред очите през цялото време. Може да се закрепим навсякъде. Не се залавям да го търся, защото може да отнеме часове.

— Искаш да кажеш, че е възможно да знаят къде се намираме в момента?

— Точно това искам да кажа. И ако останем на едно място, ще сме им като мишени.

На Карло Перини му идеше да завие от скука. Беше възможно най-гадната нощ за нощна смяна и непрестанният порой го влудяваше. Искаше му се да е в апартамента и да се търкалят с приятелката му, но вместо това трябваше да кисне в гишето за билети на гарата във Варцо, което според него бе възможно най-жалката професия в цялото градче.

На перона чакаха шепа злощастни пътници — заради бурята влаковете се движеха със закъснение. Карло изгледа двойката, която се приближаваше към него. Приличаха на удавени мишки, но жената хващаше око и имаше добра фигура.

— Si?

— Parla inglese? — попита мъжът.

Карло едва не се изсмя. Та ако говореше английски, щеше ли да е скапан продавач на билети на скапана гара в най-лайнното от всички населени места на света? И все пак... още си спомняше няколко елементарни фрази от учебника по английски: „Котката е на килима“, „Искате ли чаша червено вино с вечерята?“.

Сви рамене, вдигна палец и показалец и ги раздалечи на един милиметър.

— Putino... малко.

— Трябват ни два билета за следващия влак. Няма значение за къде е.

— Prego?

Мъжът заговори отново, този път по-бавно. Карло обаче не разбираше нищо. Не разбра и третия път, че и четвъртия. Минаха няколко минути в обяснения, използването на лист и молив и много движения с ръце, за да успее накрая да стане ясно, че мъжът и готиното маце май искат да се махнат от Варцо по възможно най-бързия начин с първия минаващ оттук влак. Много мъдро решение, съгласи се наум Карло.

— Влакът... който идва скоро... — почна Карло; търсеше точните думи, отново в ролята на дванайсетгодишен — отива в Бриг, в Швейцера, през galleria Симплон.

Стори му се, че двойката схвана смисъла. Следващият влак е за Бриг, Швейцария през Симплонския тунел.

— Кога? — възбудено попита мъжът и изразително посочи часовника си.

„Тия двамата май наистина адски бързат“, помисли Карло. Заради наводненията по трасето, влакът закъсняваше с половин час, но трябваше да пристигне след пет минути. Карло вдигна пет пръста.

— Cinque minuti.

Мъжът плесна на гишето няколко банкноти.

След пет минути на гарата със скърцане на спирачките спря влакът за Бриг. Карло проследи двамата от гишето и ги видя да се качват с останалите пътници в един от вагоните. Влакът потегли. Карло се запита защо тези хора се бяха държали толкова странно, защо бяха толкова разтревожени и така неспокойни. И докато ги гледаше, пропусна да забележи мощното черно беемве, което спря пред гарата, и двамата мъже с твърди черти, които слязоха от него.

Облечени в шлифери, свалили черните маски, те загледаха след заминаващия влак. После забързаха към гишето и единият каза на италиански:

— Извинете, но май изпуснахме влака. Онзи, дето потегли ей сега... за къде е?

Карло го изгледа. Рус, към четиридесетте, корав мъж, с белег, минаващ над дясното му око. Спътникът му беше набит, с бръсната глава и тъмни заплашителни очи.

— За Бриг. Но нямате късмет, ако искате да попаднете там тази нощ с влак, господине. Следващият е чак утре.

— А този спира ли по пътя до Бриг?

— Разбира се. Ще спре в Иселе след дванайсет минути. Само че при тази буря вероятно ще закъснее. По линията има опасност от свлачища и не може да се пътува бързо.

Блондинът се усмихна.

— Много ви благодаря.

38.

Марк и Келсо се носеха към Варцо. Дъждът бе спрял, но Келсо не отместваше поглед от мокрия път.

— Още не сте отговорили на всичките ми въпроси, Келсо. Кой точно заплашва Дженифър и защо искат да я убият?

Марк седеше до Келсо, а Граймс бе на задната седалка. Вечерният трафик на излизане от Торино бе натоварен и Келсо се стресна, когато един малък фиат ги изпревари с поне сто километра в час.

— Това със сигурност е най-ненормалната страна — тук шофирането е направо наказание. Този тъп задник със сигурност ще се пребие.

— Отговорете ми, Келсо.

— Имам само теория, но ще я споделя с вас, макар да е възможно да не е вярна.

— Казвайте.

— Онзи, който е откраднал петдесетте милиона, ще иска да се скрие за известно време, може би ще си направи пластична операция и ще започне нов живот.

— Но?

— Но внезапното откриване на трупа в глетчера създава нов голям проблем.

— По какъв начин?

— Сега полицаите ще започнат да ровят, а и Моская със сигурност ще поднови усилията си да открие крадеца и да си върне милионите. Така че който и да е извършителят, ще иска да спре хрътките, за да не надушат следата.

— И смятате, че поради това животът на Дженифър е в опасност?

— Мисля, че това е част от обяснението. Има още нещо, което трябва да знаете. Разследващият този случай детектив се казва Карузо. По-точно казваше се. Днес той и жена му са намерени мъртви. Доколкото ми е известно, от сцената на местопрестъплението може да

се съди, че Карузо е застрелял жена си и после се е самоубил. Но аз съм убеден, че това е глупост и че двамата са убити.

— Кой ги е убил? — смая се Марк.

— Споменах ви, че съществува една компютърна дискета. На Марч бе наредено да запише на нея подробностите за голяма група клиенти на „Прайм“. Разчихтахме да хванем Моская за топките веднага щом вземем дискетата.

— И какво стана?

— Марч отказа да ни даде дискетата, докато не получи обещаните му половин милион долара и той и семейството му не попаднат в програмата за защита на свидетели. Само че дискетата изчезна с него.

— Но какво общо има всичко това с Дженифър?

— До трупа са намерени лични вещи, които се надяваме да ни подсказат какво може да се е случило с Марч и дискетата. Според мен Моская разчита на същото. Поради тази причина те искат да заловят Дженифър, след което ще научат от нея каквото знае и после ще я убият.

— Значи просто я използвате като стръв? — възмути се Марк.

Келсо избухна:

— Вижте, Райън, вложил съм толкова години от живота си в този случай, че съм готов на всичко, за да го приключа. Но Дженифър доброволно избра да дойде в Европа. Кога най-сетне ще проумеете, че съм тук, за да я защита? Окей, казах ви, че според мен Пол Марч не е убил съпругата си, не е прострелял сина си и не се е опитал да изнасили дъщеря си само и само за да прикрие следите си. Но ако греша, Дженифър трябва да бъде охранявана, и то не само от руската мафия, но може би и от собствения ѝ баща. — Преди Марк да успее да отвори уста, мобилният телефон на Келсо иззвъня и той се обади: — Келсо. Какво има?

Марк не можеше да чуе позвънилия, но видя, че Келсо настръхва.

— Сигурен ли си, че не са там? Окей, не докосвай нищо, бъди изключително внимателен, чуваш ли ме? Нищо! Обади ми се, ако има нещо ново. Пристигаме след половин час. — Келсо затвори телефона и се навъси.

— Какво е станало?

— Фелоус се обади. В манастира е. Няма да повярвате какво се е случило там...

39.

Маккоул избра вагон в средата на композицията. Вагоните бяха с купета и двамата се настаниха в празно. Дженифър се постара да почисти изкаляните си дрехи, но не беше спокойна. Сякаш за да станат нещата още по-лоши, дъждът не спираше и пет минути след излизане от Варцо влакът не бе набрал никаква скорост. Маккоул надникна през обляния в дъжд прозорец.

— Лошото време ни забавя, но въпреки това смятам, че съвсем скоро ще влезем в Симплонския тунел.

Дженифър бе чувала за тунела. Един от най-дългите на света, той представляваше серия от свързани един с друг тунели, които пробиваха планината между Италия и Швейцария в продължение на двайсет километра. Тя разтревожено се изправи, открехна вратата и надникна в коридора. Пътниците бяха пъстра тълпа: чиновници, група ученици с раници, придружавани от двама учители. Децата бяха мокри и по лицата им личеше, че излетът в планината е бил провален от бурята. Дженифър се увери, че двамата мъже не се спотайват в коридора, и затвори вратата.

— Нервна си — констатира Маккоул.

— Естествено, че ще съм нервна. Възможно ли е да не съм? — Отново ѝ прималя при мисълта за кръвопролитие в манастира и тя седна и скри лице в ръцете си. — Това е абсолютен кошмар!

Маккоул седна до нея и сложи ръка върху раменете ѝ.

— Нищо не можехме да направим, Дженифър. Щяха да убият и нас, ако не бяхме успели да избягаме.

— Но защо някой — който и да е — ще иска да убива отец Конрад и другите? Защо избиват наред хора, след като всъщност преследват само нас?

Маккоул поклати глава и отговори с тих, но напрегнат глас:

— Не знам. Цялата тази история става все по-налудничавата с всяка минута.

Дженифър стана и закрачи из купето, мъчеше се да измисли някакъв мотив.

— Не може да няма причина.

— Каква например?

— Единственото, за което се сещам, е... Ти каза, че някой се опитва да заличи всички следи. Ами ако Конрад и другите са убити по същата причина? Те са видели мъжа, оцелял след бурята. Били са свидетели и записът в дневника е доказателство.

— Хм, може и да си права.

— Споменатият в дневника мъж трябва да е онзи, когото търсим, така че защо не отидем веднага в полицията с онова, което вече знаем?

— Казах ти, Дженифър, това означава съзнателно да се изложим на опасност.

Влакът намали скоростта си, воят на локомотива се промени и след малко влязоха в първия тунел. И само след секунди излязоха. Маккоул стана и тръгна към вратата и Дженифър се изплаши.

— Къде отиваш?

— До тоалетната, да се измия. Освен ако не искаш ти да се измиеш първа?

Дженифър отказа. Маккоул бе понесъл по-зле измъкването им от манастира и дрехите му бяха съвсем изкаляни. Но пък не искаше да остане сама. Той, изглежда, го усети, защото докосна леко лицето ѝ.

— Не се безпокой, засега сме в безопасност. След малко ще се върна и ще поговорим. Само дръж вратата затворена, окей?

Дженифър остана сама в купето. Въображението ѝ беше неспособно да потисне кървавата картина от манастира. Гадеше ѝ се. Реши да се обади на Марк и да се увери, че Боби е добре. Бръкна в пътната си чанта, но не намери мобилния си телефон. Сигурно го бе изтърсила, докато се бяха измъквали от манастира. Сега трябваше да изчака да стиснат в Бриг, за да се свърже с Марк. Надяваше се, че е удържал на обещанието си да се грижи за Боби, но колкото повече мислеше за поведението му преди заминаването ѝ за Европа, толкова по-озадачаващо ѝ се виждаше то. Той сякаш бе предчувствал неприятностите ѝ тук, което беше много странно.

Влакът пак забави и тя погледна през прозореца и видя светлините на гара.

* * *

Беемвето влетя в паркинга на гарата в Иселе. Шофьорът наби спирачките точно когато влакът спираше. Шофьорът заключи вратите и двамата се затичаха към гарата.

Измореният служител на билетното гише вдигна глава и каза:

— Si, signore?

— Два билета — каза русият и му подаде пари.

— До коя гара, господине?

— До Бриг.

— Успяхте в последния момент. Това е последният влак за Бриг тази нощ.

Блондинът се усмихна.

— Значи имаме късмет.

40.

Маккоул се върна след пет минути, точно когато влакът потегляше. Затвори вратата на купето и седна до Дженифър.

— С добрите новини ли да започна, или с лошите?

— Има ли значение?

— Най-близката тоалетна е през три вагона и няма топла вода. Но бурята май отслабва и мен ако питаш, беше крайно време. Може би има вагон-ресторант. Да ти взема ли кафе?

В главата ѝ продължаваха да се въртят кошмарните образи на монаси с прерязани гърла. В гърлото ѝ се надигна кисела буца и тя стана.

— Какво има? — попита Маккоул. — Прилоша ли ти?

— Трябва да отида до тоалетната.

Тоалетната беше свободна и тя влезе. Влакът се клатеше, набирайки скорост, и Дженифър усети, че ѝ призлява. „Ще повърна.“

Наведе се над умивалника, плисна няколко шепи вода на лицето си, после я остави да тече върху китките ѝ...

Двамата мъже бързо минаваха по коридорите. Оглеждаха лицето на всеки пътник, с когото се разминаваха, и щом свършеха с един вагон, продължаваха със следващия...

Дженифър вдиша дълбоко няколко пъти. Леденостудената вода охлаждаше китките ѝ и повдигането отминаваше. Огледа лицето си в огледалото над умивалника. Чертите ѝ се бяха изопнали, косата ѝ бе разчорлена. „Изглеждам ужасно.“ Пооправи се колкото може, и почисти дрехите си с вода, за да отстрани поне калта и мръсотията.

На вратата се почука и преди Дженифър да успее да реагира, дръжката се завъртя и вратата се отвори. Тя едва не отскочи, когато

някаква нетърпелива млада жена за малко не я събори.

— Scusi, signorina. Finito?

— Моля?

Жената заломоти нещо, показваше с ръце, че иска да ползва тоалетната. Дженифър спря крана, избърса ръцете си с няколко салфетки и излезе.

Тръгна към своя вагон. Главата ѝ бучеше. Отново се сети за случилото се в манастира. „Кои са онези двамата и защо искат да ме убият?“ Пак започна да ѝ призлява и усети стягане в гърдите — трябваше ѝ глътка свеж въздух.

Беше в края на коридора. В горната част на най-близкия прозорец имаше отвор за проветряване. Тя дръпна дръжката и в лицето ѝ удари струя хладен въздух. Двигателят отново смени височината на воя си и влакът навлезе в нова поредица свързани тунели — сигурно вече влизаха в Симплонския проход. След малко изскочиха от последния тунел. Бурята наистина бе отслабнала. Докато стоеше на прозореца и дишаше дълбоко планинския въздух, Дженифър чу вратата между вагоните да се отваря и погледна натам.

Появи се мъж. Беше рус, с белег над едното око и с шлифер. Друг, облечен по същия начин мъж застана до него — той пък беше плешив и набит, със зли очи и Дженифър се уплаши. Двамата мъже имаха студени, безстрастни лица и за разлика от другите пътници, в тях имаше нещо опасно, сякаш бяха хора, които не са далеч от използване на насилие.

Уплахата ѝ се смени с ужас. Дженифър инстинктивно се досети, че това са убийците от манастира. „Но как?... Как успяха да ме намерят отново?“ Почувства се малка, беззащитна, неспособна да мисли от страх. И в този момент с вледеняваща яснота разбра, че ще умре.

Двамата се хвърлиха към нея.

Дженифър изпищя и побягна.

41.

Тичаше по коридора. Обърна се за миг да погледне назад. Двамата я настигаха. Не беше на себе си, имаше чувството, че всеки момент краката ѝ ще се подгънат и ще рухне. Смръщените лица на мъжете само потвърждаваха онова, което вече знаеше: „Ще ме убият“. Сграбчи дръжката на вратата към следващия вагон и рязко я дръпна. Обхваната от паника, се вряза в групата ученици, качили се с тях във Варцо. Те блокираха коридора, блъскаха се на шега и викаха. Дори за миг не помисли да им обясни какво става и защо се държи така, още повече че не искаше да ги застрашава, като се задържи между тях. Беше убедена, че мъжете няма да пощадят никого в стремежа си да я убият, дори да става дума за невинни деца.

— Scusi! Scusi! Пуснете ме да мина! Моля ви, дръпнете се! — Развеселените ученици я гледаха, сякаш е ненормална, но тя продължаваше да тича и не отместваше поглед от нейното купе — до него оставаха двайсетина метра. Знаеше, че единствената ѝ надежда да остане жива е да стигне до Маккоул. „Той има пистолет. Може да им се противопостави.“ Останала без дъх, пак погледна назад. Мъжете бяха на десетина метра зад нея и на свой ред си пробиваха път между учениците. Дженифър стигна до купето и рязко го отвори.

— Франк! За бога, спаси ме!

Но Маккоул го нямаше.

В този миг на абсолютен ужас Дженифър разбра, че това е краят. Вкаменена тя гледаше, без да разбира. „Къде е Маккоул? Нима са го убили?“

Беше се парализирала от страх, всеки инстинкт, който притежаваше, ѝ казваше, че е обречена. В очите ѝ напиряха сълзи. Знаеше, че е безполезно да заключва вратата — мъжете щяха да я разбият за секунди.

Колкото и абсурдно да бе, може би благодарение на паниката гневът ѝ я подтикна към действие. „Не — каза си тя разгневено. —

Няма да умреш. Ще се бориш. Ще трябва да се потрудят, за да те убият.“

Отново изскочи в коридора. На няколко метра от нея мъжете вече почти бяха минали през групата ученици. На лицата им бе изписана твърда решимост, Дженифър отново побягна.

Беше като в треска. Единствената ѝ мисъл бе да се отдалечи от тях колкото може повече и когато стигна до следващия вагон, рязко отвори вратата. В паниката си не бе обърнала внимание на купетата, покрай които минаваше, но сега осъзна, че се намира в практически празна част от влака — не виждаше нито един пътник.

„Няма кой да ми помогне. Сама съм.“

Мислите ѝ се завъртяха във вихрушка в търсене на някакъв изход. Забеляза две врати на вагона — отляво и отдясно. Прозорецът на едната от тях бе отворен и през него нахлуваше силният грохот на тракащите колела. Пронизващ въздух я удари в лицето. Мина ѝ мисълта да скочи от влака. Но той се движеше с близо сто километра в час и от едната страна имаше плътна скала, а от другата — пропаст.

„Трябва да продължа напред.“

В този миг се появи плешивият нападател, хванал в едната си ръка картечен пистолет. Хвърли се напред и Дженифър отстъпи към вратата. Опита се да го отблъсне, но той я удари през лицето, след което посегна към гърлото ѝ. Тя се задърпа, но нямаше никакъв шанс. Мъжът натисна главата ѝ назад и навън през прозореца, пръстите му я стискаха със сила, на която не можеше да се противопостави. Започваше да се задушаваше. „Ще умра“, помисли си.

Усети, че се замайва, и пред очите ѝ притъмня...

42.

Остър като бръснач леден вятър брулеше лицето на Дженифър. Главата и раменете ѝ бяха наполовина извън прозореца и единствено вятърът ѝ помагаше да запази съзнание. Убиецът стискаше гърлото ѝ все по-силно. Тя се бореше с последни сили, но борбата ѝ беше обречена, мозъкът ѝ постепенно отказваше да функционира. Сякаш всички невронни вериги в главата ѝ постепенно се изключваха в подготовка за мрака на смъртта.

„Ако ще умра, Господи, нека поне е бързо.“

Мъжът се наслаждаваше на ужаса ѝ. На лицето му бе изпълзяла презрителна жестока усмивка, която я подтикна да събере последните си остатъци от енергия. „Не, няма да умреш по този начин... ще умреш, като се съпротивляваш.“

И изведнъж тя разбра какво се опитва да каже мозъкът ѝ. „Използвай за оръжие каквото имаш подръка.“ Бръкна слепешката в чантичката си и напипа нещо остро и дълго — химикалка. Хвана я здраво, извади я и я заби с всички сили в бузата на мъжа.

Той изкрещя, залитна, изпусна оръжието си и притисна с ръка окървавеното си лице. Химикалката се бе забила под лявото му око.

Дженифър едва дишаше. Мъжът се гърчеше от болка на пода пред нея и блокираше пътя ѝ. Беше заклещена без изход. В нямо изумление загледа как нападателят ѝ издърпва химикалката от раната.

В нов пристъп на паника Дженифър отвори вратата и мощната струя въздух едва не я повали. Знаеше, че единствената ѝ надежда е да скочи от влака, но докато събираше кураж да го направи, мъжът се пресегна опипом и я хвана за крака.

В този миг Дженифър видя падналия на пода пистолет. Наведе се към него, като в същото време се дърпаше, за да освободи крака си, но мъжът се надигна и се надвеси над нея като разгневена мечка.

Дженифър вдигна пистолета и дръпна спусъка. Скорпионът изтрака сухо и куршумът улучи мъжа в рамото. Той изръмжа, по

палтото му изби алена кръв. Убиецът залитна назад и едва не падна през отворената врата, но в последния момент успя инстинктивно да се хване за рамката на вратата и да се задържи за нея. Палтото му се развяваше във въздуха. Див страх пламна в очите му, когато воят на локомотива за пореден път смени височината си и влакът влетя в следващия тунел.

Дженифър видя паниката в очите му, когато пръстите му изпуснаха рамката. Той изкрещя и след частица от секундата тялото му се удари в стената на тунела и изчезна от погледа ѝ в тъмнината.

Дженифър се извърна ужасена, защото вратата между вагоните рязко се отвори, и видя Маккоул с беретата в ръка. Още беше замаяна и продължаваше да държи скорпиона. Маккоул внимателно ѝ го взе, побутна я във вътрешността на вагона и задъхано попита:

— Какво стана?

Тя отвори уста да му обясни, но думите не излизаха. „Току-що убих човек.“ Повдигаше ѝ се. В коридора лежеше русият партньор на нейния нападател.

— Той... мъртъв ли е?

Маккоул ѝ показа беретата.

— Не, но трябваше да го ударя с това няколко пъти, за да миряса. — Клекна, извади картечния пистолет изпод палтото на мъжа, свали пълнителя и изпразни куршума от цевта, после повтори същата операция с втория скорпион, преди да хвърли и двете оръжия през прозореца на влака. — Тези хора не се шегуват. Такова нещо може да те пререже на две само с един откос.

Лицето на Маккоул бе охлузено, покрай дясното му око минаваше лоша порезна рана.

— Ти къде... беше?

— Реших да отида за кафе — обясни Маккоул. — Докато се връщах, видях в коридора някакво вълнение. И се сборичкахме с този приятел тук. Ранена ли си? Имаш ли нужда от лекар? Какво стана?

— Аз... аз... убих човек. — И без да съзнава как, се озова в прегръдките му и му разказа какво се бе случило.

— Успокой се, Дженифър. Не си имала избор — трябвало е да се защитиш.

— Сигурна съм, че това бяха двамата от манастира. Как са могли да ни намерят?

Маккоул нямаше отговор на това и само поклати глава.

— Които и да са били, явно не са се отказвали лесно.

Пребърка джобовете на мъжа, намери мобилен телефон и портфейл и прегледа съдържанието му.

— Какво правиш?

— Искам да разбера кой се е опитвал да ни убие.

— И кой?

Маккоул прибра портфейла и мобилния телефон в джоба си.

— Ще говорим за това по-късно. Да не забравяме, че нашият приятел може да се е качил на влака с компания. Мисля, че е време да слезем.

Маккоул спря до внезапната спирачка в следващия вагон. Влакът вече бе излязъл от Симплонския тунел и започваше равномерно да ускорява по равния участък към Бриг.

— Хвани се за нещо и се моли да няма пострадали пътници.

И Маккоул дръпна ръчката. Няколко секунди не стана нищо, след това Дженифър чу пронизително скърцане на метал в метал. Влакът силно се раздруса и те залитнаха. След малко вече бяха спрели. Без да чака повече, Маккоул отвори най-близката врата и скочи. Линията минаваше по насип и от релсите започваше наклон, който стигаше до шосе, осветено нарядко от улични лампи.

— Скачай, Дженифър!

Тя се огледа и не видя признаци на живот в заобикалящата ги тъмнина.

— Къде отиваме?

— Ще се опитаме да намерим пътя до Бриг, след това ще мислим какво да правим нататък. Слез най-сетне от тоя проклет влак.

Тя все още беше в шок. Объркани пътници излизаха в коридорите и сваляха прозорците, за да видят къде са и какво става навън.

— Дженифър, за бога... скачай!

Тя се хвана за ръката му и скочи от влака. Той я поведе надолу по насипа.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

43.

Швейцария

Фермата бе на повече от три километра от най-близкото село. Мъжът живееше там сам, ако не се брояха двата зли черни добермана, които се бутаха в краката му в мъгливата вечер, докато той доеше кравите. Когато тръгна към къщата с двете ведра мляко, кучетата започнаха да лаят и възбудено заскачаха.

— Sitz, Hans! Sitz, Ferdie!

Доберманите веднага се подчиниха на заповедта и с тихо скимтене клекнаха. Мъжът остави ведрата в кухнята и избърса ръце в сакото си. Беше здраво сложен, обут в износени гумени зелени ботуши и облечен в покрито с петна старо сако, което използваше за работа. Черният му някога перчем бе доста прошарен, а по обветреното му лице можеше да се забележат следи от измръзване. Пластичният хирург бе свършил добра работа, но въпреки всичките му усилия от върха на носа на мъжа липсваше парченце плът, а най-лошото бе, че бе загубил три пръста на лявата си ръка.

Мъжът неспокойно облиза устни, отиде да надникне през пердетата на прозорците, после се върна при масата. Там лежах няколко вестника и бинокъл „Цайс“. Мъжът го вдигна и го насочи към главния път, който минаваше на половин километър от назъбения западен склон на Васенхорн. Нямаше следа нито от кола, нито от хора, но той знаеше, че те са някъде там и го наблюдават отдалече — беше сигурен в това. Живееше в страх от деня, в който бе прочел за открития в глетчера труп. Живееше в още по-голям страх вече трети ден, откакто бе започнал да забелязва минаващата кола, в която двама души внимателно разглеждаха имението му. Остави бинокъла и за да се успокои, бръкна в джоба на сакото си и извади автоматичен пистолет „Зиг Зауер“. Провери за стотен път, че пълнителят е пълен с деветмилиметрови патрони, и го щракна обратно в гнездото му. Оръжието бе неговата застраховка... ей така, просто в случай на нужда.

— Hans! Ferdie! Komm, meine liebchen!

Кучетата моментално скочиха и той ги потупа приятелски по главите. Доберманите можеха да убият по негова команда — страховитите им челюсти бяха в състояние да разкъсат за секунди човешко гърло.

— Ferdie! Hans! Warten sie Draussen!

Кучетата се втурнаха към вратата и се отпуснаха на предната площадка. Мъжът насочи вниманието си към ъгъла на кухнята. Там бе сложен телевизионният монитор на охранителната система, свързан към две камери, контролиращи подходите към предната и задната част на къщата. Беше инсталирал камерите, за да не го изненадат. Тази вечер на екрана нямаше нищо необичайно: една и съща застинала картина на пространството пред къщата със застлания с чакъл път, водещ до нея. Той щракна ключа на монитора и на екрана се показа картина на обора и гаража. Отново нищо особено.

Успокоен, той прибра пистолета в джоба си. Все още се страхуваше, че тайната му е разкрита заради намирането на трупа. Но беше готов да се справи с всякакви неканени посетители. Появиха ли се, щеше да ги убие, ако се наложеше.

44.

Гаруда караше поршето си из Манхатън. Офисът на „Прайм Интернешънъл Секюритис“ някога се бе намирал в една от най-впечатляващите сгради на Пето авеню. Изумително творение на архитектурата, блестяща конструкция от огледално стъкло и полиран метал, сградата излъчваше усещане за власт и богатство. Гаруда си помисли: „Тези момчета явно са имали доста пари“.

Беше намерил прекалено малко информация за „Прайм“ и прецени, че ще е добре, ако посети един от бившите вицепрезиденти. Фредерик Камър — научил бе той — вече работеше за друга инвестиционна компания в Манхатън, „Кавендиш-Делой Секюритис“ — намираще се малко по-надолу, пак на Пето авеню.

Гаруда паркира, слезе от колата, мина през въртящите се врати и се озова във фоайе, облицовано с италиански мрамор и декорирано със скъпи стенописи. На рецепцията седеше жена на средна възраст. Гаруда се приближи до нея.

— „Кавендиш-Делой“, ако обичате.

— Кого искате да видите?

Гаруда я озари с усмивката си.

— Една от големите клечки — господин Камър.

— Всички заявки за господин Камър минават през секретарката му. Мога да й се обадя. За кого да й кажа?

— Полицай Лу Гаруда. — Той показа значката си. — Работя в полицейското управление на Лонг Бийч. И вижте, госпожо, въпросът е личен, така че държа да разговарям със самия господин Камър, а не със секретарката му.

Жената се намръщи и набра на телефона си вътрешен номер. Поговори няколко секунди, после каза:

— Да, момент. — Подаде слушалката на Гаруда. — Господин Камър ще говори с вас.

Гаруда взе слушалката.

— Ало?

В ухото му се разнесе нетърпелив глас.

— Да? Фредерик Камър слуша.

— Здравейте, господин Камър.

— Кой се обажда?

— Казвам се Лу Гаруда. Разполагам с информация, която би могла да ви интересува, сър. Отнася се до Пол Марч.

— Кой?

— Пол Марч. Ваш бивш колега от „Прайм Интернешънъл Секюритис“.

Последва къса пауза, после гласът в ухото му попита:

— Кой точно сте вие, господин Гаруда?

— Аз съм едно проклето ченге — отговори Гаруда. — И наистина ще съм ви благодарен, ако поговорим, и то колкото може по-скоро.

В слушалката настъпи пълна тишина, след което гласът каза:

— Откъде се обаждате, господин Гаруда?

— От фойето долу.

— Можем да се видим след пет минути. Офисът ми е на шестнайсети етаж.

Гаруда взе асансьора до шестнайсети етаж и се озова направо в луксозно обзаведен комплекс от офиси. Имаше рецепция, зад която се виждаха поне десет врати. От една от тях излезе жена. Косата ѝ бе прибрана в кок и на лицето ѝ се бе настанило киселото изражение на човек, вкусил от властта.

— Господин Гаруда?

— Виноват.

— Аз съм секретарката на господин Камър. Моля, последвайте ме. — Без да обръща внимание на опита му за остроумие, жената тръгна по един коридор, почука на една от вратите, отвори я и каза: — Влезте. Господин Камър ви очаква.

Гаруда влезе в офиса и вратата зад гърба му меко се затвори. Слаб мъж на средна възраст седеше зад бюро от стъкло и метал пред преносим компютър. Беше с колосана бяла риза, с копринена вратовръзка и тиранти. Дълбоко разположените му очи се свиха, докато оглеждаха Гаруда. Не стана да се ръкуват.

— Седнете.

Гаруда седна и си помисли: „Гъз“. Хвърли бърз поглед на двете репродукции от съвременни живописци — цветни петна, нанесени едно върху друго — на стените. Изглеждаха добри, но нямаше ни най-малка представа какво биха могли да изобразяват.

— Доста лъскав кабинет, господин Камър. Последен писък на модата, предполагам.

— Благодаря за оценката, господин Гаруда. Но да говорим по същество, ако не възразявате. Казахте, че работите в полицията?

Гаруда му подаде картата си и Камър я огледа.

— Поотдалечили сте се малко от Лонг Бийч. Посещението ви официално ли е?

— Не съвсем. Може да се приеме, че съм тук в качеството на частно лице.

— В такъв случай какво толкова важно имате да ми кажете?

— Пол Марч е бил бивш служител на „Прайм Секюритис“ и ваш колега. Преди две години е изчезнал в нощта, в която е била убита жена му, и полицията има основания да го разглежда като основния заподозрян. Навремето със случая се занимавах аз. Мога да ви кажа, че престъплението бе доста кърваво. Синът на Марч остана инвалид, а дъщеря му бе зверски нападната по време на атаката.

— Да, много трагичен случай. Марч бе прекрасен и високоуважаван служител. Аз обаче работих за компанията само една година и го познавах съвсем бегло, така че не мога да схвана какво общо има това с мен.

Гаруда извади бележник и химикалка.

— Ще стигнем и до това след минутка. Първо обаче бих желал да ми поразкажете за „Прайм“.

— Това бе частна фирма, която се занимаваше с финансово инвестиране, господин Гаруда. Но аз съм убеден, че това вече ви е известно.

— За кои точно сфери на финансовото инвестиране говорим?

— Твърде много, за да ги изброявам. Ще ни отнеме цял ден.

— Имам време.

— Сигурен съм, че имате време, господин Гаруда. Аз обаче вече не работя за въпросната компания, така че не бих искал да навлизам в подробности, които могат да се окажат предмет на споразумение за запазване на конфиденциалността между фирмата и нейни клиенти. В

трудовия ми договор с фирмата това е изрично упоменато. Сега, ако си спомням правилно, не подхвърлихте ли, че разполагате с някаква информация?

— Защо „Прайм“ прекрати дейността си?

— Нямам представа. Според мен бизнесът вървеше, така че би трябвало да попитате регистрираните собственици. Нямам съмнения, че са имали много основателни причини.

— Кой са те?

— Холдингова компания на Каймановите острови.

— Не ви разбирам.

— Компанията се притежаваше от друга компания, която на свой ред може да е била притежавана от трета. Подобна корпоративна структура се използва за нуждите на по-ефективна схема на данъчно облагане, ако е нужна анонимност, или заради двете.

— Намеквате, че може да не е лесно да се разбере кой в действителност е притежавал „Прайм“?

— Именно.

Гаруда се замисли за момент.

— Известно ли ви е дали Пол Марч е бил замесен в проекти, които биха могли да го застрашат по някакъв начин?

Камър загуби търпение.

— Господин Гаруда, както вече ви казах, аз почти не го познавах. Сега бих искал да чуя най-сетне важната информация, с която казахте, че разполагате.

— Окей, ето моите новини. Пол Марч е бил намерен мъртъв преди пет дни, замръзнал в глетчер в Алпите, недалеч от швейцарско-италианската граница.

— Не знаех... това — заекна Камър.

— Все пак не ви ли се струва, че откриването на Марч мъртъв след две години в неизвестност е крайно странно? Имало е голям брой въпроси, чакащи отговори, когато е изчезнал. Например не са ни известни мотивите за изчезването му. Което е основната причина да отворя делото за доразследване. Ще ми помогнете ли, като отговорите на някои от тези въпроси?

— Съжалявам, но мисля, че ви помогнах, колкото можах.

Гаруда затвори шумно бележника си и въздъхна. „Отпращат ме.“

— Вие сте истински извор на информация, господин Камър. Защо просто не ми кажете да вървя да си го начукам?

Камър стана, заобиколи бюрото си и недвусмислено показа, че срещата е приключена.

— Вече ви обясних, че практически не знам нищо за Марч. Сега ще ви помоля да напуснете, понеже имам друга среща в един часа.

Гаруда опита още веднъж:

— Вижте, само ако ми...

Камър отвори вратата и посочи коридора.

— Каквото и да е, не, не бих могъл. Приятен ден, господин Гаруда.

45.

— Преброих три тела, две — с прерязани гърла, а третото прилича на самоубийство чрез обесване.

— Кой са те?

— Монаси.

— Какво?!

— Католически монаси. — Фелоус светеше с фенерчето си напред, докато отговаряше на въпросите на Келсо и ги водеше забързано през портата на манастира. — Когато пристигнах, намерих вратата отключена и влязох. Няма жива душа.

— Сигурен ли си, че от Дженифър или Маккоул няма следа?

— Няма ги, претърсих. Две от килиите изглеждат сякаш са били обитавани, но сега са празни. Има стълбище, което води надолу към криптата, но не мисля, че ще искате да отидете там — това е гробница или по-точно казано костница. Една от вратите е разбита и в пантите ѝ е стреляно.

— Докосна ли нещо, остави ли някакви следи?

— Не, внимавах, както ми наредихте.

— Покажи ми сега труповете и да свършваме по-бързо — мрачно каза Келсо. — И помнете: никой да не докосва нищо.

Марк последва Келсо и хората му към сводестия вход. Крачките им отекнаха по влажните обли камъни, с които бе павиран дворът на безлюдния манастир. Фелоус ги поведе през две дъбови врати и после по коридор. Стигнаха до една от монашеските килии. Млад монах, облечен за спане, висеше обесен на въже, завързано за една от пречките на високия прозорец. Столът под краката му бе прекатурен. Очите му бяха изцъклени, а на леглото до него бе захвърлен окървавен стилет.

— Господи!

— Както казах, изглежда, като че ли се е обесил сам.

— А другите?

— Там е по-зле — каза Фелоус и ги поведе към другите две стаи. Когато видя трупове с прерязани гърла, Марк без малко щеше да повърне.

— Какво е станало?

— Картината, която се оформя — предположи Фелоус, — подсказва, че младият е полудял. Убил е другите двама и е решил да свърши със себе си.

— Или че е подредено така, че да изглежда по този начин — коментира Келсо, който разглеждаше отблизо раната в гърлото на един от трупове. — Стилът в другата килия не е типът оръжие, което би носил един посветил се на религията човек, нали?

— Но защо? Защо са били убити?

— Проклет да съм, ако зная.

Марк извади телефона си и набра номер.

— Какво правите? — попита Келсо.

— Опитвам мобилния на Дженифър.

— Той е изключен. Имам хора, които го проверяват през минута. Или го е изключила сама, или батерията ѝ е паднала.

Марк не можа да чуе сигнал за избиране, само неразбираемо съобщение на италиански от мрежовия доставчик. Изключи телефона си.

Келсо хвърли последен поглед на жертвата и кимна към коридора.

— Предлагам да се махаме оттук колкото може по-бързо, преди местните полицаи да са открили, че имат на главата си трима мъртви монаси. Фелоус, ти тръгваш с Граймс. Райън ще остане с мен. Оглеждаме града със задачата да открием накъде е тръгнала Дженифър.

След половин час откриха син нисан, паркиран на безлюдния централен площад на Варцо, и Марк веднага разпозна номера му. Граймс беше забелязал джипа пръв и когато се приближиха до него, вече разглеждаше шасито с фенерче. Келсо го дръпна, за да поговори с него, после повика Марк:

— Според Граймс колата е изоставена. Ключовете са още в запалването.

— Тогава къде са Дженифър и Маккоул?

— Граймс има идея. Кажете му...

— Огледахме градчето доста подробно — започна Граймс. — Във Варцо няма нито един хотел. При това положение реших да проверя гарата и да науча дали не са напуснали с влак. Оказа се, че по разписание тук преди около час е спирал влак за Швейцария. Според мен са се качили на него.

— Защо мислиш така?

— Служителят на касата си спомни мъж и жена, които приличали на Дженифър и Маккоул. Купили си билети за Бриг.

— Видял ли ги е да се качват на влака?

— Казва, че ги е проследил с поглед. Но се оказва, че във влака нещо се е случило.

— Какво?

— Някой дръпнал внезапната спирачка на километър-два преди Бриг. Човекът не знаеше нищо повече, освен че пътниците забелязали мъж и жена да слизат.

Келсо извади карта и фенерче от жабката на опела.

— Не вярвам в съвпадения. Тръгвай, Граймс, ние ще те следваме. Райън, идваш с мен. Ако приемем, че поначало са искали да стигнат в Бриг, винаги съществува вероятността да не са променили намерението си.

Келсо се качи в опела, Марк седна на предната седалка до него.

— Но това не е логично. Защо ще изоставят джипа, за да пътуват с влак?

Келсо хвърли картата в скута на Марк и го изгледа многозначително.

— Има нещо, което Граймс не спомена.

— Какво?

— Имахме подозрения, че Маккоул е бил следен след срещата с Дженифър, така че Граймс провери хипотезата ни и намери под шасито на нисана „буболечка“.

— Искате да кажете, че са били следени не само от нас, но и от друг?

— Точно това искам да кажа. И ако се съди по кървавата баня, която видяхме преди малко, вероятно са били проследени до

манастира. Какво се е случило след това обаче могат да ни разкажат само Дженифър или Маккоул, разбира се, ако все още са живи.

— Какво става, по дяволите? Кажете ми!

Келсо запали двигателя.

— Имам предположение за убитите в манастира.

— Какво?

Келсо направи широк завой по площада, гумите засвистяха.

— Монасите не са били убити просто за забавление, Райън. Не забелязвате ли вече повтарящата се схема? Също като при Карузо, смъртта им е направена да изглежда като трагичен акт на насилие. Защо е трябвало да умрат? Защото са знаели нещо, били са част от някаква улика, доказателство, и някой е искал да погребее този факт. Вече съм почти убеден в това.

— Кой е този някой?

— Е, това вече е големият въпрос.

46.

Ню Йорк

Докато пътуваше към дома си, Гаруда изпита угризения на съвестта, зави и се отпрати към Колдуел.

Дежурната на рецепцията говореше по телефона. След малко свърши, остави слушалката и го погледна.

— Да, господине?

— Идвам при Боби Марч. Казвам се Лу Гаруда.

Сестрата го изгледа подозрително.

— Вие не идвахте ли да видите Боби онзи ден, господин Гаруда?

— Да, точно така.

Сестрата се смръщи и излезе иззад бюрото.

— Почакайте тук, моля.

— Защо, проблем ли има?

— Просто изчакайте тук. Веднага ще се върна.

Лерой поведе Гаруда по коридора.

— Боби се е затворил в себе си и не общува с никого — сякаш е в транс.

— Какво му е?

— След като ти си тръгна, получи лек припадък. Припадъците се случват често и не са нищо особено, лесно се оправят с лекарства. Проблемът е, че оттогава е разстроен. Не яде, нито слуша любимата си музика. А това не е характерно за него. Единственото му желание е да види Джени, само че мобилният ѝ телефон, изглежда, е постоянно изключен и не можем да се свържем с нея. Какво му каза тогава, пич?

Лерой спря пред една стая и откряна вратата. Гаруда видя Боби да седи в инвалидната си количка, клюмнал безсилно глава на една страна и загледан с празен поглед през прозореца.

— Виж, Лерой... трябва да ти призная нещо. Излязох глупак.

— Какво искаш да кажеш?

— Съобщих на момчето, че са открили трупа на баща му.

— Какво?!

— Ти не знаеше ли?

— Нищо не съм чул, мъжки.

Гаруда обясни.

— Изглежда, съм отворил голямата си уста и съм издрънкал на Боби нещо, което е трябвало да премълча. Дженифър явно не е искала да го разстройва.

— Господи, но това е ужасно, човече! За баща му говоря...

— Прав си.

— Струва ми се, че някой трябва да каже на Дженифър за състоянието на момчето. Не можеш ли да се свържеш поне с нейния приятел, онзи Марк?

— Той в момента е извън страната и не разполагам с номера му. Но се надявам да ми позвъни. Имаш ли нещо против да се видя с Боби?

— Не, само че този път ще ви правя компания. И ако видиш, че започва да става неспокоен, искам да ти видя гърба, ясно?

— Ти си шефът.

— Как я караш, Боби?

Боби дори не вдигна поглед. Продължи да седи все така, свил устни, по бузата му се стичаше слюнка. Лерой се пресегна и избърса устата му със салфетка.

— Приятелят на Марк е дошъл да те види, Боби. Добре ли си, мъжки? Имаш ли нужда от нещо? Ако не искаш този да ти досажда, само ми кажи, окей, и той ще си тръгне.

Боби не отговори.

— Ето, това имах предвид — каза Лерой на Гаруда.

Гаруда седна на леглото до количката на Боби.

— Реших да мина още веднъж и да се уверя, че си добре, Боби — започна той. — Наред ли е всичко?

Момчето не реагира по никакъв начин, но Гаруда видя на масичката до количката бележник и химикалка, наведе се и бавно взе бележника.

— Твои ли са, Боби?

Никакъв отговор.

— Обичаш ли да рисуваш?

Пак никаква реакция, дори мигване. Гаруда разгледа бележника, който бе оставен отворен на страница с плетеница от неразбираеми завъртулки. Или поне така изглеждаха на пръв поглед. След малко започна да различава някакви неясни трионообразни форми, може би стилизирани планини, но не беше сигурен.

— Виж, Лерой ми се скара, че съм те разстроил онзи ден. Ако е така, наистина съжалявам, окей? Нямах представа, че Дженифър не ти е казала за... нали знаеш...

Този път Гаруда видя измъчения му поглед. И още нещо — очите му бяха влажни.

— Боби, чу ме какво казах, нали? Искаш ли да напишеш нещо в бележника? Да ми кажеш какво не е наред?

Ръцете на Боби помръднаха бавно в подобие на знак и Гаруда погледна Лерой и попита:

— Какво е това? Някакъв език на глухонемите?

— Да. Боби иска да му кажеш какво друго знаеш за баща му.

— Нищо — отговори Гаруда. — Казах ти всичко, което знам, Боби. Това е, кълна се.

Боби извърна главата си встрани и пак се загледа през прозореца.

— Виж, Боби — продължи да настоява Гаруда, — има ли нещо, което искаш да ми кажеш? Нещо, каквото и да е то?

Боби даже не го погледна, но знакът, който направи, бе добре познат на Гаруда — показваше му среден пръст.

Лерой сдържа усмивката си.

— Няма начин да сбъркаш този знак, мъжки. Момчето иска да го оставим на мира.

Отдалечиха се на няколко крачки и Гаруда тихо попита:

— Какво следва?

— Доктор Рийд ще го види днес следобед. Тя е един от най-добрите ни психиатри. Ще ѝ разкажа всичко, което ми каза ти.

— Благодаря. Дано тя има по-голям успех. — Гаруда хвърли прощален поглед на назъбените криволици в отворения бележник. Помисли, откъсна един чист лист, написа номер и даде листа на Лерой. — Може би ще ми кажеш какво е разбрала лекарката.

— Обещавах ли да говориш с Марк?

— Разбира се, веднага щом ми се обади.

Бриг, Швейцария

Таксито спря на главната улица на Бриг. Градът бе смесица от казина, банки, магазини за ски принадлежности и множество кокетни алпийски хотелчета по павираните с обли камъни улички. Намериха на Банхофщрасе един с гордото име „Амбасадор“. Стените бяха скрити под тъмна ламперия, а мебелировката бе достойна за музей. Маккоул натисна месинговия звънец на гишето и на рецепцията се материализира женствен мъж с маникюр, черен костюм и копринена вратовръзка.

— Guten Abend, meine Dame und Meine Herr.

— Искаме две стаи за тази нощ. Единични и съседни, ако разполагате с такива.

— Имате ли резервация, господине? — осведоми се вежливо на безукорен английски мъжът на рецепцията и ги изгледа с умерено подозрение.

Дженифър не беше изненадана: бе почти полунощ, външният им вид бе ужасен и нямаха никакъв багаж, ако се изключеше пътната ѝ чанта. Бяха извървели пеша разстоянието до покрайнините на града, след което бяха взели такси, за да си спестят поне ходенето дотук.

Маккоул извади кредитната си карта, за да успокои страховете на администратора, и се опита да обясни:

— Колата ни се повреди извън града и трябваше да слезем в дъжда. Нямаме резервация. Това проблем ли е?

Мъжът присви устни, което подсказваше, че такава възможност съществува.

— В момента в града се провежда конференция на банкерите и хотелът е доста запълнен, но мисля, че въпреки това ще може да ви помогнем. — Той чукна няколко клавиша на компютъра, разгледа екрана и вдигна очи: — Опасявам се, че нямаме свободни съседни единични стаи. Но разполагаме с две несъседни единични, през две врати, на третия етаж. Това устройва ли ви?

— Ще трябва.

Попълниха регистрационните карти и мъжът поиска да види паспортите им. Провери подробностите, въведе информацията в компютъра, сне отпечатък от кредитната карта на Маккоул и му я върна с усмивка, също толкова пластмасова, колкото двете карти за отваряне на врати, които им връчи.

— Стаите ви са 306-а и 309-а, асансьорът е отсреща. Ако има още нещо, с което да направя престоя ви в Бриг още по-приятен, не се колебайте да го поискате.

Стая 306 се оказа по-близката до асансьора. Маккоул отключи и влязоха. Стаята гледаше към забележителността на града, двореца „Щокалпер“, и Маккоул се загледа за момент през прозореца, преди да пусне завесите.

— Добре ли си?

— Не, изморена съм и съм обърквана. И продължавам да мисля за човека, когото убих.

Гадното чувство в дъното на стомаха не я бе напуснало.

— Срещу това има цяр — каза Маккоул, отключи минибара и подбра няколко миниатюрни бутилчици уиски. Изля съдържанието им поравно в две чаши, добави сода и предложи едната на Дженифър. — Заповядай, изглеждаш като човек, който има нужда от това.

Докато пиеше уискито си, Маккоул извади нещата, които бе взел от джоба на убиеца, и ги нахвърля по леглото. След това отвори портфейла и го изтръска до другите неща.

— Да видим сега...

Имаше банкноти — швейцарски франкове и евро, нещо като смачкани касови бележки и две кредитни карти: на „Американ Експрес“ и на „Мастер Кард“. Маккоул съобщи:

— Картите са издадени на две имена: Том Бауер и Дейвид Уейн. Но едва ли ще сгрешим, ако предположим, че са на един и същи човек.

— Друго?

Маккоул разгледа касовите бележки.

— Едната е сметка за закуска в ресторант на цюрихското летище и е издадена малко след девет сутринта преди два дни. Другата е сметка за две стаи и вечеря за снощи в Симплон в хотел „Растхоф“, който е на същата улица като „Бергхоф“. Видях му табелата на

влизане. За мен е очевидно, че тези двамата са те следили от идването ти в Цюрих. Чакали са те на летището, преди да кацнеш. Които и да са, бих заложил и последния си цент, че са професионалистите, убили Карузо и съпругата му. Е, вече имаме един мръсник по-малко, от когото да се пазим. — Маккоул взе двата мобилни телефона и ѝ подхвърли единия. — Единият е най-обикновен, но другият е съвсем различна история. Виж сама...

Дженифър разгледа устройството. Приличаше на мобилен телефон с клавиатура, малък дисплей и здрава гумирана външна антена, която стърчеше от горния му край.

— Какво е това?

— Монитор за радиочестотно проследяване. Използвали са го, за да ни намират. Достатъчно е било да следват сигнала и безпогрешно са стигали всеки път до нас. Самият аз работих с такова нещо в два от случаите, които разследвах.

Дженифър върна монитора на Маккоул и той го включи. Миниатюрният екран светна и той натисна няколко бутончета на клавиатурата.

— Казва ми, че сигналът е извън обхвата, което означава, че „буболечката“ още е на колата, а не е някъде по нас. Така че повече не могат да ни проследяват, следователно можем да си отдохнем, поне за тази нощ.

— А това възможно ли е? Да поставят „буболечка“ на тялото ти?

— Разбира се, нищо сложно. Могат да я зашият в подплатата на дрехите ти или да скрият миниатюрен предавател в чантичката ти и никога няма да разбереш. Може да изглежда като химикалка, несесер за грим или дори кредитна карта. Всъщност, като говорим за тези неща, най-добре ще е за всеки случай да провериш чантичката и дрехите си. Аз вече го направих с моите.

Дженифър прегледа дрехите си, опипа старателно пуловера, джинсите и сакото си, след това Маккоул провери пътната ѝ чанта и личните ѝ принадлежности.

— Окей, чиста си — заяви накрая.

— А как са разбрали, че сме се качили на влака?

— Мога да предположа, че става дума за обикновена дедукция. Сигурно са открили джипа, разбрали са, че сме избягали от града, а гарата е най-натрапващата се възможност. — Маккоул включи

мобилния телефон и натисна няколко клавиша. — Лош късмет. Клавиатурата е заключена. Трябва ни парола.

— Не можеш ли да разбереш коя е?

— Никакъв шанс. А жалко, защото можехме да разберем с кого са говорили и кой им дърпа конците.

— Има ли начин да се разшифрова?

— Разбира се, ако знаеш какво правиш и ако разполагаш с нужната техника. Познавам един бивш затворник в Бронкс, който ще го направи за петдесет долара, само че сме доста далеко от Ню Йорк. — Маккоул допи уискито си, възстанови съдържанието на портфейла и го мушна в джоба си заедно с клетъчния телефон и проследяващото устройство. — Сега е най-добре да те оставя да си починеш. Мисля, че сме в безопасност, но за всеки случай не излизай навън, освен ако не ти потрябвам. Помни, аз съм през две врати. Ще ти се обадя утре в седем, окей? След като закусим, ще видим откъде може да си купим дрехи и да наемем друга кола.

Маккоул се обърна да излезе, но Дженифър не искаше да остава сама. Потръпна при спомена за преживения във влака ужас, когато бе отворила вратата на купето и се бе изплашила, че той може да е убит. И сега пак се изплаши. Изпитваше отчаяна нужда от компания, нужда, която нямаше нищо общо със секса. Беше най-обикновената нужда някой да я прегърне, да я утеши, да ѝ вдъхне кураж, да ѝ покаже, че не е сама и че е в безопасност.

— Моля те, не си тръгвай...

Маккоул, изглежда, почувства страха ѝ, спря и се обърна.

— Какво има, Дженифър?

— Не разбирам защо ми се случват тези неща. Не разбирам как можах да убия човек. Не виждаш ли?... Не искам да оставам сама в този момент.

Маккоул пристъпи към нея и нежно докосна лицето ѝ.

— Разбирам те. Но аз не знам отговорите, Дженифър. Мисля, че двамата с теб трябва да се опитаме да разберем какво е онова, което ти знаеш или имаш, което някой друг иска. Моля те да се замислиш за миналото си и да се опиташ да си представиш за какво може да става дума. Ако разберем това, ще разполагаме с голямо преимущество в играта.

Дженифър стисна ръката му, сякаш отчаяно търсеше да получи по този начин увереност или просто контакт с друг човек.

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно — каза Маккоул. — Ще се справиш. Убеден съм, че тази нощ няма да ни намерят. Така че възползвай се от това и се опитай да поспиш. Утре сутринта ще видим какво ще научим за Фогел, та ако ще да избродим всички улици на Бриг.

След пет минути Дженифър продължаваше да стои до прозореца, загледана в светлините на града. Беше изтощена, енергията ѝ бе изцедена до капка, но мозъкът ѝ бе така възбуден, че беше невъзможно да заспи. Все още беше изплашена и обърквана, но докато бе стояла така, в съзнанието ѝ се бе материализирала идея.

Маккоул я бе предупредил да не напуска стаята, но онова, което трябваше да направи, нямаше да отнеме много време. Тя взе от нощната си масичка картата за отключване и тихо излезе.

48.

— Какъв е планът, Келсо? Имаме ли изобщо план?

— Опитай се да починеш няколко часа. После, ако трябва, ще проверим всички хотели в града. — Келсо бе спрял на площада с пазара и бе дръпнал ръчната спирачка. Градът бе потънал в тъмнина, улиците бяха безлюдни.

— Защо не го направим веднага?

— Мисли, Райън. Един и половина е. Ако започнем да обикаляме из града и да разпитваме разни хора посред нощ, достатъчно е само един да се усъмни и да се обади на полицията и ще имаме съвсем излишни неприятности. Ще намерим къде да преспим. Според мен Дженифър и Маккоул не могат да правят нищо по-различно в този час, ако, разбира се, не са в непосредствена опасност.

— И как ще ги открием? Та те може да са навсякъде. В някой евтин пансион, в частна квартира или защо не в парка?

— Ще обсъдим това по-късно. — Келсо присветна фаровете към приближаващия се фолксваген.

Граймс слезе и се приближи до тях.

— Сър?

— Намери хотел, където да дремнем няколко часа, после ще ти кажа какво ще правим по-нататък.

Хотелът се намирал в тиха уличка зад гарата на Бриг и се казваше „Алтдорф“. Не бе нищо особено — освен че бе леко занемарен. В непосредствено съседство имаше бирария. Няколко изпосталели котки се разхождаха по уличката. Когато спряха пред хотела, Келсо слезе и го изгледа, без да скрива отвращението си.

— Господи, това ли е най-доброто, което можа да намериш, Граймс?

— Късмет е, че имаме и това. Оказва се, че в града имало конгрес на bankerите и в двата други, които проверих, нямаше никакви места. Така че или тук, или в колите.

Гледката на четиримата американци с пътни чанти, но без друг багаж, изобщо не смути нощния портиер — швейцарец с гръден кош като варел: изглежда, бе свикнал с всякакви нощни птици, появяващи се в малките часове на нощта. Раздаде им регистрационни карти и след това ги съпроводи до четири единични стаи на втория етаж.

— Закуската е от шест и трийсет до девет, meinen Herren. Ich wunsche ihnen guten Nacht.

— Почакайте минутка, искам да ви попитам нещо. — Келсо тръгна с мъжа, поговори с него няколко минути на стълбищната площадка, даде му щедър бакшиш и се върна. — Оставете чантите по стаите си и нека се срещнем в моята след две минути. Отнася си и до вас, Райън. Ще ви кажа как ще намерим Дженифър.

Марк отключи и влезе. Постелката на леглото и завесата на прозореца бяха в отвратителен цветен мотив и изглеждаха, сякаш е трябвало да бъдат сменени преди много години, но за щастие в стаята поне имаше телефон. Знаеше, че трябва да се обади на Гаруда и да провери какво става с Боби, спомни си, че разликата във времето е шест часа, а това означаваше, че в този момент в Ню Йорк би трябвало да е 7:30 вечерта. Понеже познаваше добре Гаруда, знаеше, че той ще се отбие да пийне нещо, преди да се прибере, така че реши да позвъни след срещата при Келсо. Остави пътната си чанта на леглото, излезе тихо в коридора и почука на вратата на Келсо. Граймс и Фелоус вече бяха седнали в двата края на единичното легло.

— Според мен на тях ще им трябва транспорт — започна Келсо. — Следователно рано сутринта ще се опитат да наемат кола или да вземат влак или автобус. Понеже сме само четирима, ще трябва да покрием каквото можем. Според портиера в града има само една голяма фирма за даване на коли под наем и тя е „Херц“, така че ще я наблюдаваме още преди да отвори. Райън, това ще е твоята задача. Фелоус поема автогарата, а аз — гарата. Докато се занимаваме с това, Граймс ще се обажда по хотелите и ще се опита да разбере дали Дженифър и Маккоул са се регистрирали някъде. Портиерът каза, че в града имало десетина хотела, големи и малки, и още трийсетина в покрайнините. Ще ни даде списък.

— Добре, но това не отговаря на моя въпрос. Какво ще правим, ако са избрали пансион или частна квартира?

— И в този случай можем да ги открием. Но ще започнем с хотелите и ще караме по списъка от големите към по-малките. Изчерпим ли го без резултат, ще се обадя в Лангли и ще поискам да влязат в базите данни на всяка голяма хотелска верига, за да проверят регистрираните лица. Също така ще вкарам имената им за проследяване при използване на кредитни карти, така ще научим къде се намират, дори да става дума за най-зачукания пансион. С малко късмет ще знаем това, преди да се е съмнало.

— Сигурен ли сте, че можете да направите всичко това?

— Казах ви, Райън, че имам на свое разположение всички ресурси на ЦРУ. Някакви въпроси? Добре. Предлагам сега всички да поспим. Ще кажа на портиера да ни събуди в шест. Това означава, че разполагаме с четири часа за почивка.

Марк се съблече. Главата все още го болеше, а на всичко отгоре предната нощ в болницата не бе успял да мигне. Погледна се в огледалото на банята. С лейкопласта на челото и опърлената коса изглеждаше ужасно. Напълни умивалника, насапуниса се, изплакна се, после седна на леглото и набра домашния номер на Гаруда. След няколко сигнала се включи телефонният секретар и той остави номерата на хотела и на стаята си заедно със съобщение да му позвъни колкото може по-скоро.

Беше изтощен, но отиде да надникне през пердето към светлините на Бриг. Ако Келсо бе прав, Дженифър сега бе някъде тук... с Маккоул. Бяха се държали доста свободно един с друг, когато ги бе наблюдавал в онзи ресторант в Торино, и той се питаше дали не се бяха сблизили още повече. Почувства пристъп на ревност и разбра, че се самоизмъчва. Искаше му се да излезе навън още сега и да започне да проверява хотелите, но Келсо бе прав — няма начин да влезеш във фойето на хотел в два посред нощ и да започнеш да разпитваш, без да събудиш подозрение.

Легна си с тези мисъл, затвори очи и неспокойно започна да се върти в опит да заспи.

49.

Ню Йорк

Лу Гаруда влезе във фоайето на хотел „Тръмп“ и се отправи към коктейлбара. „Господи, истинско модно ревю на поли.“

„Тръмп“ бе отлично място да си подбереш момиче и барът беше препълнен с убийствени красавици, но Гаруда си напомни, че е тук по работа. Намери останала по чудо празна маса, поръча си сухо мартини и в същия момент видя в бара да влиза като вихрушка Мадлин Фултън.

Мадлин гонеше шейсетте, но се обличаше като девойка: блузка с дълбоко деколте, черна копринена пола и разкопчано палто на Армани. Водеше съвсем сериозна бизнес рубрика в „Ню Йорк Поуст“, посещаваше всеки купон за бизнесмени в града и знаеше всяка бизнес клюка, която имаше смисъл да се знае. На младини Гаруда я бе чукал в продължение на поне две години.

Мадлин се наслади на погледите, с които бе посрещната от мъжкарите в заведението, но се отправи към масата на Гаруда и седна при него с превзета елегантност.

— Дано е дяволски важно, Лу. Защото отвън ме чакат фоторепортер и такси и апаратът навърта сметка.

Гаруда изискано пое ръката ѝ и я целуна.

— Радвам се да те видя, Мадлин. Какво ще пиеш?

— Ще си го спестя, защото закъснявам за мероприятие на „Форчън 500“. Казвай направо защо съм тук?

Все същата Мадлин, помисли си Гаруда: кипяща от енергия, вечно забързана, прескачаща като пчеличка от един купон на следващия. Беше ѝ телефонира следобеда и я бе помолил да му отдели пет минути по което и да е време и където и да е вечерта. Бяха се споразумели за седем в „Тръмп“.

— „Прайм Интернешънъл Секюритис“ — чувала ли си за тази компания? Престана да функционира преди година. Дотогава имаха офис на Пето авеню. Гледаха много да не се шуми около тях.

Мадлин запали ментолова цигара със златна запалка, като пренебрегна факта, че се намират в салона за непушачи. Естествено,

никой с всичкия си нямаше да спори с Мадлин. Тя издуха кълбо дим, чукна пепелта си на мокета и се смръщи.

— Да, май си спомням фирмата. И какво?

— Била е собственост на холдингова компания с регистрация на Каймановите острови.

Мадлин погледна Гаруда и примигна.

50.

Бриг, Швейцария

Телефонът в стаята на Марк приглушено иззвъня. Той се събуди и потърси в тъмното слушалката. Беше Гаруда:

— По дяволите, какво става, Марк? Получих съобщението ти. Чий го крепиш в Швейцария?

Марк се опита да се разсъни и посегна за часовника си на масичката. Беше 5:30.

— Историята е прекалено дълга, за да ти я разказвам точно сега и по телефона, Лу, така че просто ме изслушай. Искях да те питам за Боби, но също така имам нещо, което искам да свършиш за мен. Нали познаваш Дани Флин от отдел „Организирана престъпност“ към нюйоркското полицейско управление?

— Разбира се. Защо?

Когато Марк обясни какво иска да се направи, в слушалката настъпи продължителна тишина.

— Господи, първо ЦРУ, сега ми говориш за Червената мафия. Какво наистина става там, Марк? И какво правиш в шибаната Швейцария? Да не ровиш по случая Марч, а? Обзалагам се, че е това.

— Лу, моля те, нека си спестим обясненията и ще съм ти страшно задължен, окей?

Марк имаше една последна молба, този път от личен характер.

— Има още нещо, което искам да направиш. — Обясни и в слушалката пак се възцари мълчание.

— Има ли това нещо общо с онази горила от ЦРУ Келсо, когото искаше да проверя?

— Лу, моля те, нека не навлизаме в подробности. Имам съображения.

— Трябва да ти кажа, че с всяка минута всичко става все по-странно и по-странно...

— Ще трябва да говорим по телефона с часове дори само за да се опитам да ти обясня.

— Да... и да ти кажа право, май е време да го направиш. Имам нужда от някои отговори, пич.

— Лу, не мога, не сега.

— Кога тогава?

— Ще ти кажа.

— Знаеш ли какво си мислех? Мислех си, че е време да заеба шибаното бюро и да се поразкърша из улиците. Едно време бях детектив, ако не си забравил. И може би това е големият ми шанс. Може би можем да работим по този случай заедно и ще го решим веднъж и завинаги. Какво ще кажеш?

— Ще си помисля.

— Това „да“ ли е, или „не“?

— Това е „може би“. Казах ти, че ще си помисля, Лу.

Гаруда въздъхна.

— И как да вляза във връзка с теб? На същия номер ли да се обадя?

Марк помисли дали да не каже на Гаруда номера на мобилния телефон, който му бе дал Келсо, но се отказа.

— Не, аз със сигурност ще съм в движение, така че това може да се окаже проблем. Нека аз да те потърся. Дай ми номера на твоя мобилен.

— Добре. Сега нека ти кажа, че имаш още един проблем, приятел. Минах през Колдуел да видя Боби, както ме помоли, и онова което ще чуеш сега, хич няма да ти хареса...

Дженифър се събуди в седем. Беше спала дълбоко, изтощена от събитията предната нощ, но доволна от откритието си. Преди да си легне, бе отишла до рецепцията и бе поискала да ѝ дадат местния телефонен указател.

Дежурният администратор ѝ даде указателя за целия кантон Вале и след като се върна в стаята си, тя го прегледа. В района на Бриг живееха десетина души с името Фогел, но я обезсърчи това, че нито един от тях не беше „Х. Фогел“. Тогава ѝ хрумна нещо друго и тя направи едно-единствено телефонно обаждане, което продължи почти пет минути. След това си легна и заспа непробудно.

Сега взе душ и се облече, после излезе в коридора и почука на вратата на Маккоул. Той ѝ отвори облечен в хотелски халат, с коса, още мокра от душа.

— Добре ли спа?

— Заспала съм в мига, в който главата ми е докоснала възглавницата. Но преди това направих някои проучвания във връзка с името Фогел и мисля, че се натъкнах на нещо интересно.

Маккоул се намръщи и спря да бърше косата си.

— Какви проучвания?

— Облечи се, да слезем на закуска и ще ти кажа всичко.

51.

Сутринта, докато се въргеляше в леглото с Анджелина, мобилният му телефон леко завибрира, за да му покаже, че е получено текстово съобщение. Гаруда се изтърколи от нея, пресегна се за телефона си и го включи.

— Господи, Лу, защо не изключваш този шибан телефон?

— Съжалявам, сладур, очаквам важно обаждане.

— Какво може да е по-важно от това да ме чукаш, за бога? Още съвсем малко и щях да...

Но Гаруда не я слушаше — вече четеше съобщението: „Среща 9:00. Мариот, Бродуей. Важно. Мади“.

— От кого е?

— Работа, Анджелина. Истински важна работа, която не може да чака. — Гаруда си погледна часовника. Ако побързаше и вземеше такси, имаше надежда да се срещне с Мадлин в девет. Измъкна се от леглото, облече си ризата и шляпна Анджелина по голото дупе. — Дръж го топло за мен, сладур. Връщам се след час.

— Разкарай се!

Гаруда влезе в „Мариот“. Мадлин вече беше там. Беше избрала сепаре в салона за закуска и пред нея имаше чаша димящо кафе. Не беше свалила тъмните си очила, сякаш се опитваше да скрие тежък махмурлук.

— Разполагам с пет минути, Лу, след това трябва да пътувам за шибаното летище „Ла Гуардия“. Както и да е, казаха ми, че ако се съди по начина, по който „Прайм“ са учредили холдинговата компания на Каймановите острови, е малко вероятно някога да разбереш кой кого притежава.

— Мамка му!

— Обаче, скъпи, моят приятел репортерът, за когото ти споменах, си размърда задника и поразровил това-онова. Оказва се, че един от номиналните директори на холдинговата компания там бил

банкер с репутацията на човек, който не се отвращава от съвместен бизнес с големи престъпници. Та той подразбрал, че ако сложиш ухо на земята, за да разбереш кой стои зад „Прайм“... като нищо някой може да те сгази.

— Как така?

— Трябва ли наистина да ти го произнасям буква по буква, Лу? Мръсни пари. Така ми бе намекнато. А ти какво очакваш да разкриеш?

— Както ти казах, ще ти обясня друг път. Колко мръсни?

— Страшно мръсни, по-мръсни не може да има... от Източна Европа, така че не отивай там, ако не те праща някоя американска държавна агенция или управление и дори в този случай ще ти пожелаая много късмет.

Гаруда подсвирна, после се ухили.

— Връзва се, да знаеш!

— Кое с какво?

— Нищо. — Той ѝ изпрати въздушна целувка, а тя сграбчи чантата си и скочи.

— Трябва да потеглям, Лу, не мога да си позволя да изпусна полета. Това е всичко, което научих.

— Длъжник съм ти, мила.

— Само гледай да не забравиш.

Бриг

Хотелският ресторант беше препълнен. Сервитьорът ги поведе към масичка в ъгъла. Дженифър умираше от глад. Закуската беше банички, сирене, шунка и кафе.

— Говорих с телефонистката и ѝ казах, че съм американска туристка, която издирва свой швейцарски роднина, живеещ в района на Бриг, когото не съм могла да намеря в указателя. Тя откри двама невключени в указателя Фогел, чието първо име започва с „Х“. — Дженифър отвори бележника си. — Единият живее в село Мурнау, на около пет километра оттук. Има и друг, пак наблизко.

— Каза ли ти адресите или телефонните им номера?

— Не. Било противозаконно, след като те са пожелали да не бъдат включени в указателя. Но ми намекна да опитаме с кметството в Мурнау.

— Защо?

— Там имали адресите и телефонните номера на всички свои жители.

Маккоул бързо допи кафето си.

— В такъв случай да наемем кола и да открием къде е Мурнау.

Марк слезе във фоайето в 6:15. Граймс и Фелоус вече бяха там и уреждаха сметката. Слезе и Келсо — изглеждаше измъчен.

— Тежка нощ ли имахте?

— Прекарах я на телефона — отговори раздразнено Келсо. — Хората ми все още ровят из базата данни.

— И?

— Засега нищо, но ще се обадят в мига, в който попаднат на нещо. Сега... Граймс се захваща с хотелите, а вие най-добре идете край офиса на „Херц“. Искам всички да са нащрек.

Фелоус най-сетне плати сметката и направи знак на Келсо, че иска да поприказват насаме. Докато говореха, Марк видя Фелоус да го поглежда обвинително. Когато свършиха, Келсо хвана ядосано Марк за ръката.

— Фелоус е разбрал, че снощи сте се обаждали в Ню Йорк. Разговорът е бил включен в сметката. Бихте ли обяснили, Райън?

— Позвъних на мой приятел в полицията. Защо, какъв е проблемът?

— И какво обсъждахте с този полицаи? — вбесен попита Келсо.

— Това не ви влиза в работата.

— Влиза, ако сте говорили за нещо, свързано с този случай. Така ли беше, Райън?

Келсо го изгледа със смразяващ поглед и Марк действително потръпна. Но бързо съобрази, че ако разговорът е бил подслушван, Келсо щеше да знае за него, преди Фелоус да му съобщи, така че реши да излъже, защото най-малко от всичко искаше да навлече неприятности на Лу.

— Защо да го правя? Обадих се във връзка с един случай, по който работех, преди да замина. Искан да повери някои неща.

— Сигурен ли сте, че наистина е така?

— Човекът, на когото позвъних, е на работа в нюйоркското полицейско управление. Проверете номера, ако не ми вярвате. Какво още искате? Хайде да тръгваме най-сетне.

Марк не беше сигурен дали е успял да убеди Келсо, но човекът от ЦРУ изведнъж пусна ръката му.

— Извинявам се, Райън, но се надявам да разберете. Изчезването на Дженифър ми опъва нервите, а е достатъчна една изпусната дума и четири години разследване могат да отидат по дяволите. — Той се обърна към хората си. — Да тръгваме. Както се разбрахме, аз поемам гарата, а ти, Фелоус — автогарата. Който ги открие, веднага съобщава на останалите.

52.

С типична за Швейцария прецизност повечето магазини в Бриг отвориха точно в 7:30 сутринта. Към осем часа Дженифър вече бе успяла да купи два пуловера, дънки, бельо и дори импрегнирано ловно яке „Таубер“. Маккоул си купи два чифта дънки, сак и едно зелено яке. Преоблякоха се в хотела и уредиха сметката.

— Трябва да наемем кола — каза Дженифър на администраторката, докато чакаше бележката.

— Разбира се — вежливо отговори жената. — Мога да ви препоръчам една фирма. Ето как да я намерите...

След петнайсет минути младежът зад бюрото във фирмата за даване на коли под наем беше оформил документите и подаде на Дженифър ключовете за тъмносин „Фолксваген Голф“.

— Готово. — Предложи им пътна карта и дори отбеляза маршрута със син маркер. — Всъщност е много лесно. Потегляте по главния път и след около километър ще видите табелата на Мурнау. Кметството е в центъра. На немски се казва Rathaus.

Марк наблюдаваше офиса на „Херц“ от отсрещната страна на улицата. Беше с шлифер и алпийската шапка с перо, която бе купил на летището в Цюрих. Знаеше, че изглежда нелепо, но искаше да се дегизира по някакъв начин, за да не го познае Дженифър, ако се срещнат на улицата.

Беше неспокоен. Реакцията на Келсо на телефонното му обаждане бе твърде бурна — Марк не можеше да разбере подобна параноя. Още нещо го тревожеше — информацията на Лу за Боби. Но той бе на осем хиляди километра от Щатите и не можеше да направи нищо.

Проследи с поглед как един мъж и една жена влизат в офиса на „Херц“. Бяха на средна възраст и нямаха нищо общо с Дженифър и

Маккоул: мъжът беше нисък, а жената — твърде дебела. Бяха едва вторите клиенти за половин час работа. Колко ли още трябваше да чака?

Ами ако Дженифър не дойдеше тук? Ако изобщо не беше в Бриг, за бога? Започваше да си мисли, че да се намерят Дженифър и Маккоул в голям град с екип от само четирима души е безнадеждна задача. Дженифър имаше право да знае, че е в опасност. Марк имаше чувството, че целият този ребус скоро ще свърши и изведнъж взе решение — ако я види, веднага да ѝ каже какво става, а Келсо да върви по дяволите.

Мобилният му телефон иззвъня. Беше Келсо, гласът му бе напрегнат:

— Райън?

— Нищо. Не са се показвали.

— Ние ги открихме. Стой, където си — ще мина да те взема след две минути.

Опелът закова до тротоара пред него. Келсо беше силно възбуден.

— Качвай се.

Марк скочи на седалката до шофьора.

— Къде са?

Келсо натисна педала и с поднасяне направи обратен завой на централната улица на Бриг. Неколцина раздразнени швейцарци надуха клаксоните, но Келсо не обърна никакво внимание на протестите им.

— Ровенето из базата данни разкри, че двама гости с техните имена снощи в един и петнайсет са се регистрирали в един от хотелите.

— Къде?

— Тук, в Бриг. Хотелът се казва „Амбасадор“.

53.

Граймс — нервно се разхождаше по тротоара пред „Амбасадор“ — изтича към колата веднага щом я видя да се приближава.

— Дежурната каза, че уредили сметката преди половин час и отишли да наемат кола.

— Това не е възможно — възрази Келсо. — Райън не е свалил поглед от офиса на „Херц“.

— Не става дума за „Херц“, а за малка местна фирма, която хотелът предпочита да препоръчва на гостите си.

— Мамка му!

— Офисът им е съвсем наблизо. Фелоус вече им се обади и техният служител му съобщи, че са заминали с тъмносин „Фолксваген Голф“ преди по-малко от петнайсет минути. Фелоус е взел регистрационния им номер. Поискали са да разберат как се стига до населено място на име Мурнау, на три километра оттук.

— Сигурен ли си? — попита Марк.

— Служителят дори показал на Фелоус на картата къде се намира Мурнау.

— А споменали ли са защо искат да отидат точно там?

— Не, какво я интересува това агенцията?

— Къде е Фелоус?

— Идва насам.

— Качвай се в колата — извика нетърпеливо Келсо. — Ще го пресрещнем по пътя.

Дженифър пое по главния път, излизащ от Бриг. Скоро видяха табелата за Мурнау и продължиха по тесен път през изумително красива местност. Около тях пасяха крави и ги заобикаляха планини със заснежени върхове.

След десет минути вече бяха в Мурнау — селце с няколко мотела и множество скиорски хижи. Кметството бе стара сграда, облицована с варовикови плочи, към която имаше съвсем модерно изглеждаща

пристройка от метал и стъкло. Паркираха, влязоха в сградата през двойна стъклена врата и се озоваха пред бюро, зад което седеше швейцарец на средна възраст. Английският му бе много слаб и той повика своя колежка.

— С какво мога да ви помогна? — вежливо попита младата жена.

Дженифър обясни какво ги е довело тук.

— Имате ли адреса във вашия регистър?

— Ein moment. — Жената се отдалечи, за да въведе нещо в компютъра на бюрото, записа си резултата на листче и се върна. — Хер Хюберт Фогел живее на Бауерщрасе, до площада на стария пазар, съвсем наблизо е. Той е пенсиониран полицаи. Вторият, хер Хайнрих Фогел, живее във ферма на три километра от Мурнау. Декларираната му професия, която сме записали при нас, е планински водач и инструктор по катерене. Възможно ли е един от тях да е лицето, което търсите?

— Може би. Имате ли телефонните им номера?

— Да.

Жената пак отиде при компютъра, записа номерата и когато им подаде листчето, Дженифър трепна — последните три цифри в номера на Хайнрих Фогел бяха 705.

— Как можем да научим адреса на Хайнрих Фогел?

Жената погледна бележките си.

— Имението не е далеч, на десетина минути път с кола. Но е на доста усамотено място, в подножието на северните склонове на Васенхорн. Ще ви обясня как да стигнете дотам, лесно е. Фермата се нарича „Берг Еделвайс“.

54.

Хайнрих Фогел изчегърта калта от ботушите си с кухненския нож и отиде до монитора на охранителната система. На екрана нямаше нищо особено — все същата пуста картина откъм предната страна на къщата. Взе бинокъла и застана до прозореца. Над земята се стелеше лека мъгла, валмата ѝ се въртяха над ливадите с пасящите крави, но величествените върхове на Алпите се виждаха в далечината и над всички се издигаше Васенхорн. Фогел огледа пътя — нямаше нито коли, нито хора. Но той чувстваше, че са някъде там. Остави бинокъла и си наля чаша шнапс за успокоение на нервите.

„Знаех си.“

Знаел бе, че си играе с огъня, когато се бе забъркал в тази отвратителна история, винаги бе знаел, че тя ще му донесе само неприятности. Алчността му щеше да го довърши. Все пак бе съумял да опази тайната си в продължение на цели две години и ако нещата бяха останали така и зависеше само от него, така щеше да е до края на живота му. Отпи глътка шнапс — питието опари гърлото му — после стовари чашата на масата и избърса устата си с ръка.

Погледна към площадката пред вратата, където стояха на стража доберманите. Нямаше никакви следи от пришълци, но те щяха да дойдат, това беше въпрос само на време.

„Да идват.“

Пистолетът бе в джоба му и нямаше да се поколебае да го използва. Внезапно доберманите изскимтяха и Фогел се напрегна. Кучетата имаха изключително остри сетива и можеха да доловят присъствието на натрапник от поне четвърт километър, много преди да го улови камерата. Дали бяха усетили нещо?

— Ferdie! Hans! Sitzen sie da!

Кучетата се подчиниха и останаха по местата си като вкаменени. Фогел чу шума на приближаваща кола и застана на прозореца.

От Мурнау навлязоха в невероятно красива алпийска местност и след два километра стигнаха до тесен черен път.

Маккоул погледна указанията, които си бе записал.

— Завий наляво.

Дженифър пое по пътя. Безпокойството ѝ се засилваше. След около километър стигнаха до отворена порта с метална пощенска кутия отстрани. Надписът върху нея беше „Берг Еделвайс“. В далечината през ранната утринна мъгла се виждаше голяма традиционна швейцарска ферма. Дженифър спря.

— И какво ще правим сега?

— Знаеш малко немски, така че ще те оставя ти да говориш. — Маккоул извади беретата и прегледа пълнителя. — Но по-спокойно, окей? Може да се окаже, че сме били път напразно.

— А ако не се окаже?

Маккоул прибра пистолета в джоба си.

— Останали са ми само два патрона, така че моли се да нямаме истински неприятности.

55.

Дженифър спря фолксвагена на покритата с чакъл алея. Видя отзад обор и голям гараж. Вратата на гаража беше отворена и вътре се виждаше стар кафяв мерцедес и допотопен червен трактор с очукано кално шаси. Две огромни черни кучета клечаха до вратата на къщата и не изпусаха дошлите от поглед. Не помръдваха и не издаваха звук, но излъчваха недвусмислена заплаха.

— Добермани — каза Маккоул. — Зли са като дяволи. Тръгнат ли към теб, дори не мигай. Могат да ти разкъсат гърлото, преди да си разбрала какво става.

— Благодаря за успокоението, Франк — с треперещ глас каза Дженифър.

Маккоул слезе от колата.

— Стой на крачка зад мен и ме следвай бавно.

Бяха направили само две-три крачки, когато кучетата изръмжаха и оголиха зъби. Дженифър замръзна. Маккоул я хвана за ръката.

— Просто не мърдай известно време.

Доберманите наистина внушаваха страх, но не помръдваха, сякаш някаква невидима сила ги бе приковала по местата им. Маккоул понечи да направи следваща крачка, но кучетата пак изръмжаха и се изправиха, готови да атакуват.

— Sitz, Ferdie! Sitz, Hans!

На вратата се бе появил мъж и кучетата моментално се подчиниха на командата му. Изглеждаше над петдесетте, с перчем, беше облечен с избеляло работно сако. Дясната му ръка беше в джоба. Парченце от носа му липсваше и това го правеше доста страшничък.

— Sprechen sie... английски? — неуверено попита Дженифър.

Мъжът определено бе враждебно настроен, но тя отдаваше това на обстоятелството, че все пак в имението му се бяха появили двама неканени гости. Той изгледа продължително Маккоул, после върна поглед върху Дженифър и отговори:

— Да, говоря английски.

— Търсим Хайнрих Фогел.

Кучетата изръмжаха и мъжът им извика нещо на немски. Те веднага се усмириха.

— Аз съм. Какво искате?

— Хер Фогел, бих се чувствала много по-спокойна, ако приберете кучетата.

Акцентът на Фогел определено бе немски, но английският му беше безукорен.

— И двамата сте на моя собственост без разрешение. Отново ви питам какво искате?

— Не е ли възможно да поговорим вътре, хер Фогел? Обещаваме да не ви отнемем много време. Важно е...

— Кой сте вие?

— Казвам се Дженифър Марч, а това е Франк Маккоул. Американци сме.

— Ако искате да наемете планински водач, за да се качите на Васенхорн, по-добре потърсете друг. В момента съм зает.

— Не, не търсим водач. Но е наложително да поговорим.

Фогел се намръщи.

— За какво?

— Моля ви, хер Фогел, наистина ще сме ви благодарни, ако можем да поговорим вътре и ако приберете кучетата си.

Фогел продължаваше напрегнато да ги гледа, сякаш се опитваше да прецени степента на риска в това да пусне двама непознати в дома си, после сви устни и пронизително изсвири. Доберманите скочиха и се втурнаха в къщата, а господарят им кимна към отворената врата и каза:

— Заповядайте.

Влязоха в кухнята и Фогел ги пусна да минат пред него. В мига, в който се озоваха вътре, доберманите се появиха и Дженифър отново се почувства неспокойна. Кучетата беззвучно заеха позиция до вратата, блокирайки изхода.

Кухнята бе типично швейцарска, с голям чамов бюфет и запалена камина в ъгъла. В центъра имаше чамова маса, на която бяха

оставени купчина разпръснати вестници и мощен бинокъл. На стената до бюфета бе монтирана конзола с видеомонитор — предаваше картина от пространството пред къщата. Дженифър не бе изненадана от мерките за сигурност — Фогел определено изглеждаше предпазлив човек.

Забеляза на бюфета няколко снимки в рамки. Едната бе на четирима мъже в алпинистка екипировка — стояха на скален перваз в пози за снимка. Единият бе Хайнрих Фогел. До него стоеше тъмнокос мъж с изпито лице, процеп без устни вместо уста и гъсти черни вежди.

Фогел им направи знак да седнат на масата, седна и той и попита нетърпеливо:

— За какво става въпрос?

Дженифър започна да обяснява за трупа на Васенхорн.

— Може би сте чували вече за него, хер Фогел? Според карабинерите трупът е престоял замръзнал в ледника цели две години.

Фогел отмести за миг поглед към монитора, после го върна върху гостите си.

— Да, чух да говорят в селото. Но какво общо имам аз с това?

— Полицията е намерила във вещите на загиналия нещо, което може да ви интересува — обади се Маккоул. — Имате ли нещо против да ви го покажем?

— Защо да имам нещо против?

Дженифър извади бележката от чантата си. Дясната ръка на Фогел упорито стоеше в джоба му. Той взе подадената му бележка с лявата, внимателно я разгледа и се намръщи.

— Виждате ясно изписано името „Х. Фогел“ — обясни Дженифър. — Отдолу са думите „Берг Еделвайс“, а на третия ред има три цифри. Те съвпадат с последните три цифри на вашия телефонен номер.

— Така изглежда — предпазливо призна Фогел.

— Помислихме, че можете да ни обясните по каква причина тази бележка се е намирала във вещите на мъртвеца, хер Фогел...

— Нямам представа. — Той ги изгледа внимателно. — Имате ли нещо общо с полицията?

— Не, аз съм частен детектив — отговори Маккоул.

Фогел изглеждаше объркан.

— И защо се интересувате от всичко това?

— Ще стигнем до това по-късно. Наистина ли нямате никакво обяснение защо в джоба на жертвата са се намирали адресът и името ви?

Фогел отново погледна към монитора, после към прозореца, след това тревожно облиза устни.

— Аз съм инструктор по планинско катерене и водач. Често извеждам хора до Васенхорн. Може този човек някога да ме е използвал за водач. Ако ми кажете името му...

— Полицията не успя да идентифицира трупа — отговори Маккоул. — И е възможно това никога да не стане. Моргата в Торино, където го съхраняваха, вчера бе унищожена от експлозия.

Фогел се помръдна на стола си.

— Да, тази сутрин прочетох за експлозията. — Той вдигна един от вестниците на масата и им показва първата му страница. — Ето... Петима загинали. Според вестника може да е работа на терористи.

Дженифър позна на фотографията димящите руини на полицейското управление в Торино. Отдолу имаше къса дописка на немски.

— Какво друго пише?

— Много малко. Само че полицията още разследва случилото се. Но това е много странно... аз наистина не мога да разбера по какъв начин името и адресът ми са попаднали у този човек.

Дженифър имаше отчетливото усещане, че Фогел ги прави на глупаци.

— Законен ли е бизнесът ви, хер Фогел?

— Законен ли? Какво искате да кажете?

— Говоря за работата ви като водач. Регистриран ли сте където трябва?

— Да, разбира се. Швейцарските закони са много строги в това отношение.

— В такъв случай, мисля, че би трябвало да водите отчетност за хората, които ви наемат като водач.

— Ами... да, вода.

— Което означава, че трябва да записвате имената им, нали?

— Е, разбира се...

— Може би ще погледнете в архива си за ангажиментите ви около петнайсети април, преди две години.

— Защо?

— Според полицията жертвата е умряла около тази дата.

— Да не намеквате, че аз съм го съпровождал в планината?

— Не, не намеквам подобно нещо. Но има шанс загиналият някога да е използвал услугите ви, както сам предположихте, и в такъв случай вашите бележки биха помогнали да установим самоличността му.

Фогел не отговори и Маккоул реши да се намеси.

— Хер Фогел, полицията несъмнено ще иска да ви зададе същите въпроси. Какво лошо има в това да ни помогнете?

Фогел продължи да мълчи. Явно беше неспокоен и като че ли беше затруднен да вземе решение. Малко неохотно стана от стола и извади ръката от джоба си. Дженифър видя, че връхчетата на три от пръстите му липсват.

— Измръзване — обясни Фогел, като видя, че е забелязала. — Хирургът помогна, но беше малко късно да спаси всичките ми пръсти.

— Съжалявам.

— Nein, аз трябва да се извиня за предпазливостта ми в началото. Но нали разбирате, живея сам, а в наши дни човек трябва да внимава. Сега, ако ме извините, ще трябва да проверя какво има в архива ми.

Фогел изведнъж се бе преобразил и полагаше усилия да бъде учтив. Излезе от кухнята и стъпките му заглъхнаха по коридора. Доберманите обаче продължаваха да не откъсват поглед от посетителите.

Маккоул извади беретата от джоба си и свали предпазителя.

— Като се върне, остави на мен да водя разговора.

— Какво си намислил? — Дженифър неспокойно изгледа пистолета.

Маккоул взе бинокъла от масата.

— Виждаш ли го? Изглежда, като че ли Фогел очаква всеки момент да се появят хора. Има нещо странно във всичко това, Дженифър. Забеляза ли как периодично поглежда монитора? Този човек е неспокоен. Инстинктът ми подсказва, че знае много повече, отколкото издава с приказките си. Може би е време да сменим тона.

— Как?

— Ако трябва, може да се опитаме да го „убедим“. Не искам да му причинявам нищо лошо, но тези кучета изглеждат готови да ме разкъсат всеки момент, ако кажа лоша дума на Фогел, така че е по-разумно да съм подготвен. — Той прибра пистолета в джоба си.

Дженифър стана и доберманите я проследиха с поглед, но не направиха опит да помръднат.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Маккоул.

Тя сложи пръст на устата си, за да му покаже да мълчи, мина през стаята — кучетата не откъсваха поглед от нея — и спря пред фотографията на групата мъже.

— Би ли ми казала какво има?

Дженифър посочи снимката. Тъмнокосият с изпитото лице и гъстите вежди продължаваше да привлича вниманието ѝ.

— Виж...

— Какво има? — попита Маккоул, когато застана до нея.

— Има нещо познато в него. Погледни очите му, Франк. Устата... Знаем, че съм го виждала... *О, господи!*

— Какво?

— Замръзналият труп! Той е... Не виждаш ли?

Маккоул разгледа внимателно фотографията. Кучетата изръмжаха предупредително и двамата се обърнаха. Фогел стоеше на прага с пистолет в ръка. Маккоул понечи да бръкне за беретата, но кучетата настръхнала, готови да скочат.

— Извадете ръката си от джоба — заповяда Фогел и направи с пистолета знак на Дженифър. — Посегнете много бавно и вземете оръжието от него.

Дженифър се подчини — ръката ѝ трепереше — и извади пистолета от джоба на Маккоул.

— Сложете го на масата.

Тя остави беретата, а Фогел се пресегна и я прибра в джоба си.

— Защо? — прошепна Дженифър. — Защо ни заплашвате?

— Мисля, че знаете защо. — Фогел им направи знак с пистолета да седнат на столовете. — Седнете и дръжете ръцете си върху масата. Помръдне ли някой, ще убия веднага и двама ви.

56.

Спряха с поднасяне пред кметството на Мурнау. Келсо беше потен от напрежение. Старинната сграда имаше пристройка от стомана и стъкло, в което се отразяваха улици с къщи в алпийски стил. Келсо направи знак на Граймс и Фелоус да останат в колата, после посочи с пръст Марк.

— Вие елате с мен.

След това, без да чака, мина през вратата на кметството. Марк го последва.

В кухнята се бе възцарила тишина. По челото на Фогел бе избила пот. Той продължаваше непрекъснато да поглежда към монитора.

Дженифър наруши мълчанието.

— Хер Фогел, защо ни заплашвате? Ние не сме тук с намерението да ви направим нещо лошо, просто търсехме информация.

— Не лъжете. А пистолетът?

— Пистолетът е за да се чувстваме в безопасност. Ако ни изслушате, можем да ви обясним...

— Тишина. Никакви въпроси.

Дженифър се надигна от стола си. Кучетата изръмжаха и оголиха зъби, но тя не им обърна внимание. Беше решена да научи какво знае Фогел за изчезването на баща ѝ.

— Настоявам да изслушате онова, което имам да ви кажа.

Маккоул я дръпна за ръкава.

— За бога, Дженифър, не поставяй късмета ни на изпитание. Не е ясно как може да свърши всичко това.

Без да обръща внимание на призива му, Дженифър посочи с пръст снимката на бюфета.

— Един от мъжете на тази снимка е намереният на Васенхорн, нали, хер Фогел и вие знаете самоличността му. Но той не е бил сам на

глетчера, когато е умрял. С него е бил баща ми. Или може би и това ви е известно?

— Баща ви? Какви ги разправяте?

— Баща ми изчезна преди две години. Полицията открила паспорта му до тялото и това е единствената причина да съм тук. Нося снимката му в чантата си. Бих мога да ви я покажа.

Фогел я изгледа с подозрение.

— Не, подайте ми чантата. Бавно...

Дженифър му подаде пътната си чанта и Фогел извади снимката с лявата си ръка — с дясната държеше пистолета. Дулото не трепваше.

— Това е баща ми. Пол Марч. Виждали ли сте го някога, хер Фогел?

Лицето на Фогел стана пепелявосиво. Не свали пистолета, но изражението му се смени от враждебно на заинтригувано. Той погледна Дженифър и попита тихо:

— А сега ми кажете точно за какво дойдохте тук.

Келсо и Марк се приближиха до гишетото, зад което седеше млада жена. Тя тъкмо обслужваше някакъв възрастен швейцарец, но Келсо го избута безцеремонно встрани и я попита:

— Говорите ли английски, фройлайн?

— Да, но трябва да изчакате реда си.

— Случаят е крайно спешен. Виждали ли сте някога тази жена?

— И плесна на гишетото снимка на Дженифър.

Служителката я разгледа внимателно.

— Да, разговарях с нея тази сутрин. Дойде, за да потърси информация. Защо?

Келсо сбърчи чело, преглътна с мъка и прибра снимката в джоба си.

— Аз съм баща ѝ. Случи се ужасен пътен инцидент, при който бе тежко ранен член на семейството ни. Налага се спешно да намеря дъщеря си.

— Аз... аз... страшно съжалявам. Тя беше тук преди половин час. Дойде с един мъж и се интересуваше от адреса на двама жители на околността. Потърсих в регистъра, за да намеря интересуващата я информация.

— За кои двама души става дума? — попита Марк.

— Честно казано, тя се заинтересува само от единия — Хайнрих Фогел. Упътих я как да стигне до фермата му.

Келсо едва не въздъхна на глас от облекчение.

— Бихте ли ни обяснили как да я намерим там?

Дженифър свърши разказа си. Единственият шум в кухнята бе тиктакането на часовника. Лицето на Фогел бе бяло, ръцете му трепереха.

— Познавате мъжа, който е умрял на Васенхорн, нали? — попита Дженифър.

— Да, познавам го.

— Кой е той?

— Брат ми, Петер — прегракнало отговори Фогел. Изглеждаше потресен и като че ли полагаше усилия да не загуби контрол.

— Какво е правил в планината?

— Не знаете, нали? Вие май нищо не знаете.

— Какво да знаем? Вие ли го убихте? От това ли ви е страх, хер Фогел?

— Да съм го убил?! — Фогел ахна. — Защо да го убивам?

— Какво в такъв случай се случи с брат ви на глетчера?

— През нощта, преди да умре, Петер докара тук двама души, които бе взел от гарата в Бриг. Единият се казваше Карл Лазар, другият беше този... — Фогел почука с пръст по снимката. — Човекът, който казвате, ще ви бил баща. Него го виждах за пръв път, но Карл Лазар познавах. От години идваше в Мурнау да кара ски и така се запозна с брат ми и с мен.

— И защо дойдоха тук?

— Лазар искаше с брат ми да им бъдем водачи... не, заповяда ни да ги преведем по глетчера в Италия. От пръв поглед се виждаше, че са много неспокойни. Особено баща ви. Той изглеждаше по-обезпокоен от двамата. Едва по-късно научих, че са се опитвали да избягат на приятелите си от руската мафия.

— Нищо не разбирам! — смая се Дженифър.

— В началото си помислих, че сте дошли да ме убиете. Реших, че сте от тях. Затова бях така предпазлив. Но снимката... снимката

обяснява защо сте тук. Какъв глупак съм...

— От *кои* да сме? Какво обяснява снимката? — Дженифър нямаше ни най-малка представа за какво бърбори Фогел и хвърли поглед към Маккоул. Той обаче бе не по-малко озадачен.

— Казах ви, опитвах се да избягат през границата. Лазар работеше за руската мафия.

— Но какво е правил *баща ми* с него?

Фогел изведнъж стана и погледна монитора.

— Няма време да обяснявам. Те скоро ще дойдат, сигурен съм. Сега вече ми е ясно защо наблюдавах къщата. Вие сте причината. А когато дойдат, ще избият всички ни. Трябва да си тръгнете веднага!

— Но за какво говорите, дявол да го вземе? Кой ще дойде? И кой ще ни убие?

Стиснал пистолета, Фогел отиде до прозореца. В следващия миг Маккоул скочи и прекатури масата. Тя се стовари на пода с трясък, събори Фогел и блъсна Дженифър, но Маккоул не спря с това, а засили към кучетата, които вече скачаха срещу него, и ги изтласка през вратата. После намести масата върху касата и се обърна.

Фогел все още държеше пистолета и отчаяно се мъчеше да се надигне от пода, но Маккоул се хвърли и издърпа със сила оръжието от ръката му. Стреля два пъти в тавана, но оглушителните изстрели не спряха доберманите — те продължаваха да драскат по дървото, ръмжаха озверено и се опитвах да прескочат масата.

— Кажи им да мируват! — изкрещя Маккоул. — Да се махнат или ще ги застрелям!

— Sitz, Ferdie! Sitz, Hans! — заповяда Фогел.

Кучетата протестиращо изръмжаха, но се усмириха.

— Кажи им да излязат навън. Заповядай им!

— Draussen! Draussen sofort!

Ноктите на кучетата изчаткаха по пода на път за коридора. Маккоул успя да затръшне вратата, но за всеки случай пак я подпря с масата. Докато го правеше, Фогел бръкна в джоба си за беретата.

— Франк! — изпищя Дженифър, но беше късно. Изтрещя изстрел, куршумът се заби в ръката на Маккоул и го оттласна назад. Дженифър се хвърли върху Фогел, за да му отнеме оръжието, но Маккоул я изпревари и го изтръгна от ръката му.

— Моля ви... моля ви... не ме убивайте! — викна Фогел. — Не исках да ви нараня.

— Показа го по много странен начин, приятел.

— Исках само да се защитя, кълна се...

Маккоул стисна ранената си ръка и каза на Дженифър:

— Намери нещо да спрем кръвта.

Дженифър взе една кухненска кърпа и стегна ръката му. Кръвотечението спря почти веднага.

Куршумът бе пробил якето, бе минал през предмишницата му и бе излязъл.

Маккоул се обърна към Фогел.

— Сега да си поговорим по друг начин, приятел.

Отвън се разнесе шум на приближаваща се кола и Фогел се стресна.

— Вече... вече е много късно. Те са тук. Казвах ви, че ще дойдат.

Дженифър се приближи до прозореца и видя мощно беемве да идва бързо по алеята.

— Прав е, Франк. Някой наистина идва.

— Кой?

— Двама са.

Черното беемве спря пред къщата. Маккоул застана до Дженифър и дръпна Фогел до себе си, точно в момента, когато вратите на колата се отвориха и от нея слязоха двама души.

Единият беше блондинът от влака — на челото му имаше лейкопласт. Говореше по мобилния си телефон. Този път партньор му беше добре сложен мъж над трийсетте — носеше картечен пистолет, без да се крие.

— Кой са тези хора? — попита Маккоул.

— Не ги познавам — отвърна Фогел. Гласът му трепереше.

— Не ги познаваш!? — избухна Маккоул.

— Може да се същите, които от три дни наблюдават дома ми — искам да кажа, след като във вестниците се появиха съобщения за намереното тяло. Понякога ме следват в различни коли, когато пътувам от и към селото, но винаги стоят на разстояние. Трябва обаче да са глупаци, ако са си мислели, че не съм ги забелязал.

— Добре, в такъв случай кои *мислиш*, че са?

— Руската мафия. Същите хора, за които работеше Лазар.

— И защо наблюдават дома ти?

Фогел замълча и Маккоул гневно му напомни:

— Имаш да ни обясняваш много неща, приятелю.

Русият приключи разговора по телефона, извади пистолет, кимна на партньора си и тръгнаха към къщата.

— Франк, идват!

Маккоул отстъпи от прозореца.

— Чуй ме, Фогел. Един от тези двамата вече два пъти се опита да ни убие. Сега е дошъл да довърши работата си. Трябва незабавно да ни кажеш какво става тук!

По челото на Фогел бе избила пот, но той упорито продължаваше да мълчи.

— Кой са те? — настоя и Дженифър. — Какво общо е имал баща ми с руската мафия?

Преди Фогел да може да отговори, Маккоул тревожно се обади:

— Остави, Дженифър, няма време! Трябва да намерим изход.

— Натам... — Фогел неспокойно показва вратата в задната част на кухнята.

— Къде извежда?

— Надолу към мазето и отзад към обора и гаража.

Маккоул отвори вратата. От нея започваше къс коридор, потънал в тъмнина. Той щракна ключа на осветлението и над главите им светна мъждива лампа. Видяха се стъпала — водеха до стая в мазето, която явно се използваше като склад. Край стените бяха подредени дебели цепеници.

— Мерцедесът в гаража върви ли?

— Да.

— Къде са ключовете?

— Където са били винаги — в запалването.

— Има ли път отзад? — попита Дженифър.

— Има неравна горска пътека. Минава зад обора и след километър излиза на главния път.

Маккоул също започваше да се поти.

— Няма как, ще трябва да рискуваме. Идваш с нас.

Фогел изведнъж се изплаши.

— Моля ви... пощадете ме!

— Това вече е прекалено, като се има предвид, че ти заби куршум в мен — изсъска Маккоул. — Но ще ти дам един безплатен съвет. Ако си с нас, имаш много по-голям шанс да оцелееш.

— Кучетата ми... Трябва да ги извикам...

Маккоул насочи беретата към него и махна с дулото към мазето.

— Няма време. Мърдай...

Двамата мъже спряха. Блондинът щракна с пръсти и партньорът му веднага зае позиция до вратата и посегна към дръжката. Отвътре се разнесе някакво скимтене. Той погледна въпросително русия, който кимна и му направи знак с пистолета да продължава.

И мъжът натисна дръжката.

Маккоул заключи вратата за мазето и щом слязоха по стълбите, Дженифър попита Фогел:

— Какво се случи през нощта, когато сте отвели баща ми на глетчера?

— Предупредих Лазар, че е лудост да се преминава глетчерът през нощта, но той не искаше да слуша. Държеше пистолет и каза, че ще застреля и мен, и Петер, ако не ги преведем през границата. Лазар искаше да им дадем екипировка за катерене, както и три големи раници. След като се облякоха, го видях да напъхва няколко куфарчета в две от раниците и да прибира своите и на баща ви лични вещи в третата. После, към полунощ, тръгнахме, като си светехме с фенерчета.

— И какво стана?

— Стигнахме глетчера след около два часа. Времето започна рязко да се влошава. Разрази се ужасна буря, снегът и вятърът пречеха да се вижда на повече от няколко метра напред. Изведнъж се разнесе вик и Петер изчезна — беше пропаднал в пукнатина.

— Какво стана с баща ми?

— Изгубих ги двамата с Лазар от погледа си, но вече не ми пукаше. Искях да се махна от планината и да се върна тук. — Фогел вдигна измръзналата си ръка. — Това ми отне четири часа и ми струва три пръста и върха на носа ми, но бях щастлив, че съм оцелял...

Чуха над тях доберманите да лаят, последва човешки вик и се разнесоха четири изстрела. Фогел извика разтревожено:

— Кучетата... те убиват кучетата ми!

— Ако не се измъкнем по-скоро оттук, следващите сме ние. — Маккоул подаде на Дженифър беретата. — Стреляла ли си някога с такъв пистолет?

— Не.

— Ако видиш някой да се появява по стълбите, просто го насочи към него и дръпни спусъка, точно както си направила с картечния пистолет във влака, но помни, че е останал само един патрон. — Маккоул вдигна резето на вратата, която извеждаше от мазето. — Говорете тихо... и двамата. Ще гледам да се върна колкото мога по-бързо.

— Къде отиваш?

— Да огледам навън.

Русият и партньорът му отвориха и влязоха. И изневиделица върху тях се нахвърлиха двата ръмжащи черни добермана. Мъжът с картечния пистолет изкрещя, когато зъбите на едното от кучетата се впиха в ръката му, и изпусна оръжието.

Блондинът бързо стреля два пъти, улучи второто куче във въздуха, после бързо се извъртя и с още два изстрела уби другото, което раздробяваше ръката на партньора му. Стените на хола се опръскаха с кръв. Ухапаният крещеше и стискаше ръката си.

Русият с отвращение му подаде оръжието и заповяда:

— Идиот! Заобиколи отзад. Знаеш какво да правиш.

Партньорът му излезе и изтича към задната част на къщата. Русият влезе в хола.

58.

Изстрелите спряха и в къщата се възцари оглушителна тишина. Дженифър беше сигурна, че двамата се движат над тях, но не чуваше нищо. Стисна още по-здраво беретата — не знаеше дали е способна да убие още веднъж, ако се наложи. Тревогата ѝ се засили, когато измина цяла минута, а Маккоул още го нямаше. Фогел беше неутешим.

— Тези мръсници убиха кучетата ми. Убиха Ханс и Ферди...

— Моля ви, Фогел, не говорете толкова високо.

— Вие не сте с всичкия си, ако се надявате, че можем да им се измъкнем. Те ще ни намерят и ще ни убият...

— Защо не разкажете на полицията за случилото се с вашия брат? — гневно прошепна Дженифър.

Фогел я изгледа, сякаш беше ненормална.

— Да не съм луд? Много по-лесно беше да кажа на местните, че Петер е отишъл да живее в Цюрих. Всичко друго би било равносилно на това да си прережа гърлото сам.

— Какво искате да кажете?

— Още преди години Лазар ме нае като куриер за своите приятели от мафията. На всеки няколко месеца пресичах Васенхорн до Италия, за да получа там пратка, после се връщах пеша през глетчера. Това беше грешка — не трябваше да се забърквам с този мръсник.

— Каква пратка?

— Винаги един и съща — раница, пълна с пари. Приятелите на Лазар я отнасяха в банка в Цюрих и парите се изчистваха. Знаех, че онова, което правя, е незаконно, но не ме интересуваше, а и руснаците ми плащаха щедро.

— Какво значи „изчистваха“? Изпираха?

— Да. Точно така казваше Лазар.

— Беше ли баща ми част от тази конспирация?

— Откъде да знам? Знаех само, че пред мен има двама отчаяни мъже, които искат да избягат със съкровище в ръцете.

— Какво искате да кажете?

— Докато се качвахме към глетчера, Лазар ми каза, че с баща ви откраднали от руската мафия цяло състояние. Каза, че щели да ни платят щедро за помощта, но че трябвало да си държим устите затворени. Само че ние имахме чувството, че след като престанем да сме им нужни, просто ще ни застрелят. Точно затова избягах.

Дженифър чу горе да изскърцва дъска. Колко време щеше да им трябва, докато намерят мазето? Сърцето ѝ затуптя лудо. Мислите ѝ бяха объркани от разкритията на Фогел.

— Казахте, че онази нощ баща ми изглеждал като че ли се страхувал. Какво точно означава това?

— Беше разтревожен. Така ми се стори. И двамата бяха изплашени, но на него му личеше повече.

— Разговаряхте ли с него?

— Не. Говореше само Лазар.

Дженифър чу нов шум, този път от търкане на обувки по дъсчения под. Мъжете горе претърсваха стаята. Нямаше начин да не влязат в кухнята и да не намерят вратата за мазето. И то *скоро*.

— Хер Фогел, трябва да знам дали баща ми е оцелял след снежната буря.

— Това е невъзможно. Преспите бяха дълбоки няколко метра. Двамата с Лазар просто не биха могли да се измъкнат в такова време.

— Но *вие* сте успели.

— По чудо.

— Не се ли върнахте да потърсите телата им?

— Да, след два месеца, като се поправих. Но от тях нямаше и следа и не мога да кажа, че бях изненадан. Сигурно бяха паднали в пукнатина като Петер.

— Грешите. Един от тях е оцелял и след пет дни се е добрал до манастира „Трънена корона“.

— Невъзможно! Никой не би могъл да оцелее пет дни в онази буря.

— Наблизо е имало заслон, където са могли да се подслонят.

Фогел не беше убеден.

— Повярвайте ми, хващате се за сламки. Баща ви сигурно е замръзнал. Но не мога да ви покажа тялото му като доказателство, ако очаквате това, защото така и не го намерих.

Фогел изведнъж млъкна, защото дръжката на вратата към мазето се раздруса. Чу се нов шум и Дженифър рязко се извърна. Вратата, която извеждаше навън, бавно се отваряше. Тя вдигна беретата и се приготви да стреля.

— Аз съм — прошепна познат глас и се появи Маккоул.

— Горе са, Франк. Опитват се да отворят вратата.

Маккоул се намръщи. Дръжката на вратата към кухнята отново се раздруса.

— Лошо. Горе е само единият. Онзи с картечния пистолет прикрива задната част на къщата и идва към нас.

59.

Марк натисна газта. Летяха по шосето източно от Мурнау и Келсо трескаво разглеждаше картата. Граймс и Фелоус ги следваха. От двете им страни се отклоняваха различни черни пътища, но всички изглеждаха еднакви. Марк се чувстваше безнадеждно изгубен.

— Сега по кой път?

— Първата отбивка наляво.

Марк рязко зави на следващото отклонение и колата заподскача по кален път. Скоро спряха пред стена от високи борове, които блокираха пътя им.

— Не виждам нито къща, нито имение наблизо, Келсо. Сигурен ли сте, че сме на прав път?

Келсо отново провери картата.

— Мамка му!

— Загубихме се, така ли?

— Фермата трябва да е някъде наблизо! Върнете се по пътя, по който дойдохме.

Бяха заклещени и нямаше как да се измъкнат.

— Има ли друг изход оттук? — прошепна Дженифър.

— Ако имаше, вече щяхме да сме го използвали — с треперещ глас отговори Фогел. — С нас е свършено, не разбирате ли? Какъв шанс имаме срещу картечни пистолети?

— Застанете до стената и не издавайте нито звук! — нареди Маккоул.

— Какво ще правиш?

— Просто изпълнявай каквото ти казвам, Дженифър. — Маккоул извади почти изтощеното фенерче от джоба си, запали го, отиде до лампата, надигна се на пръсти, смъкна единия си ръкав и я развинти малко. Стаята потъна в тъмнина с изключение на слабата светлина на фенерчето — беше достатъчна обаче да се ориентират.

Дженифър и Фогел опряха гърбове до стената, а Маккоул взе една дебела цепеница, застана до вратата и изгаси фенерчето.

Горе се чуха стъпки, после два гласа. След секунда вратата със скърцане се откряна. Нахлу слаба светлина и се подаде дулото на оръжие. Вратата се отвори по-широко и през нея се вмъкна приведен единият от нападателите, стиснал картечен пистолет. В същия миг вратата на горната площадка хлопна и нападателят обезпокоено погледна нагоре и подвикна:

— Дмитрий?

Маккоул замахна с все сила и го удари с цепеницата по ръката. Мъжът извика, изпусна картечния пистолет и Маккоул го удари пак, този път по врата. Мъжът изохка и се свлече на пода.

В мига, в който Маккоул сграбчи картечния пистолет, се появи и блондинът. Фогел изпадна в паника, хвърли се към другата врата покрай Дженифър и отчаяно завика:

— Моля ви, не ме убивайте!

Вече беше стигнал до вратата, когато блондинът стреля и го улучи в гърба. Маккоул вдигна картечния пистолет и изстреля къс откос, който надупчи мазилката по стените на площадката. Блондинът явно беше в по-неизгодна позиция и се опита да излезе заднешком от вратата, но Маккоул стреля пак, целеше се над главата му.

— Хвърли пистолета! — изкрещя Маккоул.

Русият убиец се подчини. Маккоул изскочи на стълбището, хвана го за яката и го блъсна надолу по стълбите. Блондинът се спъна и се свлече на пода на мазето. Маккоул се изправи над него.

— Стани!

Убиецът се изправи и Маккоул го претърси за скрито оръжие. Другият нападател продължаваше да лежи в безсъзнание. Силна миризма на кордит изпълваше мазето. Фогел лежеше неподвижно на пода.

Дженифър отиде при Фогел да провери пулса му. Нямаше пулс.

Маккоул извъртя пленника към стълбите.

— Не знам кой, по дяволите, си ти, приятелче, но ще трябва да отговориш на доста въпроси. Сега започни да се качваш бавно, стъпало по стъпало.

Маккоул бутна блондина да седне на един стол.

— Да започнем с това кой точно си ти, Дмитрий.

— Я се шибай! — отговори младият мъж.

— Защо се опитваше да ни убиеш? — намеси се Дженифър.

— Ако наистина исках, можех да съм ви убил много преди да стигнете дотук, тъпа кучко.

— За кого работиш и какво искаш от мен? — настоя Дженифър.

Мъжът се озъби на Маккоул:

— Хайде, стреляй, и без това нищо няма да научиш от мен.

Маккоул го сграбчи грубо за реверите и го вдигна от стола.

— Попитаха те нещо!

Но блондинът предизвикателно мълчеше и Маккоул изпусна нервите си. Удари го в челюстта, след това втори път, без да го щади. Готвеше се да нанесе и трети удар, но Дженифър го хвана за ръката.

— Не, Франк!

Маккоул го пусна и той рухна на стола, почти в несвяст; главата му клюмна на една страна, от устата му потече кръв.

— Този тип няма да проговори. Губим си времето.

Претърси джобовете на убиеца, намери мобилен телефон и ключове за кола, след това отиде до стената и изтръгна жиците на телефона на Фогел.

— Защо правиш това?

— Искам да съм сигурен, че нашият приятел няма да може да повика помощ, когато се свести. — Маккоул я хвана за ръката и я поведе към мазето, където претърси джобовете на втория нападател, който продължаваше да е в безсъзнание. Взе портфейла му, напъха го в чантата на Дженифър, свали му колана и завърза ръцете му на гърба. Чак след това отиде при Фогел. Очите на швейцареца бяха изцъклени. Маккоул ги затвори и въздъхна:

— Бедният нещастник... Добре, нямаме повече работа тук.

След десетина минути блондинът се свести и залитайки отиде до прозореца. Видя, че фолксвагенът е потеглил, и откри, че ключовете му ги няма. Тръгна с подгъващи се крака по стълбите за мазето, излезе през вратата и отиде при мерцедеса в гаража. Ключовете му бяха в запалването, така че запали колата и излезе на заден ход от гаража.

Върна се в мазето, развърза партньора си, който още не беше дошъл в съзнание, и го намести на задната седалка на мерцедеса. После пое към Мурнау. Докато пътуваше кротко с шейсет километра в час, дори не обърна внимание на опела и фолксвагена, които профучаха покрай него в обратна посока.

60.

Наближиха бензиностанция и Маккоул забави и спря. Рамото започваше да го боли. Съблече якето си и Дженифър огледа раната. Кървенето бе спряло, но плътта около дупката от куршума изглеждаше зле.

— Трябва да намерим лекар.

— А, не. Само да се мерна пред хирург с прострелна рана и следващото лице, което ще видим, ще е на полицай. Раната все пак е чиста. Ще намерим аптека и ще я превържем както трябва.

— Винаги ли си така неотстъпчив?

— Това е семеен недостатък. Да видим сега какво прибрахме в пътната ти чанта.

Преровиха портфейлите на убийците и намериха в тях швейцарски франкове и евро, но нищо, което да издава самоличността на собствениците им.

— Поучили са се от последната си грешка. Никакви имена, истински или фалшиви — констатира Маккоул и се залови с мобилния телефон на русия. — Същото като с предишния — иска парола за отключване. — Той разочаровано хвърли телефона на седалката. — Ако питаш мен, това е задънена улица, при това крайно опасна. Твоят паспорт у теб ли е?

— В чантата ми. Защо?

— Тук следата изстива и всичко, с което разполагаме, е разказът на Фогел. Мисля, че трябва да вземем първия самолет за вкъщи и да се опитаме там да разберем какво е станало с касетата на баща ти. Имам чувството, че онова, което може би се съдържа в нея, ще ни даде ключ за отговорите, които търсим. А покрай това може да научим и кой дърпа конците на тези момчета.

Дженифър усещаше, че Маккоул е прав.

— Ами ако наблюдават летищата?

Но Маккоул вече разглеждаше картата.

— Ако тръгнем на изток към Женева, можем да опитаме да вземем оттам полет за Щатите. В момента имаме преднина, така че е възможно да ги заварим неподготвени, преди русият да е натиснал бутона на алармата. Но знаеш ли кое ме кара наистина да се чудя какво става? Ако повярваме на думите му, че не са били сериозни в намеренията си да те убият, какъв тогава е мотивът им? Знам, че си изморена, но трябва сериозно да си помислиш. Замисли се дълбоко, върни се в миналото. Те търсят нещо, Дженифър! Чувала ли си някога баща ти да споменава за руската мафия?

— Никога — без замисляне отговори Дженифър. Наистина не знаеше какво да мисли. Нямахме никакъв отговор. Беше объркана както и досега и усещаше, че се изправя пред нервна криза. Нескончаемите убийства, травмата на преследването от брутални и жестоки хора и отсъствието на всякаква логика в случващото се започваха най-сетне да оказват въздействието си. „Ако всичко това скоро не свърши, сигурно ще се побъркам.“ Беше на ръба на пълното отчаяние.

Маккоул я докосна по рамото.

— Мисля, че е време да се приберем у дома.

Марк забеляза абсолютната тишина в мига, в който Келсо изгаси двигателя. Във фермата не беше просто тихо, а беше неестествено тихо. На покритата с чакъл алея бе паркирано черно „БМВ 530“ с швейцарска регистрация. В обора и в гаража нямаше никого, предната врата беше отворена, фермата беше притихнала като в гроб.

Граймс и Фелоус се присъединиха към тях веднага след като слязоха от опела и Келсо пое нещата в ръцете си.

— Ние с Райън ще покриваме предната част, вие двамата идете отзад. И за бога, внимавайте!

Граймс тръгна да заобикаля къщата с изваден пистолет, Фелоус го последва. Келсо извади оръжието си и Марк направи същото. Зачакаха неспокойно до колата. Минутите се точеха влудяващо бавно. Накрая Граймс се показа през предната врата, отпуснал пистолета, с безстрастно лице.

— По-добре да видите сами.

61.

— Според мен е убит преди по-малко от час. Изглежда, че е бягал към вътрешната врата. Пет куршума в гърба.

Марк коленичи до мъртвеца да огледа раните му. Вече бяха видели надупчените добермани и плувналото в кръв антре.

— Ако се съди по личните вещи, които намерихме в спалните, изглежда, убитият е живял сам — каза Фелоус.

— Какви лични вещи?

— Снимки, сметки, дрехи. В един от дрешниците Граймс намери това. — Фелоус им показва личните документи със снимката на убития на името на Хайнрих Фогел. — Има и още някои неща.

— Например?

— Кореспонденция, формуляри на бланки. Изглежда, нашият приятел Фогел е бил ски инструктор и планински водач.

Келсо внимателно разгледа документите, после ги прибра в джоба си.

— Ще накарам Лангли да ги проверят. Не че вярвам, че ще разберем кой знае какво, но съм готов да се обзаложа, че намерихме „мулето“.

— Нещо друго? — намеси се Марк: питаше Фелоус.

— Празни гилзи в мазето и на стълбищната площадка.

— Някакви следи, че Дженифър и Маккоул са били тук?

— Не, но намерихме капки кръв на пода в кухнята.

— Огледайте беемвето — нареди Келсо. — Разберете дали е било на този Фогел.

Граймс и Фелоус излязоха. Безпокойството на Марк се засилваше и той не можа да се сдържи:

— Къде е тя, Келсо?

Келсо огледа опръскания с кръв под и дупките от куршуми по стените.

— Не съм ясновидец, Райън. Като гледам обаче всички тези следи от явно поредната кървава баня, не мога да кажа, че съм изпълнен с оптимизъм.

Марк се хвърли през помещението, сграбчи го и го блъсна в стената.

— Защо, по дяволите, не предупредихте Дженифър в самото начало, а трябваше да играете тъпите си игрички и да я излагате на опасност? Вината е изцяло ваша, Келсо! Изцяло *ваша*. Но аз мога да ви обеща едно нещо. При първия възможен шанс ще раздухам тази история до небесата. Ще си платите за това. И вие, и проклетото ЦРУ.

Келсо побеля.

— Не бих ви посъветвал да опитвате, ако не искате да си навлечете неприятности, за които ви е бедно въображението.

— Така ли било? Е, ще видим, като му дойде времето.

— Пуснете ме веднага!

Марк го пусна, все още извън себе си от гняв, и се наведе да огледа петната кръв. Проследи ги навън в двора, след това погледна към покрива и се намръщи. Върна се в мазето и тръгна по стълбите към кухнята. Келсо го следваше.

— Какво правите, Райън?

— Казвам си молитвата.

— Какво?

Но Марк изтича нагоре по стъпалата, без да го слуша.

Келсо влезе след него в кухнята.

— Ще ми кажете ли какво има, Райън?

— Отговорих ви: казвам си молитвата. — Когато Марк започна да проследява проводниците, излизащи от задния капак на телевизионния монитор, Келсо изведнъж се досети. — На фасадата има камера — обясни му Марк. — И друга на покрива. Както са насочени, покриват всички ъгли на достъп към къщата отпред и отзад. Ако камерите работят, видеосигналят в реално време от тях може да се записва или не. Моля се да имаме късмет и да се записва, защото това ще ни даде шанс да научим какво точно е станало тук.

Марк проследи жиците до гърба на бюфета до умивалника и го отвори.

— Бинго!

На полицата вътре бе поставен видеоманетофон и в процепа се виждаше въртяща се лента.

Женева

Градът беше изумително красив под яркото пролетно слънце. Гигантският фонтан в езерото работеше и пръските блестяха като милиони шлифовани диаманти. Покрай луксозните магазини громоляха трамваи, а по тротоарите имаше безброй елегантни бистра и скъпи бижутерийни магазини, създаващи неповторимото усещане за типично швейцарска порядъчност. Гледката изглеждаше толкова нормална за Дженифър след кръвопролитията, в които бе станала участничка, че ѝ бе трудно да я възприеме безстрастно.

Маккоул караше колата по брега на езерото по Рю Версоне. Скоро стигнаха пред великолепия Отел дю Лак — възможно най-луксозния в Женева.

— Защо спираме тук?

Маккоул посочи изискания офис на една туристическа агенция до хотела.

— Ще ни трябват самолетни билети и според мен е по-добре да си ги купим тук, отколкото да висим на опашка на летището. Така ще намалим вероятността да ни забележат, ако някой наблюдава терминала за заминаване.

— На всичко съм готова, само и само да се махнем от Швейцария.

Маккоул изпразни портфейлите на убийците и преброи парите — бяха малко над пет хиляди американски долара.

— Е, това трябва да покрие пътните ни разноси, а ако имаме късмет, може и да пътуваме в бизнес класа. Моли се да не се наложи да чакаме дълго полет за Щатите.

Той влезе в офиса на агенцията и след петнайсетина минути излезе.

— Е? — попита Дженифър, когато Маккоул седна в колата до нея.

— Ще ти дам късия вариант. До утре няма директен полет до Ню Йорк. Но има полет до Ню Йорк през Париж с „Ер Франс“, излита от Женева след малко повече от час. — Маккоул размаха билетите във въздуха. — Така че ако побързаме, можем и да го хванем.

„Берг Еделвайс“

Пуснаха лентата и видяха Дженифър и Маккоул да пристигат отпред и по-късно да си тръгват по черния път, започващ откъм задната част на къщата. Видяха и двама въоръжени типове да слизат от черното беемве и да се приближават към къщата, а по-късно русият да изтегля партньора си до мерцедеса и бързо да заминава. Целият епизод продължи не повече от двайсетина минути — от идването на Дженифър и Маккоул до заминаването на ранените нападатели. По часовника на екрана Марк пресметна, че Дженифър и Маккоул са тръгнали оттук само петнайсет минути преди тяхното пристигане.

Келсо внимателно огледа двамата нападатели.

— Никога не съм ги виждал, но ще поискам в Лангли да се опитат да ги идентифицират. Превърти лентата, Райън, и да тръгваме.

Следващият час остана в съзнанието на Марк само с трескавото бързане. Върнаха се в Мурнау с надеждата да зърнат фолксвагена на Дженифър, но нямаха късмет. Обикаляха улиците поне час, след това потеглиха за Цюрих все с отчаяната надежда да се натъкнат на фолксвагена. Накрая Келсо разочаровано се предаде, извади мобилния си телефон и нареди на Фелоус да отбие в една бензиностанция на аутобана и да изчака, докато той се обади в Лангли.

Женева

Маккоул остави колата на паркинга на женевското летище. Влязоха в терминала и се отбиха в няколко магазина. Дженифър купи антисептичен мехлем, бинт, обикновени очила за четене със слаб диоптър без рецепта и някои тоалетни принадлежности. От сувенирния магазин купиха две големи чанти, тиролска шапчица, слънчеви очила и вълнен шал. Дегизировката им бе жалка, но това бе единственото възможно за трийсет и петте минути, които им оставаха до излитането. Когато Маккоул си сложи шапчицата и евтините очила, Дженифър го попита:

— Не трябва ли да превържем раната?

— Няма време за глезотии. Ще се погрижа за нея на борда. Ако наблюдават терминала, ще следят за двойка. Така че остани до мен, но не толкова близко, че да е очевидно, че пътуваме заедно. На гишето за чекиране ще минем поотделно.

Подаде ѝ билета. Дженифър си сложи слънчевите очила, нахлупи бейзболната шапка и обгърна с шала долната половина на лицето си.

— Имаме ли план за действие, ако възникнат проблеми?

— Започни да крещиш и побегни с всичка сила, докато аз се опитвам да ги отблъсна.

— Това ли ти е планът?

— Зарязах пистолетите в колата, така че не сме способни на нищо особено. Обаче мисля, че няма да рискуват да те дърпат в претъпкано летище с толкова много охрана навсякъде. Макар че може и да бъркам, ако се съди по случилото се във влака.

— Благодаря, господин Маккоул.

— Добре ли си?

— Разбира се. Все едно отивам на бал.

— Стой на десетина крачки зад мен и нека се постареем да не изглеждаме като избягали затворници.

Сърцето на Дженифър биеше до пръсване. В душата ѝ се бе загнездило тревожното чувство, че всяка тяхна крачка се следи от невидими очи. Но в действителност се чекираха без никакви проблеми и веднага се отправиха към вратата за преглед на личния багаж и изходите към самолетите. След петнайсет минути, за тяхно огромно облекчение, двамата се качиха на борда на самолета за летище „Кенеди“, Ню Йорк.

На четиридесет километра от тях, в летящата по аутобан А21 за Женева кола, Марк едва сдържаше нетърпението си и се опитваше да не гледа непрекъснато часовника си. Келсо водеше безкраен разговор по мобилния си телефон с Лангли. Според компютърните магьосници там точно в 12:06 по обяд компютърът за международни резервации в Париж бе записал, че Франк Маккоул и Дженифър Марч са закупили

два билета от туристическа агенция в Женева. Билетите бяха за полет на „Ер Франс“ в 12:45 до Париж с връзка за Ню Йорк.

Келсо най-сетне затвори телефона.

— Готово. Уредих да ги поемат агенти в секундата, в която кацнат на „Кенеди“.

Но след кръвопролитие, което бе видял във фермата до Мурнау, Марк не можеше лесно да се успокои.

— Приемаме, че ще се качат на борда, без преди това да им се случи нищо. Но ако летището се наблюдава? Ами ако се доберат до тях, преди да се качат на самолета?

— Е, това е сляпото ни петно — съгласи се Келсо, — така че нека се молим късметът да не ги изостави. В Лангли правят каквото могат, за да проникнат в компютъра на авиокомпанията и да знаем със сигурност дали са се качили. След това ще ги поемат моите хора в Париж.

— Какви хора в Париж?

Гласът на Келсо бе прегракнал от възбуда:

— Убеден съм, че са открили нещо важно, иначе защо ще бързат толкова да се приберат у дома? Затова уредих трима цивилни агенти към резидентурата в Париж да се качат на техния самолет от „Шарл дьо Гол“ за Ню Йорк и да не ги изпускат от поглед.

— А какво ще правим ние? Ще си седим на задниците до следващия полет?

Келсо си погледна часовника.

— Дженифър и Маккоул ще престоят в Париж около час. От Лангли ни осигуриха частен самолет директно за Ню Йорк. Ако не се случи нещо непредвидено, кацаме на „Кенеди“ и чакаме Дженифър.

— И после?

— Май си прав, Райън — призна Келсо. — Може би е време да зарежем тайнствеността и да ѝ кажем направо какво точно става.

ПЕТА ЧАСТ

63.

Лу Гаруда пристигна в централното управление на нюйоркската полиция на Полис Плаза в десет часа и взе асансьора за тринайсетия етаж. Дани Флин, побелял, вечно дъвчещ пура детектив към отдел „Разследване на организираната престъпност“, го посрещна във фойето и го заведе направо в кабинета си.

— Сядай. Какво те води тук? Никак не ми изглежда, че си дошъл да побъбрим.

— Трябва ми малко информация за Червената мафия. Позагубил съм контактите си, така че реших да поговоря с експерт. В каква степен може да се говори, че червените развиват някаква дейност в Ню Йорк?

Флин извади пакетче фъстъци от чекмеджето на бюрото си, хвърли един в устата си и задъвка.

— На коя шибана планета си мислиш, че живееш, Лу? Червената мафия действа *навсякъде*. Те са силните момчета на престъпността и са пуснали пипала във всичко: проституция, укриване на данъци, компютърни измами, наркотици и каквото още се сетиш.

— Чувал ли си за клана Моская?

Флин повдигна рунтавите си сиви вежди.

— Защо са тези въпроси? Ти не се занимаваш с организираната престъпност.

— Трябват ми някои подробности за Моская. Кой са им босовете, в кой бизнес са, нали се сецаш...

Флин поклати глава, пушна пакетчето фъстъци на бюрото и изтупа ръце.

— Нямаме практиката да издаваме подобни подробности на хора извън отдела, освен ако не става дума за връзка с конкретен случай. Мислех, че това ти е известно, Лу.

— Мислех, че мога да разчитам на приятелско отношение. Освен това имаш думата ми, Дани, че...

— Не ми обяснявай. Казах ти правилата. — Дани стана, почеса се по гърба, обърна се към металната кантонерка зад себе си, разрови се из папките, извади една и я сложи на бюрото пред Гаруда. —

Отивам да си наля кафе. Ще заключа вратата и ще се върна след двайсет минути. Няма да отваряш папката през това време, нали?

— Много съм ти задължен, Дани.

— Мога ли да попитам с какво си се захванал?

— Веднага след като сам си го изясня, Дани, ти ще си първият, с когото ще го споделя.

64.

Боинг 747 на „Ер Франс“ се издигна над дъждовните облаци над Париж, набра височина, изравни и започна осемчасовия си полет през Атлантика. За първи път през последните 48 часа Дженифър се поуспокои. Бяха направили прехвърлянето без усложнения и сега се намираха в безопасност на финалната права от пътуването към дома. Никога не бе предполагала, че може да изпитва толкова силно облекчение.

Двайсетина минути след излитането Маккоул примижа болезнено и тихо изпъшка.

— Какво има? — обезпокоено попита Дженифър.

— Раната започва да ме боли. Май ще е по-добре да я превържа...

— Да ти помогна ли?

— Няма нужда, ще се оправя и сам. Добре е, че поне кървенето не започна отново. Ти поспи.

Дженифър беше достатъчно изтощена и нямаше нужда да я уговаря.

— Прав си.

Маккоул стана и докосна рамото ѝ.

— Отпусни се, Дженифър. Вече сме на десет километра височина. Не ни заплашва абсолютно нищо.

Следващите пет часа Дженифър спа непробудно. Когато се събуди и се протегна, от Ню Йорк ги делиха само два часа полет. Маккоул седеше до нея буден. Пиеше кока-кола.

— Как спа?

— Като бебе. Как ти е ръката?

— Би могло да е и по-зле, но мисля, че прибързах да заявя, че не ни застрашава нищо.

— Какво искаш да кажеш?

Маккоул беше неспокоен.

— Наблюдават ни трима пасажери и съм готов да се обзаложа, че ни следят.

— Кои трима?

— Не поглеждай веднага, но двама от тях — мъже — седят един до друг, осем реда пред нас. Единият е тъмнокос, със сив официален костюм, другият е облечен спортно с морскосиньо яке и носи очила. Третата е жена, блондинка, с черно костюмче, седи на ред трийсет и шест.

— Откъде си сигурен, че ни следят?

— Двама от тях минаха по пътеката покрай нас, докато ти спеше. Стараеха се да се държат естествено, но забелязах изучаващите им погледи. Става дума за професионалисти, Дженифър.

— Защо не ме събуди?

— За да подремнеш поне малко.

— То пък един сън!

— Няма страшно, те няма да опитат нищо, докато сме във въздуха и в самолета. Иди до тоалетната и хвърли един поглед на двамата. На връщане подмини нашите места, иди до бюфета между салоните и си поискай нещо за пиене от стюардесата. Ще видиш и жената, но се старай да избягваш прекия контакт с поглед. Не искам да ги предупреждаваме, че са разкрити.

Дженифър излезе на пътеката между седалките и отиде в тоалетната. Когато мина покрай ред шестнайсет, не се загледа, но с периферното си зрение забеляза мъжа в сивия делови костюм. Беше около четиридесетте, мускулест, с оредяваща червеникава коса и изглеждаше като че ли прекарва всяка свободна минута във фитнес салона.

Докато се връщаше от тоалетната, краката ѝ едва не се подгънаха, когато трябваше да мине лице в лице покрай двамата. Червенокосият в костюма не вдигна поглед към нея, но мъжът до него го направи. Беше с тъмносиньо яке, памучна риза на каре и очила, косата му бе подстригана в армейски стил. Приличаше много повече на тръгнал да пътешества турист, отколкото на пасажер в бизнес класа. Погледна я незаинтересовано, когато тя мина покрай тях на път за бюфета в другия край на салона.

Когато наближи ред трийсет и шест, Дженифър видя и блондинката — със строг черен костюм. Прелистваше списание и Дженифър я зърна да поглежда към нея само за миг, но този миг ѝ бе достатъчен. „Маккоул е прав.“

Стигна до бюфета и си поиска чаша вода. После се върна при Маккоул.

— Как са разбрали, че сме взели този полет? И че сме използвали тази връзка?

— Не мога да си го обясня. Но трябва да им признаем, че са добри. Сложи си очилата и не ги сваляй, за да не знаят кога ги наблюдаваш. А когато кацнем, стой близо зад мен.

— Как ще им се изплъзнем?

— Все ще измисля начин. Всъщност май имам една идея. — Маккоул натисна бутона за повикване на стюардесата и след малко тя дойде.

— Monsieur?

— Разполагате ли на самолета със сателитна връзка?

— Oui. Но само за първа класа.

— Заведете ме там. Става дума за изключителна ситуация.

65.

На трийсет минути зад самолета на „Ер Франс“ летеше наетият за чартър „Гълфстрийм G450“ — на дванайсет километра над Атлантика. Марк седеше в тясната кабина зад Келсо, който бе прекарал последните петнайсет минути на сателитния телефон в организиране на следващия им ход.

— Летим по разписание и ще кацнем на „Кенеди“ в пет следобед — каза Келсо. — Това означава трийсет и пет минути след тях. Уредил съм с нас да не се занимава нито митнически, нито паспортен контрол.

— Какво ще стане с Дженифър и Маккоул, когато кацнат?

— В секундата, в която излязат в залата за посрещачи, ще бъдат взети под наша защита, ако трябва насила, и ще бъдат задържани до нашето пристигане.

— И после?

— Ще разкажа всичко на Дженифър и ще се опитам да разбера какво е открила в Швейцария. Ти обаче си дотук, Райън. След като кацнем, можеш да се върнеш към работата си.

— Виж, Келсо... искам да присъствам на разговора с Дженифър.

— Няма да стане. Получих специални инструкции и няма да се пазарим.

Колелата на огромния самолет докоснаха пистата на летище „Кенеди“. Машината рулира към ръкава за слизание и след секунди прозвуча мелодичният сигнал, разрешаващ откопчаване на коланите. Маккоул бързо свали чантите им от багажното отделение, а междуременно вратите се отвориха и пасажерите се подредиха на пътеката за слизание.

Дженифър не свали очилата си и това ѝ позволи да види, че когато двамата мъже пред тях също свалиха своя багаж, червенокосият погледна към нея, преди да се обърне към изхода. Интересът му изведнъж я изплаши.

— Стой близо до мен — прошепна Маккоул, хвана я под ръка и я поведе към зейналата като за прозявка врата.

Понеже нямаха друг багаж, бяха първи на опашката за паспортен контрол. Прегледаха паспортите им и ги пуснаха, но насред пътя към митническия контрол Маккоул внезапно побутна Дженифър към тоалетните.

— Чакай тук и се преструвай, че търсиш нещо в чантата си.

— Какво си намислил?

— Довери ми се и прави каквото ти кажа.

Дженифър се престори, че разтревожено търси нещо в пътната си чанта. Отляво на нея в стената имаше плътна стоманена врата с клавиатура за достъп посредством парола, на която пишеше: „САМО ЛИЦА С ПРОПУСК. ДОСТЪПЪТ ЗА НЕОТОРИЗИРАНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“. Тя погледна надясно и видя до пътеката към митническия контрол двама въоръжени униформени полицаи. После видя и тримата пасажери да се навъртат до една колона: блондинката беше най-близо, двамата мъже — на една-две крачки зад нея; и тримата полагаха усилия да не привличат внимание.

— Те са зад нас, Франк — каза Дженифър и сама усети в гласа си паника.

— Виждам ги. Според мен при тези полицаи наоколо няма да опитат нищо, преди да излезем в салона за посрещачи. Само че ние ще им се изплъзнем още тук.

— Как?

— През тази врата. — Маккоул посочи масивната стоманена врата.

Дженифър беше озадачена. Тази врата можеше да се отвори единствено след въвеждане на правилния код.

— И как ще стане това?

— С малко помощ. — Маккоул набра някакъв номер на мобилния си телефон и попита: — По дяволите, къде си, Марти? Чакаме където ми каза, точно пред сервизната врата за персонал. Побързай, приятел, тук става напечено, а нямаме цял ден.

Маккоул затвори. Дженифър го изгледа въпросително.

— На кого се обади?

— Ей сега ще разбереш.

— Има ли нещо общо с разговора, който проведе от самолета?
Но Маккоул разтревожено гледаше над рамото ѝ.

— Струва ми се, че се готвят всеки момент да предприемат нещо.

Тя се обърна. Двамата мъже и жената продължаваха да чакат до колоната. Изглежда подозираха, че нещо не е съвсем наред, но не знаеха какво да предприемат.

Внезапно се разнесе странен шум и сърцето на Дженифър прескочи. Тя се обърна и видя сервизната врата да се отваря. Пълен мъж с рунтав мустак надникна от другата страна. Беше в униформа на служител от летището, с фуражка, носеше бележник с щипка, а на шията му висеше карта със снимка. Името на нея гласеше: Марти Самърс.

— Какво те забави, Марти?

— По-бързо от това просто бе невъзможно да дойда. Трябва да го направим наистина бързо, така че се размърдай, приятел.

Мъжът говореше с акцент от Бронкс. Направи им път да минат през вратата и преди да се усети, Дженифър беше набутана вътре от Маккоул. В последния момент се обърна и видя двамата мъже и жената да тичат към тях, но закъсняха и вратата се затвори под носа им.

— Мисля, че току-що ни спаси кожата, Марти.

Марти се ухили широко под рунтавия си мустак.

— Ей, Маккоул, всяко добро дело води след себе си друго. А сега да побързаме.

66.

Марти ги поведе по коридора. Дженифър чу глухо блъскане по вратата зад тях, но нямаше смисъл да се обръща. Беше изумена, че са успели да се измъкнат толкова лесно.

— Марти работи в службата за сигурност към летището — обясни Маккоул. — За наш късмет ми беше длъжник. Веднъж спипах жена му в леглото с един тип, който работеше в бюрото на „Херц“, и му дадох снимки, за да го докаже. Така ли беше, Марти?

— Абсолютно. Кучката му с кучка се чукаше с половината шибано летище. Пратих я по дяволите и това беше най-доброто нещо в живота ми. Кои са онези задници, дето ви преследват?

— Дълга история. Направи ли нещо за колата?

Марти му подаде връзка ключове.

— Ще я намериш на паркинг три, веднага щом слезеш от асансьора на четвърто ниво. Син „Шевролет Импала“.

— Голяма работи си, Марти.

— Да знаеш, че си я искам на едно парче, Франк. Никакви удряния и драскотини, пич. Имам да я изплащам още две години, така че карай кротко, нали?

— Дадено. — Завиха в нов коридор и Маккоул попита: — Кога ще излезем от този лабиринт?

— Спокойно, почти стигнахме.

Гълфстриймът кацна трийсет минути след самолета на „Ер Франс“ и Келсо слезе пръв. Щом стъпи на пистата, мобилният му телефон извънтя, той отговори и гласът му изведнъж пресипна и стана груб.

— Вие шегувате ли се с мен? Как можа да стане това? Искам да претърсите цялото летище, поставете хора на всеки вход и изход и наблюдавайте всичко, ясно ли е? Естествено, че ще остана на телефона.

— Какво е станало? — попита Марк.

Келсо притисна телефона към ухото си с рамо. Личеше му, че е бесен.

— Просто не мога да повярвам. Издънка на малоумници, това е станало. Дженифър и Маккоул явно са заподозрели, че ги следят, и са се изплъзнали на хората ми.

— Искате да кажете, че са ги изгубили?

— Използвали са човек, който им е помогнал да нарушат системата за сигурност на летището. И в момента нямаме никаква представа къде може да са.

Марти наблюдаваше Дженифър и Маккоул, докато те отиваха към паркинга. Усмихна се, свали фуражката и я хвърли в кошчето за боклук до вратата. Набра един номер на мобилния си телефон и му отговори глас:

— Казвай?

Акцента от Бронкс вече го нямаше — сега Марти говореше съвсем различно.

— Отиват към шевито.

— Как мина?

— Тя се хвана. С Ник разиграхме добре историята, придържахме се към сценария и всичко мина гладко. Нямаше проблеми.

— Отлично. Сега да довършим работата.

67.

Следващото посещение на Лу Гаруда беше в административна сграда в центъра на Манхатън. Той взе асансьора до шести етаж и намери нужната му стая в дъното на коридора. Надпис с полющени златни букви съобщаваше:

Франк Маккоул
Частен детектив

Гаруда почука и като не получи отговор, се разходи по коридора до съседния офис. Вратата беше отворена. Жена на средна възраст седеше пред компютър и въвеждаше някаква информация. На вратата пишеше:

Керол Липман
Секретарски услуги

Жената вдигна поглед и се усмихна.

— Какво обичате?

— Франк Маккоул, детективът в края на коридора. Не е ли тук в момента?

— Замина за Швейцария преди няколко дни. Синът му загина при нещастен случай в Алпите.

— Господи, каква трагедия... Познавате ли добре Франк?

— Разбира се, той има офис тук от няколко години. Искате да го наемете ли?

Гаруда се усмихна и показа значката си.

— Не, аз работя в полицейското управление на Лонг Бийч. Може ли да ви задам няколко въпроса относно Маккоул?

След час Гаруда отби от магистралата в Хампстед, Лонг Айланд, навлезе в мирно изглеждащ квартал и намери търсения адрес. Домът на Франк Маккоул беше боядисан в сиво и бежово-кремаво, отстрани имаше гараж, имаше и баскетболен кош на една от стените. Няколко деца караха скейтборд в края на задънената улица, а собственикът на къщата от отсрещната страна правеше нещо в градината си, но появата на Лу не привлече ничие внимание. Той заключи колата, качи се на верандата на Маккоул и позвъни. Никой не му отговори. Натисна звънеца втори път и за по-сигурно го задържа десетина секунди, но отново никой не дойде да отвори.

Къщата бе заобиколена от плътен стобор, който не позволяваше никой да го види от улицата. Гаруда заобиколи отзад, почука на вратата и извика високо:

— Има ли някой?

Никакъв отговор. „Къщата е празна“, реши Гаруда. Отвори портфейла си и извади ножче с няколко остриета. Преди години беше конфискувал този полезен инструмент от един взломаджия. Вмъкна едно от остриетата в ключалката, поигра си малко, чу цилиндърчетата вътре да се наместват и ключалката се отвори сякаш чрез магия. „Окей, да видим какво можем да научим за Франк Маккоул.“

Мина, без да бърза, по коридора, подмина уютно изглеждащ хол и стигна до голяма кухня в дъното. Порови из чекмеджетата на няколко от шкафчетата, но намери в тях само прибори за хранене и няколко стари сметки, така че се върна в хола. „Нищо забележително, това поне се вижда с просто око.“ Телевизор и видео, стереоуредба, книги по полиците... някои върху криминалистиката и полицейските процедури.

На стената имаше окачени снимки, повечето на човека, който предположи, че трябва да е Маккоул, на някои от тях заедно с момче: снимки на момчето като дете, тийнейджър и младеж. На няколко от снимките момчето бе в екипировка за катерене и с каска, а на фона се виждаха високи планини. Никакъв намек за присъствие на жена в къщата или на снимките. Гаруда прибра в джоба си една от тях, после се качи до тясната стълбищна площадка, от която се влизаше в три

спални, едната пълна с какво ли не и явно използвана като склад. Тъкмо се готвеше да разгледа и другите спални, когато чу на верандата стъпки, след което стълбите изскърцаха.

Гаруда извади глока си и излезе на площадката.

68.

Някой се качваше по стълбите. Мъж на средна възраст, оплешивяващ.

— Спри, приятелю. — Гаруда позна мъжа от отсрещната къща, който се бе занимавал с градината си. Държеше в едната си ръка кожени ръкавици и явно се стресна, като видя пред себе си непознат с пистолет в ръка. Направи неволно една-две крачки назад и надолу по стълбите, но в същия момент Гаруда показа значката си.

— Полиция. Какво правите в тази къща, по дяволите?

Страхът на мъжа изчезна в мига, в който видя полицейската значка.

— Е, аз бих могъл да ви задам същия въпрос — възмути се той.

— Кой се интересува?

— Казвам се Нори Синклер. Живея отсреща. Видях ви, че дойдохте, и се зачудих какво става. Трябва да ви кажа, че нашият квартал е спокоен и следим кой минава и какво прави.

— Радвам се да го чуя — въздъхна Гаруда и прибра пистолета си в кобура. Не искаше да обяснява нищо на този човек, защото нямаше заповед за претърсване и технически погледнато беше извършил престъпление, за което си имаше стар термин: взлом. „Днес няма да се безпокоя за това.“ — Франк Маккоул живее тук, нали така?

— Да. Обикновено наглеждам къщата му, когато замине.

— Така ли? И кога го видяхте за последен път, господин Синклер?

— Преди няколко дни. Трябваше да пътува в чужбина. Синът му, Чък, загина, нали разбирате?

— Чух. Кога точно замина Франк?

— Неделя следобед излетя директно за Цюрих. Едва се държеше на крака. Дойдоха хора да го откарат на летището. Вижте... ама какво става тук? Вие негов приятел ли сте, или...

Гаруда се намръщи.

— Казахте неделя. Сигурен ли сте? Излетял е директно за Цюрих?

— Естествено, че съм сигурен. Обясни ми, че трябвало да идентифицира тялото на Чък. — Съседът изгледа Гаруда, сякаш се съмняваше в разсъдъка му. — Защо... какъв е проблемът?

Гаруда отново се намръщи. „Няма проблем, с изключение на това, че според Марк Франк Маккоул е пристигнал в Швейцария във вторник. Което означава, че някъде е загубил цял ден.“

— Абсолютно сигурен ли сте, че не бъркате? Било е в неделя, така ли?

— Да.

— Кой дойде да го вземе?

— Двама души с черен буик.

— Видяхте ли ги?

— Не, но жена ми Телма ги видяла. Видяла също Франк да тръгва с тях. Оттогава не сме го виждали. Изглежда, няма да го има доста време.

— Телма виждала ли е онези двамата преди?

— Не, каза, че не ги била виждала.

— И това е било в неделя следобед?

— Вие глух ли сте? Колко пъти да ви го повтарям?

— Дали случайно не е забелязала и номера на буика, господин Синклер?

Съседът го изгледа подозрително.

— От къде на къде? Мога ли да ви попитам как влязохте тук?

— Предната врата беше отворена.

Съседът погледна площадката пред вратата и се почеса по главата.

— Хм... странна работа. Вчера, като я проверих, беше заключена. И как казахте, че се казвате?

Гаруда тръгна надолу по стълбите и излезе през вратата.

— Детектив Смит. Благодаря ви, че си поговорихме.

69.

Марк стоеше пред терминала за пристигащи и гледаше как Келсо води разгорещен разговор с трима непознати: руса жена с черен костюм и двама мъже — единият червенокос, другият — ниско подстриган и с очила. Предположи, че са от ЦРУ, и макар да не можеше да чуе за какво си говорят, беше повече от очевидно, че Келсо ги ругае. Накрая излая няколко заповеди, дойде при Марк и с горчивина сподели:

— Някакъв тип отворил врата за служителите от охраната в салона за митническа проверка и ги измъкнал под носа им.

— Какъв тип?

Келсо скръцна със зъби от безсилна ярост.

— Откъде да знам, по дяволите? Никой не е видял лицето му. Може да е който си поиска... някой тъпанар на работа към летището или някой, който им е отворил съзнателно.

— В сградата ли са още?

— Не знаем, но едва ли са отишли далече. Ще трябва да претърсим целия терминал.

Граймс и Фелоус внезапно се появиха и Келсо ги привика с пръст.

— Поемете паркинга. Другите да претърсят терминала и спирките на обществения транспорт. Аз се заемам с фирмите за коли под наем и обслужването с лимузини. Петнайсет минути и среща отново тук.

Двамата изчезнаха, а Келсо се обърна към Марк.

— Поемете баровете, ресторантите и мъжките тоалетни. Може да опитат да се дегизират, така че бъдете бдителен. Ако не ги зърнете някъде до петнайсет минути, домъкнете си задника тук.

— Ами ако вече са напуснали летището?

Келсо почервеня.

— Не ме нервирайте допълнително, Райън. Кръвното ми и без това е високо.

Марк взе ескалатора до мецанина, слезе и се разходи между масите на ресторанта. Обядващи семейства, убиващи времето си транзитни пасажери, дошли да пият набързо по чаша кафе бизнесмени... и никаква следа от хора, които поне малко да приличат на Дженифър и Маккоул. После провери бара, след това мина набързо през мъжките тоалетни и кафенето, но нямаше късмет.

Докато минаваше край един от телефонните автомати, забеляза сгърбен над слушалката мъж, с гръб към него. Беше с черна шапка и имаше телосложението на Маккоул, но когато се обърна, Марк видя, че е над шейсетте, облечен е като духовно лице и има сива брада. Дегизиран или не, не беше Маккоул. „Къде са се скрили двамата с Дженифър?“

На стотина метра навътре в мецанина зърна блондинката и червенокосия ѝ партньор — оглеждаха трескаво морето от пътуващи. По лицата им личеше, че не са имали късмет. Когато се обърна, Марк видя, че духовникът е затворил телефона и се отдалечава. И в този момент осъзна, че от двацет и четири часа това е първият му шанс да говори на спокойствие с Гаруда. Застана пред телефона и бръкна в джоба си за монети.

Гаруда вдигна на втория сигнал.

— Господи, къде изчезна, Марк? Нали трябваше ти да ми се обадиш?

— Намирам се в салона за пристигащи на летище „Кенеди“. Кацнах преди двацетина минути и всичко се обърка, така че слушай внимателно, нямам никакво време. Разбра ли нещо за Моская?

— Да, говорих с Дани Флин. Моская са точно каквото каза ти. Никой нищо не знае за тях и действат основно офшорно.

— Давай нататък...

— После разрових за Франк Маккоул, както поиска. Имам снимките му от регистрацията за частен детектив и шофьорската му книжка. Отидох до дома му в Лонг Айланд. Всичко изглежда напълно нормално, но все пак има нещо, което не успях да си обясня.

— Какво?

— Не по телефона, Марк, ще ти кажа като се видим. Сега имам някои свои въпроси, които чакат отговор, и този път вече наистина трябва да поговорим.

— Лу, моля те... — отчаяно каза Марк. — Не разбираш...

— Абсолютно прав си, че не разбирам, така че защо не ми обясниш? След цялото ровене, което направих за теб, мисля, че вече съм го заслужил. И ако обичаш, нека не забравяме кой разследваше това дело, нали така?

— Ще се опитам скоро да ти обясня, но... Лу, моля те, само ми кажи какво те е накарало да се усъмниш. Наистина трябва да знам.

Гаруда въздъхна.

— Нали ми каза, че Маккоул е кацнал в Швейцария във вторник?

— Да... и какво?

— Според един от съседите му Маккоул е тръгнал за летището в неделя, след като от дома му са го взели двама мъже с черен буик. Това означава, че би трябвало да кацне в Швейцария най-късно в понеделник сутринта, само че се е появил там едва във вторник, което означава, че от графика му се губи цяло денонощие. Имаш ли някакво обяснение за това?

— Не.

— Защото и аз нямам. Онези, които са го взели, би трябвало да са му приятели, предполагам, но до офиса му има служба за секретарски услуги и според жената, която работи там, Маккоул определено е имал резервация да лети в неделя вечер. Аз обаче имам една позната на летище „Кенеди“. Накарах я да провери списъците на пасажерите. Оказа се, че билетът на Маккоул за неделя вечер е бил отказан един час преди полета и едновременно с това е била направена нова резервация за следващата вечер, което означава, че той наистина е пристигнал в Цюрих във вторник сутринта. Само че на мен нещо ми звучи фалшиво. Ти как мислиш?

Марк трескаво мислеше.

— Май наистина така изглежда, Лу. Това ли е всичко?

— Това е — каза Гаруда. — Сега е твой ред да ми разкажеш какво става.

В този момент Марк видя жената и червенокосия, следвани от Граймс, да се изкачват с ескалатора — оглеждаха всички, покрай които минаваха.

— Виж, Лу, трябва да прекъсна.

— Ей... почакай секунда, това не е достатъчно, мамка му! — възрази Гаруда. — Като си помисля само, че започвах да си внушавам, че работим заедно. И че върша сам някаква детективска работа. И знаеш ли какво? Според мен най-сетне имам следа по случая Марч.

— Каква следа?

— А бе и ние, тъпите полицаи, понякога имаме своите моменти. „Прайм“ е била собственост на холдингова компания, регистрирана на Каймановите острови, което определено намирисва на мръсни пари. За да съм още по-точен, на източноевропейски мръсни пари. Ти беше там затова, нали? Мислиш си, че може да има нещо общо с изчезването на Пол Марч? Че е свързано с онези мръсници от Моская? Червената мафия? Макар че какво общо, по дяволите, може да има едно частно ченге като Маккоул с всичко това, убий ме, не мога да си представя.

Марк помълча, после каза:

— Лу, повярвай ми, наистина не мога да говоря в момента за всичко това.

В гласа на Гаруда прозвуча гняв.

— Знаеш ли какво? Май ще е най-добре да продължа този случай сам. Защото ти с нищо не ми помагаш, ако трябва да се изразя деликатно. Така че върви да се шибаш, Марк.

И прекъсна разговора. Марк видя, че Граймс и останалите са тръгнали в обратна на неговата посока и продължават съсредоточено да оглеждат лицата на околните. Но бяха ли го забелязали?

„Как е успял Гаруда да надуши връзката с Каймановите острови?“, удиви се Марк. Информацията за Маккоул смътно го обезпокои. Изпоти се от напрежение, беше объркан, беше уловен в центъра на умопомрачителна загадка и изпитваше неудържимо желание да се извърне и да побегне. Изведнъж се почувства изморен, емоционално и физически, но знаеше, че трябва да открие Дженифър. Без значение как... просто трябваше да я открие. Само че точно в този момент Келсо му дължеше някои обяснения. Задавен от нарастващ гняв, Марк тръгна към изхода.

70.

Маккоул включи фаровете. Още беше само пет следобед, но слънцето се бе скрило зад скупчените над главите им гъсти облаци. Пътуваха вече половин час. Дженифър гледаше назъбения от небостъргачите небосклон на Манхатън, към който се приближаваха. Не можеше да повярва, че пак е в Ню Йорк, и още не можеше да се начуди на щастливото им измъкване. Непрекъснато поглеждаше назад, но натовареният вечерен трафик правеше невъзможно да се разбере преследва ли ги някой, или не.

— Спри да се безпокоиш, Дженифър. Този път наистина им се изплъзнахме.

— Как можеш да си сигурен? Та те ни намираха навсякъде, където отидехме.

— Гледам в огледалото за обратно виждане. Уверявам те, никой не ни следи.

Дженифър се надяваше да е прав. Небето притъмняваше и доколкото можеше да се съди по тежките облаци, над Ню Йорк щеше да се разрази буря.

— Защо пътуваме нататък?

— Мислех, че това е най-краткият път за Лонг Бийч.

— Франк, първо трябва да видя Боби. Не съм го виждала от дни и трябва да се уверя, че е добре. Колдуел е само на десетина минути, ако се отклоним. Моля те...

Маккоул въздъхна с нетипично за него нетърпение.

— Добре. Но ще караш ли ти?

— Защо?

— Трябва да обмисля някои неща, а имам да направя и едно обаждане по телефона.

— До кого?

— Мой приятел. — Той отби, слезе от колата и Дженифър се вмъкна на неговото място. Маккоул седна на седалката до нея. Когато Дженифър се приготви да потегли, той бръкна в жабката. Лампичката вътре светна и тя видя автоматичен пистолет и мобилен телефон.

Маккоул извади пистолета, взе го в скута си и набра някакъв номер на мобилния телефон.

Дженифър изгледа пистолета.

— Защо... защо ти е този пистолет?

— Млъкни за малко!

— Не разби...

— Казах, млъкни! — Маккоул беше изпотен и изнервен до крайност. Вдигна телефона до ухото си. Дженифър чу в слушалката леко изщракване, но не можа да разбере с кого разговаря. — Аз съм. Отивам към Коув Енд. Да се срещнем там след половин час.

И изключи телефона. Дженифър го изгледа смаяно. Имаше предчувствието, че нещо съвсем не е наред, защото Маккоул се бе преобразил в съвсем друг човек. И изведнъж той вдигна пистолета и заповяда:

— Пали!

— Франк... Франк, какво ти става?

— И престани да ме наричаш Франк. Ще правиш каквото ти кажа. Пали и карай към Лонг Бийч.

71.

Келсо чакаше пред терминала — говореше по телефона. Когато черната лимузина, шофирана от Фелоус, спря до тях, Келсо затвори, обърна се към Марк и каза разочаровано:

— Губим си времето, от тях няма и следа. Качвайте се в колата. Другите ще останат тук и ще продължат да търсят — просто за всеки случай.

— Не ми ли казахте, че сте проверили Франк Маккоул?

Келсо долови в гласа на Марк особена нотка и го погледна внимателно.

— Да, казах. И какво?

— Аз направих някои свои проучвания и се оказа, че около Маккоул нещо не е наред. Това на свой ред означава, че или сте ме излъгали, Келсо, или сте направили непростима грешка.

Келсо се намръщи.

— Какво означава това, по дяволите? С кого сте говорили?

Но Марк даде воля на гнева си:

— Това няма никакво значение! Важното е, че става нещо крайно странно, и искам да разбера какво е то. И не кога да е, а сега.

В този момент от терминала изтича Граймс и стана свидетел на пререканието. И Фелоус слезе от лимузината, явно усетил нещо. Двата явно се чудеха как да реагират, защото минаващите наоколо започваха да се спират и да се заглеждат. Келсо се притесни и каза на Марк:

— Това не е мястото, където да водим подобен разговор, така че ще ви помоля да не повишавате глас. Ако толкова държите да разговаряме, качете се в проклетата кола.

— Няма да мръдна, докато не науча истината — изкрещя Марк.
— Истината. Не поредната порция дивотии, не купчина лъжи, а пълната истина. Която искам да чуя веднага. Какво сте замислили, Келсо... вие и ЦРУ?

— Влезте веднага в колата! — вбеси се Келсо.

— Върви да се шибаш, Келсо! Не мърдам, докато не получа обяснение.

Това, което последва, се случи практически моментално. Келсо само кимна и двамата му помощници се справиха с Марк с лекота: Фелоус му запуши устата, а Граймс хвана ръката му в ключ. Келсо отвори задната врата и Марк бе вкаран насила в лимузината. Докато Граймс го неутрализираше на задната седалка, той видя Келсо навън да показва картата си на насъбралите се зяпачи.

— Полиция. Този човек е задържан. Разпръснете се, няма нищо за гледане.

Келсо се качи отзад, сви юмрук и го заби в лицето на Марк. Явно времето за официалности и говорене на „вие“ беше свършило.

— Идиот нещастен! Това заслужаваш за голямата си уста. Ще ти кажа нещо, Райън. Знаеш ли какво удоволствие бих изпитал да ти тегля куршума ей сега, в тази секунда, при това без капка съжаление?

Фелоус се качи на мястото на шофьора и лимузината отлепи със свистене на гумите.

Келсо продължи, все така извън себе си:

— Кога ще проумееш с коравата си глава, че задачата ни е да защитим Дженифър? Поведението ти не постигна нищо повече от това да ни задържи и забави. Толкова ли не можеш да го проумееш, или си безнадеждно тъп? — Той кимна на Граймс. — Сложи му белезниците.

Граймс извади белезници и ги щракна на китките на Марк.

— Сега — каза поуспокоен Келсо — искам да знам какво точно имаше предвид с въпросите си за Маккоул. А след това искам да разбера на кого си се обаждал от летището.

72.

Небето над тях се отвори и се изля порой или по-скоро леденостудена суграшица, която зашиба предното стъкло с шума на хиляди полудели малки барабанчета. Бяха на магистралата и пътуваха на изток към Лонг Айланд. Дженифър бе пустила чистачките и караше с под осемдесет километра в час.

— Кой си ти?

— Можеш да ме наричаш Ник Стейвс.

— Защо... защо се представяше за Франк Маккоул?

Стейвс прибра пистолета под якето си.

— За да мога да се сближа с теб. За да те защита от хората, които възнамеряват да те убият веднага щом получат онова, което им трябва.

— Кой смята да ме убие и какво искат от мен?

— Ще говорим за това, когато пристигнем в Коув Енд.

Светът пред очите на Дженифър се завъртя. Миг по-късно тя изпусна контрол над волана и шевролетът тръгна да излиза от платното. Стейвс рязко се пресегна, сграбчи волана и върна колата в лентата.

— Ей... я по-спокойно. Не съм стигнал дотук, за да свърша в смачкана край пътя кола. Внимавай как караш, за бога!

Но за Дженифър бе невъзможно да се съсредоточи, тя усещаше, че е на ръба на нервна криза.

— Не мога повече... не мога да издържам да не знам какво става. Не разбирам абсолютно нищо.

— Ще разбереш, Дженифър. Сега просто карай.

* * *

Помощниците на Келсо вече не държаха Марк. Той опипа челюстта си. Беше подута.

— Къде ме карате?

— Успя сериозно да ме ядосаш, Райън — каза Келсо. — Граймс те е видял в терминала да говориш от телефонен автомат. Така че веднага ми кажи на кого се обади.

Към гнева на Марк се прибавяше и усещането за пълно безсилие.

— Не можеш да постъпваш така, Келсо. Не можеш да нарушаваш закона и да ме задържаш против волята ми. Това е отвличане.

— В момента аз съм законът. Сега ми кажи на кого си се обадил, защото в противен случай не можеш да си представиш какво те чака.

Марк беше объркан, ядосан и безпомощен.

— Не те разбирам, Келсо. Защо трябваше да ме лъжеш за Маккоул?

Погледът в очите на Келсо опасно припламна и за секунда Марк си помисли, че ще последва нов удар с юмрук, но възрастният мъж, изглежда, се овладя, макар че явно полагаше големи усилия да се сдържа.

— Не съм лъгал. Нямам представа за какво говориш. Сега отговори на проклетия ми въпрос.

— Първо, какво ще кажеш да ми свалите тези белезници като знак на добра воля?

Келсо кимна на Граймс.

— Свали ги.

Граймс отключи белезниците и Марк разтри китките си.

— Имам един приятел, който провери Маккоул.

— Защо?

— Защото не ти вярвам и защото криеш много неща от мен.

— По тази причина ли се обади от стаята на хотела в Бриг?

Марк кимна.

— Приятелят ми отишъл на домашния адрес на Маккоул в Лонг Айланд и открил там нещо странно.

— Какво? — Келсо вдигна вежди.

— Ти ми каза, че Маккоул кацнал в Швейцария във вторник. Според съсед на Маккоул обаче той напуснал дома си в неделя, когато двама души дошли да го вземат с черен буик.

Келсо се вцепени. Извади от джоба си плика със снимката на Маккоул и щракна ключа на лампата над тях.

— Сега искам внимателно да погледнеш тази снимка. — Марк разгледа фотографията и Келсо продължи: — Продължаваш ли да си сигурен, че си видял точно този човек?

— Снимката е неясна, но съм сигурен. Все пак да не забравяме, че го видях съвсем за кратко.

— Искаш да кажеш, че не изключваш възможността да бъркаш?

— Напълно е възможно двама души да изглеждат горе-долу еднакво — прическите им да са подобни, цветът на косата да съвпада...

Келсо загрижено поклати глава.

— Това нищо не означава, Райън. Елементарно подстригване в комбинация с шишенце евтина боя за коса отстраняват всякакви разлики.

— Казах ти, видях го съвсем за кратко...

— Да ти кажа истината, колкото повече се замислям за появата на Маккоул на мястото на пътния инцидент на Дженифър, толкова повече съм склонен да допусна, че не е било само въпрос на случайност. Прекалено удобно се получава някак. Всичко може да е организирано и следователно Маккоул може да не е онзи, за когото се представя. Това вече започва да ми се струва доста очевидно.

Марк се намръщи.

— Ти си онзи, който обясняваше, че миналото му било проучено.

— *Миналото му*, Райън. Само че докато не го идентифицираме със сигурност, как можем да сме сигурни за кого говорим?

— Но ако не е Маккоул, кой е, по дяволите?

73.

— Работя в ЦРУ.

Дженифър изгледа мъжа, нарекъл се Ник Стейвс.

— Какво?!

— Централното разузнавателно управление в Лангли, щат Вирджиния.

— Знам какво означава ЦРУ. Но какво се е случило с истинския Франк Маккоул?

— Изтеглихме го на сигурно място, докато използвам самоличността му.

— Къде сте го изтеглили?

— За Маккоул се грижат в специална квартира на ЦРУ, намираща се извън Ню Йорк. Искаме да го извадим от контакт с други хора, докато тази история не приключи. Вярваш ли ми вече, Дженифър?

— Не знам... наистина не мога да реша. Кой иска да ме убие?

— Джак Келсо. Казал ти е, че е бил приятел на баща ти, но това не е истина.

Дженифър беше изумена.

— Какво?! Как така?

— Понеже разбрах, че не знаеш какво означава „Паяжина“, нека започна оттам. Келсо работи за ЦРУ и преди две години със санкцията на управлението проведе тайна операция под това кодово име. Обект на операцията беше „Прайм Интернешънъл Секюритис“.

— Защо?

— „Прайм“ беше собственост на офшорна компания, управлявана от Моская, руски мафиотски клан. Състоянието им е инвестирано в Щатите през различни незаконни офшорни сметки, което привлече вниманието на ЦРУ и стана повод за тази разработка. „Паяжина“ имаше за цел да сложи окончателно край на този им бизнес.

— „Прайм“ е била собственост на руската мафия?

Стейвс кимна.

— Използвали са я, за да перат мръсните си пари. Баща ти не е имал представа, че компанията, за която работи, е била забъркана в престъпна дейност. Но се появил Келсо, разказал му истината и го убедил да помогне със събирането на документални доказателства, за да може ЦРУ да закове собствениците на „Прайм“.

— Как е могъл баща ми да се съгласи на това?

— На първо място, Келсо е знаел, че баща ти има страшна тайна. — И през следващите няколко минути Стейвс ѝ разказа за миналото на баща ѝ и за затворническото му досие. — Част от сделката е било унищожаването на всички документи с негово име в архивите на съда и системата на затворите. Трябвало да се направи така, че да изглежда, сякаш Джозеф Делгадо никога не е съществувал. Това обяснява защо полицията се е натъквала на стена, когато е търсела нещо за човек с това име.

Мислите в главата на Дженифър се въртяха с бясна скорост. Беше съкрушена да научи за престъпното минало на баща си. Но въпреки ужаса усещаше със сърцето си, че той е бил добър човек, който просто е бил тласнат от обстоятелствата да прави лоши неща. Споменаването на Джозеф Делгадо ѝ помогна да осъзнае какво бе накарало баща ѝ да я удари при онзи случай. По бузите ѝ потекоха сълзи и тя се насили да ги спре.

— Какво е правил баща ми в Швейцария?

— Имал е инструкции да изтегли петдесет милиона долара от цюрихска банка, използвана от „Прайм“, и да ги предаде на един гангстер от Москоя, Карл Лазар. Само че всичко е било нагласена. Келсо е изплел своя собствена паяжина на измамата.

— Не разбирам.

— Той и неколцина негови корумпирани приятели в ЦРУ сключили тайна сделка с Карл Лазар да откраднат петдесетте милиона, да си ги разделят и да натопят баща ти за кражбата. Това означавало да го убият, да се отърват от тялото му и да направят да изглежда така, сякаш той е избягал и изчезнал безследно, като по този начин вината падне изцяло върху Пол Марч.

— Но защо?

— Толкова ли е трудно да се разбере — от алчност. Най-обикновена алчност. Ако планът бе успял, те са щели да забогатеят. Карл Лазар е щял да принуди със заплаха баща ти да пресече с него

Васенхорн, където е било замислено да го убие заедно с братята Фогел, да бутне телата им в някоя пукнатина и по-късно да раздели парите с Келсо и приятелите му. Само че непредвидено се разразява снежна буря и целият им план отива по дяволите. Останалото ти е известно.

— Но защо... защо не ми каза това по-рано? Защо трябваше да изживея всичко, което се случи?

— Имах заповеди от ЦРУ. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре, най-малкото докато не намерехме дискетата и не уличахме Келсо. ЦРУ бе санкционирало сегашната му операция, но имахме съмнения относно почтеността му. Естествено, беше немислимо да дадем на екипа на Келсо да заподозре нещо, а това означаваше в истината да бъдат посветени минимум хора. При това, честно казано, някои от нас научиха пълната истина едва през последните дни.

— „От нас“? Обясни.

— Онзи, който ни помогна да се измъкнем на летището, е един от моя екип. Имаме и други хора, на които е наредено да останат в сянка, докато не стане необходимо да се намесят, но те са на едно телефонно обаждане разстояние.

Дженифър не знаеше какво да мисли. В главата ѝ продължаваха да се въртят толкова много въпроси — и всички чакаха отговор.

— Кой уби майка ми?

— Келсо. Идеята е била атаката срещу семейството ви да изглежда като план на баща ти, за да може ефективно да изчезне, но направено така, че да насочат деликатно подозренията върху него.

— А какво... какво се е случило с баща ми?

— Вероятно е загинал в нощта на бурята и тялото му е някъде там горе. Това е най-реалната вероятност, Дженифър, не можем да избягаме от нея.

— Но някой е оцелял...

— Не знаем това със сигурност. Пристигналият в манастира човек може да е всеки.

— Бил е баща ми. Кой друг може да е?

— Не се самоизмъчвай, Дженифър. Баща ти не може да е оцелял. Не и в такава буря.

Обхвана я печал, толкова силна скръб, че не можеше да се съсредоточи върху пътя. Отби и отпусна глава върху волана. Тялото ѝ се разтrese от ридания. Стейвс внимателно сложи ръка на гърба ѝ.

— Съжалявам. Представям си какво чувстваш...

— Не, не можеш. Изобщо не можеш...

— Вярваш ли ми, Дженифър?

Тя избърса очите си.

— Точно в този момент не знам на какво да вярвам.

— Това е напълно разбираемо. Толкова много неща ти се струпаха на главата изведнъж. — Стейвс дръпна ръката си, бръкна в джоба си, извади карта и я отвори. Дженифър видя от едната страна логото на ЦРУ и фотографията му на другата. Картата потвърждаваше, че името му е Николас Стейвс. Документът изглеждаше автентичен.

— Искам да ми повярваш. Чула си предостатъчно лъжи от устата на Келсо.

Дженифър — трепереше — му върна картата.

— Искан ми се да ти повярвам.

— В такъв случай да тръгваме. После ще ти обясня какъв е бил планът на Марк Райън и Келсо.

— Марк ли? План?! Какви ги говориш?

— Нека ти разкажа какво ми е известно...

74.

Лимузината се носеше към Манхатън. Беше започнало да вали и по покрива на колата барабаняха ледени струи.

— На кого точно се обади, Райън?

— Едва ли това е най-важното сега, в момент, в който Дженифър е изчезнала с някой, който може би иска да я убие...

— Искам да знам името на човека, на когото си се обадил — настоя Келсо.

— Ще го научиш, когато всичко това приключи. Това, което е достатъчно да знаеш в този момент, е, че не съм споменал и дума за твоята операция.

— След като сме стигнали до някакво подобие на доверие между нас, Райън, опитвал ли си се да разбереш други неща, за които не съм уведомен?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Ще ми кажеш ли сега какво ще правим, за да намерим Дженифър?

— Ще стигнем и до това.

— Има още нещо, което ме безпокои и което ти би могъл да ми помогнеш да си изясня.

— Какво е по-точно?

— Ти така и не ми обясни как Москоя са научили за дискетата.

— Така е, не съм ти обяснил — подсмихна се Келсо и се обърна в седалката си. — Отбий, Фелоус.

Фелоус отби. Дъждът чаткаше по покрива на лимузината. Келсо извади пистолет, нави на дулото му заглушител и насочи оръжието към Марк.

— Надявам се да си ми казал истината.

Марк пребледня.

— Какво правиш, за бога?

Дори Граймс се обезпокои и си позволи да каже:

— И аз бих могъл да попитам същото, сър.

— Опасявам се, че стигнахме до точката, където нещата стават неприятни.

Марк се изуми, когато Келсо внезапно помръдна глока. Пистолетът изкашля. Куршумът улучи Граймс в гърдите, уби го на секундата и тялото му се свлече напречно на седалката.

— Какво... — започна Фелоус и се обърна към Келсо.

Келсо отново стреля, този път в главата на другия си помощник; тялото на Фелоус конвулсивно потръпна и се свлече по вътрешната страна на вратата.

Марк беше като парализиран от изненада. Нищо не можеше да разбере. Инстинктът му казваше да опита да се защити и той се хвърли към Келсо, но глокът вече сочеше към гърдите му.

— Не ставай глупак.

— Келсо... полудя ли?!

— Започваш да ми опъваш нервите, Райън, вече те предупредих. — Келсо се наведе през облегалката, провери пулса на Граймс, бутна тялото му на пода и слезе от колата. — Слизай. Намести тялото на Фелоус отзад, между седалките — заповяда Келсо и затръшна задната врата.

Марк стана вир-вода за краткото време, което му беше необходимо да заобиколи колата и седне на мястото на шофьора. Келсо продължаваше да държи пистолета си неотклонно насочен в гърдите му, после седна до него и дръпна вратата.

— Какво наистина става, по дяволите? Защо уби другите, а не мен?

— Защото от този момент ти си заложник.

— Чий?

— Мой.

75.

Стейвс се включи в магистралата за Лонг Бийч. Дженифър се опитваше да види през шибачката по предното стъкло суграшица къде се намират. Вместо да отслабва, бурята се засилваше. През последните пет километра от пътя парчетата от мозайката бяха започнали да се наместват в главата ѝ, въпреки че бе почти в шок.

— Ти беше права, че си видяла Марк в Торино — каза Стейвс. — Следил те е по нареждане на Келсо.

Към досегашния ѝ шок се добавяше и това, че Марк се бе оказал в състояние да предаде доверието ѝ и да я следи тайно. От друга страна, тя изведнъж осъзна колко много е държал на нея и това осъзнаване я накара да се усъмни в собствените си чувства. Ако беше честна към себе си, наистина ли изпитваше същото към него? И какво бе мястото на чувствата ѝ към Ник Стейвс в цялата картина? В момента не бе в състояние да отговори на този въпрос, но не можеше да отрече, че въпреки шока ѝ този човек продължава да я привлича.

— Откъде знаеш?

— Подслушвахме дома на Марк. Двамата с Келсо те следят от кацането ти в Цюрих.

— Но защо?

— Келсо имаше нужда от някой близко до теб в случай че откриеш някакви свидетелства за неговата роля. Обзалагам се, че знам как е смятал да използва Марк.

— Как?

— Планът му е бил след като отидеш да идентифицираш трупа, да накара Марк да разкрие присъствието си пред теб и да ти каже, че те е последвал в Европа от загриженост. След това е щял да остане до теб и това е щяло да позволи на Келсо да бъде информиран за всичко случващо се. Само че моята поява обърква този план. Марк на свой ред вярва, че Келсо има за цел да те опази.

— А какво иска Келсо?

— Отначало е искал да опази само себе си и да научи какво е станало с неговия дял от парите, сега обаче, след като вече знае за

съществуването на дискетата, иска да сложи ръка и на нея. Вероятно смята да я продаде на Моская и така да компенсира загубата на своя дял от петдесетте милиона. Ние смятаме, че той е организирал убийството на Чък Маккоул.

— По каква причина?

— Келсо може би не е знаел как да реагира на откриването на тялото в глетчера и за него е било изключително важно да научи дали са открити някакви улики, които биха могли да разкрият неговото съучастие. Според нас той или някой от хората му се е срещнал с Чък Маккоул, за да се опита да разбере какви вещественни доказателства е имало в раницата. После младежът е бил убит, сигурно просто за скриване на всички следи.

Дженифър се чувстваше като в транс. Погледна пак Ник Стейвс. „Ами ако всички приказки, които ми наговори, са лъжа? Ако той е опасността, от която трябва да се страхувам?“ Искаше ѝ се да вярва на думите му, искаше ѝ се да може да му се довери и отново да се почувства в безопасност, когато той е до нея, но вече не можеше да е сигурна в нищо.

— Какво има, Дженифър?

— Н-нищо.

— Ти каза, че не знаеш къде баща ти може да е скрил касетата. Но ще трябва да си помислиш още веднъж много, много, мноооого сериозно, Дженифър. Ако има някакъв шанс да е някъде из къщата или ако баща ти е оставил някаква индикация къде може да я е скрил, на всяка цена трябва да я намерим, преди да я открие Келсо. Разбираш ли колко е важно това?

— Да...

— Той страшно много държи да има дискетата. И не се заблуждавай — ще наеме за целта професионалисти, най-добрите, които могат да се купят за пари.

— Ами... твоите хора?

— Ще им се обадя. Те ще ни подкрепят в сянка през цялото време. — Стейвс извади телефона си, натисна няколко бутона, вдигна го до ухото си и се намръщи.

— Какво има? — разтревожи се Дженифър.

— Мрежовият доставчик временно е изключил услугата. Не се безпокой, ще опитам пак след минутка.

— Не мога да не се безпокоя. Ако вярвам на всичко, което ми разказа за Келсо, той е способен на всичко. Включително на това да блокира разговорите ти.

— Съмнявам се, че случаят е такъв — увери я Стейвс. — По-скоро става дума за технически проблем... сигурно заради бурята. Повярвай ми, Дженифър, всичко ще приключи, преди да си се усетила. После ще уредим старите си сметки с Келсо. В момента първият приоритет е да открием къде баща ти е скрил касетата. Няма ли да е най-добре да претърсим още веднъж къщата на родителите ти? Сигурен съм, че ще се сетиш за много места, които могат да се използват за скривалище.

— Не знам... може би.

Стейвс се пресегна и нежно я докосна по ръката.

— Ще ми помогнеш ли?

— Да...

Дъждът продължаваше да се лее. Най-после отбиха за Коув Енд. В къщата цареше тъмнина, порталът бе отключен. Стейвс вкара колата в алеята и паркира отпред. Бяха пристигнали.

76.

Лимузината се носеше по магистралата с близо сто и трийсет. Дъждът миеше със сила предното стъкло. Напрежението в колата бе непоносимо. Марк се опитваше да не откъсва поглед от пътя.

— Вземи следващата отбивка за Лонг Бийч — нареди Келсо — и карай към Коув Енд.

— Защо там?

— Много въпроси задаваш, Райън.

— Там ли е Дженифър, в дома на родителите си? Май те интересува дискетата?

Келсо се подсмихна.

— Какво се опитваш, Райън, да си изясниш неясните моменти ли? Просто карай накъдето ти казах.

— Искам някои отговори, Келсо. Ти стоиш зад смъртта на Пол Марч, нали така? Натопил си го по някакъв начин.

Усмивката на Келсо се разшири.

— Е, картината май започва да ти се изяснява.

— Направил си да изглежда като че ли Марч е откраднал петдесетте милиона, които в действителност си взел ти.

— Близко. Но не само аз, а ние двамата с Лазар. Имахме сделка, само че петдесетте милиона изчезнаха на Васенхорн, когато Лазар и Марч загинаха. Не знам, напълно е възможно да се пропаднали в някоя от многото пукнатини в леда и по този начин да са загубени завинаги. Също както телата на Марч и Лазар.

— Едва ли е трябвало нещата да се развият по този начин, нали?

— Не бих казал. — Келсо поклати глава. — Лазар трябваше да мине оттам с петдесетте милиона, аз трябваше да получа половината, а Марч трябваше да умре, заедно с братя Фогел, чиито тела трябваше да изчезнат завинаги в някоя пукнатина.

— Не се ли опита да търсиш парите?

Келсо сви устни.

— Това беше слабата част на плана. Лазар така и не бе споделил с мен къде ще пресече границата. Бях оставил това решение на него —

и това се превърна в най-голямата ми грешка. До откриването на трупа така и нямах представа къде да търся, нито какво може да се е случило на Лазар.

Марк помисли и каза:

— Експлозията в моргата, убийството на Карузо, кървавата баня в манастира... Всичко това е твое дело, нали? През цялото време си се преструвал, че зад тези неща стои друг, а междувременно си се интересувал дали има някакви веществени доказателства за замесването ти в смъртта на Пол Марч.

— По-умен си, отколкото предполагам.

— Дори си измислил цялата история, че зад всичко стои Червената мафия, или дори Лазар или Марч, че те може по някакъв невъобразим начин да са оцелели и да се опитват да прекратят разследването. Разигравал си ни като истински кукловод, Келсо. Опитвал си се да отклониш подозренията ми и през цялото време си правел всичко по силите си началниците ти в ЦРУ да не заподозрат какво правиш.

— Впечатлен съм. Добър си, Райън, признавам ти го. Достоен си за агент от висока класа.

— Но защо го правиш? Нима само за да скриеш следите си?

— Имаш ли някаква представа колко струва онази дискета? Говорим за поне още петдесет милиона. Моская няма да имат никакъв проблем да ги платят, защото това е цената на тяхната свобода.

— Ясно... и тогава ти... какво? Ще изчезнеш завинаги?

Келсо кимна.

— Никой никога няма да ме намери, дори Лангли.

— Е, аз не бих разчитал на това.

— Повярвай ми, Райън, след трийсет години в занаята прекрасно знам как да залича следите си.

— Защо правиш всичко това, Келсо.

— О, ако те интересуват мотивите ми, мога да ти изброя много: недоволство, завист, алчност — мисля, че стигат за начало. Знаеш ли, на човек му писва да гледа такива като Моская да се чудят какво да правят с милионите си, докато останалите като нас се мъчим да бъдем примерни момчета и да водим праведен живот, само че бедни като църковни мишки. Защото в крайна сметка какво те очаква, а? Скапан златен часовник за сбогом и нищожна пенсия до края на дните ти. И в

един момент започваш да си мислиш, че може би е време да използваш по някакъв начин мръсните номера, на които са те научили в ЦРУ. Това отговаря ли на въпроса ти?

— И къде е дискетата?

Келсо отново се усмихна широко.

— Имам чувството, че Дженифър ще може да ми помогне да намеря отговора на този въпрос, стига малко да посъживя паметта ѝ.

— Как да я съживиш?

— Съвсем скоро ще узнаеш.

Лерой Браун никога не бе виждал двамата бели мъже, но значките, които му показаха, удостоверяваха, че са детективи към нюйоркската полиция. Единият беше рус и имаше ожулена челюст. Лерой ги поведе по коридора на Колдуел и каза загрижено:

— Не можах да разбера защо се интересувате от Боби.

На лицето на русия се появи загрижено изражение и той се премести по-близо до Лерой.

— Сестра му Джени претърпя пътна злополука на магистралата. Добрата новина е, че ще живее, лошата — че има тежки травми.

— Какво?! Кога?

— Късно следобед. Току-що бе кацнала от чужбина. Таксито, с което пътувала, пострадало във верижна катастрофа.

— Господи, как е възможно! Много лошо... Джени е единствената близка на Боби. Мамка му, тази новина ще го разстрои!

— Съжалявам, ние само си вършим работата. А хлапето ще трябва да дойде с нас — Джени иска да го види.

— Ха... изненадахте ме с това. Не знам... Боби е в депресия от известно време и не мисля, че имам правото да ви го предам. — Лерой спря пред една остъклена врата.

Мъжете погледнаха през стъклото и видяха Боби — седеше в инвалидна количка и драскаше по лист хартия.

— Това ли е Боби?

— Да. Само че, както казах, нямам право да го пусна с вас, както и да...

— Аз обаче имам. — Блондинът извади пистолет и удари Лерой зад ухото.

Санитарят се олюля — беше як мъж и не мислеше да се предава лесно. Само че партньорът на русия стовари палката си върху темето му. Това вече се оказа достатъчно.

Двата мъже изтеглиха отпуснатото тяло по пода. Единият отвори стаичката на чистачите, напъхаха го в нея и затвориха вратата.

— Сега да вземем детето.

Шумът беше като от правене на любов — с много пъшкане и стонове — само че Гаруда не бе сигурен дали стоновите изразяват удоволствие, или болка. Беше се качил в колата и бе потеглил ей така, без посока, само и само да прочисти главата си, с идеята да загрее най-сетне какво става и какво да предприеме по-нататък, и внезапно бе решил да дойде тук, в Колдуел. Всъщност имаше три причини.

На първо място, искаше да се увери, че хлапето е добре. На второ, Марк Райън можеше да се отбие да види Боби и ако го направеше, Гаруда разчиташе да продължи разговора си с него вече очи в очи. Най-сетне, истината бе, че пак искаше да поговори с Боби. Не знаеше точно защо, и може би бе наистина глупаво да пита момчето дали е чувало някога баща му да дискутира Червената мафия или да споменава в един или друг контекст офшорните собственици на „Прайм“, но в безсилието си да измисли как да продължи разследването бе готов дори на този очевидно отчаян ход.

Каквото и да бе мислил, със сигурност не бе очаквал онова, което се случи.

Беше тръгнал по коридора към стаята на Боби и по пътя чу някой да стене. Необичайното бе, че звукът се разнасяше откъм стаичката на чистачите. „Какво става тук?“ Дали колега и колежка не бяха решили да се поупражняват в хоризонтална поза по време на почивката? Или някой пациент се бе заключил вътре и сега бе изплашен? Какъвто и да бе случаят, стенанията се засилваха и когато Гаруда в недоумение спря пред вратата, вече можеше да се закълне, че ги издава човек, който изпитва силна болка.

— Ей, кой е там? — извика Гаруда.

Вместо отговор се разнесоха още по-силни стонове, вече отчетливи, гласът беше плътен, мъжки. Гаруда опита дръжката на вратата, само че тя се оказа заключена, и тогава видя ключа на пода, захвърлен на другата страна на коридора. Взе го, вкара го в ключалката, отвори килера и видя Лерой натъпкан в тясното пространство — с дълбока кървяща рана на главата, ококорил очи — приличаха на топки за голф, бялото блестеше в полумрака на стаичката.

— Какво е станало с теб? — изумено попита Гаруда.

Лерой отново простена, хвана се за главата и отговори така немощно, сякаш беше затиснат от срутена стена:

— Удариха... ме... полицаи.

— Какво?!

— Господи... пич... имам чувството, че върху главата ми е стъпил слон. Извикай лекар.

Трябваше да мине известно време, преди Гаруда да разбере същината на историята — няколко ценни секунди загубено време, — след което изруга:

— Мамка му! — И изтича назад по коридора. Мина покрай отворен изход за евакуация при пожар — извеждаше в градината — и видя на стотина метра в паркинга двама души да наместват Боби на задната седалка на черен или тъмносин буик и да потеглят.

Мамка му!

Не беше въоръжен — беше оставил проклетата „ютия“ в колата, при това заедно с мобилния си телефон — така че можа само безпомощно да изгледа как буикът ускорява по алеята към главния път и изчезва зад портала, оставяйки кълбо от изгорели газове. Даже не бе имал време да види проклетия регистрационен номер, пък и наистина си беше далече.

Но в едно бе съвсем сигурен — трябваше на всяка цена да се свърже с Марк, и то *пронто*. И затича към колата си.

78.

Дженифър слезе от шевролета под проливния дъжд. Ник Стейвс светна с фенерчето и тръгна пред нея. Докато стигнат до верандата, и двамата станаха вир-вода.

— Дай ми ключа — каза той.

Тя бръкна в чантата си, намери ключовете, даде му ги и Стейвс отключи. Алармата зави в мига, в който влязоха в коридора, и Дженифър посегна да включи осветлението.

— Не. Мисля, че ще е по-добре засега не палим лампите — спря я Стейвс и избърса капките от лицето си. — Изключи алармата.

Светна ѝ с фенерчето и тя въведе паролата на панела на алармената инсталация. Сирената млъкна.

— Къде са хората ти?

Стейвс отново опита телефона си и пак се намръщи.

— Какво има?

— Мрежата е изключена. Не разбирам...

— Не можеш ли да се свържеш с тях по друг начин?

— Тук има ли още телефон?

— Не, отказах се преди доста време.

Стейвс стисна зъби.

— Не се безпокой, хората ми не са далеч, а и съм им казал да се срещнем тук. Все пак ще продължавам да опитвам...

Прозорците се осветиха от мощна светкавица и коридорът се озари в призрачна светлина. Последва мъртва тишина и Дженифър замръзна. Изведнъж къщата ѝ се стори страшно място, съживяваше безброй тревожни спомени. „Не знам дали ще мога да го направя“, помисли си тя.

Сякаш усетил страха ѝ, Стейвс я докосна по лакътя.

— Няма от какво да се плашиш, Дженифър. Кажи къде според теб има смисъл да търсим?

— Може би да започнем с кабинета на татко, след това да прегледаме тавана и мазето. Ако трябва, накрая може да проверим и навеса за лодки.

Кабинетът бе потънал в мрак. Ураганен вятър брулеше залива, светкавиците се редяха една след друга.

Дженифър потърси ключа на осветлението и го щракна. Този път Стейвс не възрази, а каза само:

— Ти се заеми с бюрото, аз ще претърся лавиците.

Стаята изглеждаше точно както Дженифър си я спомняше, с разликата, че книгите на баща ѝ, личните му принадлежности, снимките му, старото му бюро и коженото кресло вече ги нямаше. „Призраци... тази къща е пълна с призраци.“ Насили се да прерови чекмеджетата, докато Стейвс преглеждаше набързо празните лавици. Може би търсеше тайно скривалище, но след десетина минути се предаде.

— Няма смисъл. Да пробваме другите стаи. Но няма да е зле да побързаме. След изчезването ни от летището Келсо сигурно ще се сети, че е възможно да дойдем първо тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурен съм, че ще се сети какво смятаме да правим, така че може вече да е тръгнал насам.

Претърсиха тавана и после мазето и след като не намериха нищо, решиха да не губят повече време и отидоха в кухнята. Стейвс отключи задната врата и в стаята нахлу мощен порив на вятъра. В следващата секунда осветлението изгасна и кухнята потъна в тъмнина.

Стейвс запали фенерчето.

— Може да е заради бурята...

Дженифър видя през прозореца, че градината е наводнена. Дърветата се огъваха до счупване, небето се раздираше от светкавици, а пристанът бе скрит под разбиващите се в него мощни вълни.

— Можем да загинем, ако се осмелим да отидем там.

— Ще те държа здраво. Тръгваме ли?

— Да.

Стейвс вдигна яката си и изведе Дженифър в бурята.

— Отбий — заповяда Келсо.

Марк послушно спря на банкета на двеста метра от Коув Енд. Виждаше къщата на родителите си — беше тъмна. Не че би стигнал много далеко, ако се опиташе да избяга — Келсо продължаваше да го държи на мушка.

— Не гаси колата, но изгаси фаровете. По-бързо, Райън, че може да загубя търпение и да ти забия куршум в тъпата глава.

Марк се подчини и Келсо нареди:

— Сега бавно напред, но наистина много бавно.

Марк направи както му се казваше и колата пълзешком се доближи на петдесетина метра от Коув Енд.

— Спри и изгаси двигателя.

Марк спря. За миг се възцари тишина, после върху тях се стовари ревът на бурята и мощен порив на вятъра раздруса колата.

Келсо огледа Коув Енд. Къщата бе потънала в мрак.

— Подранили сме.

— Тоест?

— Тоест ще чакаме.

— Какво да чакаме?

— Телефонно обаждане, което да ни каже, че можем да излезем на сцената.

— Не разбирам.

— Ще разбереш, Райън.

79.

Дъсчената пътека беше почти невидима в мрака. Вълните се разбиваха в малкия пристан и когато Стейвс разби вратата на навеса, Дженифър вече бе толкова мокра, че изобщо не й пукаше от дъжда. Стейвс освети с фенерчето моторницата и полиците с резервни части и ръждясали инструменти.

— Качи се, Дженифър. Качи се и претърси абсолютно всичко.

Дженифър се качи в лодката и почна да претърсва малката каюта и кабината на щурвала, а Стейвс се залови да оглежда полиците, като събаряше на пода части и инструменти. Погледът му я плашеше. Внезапно той ритна в изблик на ярост борда на моторницата и викна:

— Къде е тая касета, мамка му? Мисли, Дженифър! Къде може да е? Къде?

Тя се обърна да слезе и изведнъж Стейвс се хвърли върху нея, сграбчи я за косата и я зашлеви през лицето с такава сила, че тя залитна и се удари в стената.

— Попитах те нещо!

Дженифър беше толкова смаяна, че не можа да реагира. Изведнъж разбра, че нещо изобщо не е наред. Не можеше да намери думи. Не че се налагаше, защото Стейвс бе изпаднал в такава ярост, че вече крещеше.

— Ти криеш нещо от мен! Касетата трябва да е някъде в тази къща. Къде е, по дяволите?

— Аз... аз... не знам. Казах ти вече — не знам.

Побягна към вратата, но Стейвс я догони и я хвана за ръката.

— Къде си тръгнала?

Лицето му беше разкривено от ярост и Дженифър разбра, че е способен на абсолютно всичко.

— Боли... Пусни ме...

Той я измъкна от навеса и я повлече през моравата към кухнята.

— Затваряй си тъпата уста!

Щом стигнаха до вратата на кухнята, Стейвс избърса капките от лицето си, извади мобилния си телефон, свърза се с някого и викна:

— Аз съм... Искам го тук *веднага*! На секундата! Докарайте го отзад.

Затвори и след няколко секунди Дженифър видя в алеята за коли да светват фарове. Спря кола и от нея слезе пълен мъж с черни мустаци — беше Марти от летището. От задната врата слезе друг и Дженифър изживя поредния шок за вечерта, като позна русия убиец от фермата на Фогел. Свалиха някого от задната седалка, но пороят ѝ попречи да види лицето му. Мъжете довякоха пленника си до дома — главата му бе увиснала, краката му се влачеха по земята. Изведнъж Дженифър позна кой е...

— Боби!!!

Тя понечи да изтича при него, но Стейвс отново я сграбчи жестоко за косата.

— Вкарайте го вътре — заповяда той на мъжете и без да пуска Дженифър, набра следващ номер и извика в мобилния си телефон: — Направих един последен опит, Келсо, и не се получи. Нищо не стана! Тая кучка няма представа къде е проклетата касета! Какво да направя сега? Окей... Но не искам това да продължава цялата шибана нощ.

Затвори и доближи лицето си до лицето на Дженифър.

— Мисля, че дойде моментът да си поговорим много сериозно.

80.

— Чакай там, идвам. Райън е с мен. — Лицето му бе изопнато от гняв. Той насочи пистолета си към Марк. — Слизай от колата.

— Защо?

Келсо направи недвусмислен знак с пистолета към Коув Енд.

— Край на въпросите. Просто слушаш и тръгваш към задната част на къщата.

— Успокой се, Боби, Аз съм тук. Всичко е окей. Направиха ли ти нещо? Каж ми!

Двамата, които бяха довели Боби в кухнята, го бяха сложили да седне до Дженифър. Очите му бяха подпухнали от плач, лявата му буза беше ожулена.

Дженифър го прегърна и усети как тялото му потръпва от поредния спазъм на плача.

— Кимни ми, ако си добре. Моля те, Боби, моля те. Трябва да знам дали си добре.

Не можеше да разбере дали е изплашен, или го боли. Изглеждаше като объркано дете, но когато внимателно попи сълзите му с ръкав, той неуверено кимна.

— Добре си, нали?

Боби отново кимна, но този път леко озадачено, и тя разбра, че няма никаква представа какво става.

— Добре е братчето ти, няма страшно, нали така, Боби?

— Мръсник такъв! Не виждаш ли в какво състояние е?!

— То пък голямата работа. — Стейвс презрително изкриви лице и се обърна към двамата си помощници. — Келсо идва и не е сам. Един от вас да отиде отпред в колата и да наблюдава. Другият да остане в задния двор. Не напускайте постовете си до следваща заповед.

Мъжете излязоха. Дженифър се опита да утеша Боби. След няколко секунди колата им запали и се изтегли на заден ход в алеята

отпред. Стейвс заизважда чекмеджетата на кухнята, сякаш търсеше нещо, но когато разбра, че до едно са празни, дръпна един стол, извъртя го с облегалката напред и го яхна. Отново беше спокоен, но Дженифър се опасяваше, че всеки миг може да избухне.

— Кой си ти? Защо правиш всичко това? — попита го.

В следващата секунда отвън изкънтяха стъпки.

Стейвс се усмихна злобно:

— Отпусни се. Дойде време да научиш всичко.

81.

Задната врата на кухнята се отвори и влезе Марк, следван от Келсо, който държеше опрян в гърба му пистолет. На лицето на Марк бе изписана странна решителност. Той пристъпи към нея, но Келсо го смушка с пистолета.

— Седни при масата. — Бутна го да седне, затръшна вратата и се обърна към Дженифър. — Виждам, че си се запознала с моя партньор. Ще се съгласиш, че Ник е голям актьор, нали? Винаги е бил един от най-добрите в Управлението, когато опре до блъф и заблуда.

Стейвс се усмихна доволно и се обърна към Дженифър:

— Е, какво мислиш за изпълнението ми? Според мен направих само една грешка. Не прецених правилно скоростта на изтичане на спирачна течност от колата ти, когато разхлабих спирачния маркуч. Смятах, че ще имаш проблеми със спирачката веднага след като потеглиш от хотела и ще ти се наложи да спреш, а аз щях да изиграя ролята на рицаря с бялото наметало, като ти се притека на помощ. После щях да спечеля доверието ти с измислената история, че някой се опитва да те убие. Само че, както се получи, трябваше да се изпотя няколко пъти, когато се наложи да те последвам в планината и да те ударя с колата си, за да не паднеш в пропастта. Все пак мисля, че всичко свърши по плана, макар и с леко усложнение.

Марк погледна Дженифър и ѝ обясни:

— Взривяването на моргата, смъртта на Карузо и жена му, клането в манастира — всичко е тяхно дело, елементи от сложната им схема. Искали са да се уверят, че няма да бъдат намерени улики за участието им в смъртта на баща ти. — Той се обърна към Келсо. — Твоят мотив, разбира се, е просто алчността. Кой е този обаче? Не е Маккоул, нали?

— Прав си. Казва се Стейвс и е от ЦРУ. А ако те интересува *неговият* мотив, мога да кажа, че моят вид пенсионна осигуровка му допада повече от тази на Чичо Сам. — Келсо се засмя и се обърна към Дженифър. — Приятелят ти е добър, признавам му го. Позна горе-долу всичко.

— А другите, онези двамата, които са отвлекли Боби? Те кои са?
— попита Дженифър.

— Наемници, нищо повече. Една от страничните облаги в това да работиш за ЦРУ е, че се запознаваш с най-добрите. Професионалисти, които правят каквото се иска от тях, стига да им плащаш достатъчно. За нещастие на онзи, когото ти уби във влака, той е искал само да те изплаши, макар да допускам, че може да се е престарал. Както и да е, трябвало е да бъде по-внимателен.

Марк изгледа ядосано Келсо.

— Защо? Защо е било нужно да изглежда, че някой преследва Дженифър и едновременно с това Стейвс е разигравал ролята на неин защитник?

— Това е стара тактика на Управлението. Ако поставиш някой в опасна ситуация и после направиш така, че да изглежда, сякаш си го спасил, той е много по-склонен да ти се довери с живота си и може би дори да сподели с теб тайните си. — Келсо се усмихна и седна. — Такъв беше планът. След като се проникнеше от доверие към Стейвс, Дженифър щеше да види в негово лице свой защитник и доверено лице в условия на стрес и засилваща се опасност. Измамата ни донесе дори бонус, когато открихме братя Фогел. Най-хубавото бе, че разбрахме какво е станало с Лазар и Марч и научихме за касетата. Честно казано, дори човек като мен, на когото не е никак лесно да се угоди, оценява този план като отличен.

— И какво е моето място в него? — попита Марк.

Този път Келсо дори се засмя на глас, преди да отговори:

— Ти беше резервата, застраховката ни в случай че Дженифър не повярва на Стейвс. В действителност първоначалната ни идея беше да пътуваш с нея и да се сблизите, може би дори да преспите, след което, ако се наложеше, щяхме да те убием пред очите ѝ, за да покажем, че не се шегуваме, така че да омекне и да се изплаши до степен, когато да е готова да ни каже и най-големите си тайни. Но когато Дженифър не пожела да пътуваш с нея, се наложи да превключим на резервния план, който означаваше, че след като така и така си в Европа, щяхме да те използваме за подсигуровка. Тя дори помисли, че я преследваш с опела, така че и ти беше започнал да я плашиш. Както казах, отличен план.

Дженифър изгледа възмутено Келсо, разбрала най-сетне всички подробности.

— А какво се случи с истинския Франк Маккоул?

— О, той е мъртъв, за жалост. Също като сина си, чиято смърт изигра толкова централна роля в подсилването на измамата.

— Ти си безсърдечен зъл мръсник, Келсо.

— И човек, който ще стане много, много богат.

— Уби майка ми, простреля Боби!

Келсо погледна Ник Стейвс и повдигна вежди.

— Казал си й?

Стейвс кимна.

— За нещастие, това е истината — спокойно каза Келсо на Дженифър. — Нищо лично, разбира се, просто бизнес, нещо, което трябваше да се направи.

Дженифър се хвърли върху него, но той я хвана за китката и я изви зад гърба й. Марк също скочи, но Стейвс беше много по-бърз — спря го и насочи пистолета си към главата му.

— Стой кротко.

Ококорен от страх, Боби заплака.

— Това беше глупаво — каза Келсо на Дженифър. — Виждаш ли как разстрои брат си. Сега сядай и не мърдай, докато не ти разреша. — Блъсна я обратно на стола, а тя се обърна и притисна до себе си Боби. — Дай ми ключа — заповяда Келсо.

Дженифър отвори чантата си и му подаде сребърния ключ. Келсо го разгледа, подхвърли го на дланта си и го плесна на масата пред себе си. После каза замислено:

— Трудно е да повярва човек, че едно толкова малко нещо може да създаде толкова много проблеми.

— Какво искаш от мен? — предизвикателно попита Дженифър. — Не знам къде е касетата.

Келсо се усмихна, извади пистолета от джоба си и нави на дулото му черния цилиндър на заглушителя.

— Е, ако е така, значи няма какво повече да си кажем.

82.

Келсо почти опря пистолета в главата на Дженифър.

— Ако трябва да съм откровен, минавала ми е мисълта, че може би криеш нещо от мен. Но всеки номер, който използвахме, за да ти развържем езика, се провали, така че вече съм склонен да допусна, че е възможно да казваш истината. — Келсо се усмихна и внимателно остави пистолета на масата. — Аз обаче продължавам да си мисля, че касетата е скрита някъде тук. И знаеш ли защо мисля така? Преди две години наредих да се проверят всички банки в щата Ню Йорк, за да разбере дали родителите ти са наели депозитна касета в някоя от тях. Оказа се, че не са. Така-а... какъв извод можем да си направим от това? Или че баща ти се е отървал от касетата, или че я крие някъде. Ако бях аз и ако разполагах с нещо толкова скъпоценно, знам със сигурност, че щях да го скрия на истински безопасно място, което бих предпочел да ми е поддръка. Какво мислиш, Дженифър? Съгласна ли си?

— Вече ти казах, че не знам къде...

Келсо стовари със сила юмрука си върху масата и Дженифър млъкна.

— Вярно е, каза ми. Но помниш ли какво спомена Стейвс за това да си поразмърдаш мозъка? Ами... съветвам те да започнеш да го размърдваш, защото след това кратко събеседване, ако не излезеш с някакви идеи, и то бързо, обърни внимание на това условие — бързо, ще убия Райън. След това ще убия Боби. Няма да го мъча, просто ще му забия куршум в главата. Накрая ще убия и теб. Три тихи изстрела и край на всичко. Но ако ми помогнеш да намеря касетата, тогава... кой знае? Може би с Боби и Райън ще доживеете да видите светлината на утрешния ден. Ясен ли съм?

— Това е лъжа. Така или иначе ще ни убиеш.

Келсо се усмихна криво и взе пистолета.

— В такъв случай изборът ще е между бавна, болезнена смърт и много бърза смърт. Изборът е твой. Сигурен съм, че не искаш Боби да страда.

Боби изхлипа и Дженифър притисна главата му до гърдите си, за да го успокои. Беше абсолютно безпомощна, приляваше ѝ от страх и знаеше, че братчето ѝ е на границата да припадне. В кобалтовосините очи на Келсо имаше нещо безжалостно и тя нямаше никакви съмнения, че казва каквото мисли.

— Ясен ли съм? — попита студено той.

— Да.

Келсо стана.

— Добре. Виждаш ли, хрумна ми нещо важно, на което досега никой от замесените в тази история не е обърнал никакво внимание. Нещо, което се е изплъзвало от вниманието на всички. Хайде, попитай ме какво е...

— Какво е? — послушно попита Дженифър.

Келсо се усмихна широко и нарочно насочи пистолета към главата на Боби.

— Никой досега не е питал брат ти дали знае какво се е случило с касетата. Ти как смяташ? Мислиш ли, че Боби може да знае нещо важно?

Боби се дръпна от пистолета на Келсо и се сгуши в прегръдката на Дженифър.

— Моля те, умолявам те... остави го на мира — прошепна тя.

Келсо замислено присви устни.

— Ще ти кажа какво ще направя. Искам от вас да си доближите главите, добре да си помислите заедно и да предложите някакъв отговор. И понеже смятам, че Боби ще разсъждава по-добре, ако не е заплашен, с Ник ще ви оставим сами, за да поразсъждавате. Така добре ли ще е?

— Д-д-да.

— Радвам се, че мислим еднакво. О, има една дреболия, която насмалко да ми се изплъзне от вниманието. На теб говоря, Райън. На кого се обади от летището? — Марк не отговори и Келсо продължи: — Наистина ли искаш да мъча детето само за да докажа, че говоря сериозно? Решавай...

— На един полицаи. Лу Гаруда — неохотно отговори Марк.

— Защо?

— Той е работил по случая Пол Марч преди две години от страна на полицейското в Лонг Бийч.

— И какво е известно на този Гаруда за събитията, които стават сега?

— Много малко.

— Добре, ще разберем всичко, когато му дойде времето. — Келсо се обърна към Стейвс. — Къде й е мобилният телефон?

— Загуби се.

— Телефонът в къщата работи ли?

— Не.

— Има ли кухненски ножове в чекмеджетата?

— Не, проверих. Чекмеджетата са празни.

— Добре. — Келсо кимна на Стейвс, който запали цигара, преди да отвори вратата на кухнята. В помещението нахлу порив на вятъра. Стейвс излезе. Виждаха го през прозореца, вдигнал яка, да крачи напред-назад в бурята, да всмуква дълбоко и от време на време да поглежда към прозореца, зад който бяха те.

Келсо отиде до вътрешната врата, но когато я отвори, спря на прага и ги изгледа застрашително.

— Ник ще ви държи под око откъм градината. Аз, както разбирате, ще съм в хола. Няколко думи като предупреждение... Очевидно е, че контролираме къщата отпред и отзад, така че изход няма. Останете до масата и не мърдайте. Ако се опитате да избягате, да се обадите за помощ, да организирате някакво противопоставяне, ако се разкрещите или вдигнете шум по друг начин... това ще ви бъде краят. Надявам се, че съм абсолютно ясен. — Келсо си погледна часовника. — Имате десет минути да намерите отговорите и нито секунда повече. След това, ако не получа касетата, ще ви убия до един, като започна с Боби.

83.

Единственият шум бе на вятъра зад вратата на кухнята. Дженифър виждаше как дърветата навън се огъват — бурята не показваше никакви признаци на отслабване. Ник Стейвс все така крачеше пред вратата на кухнята, като на всеки няколко секунди не пропускаше да надзърне през прозореца.

— Съжалявам, Дженифър — обади се Марк. — Мислех, че помагам.

Отвори уста да каже още нещо, но Дженифър сложи пръст на устните си.

— Не казвай повече нито дума за това, Марк.

— Трябваше да се отнеса с повече подозрение към Келсо...

— Да не говорим за това. Моля те. Това не е важното в момента.

Марк огледа кухнята.

— Прав ли е Стейвс за ножовете в чекмеджетата? Няма ли нещо, което да мога да използвам вместо оръжие?

— Няма. Уредих да разчистят кухненските прибори само два месеца след... — Щеше да каже: „След като Келсо уби майка“, но се запъна и овладя гнева си. Изпитваше толкова силна омраза към Келсо, че чак ѝ прилошаваше. — След като мама умря — завърши тя.

Марк забеляза малкия червен домашен пожарогасител на стената и посочи вратата вдясно от него.

— Накъде извежда онази врата?

— В килера. Не е изход. Просто голям бюфет.

— Пожарогасителят не е удобен за държане — каза той. — Имам нужда от нещо по-малко. Нещо остро, с което да мога да промушвам.

— Не се сещам за нищо. — Дженифър усети Боби да стиска ръката ѝ. Изглеждаше толкова объркан и абсолютно безпомощен. Предполагаше, че в очите му напират сълзи, но в интерес на истината и с нея бе така. Погледна Боби в лицето и си помисли: „Що за човек е онзи, който е способен да простреля дете? Какъв човек може да превърне едно красиво, нормално жизнерадостно дете в инвалид без сянка на съжаление? Какъв човек може да унищожи едно семейство от

алчност?“. Ако в момента някой сложеше пистолет в ръката ѝ, щеше да убие Келсо и Стейвс, без да се замисли.

Марк я докосна по рамото.

— Джени?...

Тя беше потънала в мислите си толкова дълбоко, така реално изживяваше омразата си към Келсо, че чу Марк едва когато той продължи:

— Джени, Боби се опитва да ти каже нещо.

Това я извади от унесеността ѝ и тя видя, че Боби ѝ прави знаци с ръце. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се върне в реалния свят и да престане да го гледа с невиждащ поглед.

— Не разбирам. — Намръщи се. — Повтори.

Боби повтори посланието си и този път Дженифър го разбра.

— Какво казва? — нетърпеливо попита Марк.

— Казва, че е малко изплашен.

— Само малко?

Боби направи нова серия знаци и Дженифър се поправи:

— Не, много.

— Е, значи си като нас — въздъхна Марк и сложи ръка на рамото на Боби.

Очите на Боби бяха зачервени от плач. Дженифър му каза:

— Не знам какво се е случило с татко и защо убиха мама. Знай, че искам да ти кажа всичко, Боби, но точно в момента ще ми отнеме прекалено много време да ти обясня, а нямаме никакво време. Но ти знаеш, че мъжете, които видя тук, са лоши... осъзнаваш това, нали, Боби?

Боби кимна и отново направи знак с ръце. „Те ли убиха мама и татко?“ Дженифър потръпна, но разбираше, че не може да не отговори.

— Да.

Ръцете на Боби се отпуснаха.

— Разбра ли какво казаха мъжете? — попита Дженифър. — Че смятат да ни убият, ако не им кажем къде е онази кутия?

Боби пак кимна. На Дженифър ѝ ставаше все по-трудно да се сдържа и с трепереца ръка избърса очите му.

— Знаеш ли къде е кутията, за която говоря, Боби? Онази касета за документи с ключ, която принадлежеше на татко?

Боби се намръщи. Инстинктът казваше на Дженифър, че Боби няма представа какво го пита. Вероятно никога не бе виждал кутията. Той обаче отговори нещо и ръцете му бавно се размърдаха, сякаш държеше да бъде разбран. Дженифър се намръщи и погледна към хладилника.

— Какво има? — оживи се Марк. — Какво каза?

— Каза, че според него под фризера имало мушнат кухненски нож.

— Откъде може да знае, по дяволите?

— Каза, че се бил заклецил там преди години и мама не могла да го извади.

Марк хвърли поглед към хладилника, после към прозореца. Стейвс продължаваше да крачи. За секунда погледна към тях — погледите им се срещнаха — после продължи да патрулира с цигара в ръка.

— Нож е добре, но пистолет би било още по-добре. Майка ти или баща ти имаха ли някъде пистолет? — Марк се беше изпотил, мозъкът му трескаво търсеше някакъв изход от безнадеждната ситуация.

— Не — отговори Дженифър. — И двамата мразеха оръжията.

— Ако можех някак да се добера до другата страна на улицата... там в дома на нашите има един трийсет и осми калибър. Баща ми винаги държеше един пистолет в бюрото до леглото си. Ако някой от тях не го е преместил, най-вероятно още си стои там...

Марк замълча, защото в този момент Боби направи бързо няколко знака с ръце и Дженифър пребледня.

— Сигурен ли си, Боби?

— Какво казва, по дяволите? — не издържа Марк.

— Казва, че мисли, че знае къде може да е касетата!

84.

Докато Гаруда се качваше в поршето на паркинга при Колдуел, за да подгони двамата мъже, отвлекли Боби, изведнъж му хрумна една мисъл. Беше тъпо от негова страна да се опита да телефонира на Марк. Та той нямаше номера на мобилния му телефон — Марк не му го бе дал.

Тъпо!

Толкова тъпо... Гаруда така се ядоса на себе си, че на излизане от Колдуел натисна педала на газта до дупка, двигателят изръмжа като звяр, колата изхвъркна с поднасяне през входа, зави надясно и се включи в еднопосочното движение. Беше потен. Измина поне километър и изруга, понеже от тъмносиния буик нямаше и следа, вдигна сто и петдесет на празната отсечка и — слава тебе, господи! — видя пред себе си буика с двамата типове: русият отпред шофираше, а мустакатият седеше отзад с Боби.

Имаше само един-единствен шибан проблем: ами сега?

Като продължаваше все така обилно да се поти, Гаруда наближи буика и посегна да извади мобилния си телефон, но забеляза, че номерът е целият в кал и изобщо не може да се разчете. Реши поне засега да не вика помощ — първо трябваше да разбере накъде отиват двамата задници. Най-разумно му се струваше да изчака стаен и да види как ще се развият нещата, за да има представа срещу какво е изправен. Но едно нещо му бе кристално ясно: актът на отвличане посред бял ден на дете инвалид в такава степен граничеше с такова отчаяние, че веднага си помисли: „Обзалагам се, че това има нещо общо с руската мафия“.

Беше започнало да вали силно, откъм плътните облаци в небето се разнасяха гръмотевици, а той продължаваше да следва от стотина метра дистанция буика, щастлив в увереността си, че поршето може да скъса гъза на тази кола винаги и както си поиска... Щастлив до момента, когато по средата на Риърдън авеню буикът пресече кръстовище... и веднага след него светофарът светна червено. Гаруда отчаяно натисна газта, но беше прекалено късно — в напречната

посока светна зелено и един голям камион за доставки пресече пътя на Гаруда и скри буика от погледа му.

Гаруда заби крак върху спирачката, но поднесе в напречното движение и по чудо успя да закове, преди тежкият камион да го отнесе. Шофьорът възмутено натисна оглушителния си клаксон, а Гаруда му показа пръст — ясно кой.

— Задник!

Само че беше изгубил буика.

85.

Дженифър изчака Боби да приключи със знаците и няколко секунди го гледа изумено.

— Сигурен ли си, Боби?

Момчето кимна утвърдително, а Марк нетърпеливо попита:

— Къде е касетата?

— Седмица преди изчезването на татко един ден Боби спял в стаята си. Събудил го някакъв шум. Било малко след изгрев. Погледнал през прозореца и видял татко да върви по дъсчената пътека.

— И?

— Носел метална кутия.

— Сигурен ли си в това, Боби? — повтори Марк въпроса на Дженифър.

Боби пак кимна.

— Продължавай, Джени.

Дженифър продължи:

— Татко изглеждал, като че ли не знаел какво да прави, сякаш се опитвал да реши дали да скрие някъде кутията, или да се отърве от нея.

Марк се намръщи.

— И какво направил?

— Боби казва, че влязъл в навеса и излязъл оттам с черен найлонов плик, здраво вързан със синя найлонова лепенка. В плика като че ли имало нещо тежко — може би приборната там касета. После слязъл по стълбичката от пътеката, стигнал до водата и се скрил от погледа на Боби. А когато след малко се показал, не носел черния плик.

— Във водата ли го е хвърлил?

— Боби не знае.

— Сигурен ли си, Боби? — потрети въпроса Марк.

Боби пак кимна. Марк беше разочарован.

— Но ако е искал да го хвърля във водата, защо е трябвало да слиза по стълбичката? Защо не го е хвърлил направо от пътеката?

Дженифър помисли малко и отговори:

— Не знам. Може да не е искал някой да чуе шума от плясването във водата. Или там, в основата на стълбичката, е била швартована моторницата и той е възнамерявал да изхвърли касетата в открито море.

— А моторницата там ли е била?

— Боби не е видял. Казва, че може да е била, защото татко често излизал призори на риба. Не може да каже със сигурност, тъй като било много рано и той си легнал да си доспи. А след това изобщо не се сетил да пита татко какво е правил.

Марк поклати глава.

— Ако дискетата е била в кутията, не мога да си представя, че баща ти ще иска да се отърве от нея. Дискетата е толкова ценна, че баща ти по-скоро би търсил начин да я скрие добре, нали така?

Дженифър погледна към прозореца. Присъствието на Стейвс я разсейваше — той продължаваше да крачи като неспокойно животно. Извървяваше с десетина крачки разстоянието от прозореца до началото на дъсчената пътека и веднага се връщаше да провери какво правят те. Дженифър погледна към разбушувалото се тъмно море и едва тогава се обърна, за да отговори на Марк.

— На стотина метра от пристана има няколко пластмасови шамандури, закотвени са там, за да предупреждават рибарите за острите скали в плитчината.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако татко е хвърлил пакета през борда, може да е използвал една от шамандурите като маркер къде го е направил.

— Това, макар и рисковано, наистина е възможно — съгласи се Марк, но не изглеждаше убеден. И той проследи с поглед как Стейвс поглежда през прозореца и се отдалечава.

— Какво има? — попита Дженифър.

— Не можем да седим тук и да чакаме Келсо да се върне — прошепна Марк. — Трябва да направим нещо. Следи Стейвс, Дженифър. Веднага ми кажи, щом започне да идва насам.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще видя дали мога да измъкна онзи нож.

— Внимавай, Марк.

— Разбира се.

Той изчака Стейвс да тръгне към пътеката, коленичи, бръкна в пролуката между хладилника и фризера и опипа.

— Има ли нещо? — попита Дженифър.

— Не.

— Опитай от другата страна.

Марк отново бръкна дълбоко и си ожули кожата.

— Нищо не напипвам...

— По-бързо! Стейвс се връща... — предупреди го Дженифър.

В следващата секунда пръстите на Марк докоснаха нещо тънко и метално. Той натисна с рамо хладилника, леко го повдигна, заби пръсти в тесния процеп и успя да изчовърка нещото оттам. Уви, не беше нож, а белачка за картофи.

— Марк... за бога, побързай!

Марк изпълзя под нивото на прозореца до стола си и успя да седне на него част от секундата, преди Стейвс да надникне през стъклото.

— Да се престорим, че разговаряме оживено — предложи Дженифър, уловила с периферното си зрение силуета на Стейвс зад прозореца. Той задържа по-дълго поглед върху тях, сякаш не беше сигурен дали всичко е наред, после се обърна и поднови кръстосването.

Марк изпусна задържания в гърдите си въздух.

— Да се надяваме, че не е забелязал нищо съмнително.

Дженифър проследи отдалечаващия се Стейвс, който каза нещо на стоящия в началото на дъсчената пътека блондин. В този момент я озари идея.

— Ами ако касетата още е на пътеката?

— Какво искаш да кажеш?

— Не е ли възможно татко да я е закрепил по някакъв начин на долната страна на пътеката или да я е завързал под нивото на водата? Може например да ѝ е пристегнал към някоя от гредите. Това не е ли място, където никой няма да се сети да търси?

Марк огледа пътеката. От време на време тя изчезваше под поредната стоварила се върху нея разпенена вълна.

— Ако допуснем, че е закрепена по начин, който не позволява откъсването ѝ по време на буря, мястото иначе изглежда добре. Колко ни остава?

Дженифър си погледна часовника.

— Една минута.

От другата страна на вътрешната врата се разнесоха крачки. Изглежда, Келсо се връщаше. Мрак трескаво се замисли, хвърли поглед към пожарогасителя и прошепна:

— Въпросът е да им кажем ли за касетата? Имам една идея да спечеля малко време, но трябва да направиш точно както ти казвам.

— Каква идея?

Марк обясни и Дженифър веднага попита:

— Ами ако Келсо ни убие, понеже не му кажем?

— Е, със сигурност ще ни убие, ако му кажем.

Вратата се отвори с трясък и Келсо влезе. Пистолетът беше в ръката му. В същия момент и Стейвс влезе откъм двора. Изглеждаше премръзнал. Затръшна вратата и облекчено опря гръб на нея.

— Е, държаха ли се прилично? — поинтересува се Келсо.

Стейвс явно не беше съвсем сигурен, защото посочи Марк с пистолета си и каза:

— Може и да бъркам, но имам чувството, че Райън става от стола си.

— Какво можеш да отговориш на това, Райън? — повдигна вежда Келсо.

— Представа нямам за какво говори.

— Претърси го — нареди Келсо.

Стейвс вдигна Марк на крака, блъсна го с гръб към стената, прерови джобовете му и опипа старателно тялото му. Намери картофобелачката и я показа на Келсо.

— Я виж ти... Лошо момче.

Келсо стисна челюсти.

— Сигурно си мислиш, че си много умен, Райън?

— Както се оказа, едва ли мога да се похваля с това.

Келсо светкавично замахна, улучи Марк в челюстта, главата му отхвъркна и от тъглчето на устата му потече кръв. Стейвс се възползва от моментното му замайване и го ритна в корема. Марк изпъшка и се свлече на пода.

— Стани!

Марк се изправи, държеше се за корема.

Келсо опря пистолета в слепоочието му и попита Дженифър:

— Крие ли още някой от вас изненади в ръкава си? Искам да ви предупредя, че ако Стейвс ви претърси и се окаже, че сте ме излъгали, Райън ще получи куршума без никакви обяснения. Та питам: има ли още изненади?

— Не — отвърна Дженифър.

Келсо се обърна към Марк.

— Ти ме излъга, Райън. Дали да не направя от теб урок за останалите, като те убия на секундата? — Пръстът му леко натисна спусъка, но без предупреждение той го завъртя и го насочи срещу Боби. После изгледа Дженифър. — Или е по-добре Боби да си отиде пръв? Кое то ще ти докаже, че говоря напълно сериозно. Така... кажете сега как стоят нещата с касетата. Времето ви изтече.

— Мисля... струва ми се, че зная къде може да е — отговори Дженифър.

Погледът на Келсо проблесна триумфално.

— Добре, да чуем.

Гаруда прекара следващите десет минути в търсене на буика. Бурята вече бе набрала сила и небето над главата му се разкъсваше от разклонени светкавици. Той стигна до края на Риърдън авеню, но нямаше следа нито от колата, нито от хората в нея.

„Мамка му!“

Ситуацията се усложняваше допълнително от това, че чистачките бяха безсилни да се справят с пороя, изсипващ се от небето, така че от време на време се налагаше да свали страничния прозорец и да поглежда навън. Похитителите явно бяха свили в някоя от страничните улички, а може и да бяха влезли в някой от подземните паркинги. Опита наслуки една-две от пресечките, като всеки път пак се връщаше на главния път. Следеше за подземен паркинг, но не видя табела за такъв. Вече бе вир-вода от изливащия се през отворения прозорец дъжд. След десетина минути реши, че не му остава нищо, освен да потърси помощ. Не се заблуждаваше — в нощ като тази вероятността колегите му бързо да открият изчезнала кола, та макар и кварталът да бе известен, беше минимална.

Дори не можеше да им предложи елементарна информация като номера на колата, а на всичко отгоре дори и кварталът не бе сигурен, защото колата вече можеше да е излязла от него. Най-лошо от всичко бе, че нямаше как да извести Марк за ситуацията с Боби. И все пак... все пак... трябваше да направи нещо.

Отби до тротоара, спря и извади мобилния си телефон.

— Искаш да ми кажеш, че касетата може да е някъде в залива, завързана за закотвящото въже на някоя от шамандурите? — недоверчиво повтори Келсо. — Няма начин да повярвам на това.

Келсо ядосано погледна към залива. Дженифър се съмняваше, че погледът му може да стигне далеч в тъмнината. Бурята бе достигнала максимума си — или поне не ѝ се струваше възможно да се усили още — защото дърветата се огъваха толкова ниско, че всеки момент можеха да започнат да се чупят и изтръгват из корен. Вятърът помиташе по пътя си всичко незакрепено. Келсо се извърна от прозореца и се приближи до Боби.

— Моли се да си казал истината.

— Не лъже — увери го Дженифър. — Каза, че ти е казал всичко, което му е известно.

— Не говоря на теб — сръза я Келсо, погледна я предупредително и отново изгледа Боби. — Дано да е истината, повярвай ми.

Боби кимна.

Келсо се обърна към Дженифър.

— Защото ако не е, ще имам удоволствието да направя нещо, което навремето така и не успях да довърша. — Със злоба в погледа, той разкопча горните копчета на ризата си, бутна встрани вратовръзката и показа назъбения белег от няколко шева по шията си. — Помниш ли това? Естествено, че помниш. Онази нощ извадих късмет, че не ме уби.

Дженифър изгледа Келсо, без да прави опит да скрие омразата си, но това не го впечатли ни най-малко и той пак отиде до прозореца.

— Лодката на баща ти може ли още да излиза в открито море?

— Не знам — предизвикателно отговори тя.

— Не искам отговори от рода на „не знам“. Да или не?

— Моторницата не е използвана от години, откъде да знам?

Стейвс недоверчиво погледна Келсо.

— Искаш да излезеш в открито море по време на буря като тази? Не буря, това отвън е ураган!

Келсо помръдна пистолета си към Райън.

— Няма да сме ние, а Райън, но май ще трябва да изчакаме малко да утихне. Като гледам... струва ми се, че трябва да минат поне два часа, преди да можем да го изпратим да провери дали за някое от въжетата не е завързан пакет.

— И какво ще правим дотогава? — осведоми се Стейвс.

Келсо погледна към градината и изсумтя:

— Излез и кажи на онзи приятел да влезе вътре, преди да е премръзнал до смърт. После вземи Райън, идете с него до навеса и се уверете, че моторницата е годна за излизане в морето. Ако няма гориво, ще трябва да отлеем от колата, но важното е моторът да е в работно състояние. Ако не... ще трябва да измислим нещо друго. А ако Райън се опита да импровизира, не се колебай — убий го на място.

Стейвс извади от джоба си фенерче и отвори задната врата. В кухнята нахлу студен въздух. Той примигна с фенерчето няколко пъти към градината в недвусмислен знак към блондина и когато той влезе, му каза:

— Остани тук засега. Райън, ти идваш с мен.

Стейвс изблъска Марк на двора. Пореден мощен порив на вятъра се завъртя като вихрушка из кухнята. После вратата се затвори и Дженифър видя наклонените срещу вятъра силуети на двамата да се отправят към дъсчената пътека. След няколко секунди силуетите се размиха в мрака.

Стейвс не отместваше пистолета си от гърба му. Първото усещане на Марк бе за неописуем студ. Леденият въздух режеше лицето му като бръснач. Яростни вълни се разбиваха в пристана. Стигнаха при навеса и Марк отвори вратата. Влязоха. Стейвс щракна ключа на осветлението и посочи моторницата.

— Провери я. Но помни — ако опиташ да ми се правиш на умен, ще умреш тук.

Марк избърса водата от лицето си.

— Нека те попитам нещо, Стейвс. Вярваш ли наистина на Келсо? Не се ли досещаш, че ще те убие, също както уби Граймс и Фелоус?

Този човек е психопат, не може да му се има доверие.

— Сделка ли се опитваш да склучиш, Райън?

— Ти как мислиш?

Стейвс вдигна пистолета си и го удари с дръжката през лицето.

— Това е отговорът ми. Сега действай...

На Марк му бяха достатъчни пет минути, за да се убеди, че моторницата изобщо не може да излезе в морето. В резервоара ѝ имаше малко гориво, но самата тя не бе поддържана от години и моторът изглеждаше блокирал.

— Няма смисъл да си губим времето. Ще потъна, преди да съм изминал и десет метра. Не е безопасно.

Стейвс ритна корпуса в откровен пристъп на гняв.

— Мамка й!

— Имам друго предложение, Стейвс, и според мен е добре да го изслушаш.

— Струва ми се, че вече те предупредих. — Стейвс го изгледа ядосано.

— Става дума за нещо важно. Давам ти възможност да се добереш до касетата преди Келсо. Сега искаш ли да ме изслушаш, или не?

— Какво имаш предвид? — Стейвс го изгледа недоверчиво.

— Има нещо, което Боби пропусна да спомене — нещо, което може да се превърне в основата на сделка между нас.

— Каква сделка?

— Ще ти дам касетата в замяна на нашата свобода.

Погледът на Стейвс блесна.

— Говори конкретно.

— Касетата може и да не е вързана за въжето на някоя от шамандурите. Може да е на друго място.

— Къде?

— Под дъсчената пътека.

Марк обясни подробно и Стейвс избухна:

— Скрил си го от нас?

— А ти как би постъпил на мое място? Прецених, че шансът да се измъкнем живи с Дженифър и Боби е по-голям, ако преговарям

отделно с теб. Пределно ясно ми е, че с Келсо нищо няма да се получи. Честно казано, струва ми се, че и с теб е така. Но инстинктът ми подсказва, че ти не фигурираш по никакъв начин в неговия пенсионен план. Сделката, която ти предлагам, е: получаваш касетата, ако е там, но ни пускаш да си ходим живи и здрави. Този начин има и преимуществото, че няма да делиш с Келсо.

Стейвс се поколеба и внимателно обмисли отговора си.

— Тук има едно голямо „ако“. Ами ако не е там? Защо наистина да не се окаже завързана за въжето на една от шамандурите, както каза — на мен ми бе струва доста оригинално.

— Сделката е същата.

Стейвс сви замислено устни.

— Ще видим.

— Трябва ми нещо повече от това, Стейвс.

— Казах, че ще видим. — Стейвс вдигна от моторницата навитото найлоново въже и го хвърли на Марк. — Завържи го добре около кръста си.

— Защо?

— Защото ще трябва да надникнеш под пътеката, за да провериш какво има там, а не искам вълните да те отнесат. — Стейвс се усмихна злорадо. — Поне не и преди да сме намерили каквото търсим.

Поредната разбила се вълна разтресе пристана.

— Нали Келсо каза, че трябва да изчакаме бурята поне малко да утихне? Живо самоубийство е да се влиза в морето при тези вълни.

— В плана настъпи промяна. Сега ще го направим, както аз искам.

Дани Флин дъвчеше остатъка от пурата си и малко по малко отхвърляше натрупаната документация. Телефонът на бюрото му иззвъня и той включи разговора на говорител, та ръцете му да останат свободни.

— Флин на телефона.

Зад прозореца плющеше дъжд. Манхатън бе брулен от жестока гръмотевична буря, хоризонтът се озаряваше от светкавици през няколко секунди и Дани се питаше ще издържат ли кабелите на електрозахранването тази вечер, или ще намери извинение да се прибере вкъщи навреме поне веднъж. По линията имаше толкова силен шум, че не можа веднага да познае кой се обажда. В крайна сметка се разбра, че е Гаруда, само че това беше горе-долу всичко, понеже дали от гръмотевиците, или от пороя, думите му бяха почти неразличими и Дани недоволено се навъси.

— Пиян ли си, Лу?

— Трезв съм като шибан светец! Чу ли какво ти казах?

— Чух. Сигурен ли си наистина, че двамата бандити, отвлекли момчето, са от руската мафия?

— Дани, не съм сигурен в нищо освен в това, че в момента седя в колата си в Лонг Айланд и господ пикае върху мен, а един мой познат полицаи на име Марк Райън поиска да му направя някои проверки за клана Моская. А-а, сигурен съм още, че хлапето е отвлечено, но двамата, които го направиха, могат спокойно да бъдат и извънземни... толкова съм сигурен. Само че стават някои дяволски странни неща, Дани. В това вече ще трябва да повярваш на думата ми. Адски странни, пич.

— Имаш ли представа за какво най-общо става дума?

— Най-общо всичко тръгва от един странен случай преди две години: някой си Пол Марч изчезва, а жена му е убита. Помниш ли го?

— Не. Но какво искаш да направя?

— Проследих буика до Риърдън авеню и там го изгубих.

— И какво?

- Моля те за услуга!
- Пак ли? Този път каква?
- Голяма, Дани, този път е много голяма.

89.

Вятърът пронизително свистеше. Дженифър не можеше да различи в катранената тъмнина нито Марк, нито Стейвс. Разкъсваше се от безпокойство. Ами ако планът на Марк не сработеше и Стейвс го убиеше? Или ако се удавеше, докато опитваше да намери касетата? Или пък тя и Боби загинеха при опита, който се бяха разбрали да направят? Знаеше, че следващите пет минути и това как се справят със задачата ще са критично важни и ще решат съдбата и на тримата, с други думи, ще са разликата между живота и смъртта. Опита се да прикрие страха си и погали притисналия се в нея Боби по косата. Имаше толкова много неща, които искаше да му каже — той беше в правото си да знае истината, да научи защо Келсо бе убил родителите им, но... моментът не бе подходящ. И беше много възможно така и да не намерят време.

Най-елементарната логика ѝ казваше, че с Боби ще умрат, без значение какво щяха да опитат двамата с Марк. Все пак си наложи да се съсредоточи. „Придържай се към плана“, беше ѝ казал Марк. „Но ако този план не сработи?“, помисли си тя.

Марк и Стейвс бяха излезли преди точно три минути. Беше време. Тя стисна ръката на Боби и му направи сигнал с пръсти, за да покаже, че е време да започват.

Пръстите му леко помръднаха в отговор: „Готов съм“.

Келсо се обърна към тях — беше гледал през прозореца — забеляза жеста на Боби и се намръщи.

— Какво прави?

— Казва, че има нужда от лекарството си.

— Какво лекарство?

— Трябва му „Дилантин“, иначе ще получи епилептичен припадък от стреса.

— Ще трябва да мине без него.

Дженифър горчиво отбеляза:

— Брат ми може да умре, ако не си взема хапчетата, но ти си достатъчно коравосърдечен да не ти пука за това. Имай предвид, че все

пак Боби последен е видял касетата.

Келсо се замисли, после изръмжа:

— Къде му е шибаното лекарство, по дяволите?

— Мисля, че имам резервен флакон в чантата... отвън в колата.

— Мислиш?

— Винаги нося, за всеки случай. Няма къде да е освен в чантата ми.

Келсо пъкна пистолета в колана си и каза на блондина:

— Застреляй и двамата, ако опитат нещо.

Излезе през вратата и я затръшна.

Блондинът седна срещу тях и небрежно сложи пистолета в скута си. Дженифър си спомни точно какво бе казал Марк и се примили планът да успее, защото залогът бе възможно най-високият. „Застреляй и двамата, ако опитат нещо...“

Вече беше късно за размисли. Боби започна да трепери, раздруса се конвулсивно и се свлече на пода. Дженифър понечи да коленичи до него, но блондинът я дръпна встрани.

— Какво му става?

— Припадък... Трябва ми кърпа. Нека потърся...

Дженифър се обърна към мивката, но блондинът грубо я дръпна и я предупреди:

— Стой тук. Аз ще донеса.

Той тръгна към мивката и Дженифър се възползва от единствения си шанс. Посегна и сграбчи пожарогасителя от стената към килерчето, и когато блондинът се обърна към нея с кърпата в ръка, насочи дюзата в лицето му и натисна ръчката за пускане.

Не се случи нищо!

„О, господи...“ Нищо не ставаше както го бяха планирали. Идеята бе пяната да заслепи мъжа, но вместо това от дюзата не се показа дори струйка. Изведнъж тя се досети защо: в паниката си бе забравила да издърпа блокиращия щифт на ръчката.

Блондинът се вбеси.

— Шибана кучко...

Захвърли кърпата и посегна към пистолета, но в същия момент Дженифър замахна с пожарогасителя и го удари в челюстта. Металният цилиндър изкънтя, от раната бликна кръв, блондинът залитна и падна на пода. Все още беше в съзнание обаче, защото с

едната ръка се хвана за лицето, а с другата слепешката посегна да хване Дженифър. Този път обаче тя стовари пожарогасителя точно върху темето му. Черепът изхрущя, мъжът изохка и замря.

Дженифър ужасено се отдръпна. Минаха няколко секунди, преди да се сети да вдигне пистолета на блондина. Боби вече бе спрял изпълнението си — беше направил точно онова, което му бе казал Марк — но беше смъртноблед и Дженифър усети, че бруталността на онова, на което току-що бе станал свидетел, го е потресла.

— Моля те, Боби, нямаме време да се разстройваме, така че трябва да направиш онова, което каза Марк. — Тя посочи килера. — Стой там. Докато... — готвеше се да каже „Докато не се върна“, но имаше ли смисъл да се преструва? Не знаеше дали изобщо ще се върне. Всичко зависеше от късмета, от това колко бързо можеше да тича и от отговора на въпроса, който се страхуваше да зададе сама на себе си: „Мога ли да направя навреме каквото е нужно, преди Келсо да избие всички ни?“. — Остани там, докато сам не прецениш, че е безопасно да излезеш. Но стой вътре колкото може по-дълго. — Отвори вратичката и вътре се разкри тясно пространство, заобиколено от дървени полици, в което с мъка можеше да се изправиш. — Не бива да мърдаш, нито да издаваш звук. Знаем, че ще ти е страшно, особено ако чуеш да се стреля, но моля те, направи както ти казвам. Ако издадеш дори звук и подскажеш на Келсо и хората му къде си, това ще провали всичко.

По челото ѝ се стичаше пот, докато помагаше на Боби да се вмъкне в тясното пространство и да стъпи на пода. Отново виждаше пред себе си малко дете, което я гледа с изпълнени със страх очи и трепери. Искаше ѝ се да го прегърне, но нямаше време за сбогувания, понеже Келсо всеки момент можеше да се върне — в чантата ѝ естествено нямаше никакво лекарство, а тя трябваше да мине през хола и да излезе пред предната врата.

— Обещай ми да не помръдваш.

Боби кимна.

— Затвори очи. Опитай се да си представиш как се криеше тук едно време, когато бяхме малки. Помниш ли?

Боби отново кимна и послушно затвори очи.

— Сега ще затворя вратата, Боби. Не се страхувай, моля те.

Затвори вратичката на килера и ключалката щракна. И тогава се сети, че ако русият се бе снабдил с друг телефон — предишния му го бяха взели в къщата на Фогел — веднага може да се обади в полицията. Бързо отиде при него, претърси джобовете му и намери мобилен телефон...

„Благодаря ти, господи!“

Включи го и след безкрайно чакане — така й се стори — дисплеят светна. Тя набра 911 и натисна бутона за повикване. „Отговорете, моля ви...“ Почти веднага се чу женски глас:

— Оператор едно-едно-осем-четири. Какъв е случаят? Съобщете квартала.

— Моля ви... — извика Дженифър, — казвам се Дженифър Марч. Няколко души се опитват да убият мен и брат ми...

Преди да може да продължи, отвън се разнесоха приближаващи се стъпки и тя изпадна в паника. Пусна телефона, сякаш пареше ръцете й. Той се удари в пода, отвори се и батерията изпадна. „Боже...“

Келсо се връщаше. Дженифър знаеше, че трябва да бяга, веднага. Дръжката на вратата се завъртя.

Вече беше късно.

90.

— Много е опасно, Стейвс. — Марк свърши със завързването на найлоновото въже през кръста си и пристегна другия край за едно от стъпалата на стълбата към пътеката. Беше отмервал наум интервалите между вълните — около седем секунди. Дървото скърцаше под напора на водата. Марк си помисли, че едва ли ще може да изкара дълго под стълбата, преди да бъде размазан в пристана или отнесен от вълните.

Стейвс насочи пистолета към него и му подаде фенерчето.

— Много неприятно. Сега слизай и разгледай добре под пътеката.

— Казвам ти...

— Затваряй си устата и прави каквото ти се казва. Действай!

Фенерчето беше с каишка и Марк я нахлузи върху китката си. Щракна копчето и изчака поредната вълна да се разбие и да започне да се оттегля. Започна да се спуска по стълбичката. Колкото повече се приближаваше до тъмната повърхност, толкова по-ужасяващо му се струваше морето.

— Това е лудост, Стейвс — извика той нагоре.

— Продължавай — изкрещя Стейвс. Гласът му едва надви грохота на вълните.

Следващата вълна удари, когато Марк стигна шестото стъпало. Леденостудената вода го блъсна и той отчаяно се вкопчи в стъпалата. Вълната започна да се оттегля и го издърпа почти хоризонтално. Той стисна с всичка сила въжето и едва успя да се изтегли на стълбичката. Беше мокър до кости.

Четири стъпала по-долу го удари новата вълна. Този път успя да се задържи за пречките. Беше се спуснал достатъчно, за да различи кръстосаните носещи греди. Но беше тъмно и светлината на фенерчето бе недостатъчна да пробие мрака и пръските на водата. Марк изчака вълната да се отдръпне и оттегли и точно преди да нахлуе следващата, светна в пространството между гредите.

Нищо.

Опита друго място.

Нищо.

Вълната го повдигна и го удари в стълбичката като парцалена кукла. Той се вкопчи във въжето с мрачна решимост, изчака вълната да се отдръпне и пак светна с фенерчето. Нищо. Само че в следващата секунда лъчът попадна на нещо. Сякаш се бе отразил от някаква лъскава повърхност. Вгледа се и сърцето му прескочи — за една от напречните греди бе пристегната черна торбичка.

Сърцето му заби лудо. Той бързо се качи по стълбичката и стъпи на пътеката. Беше премръзнал. Изкашля погълнатата солена вода и едва чу крещящия срещу него Стейвс:

— Какво стана?

— Там е! Намерих черна пазарна торбичка, завързана за една от гредите.

Лицето на Стейвс възбудено светна.

— Защо не я извади?

— Не мога... пристегната е за една напречна греда и ми трябва нещо, с което да разрежа въжето. Нож или друго...

По лицето на Стейвс също се стичаше вода. Той бръкна в джоба си и извади комбинирано швейцарско джобно ножче. Отвори едно от остриетата и подаде ножчето на Марк, като едновременно с това насочи пистолета към него.

— Предупреждавам те, Райън! Ако опиташ нещо глупаво с този нож, ще те убия. Ясен ли съм? Хайде, гмуркай се да донесеш пакета.

Щом дръжката помръдна, Дженифър се скри зад вратата. Сърцето ѝ биеше лудо. Стискаше пистолета с две ръце. Планът предвиждаше да изтича до дома на Марк и да използва телефона там, но не ѝ бе останало време. Стегна се. Знаеше, че трябва да застреля Келсо на място. Това бе единственият начин. За секунда през главата ѝ минаха десетки мисли.

„Дръж пистолета здраво и просто дръпни спусъка“, каза си. Но ръцете не я слушаха, буквално се тресяха от обзелия я страх. Щеше ли да може пак да застреля човек от упор, само че този път без да е в плен на емоциите? Искеше да отмъсти, искаше Келсо да си плати за унищожаването на семейството ѝ, но разбираше, че онова, което трябва да направи, ще я свали на неговото ниво, и това я ядосваше.

Келсо влезе. Дженифър го гледаше в тила. Имаше част от секундата да направи нещо и тя се прицели малко над основата на черепа му.

„Моля те, господи, нека го убия с първия изстрел!“

Затвори очи, дръпна спусъка и оръжието изгърмя.

91.

Всичко ставаше като в забавен каданс. Когато изстрелът заглъхна, Дженифър отвори очи и видя, че Келсо е отхвърлен напред от куршума.

Сърцето ѝ биеше лудо, тя цялата трепереше. Келсо се бе ударил в кухненския плот и бе паднал на пода, но все още беше жив. Държеше се за врата и между пръстите му бликаше кръв. Без да мисли, Дженифър насочи пистолета към главата му и отново натисна спусъка.

Пистолетът изтрещя, ръката ѝ отхвъркна от отката, а куршумът този път улучи ръката на Келсо — по-точно един от пръстите му, който остана да виси само на някакво сухожилие.

Келсо изкрещя и се превъртя към вратата. На мястото на първоначалния му шок се надигаше страхотен гняв. Дженифър се изплаши, че само го е одраскала по врата, затова се прицели в тялото му и пак стреля. Не улучи. Келсо се надигна и излезе заднешком през кухненската врата. В ръката му се появи пистолет и той бързо стреля два пъти, след това още два. Куршумите раздробиха мазилката над главата на Дженифър.

— Ах ти, кучко! — изкрещя той и стреля пак. — Шибана кучко!

Дженифър отчаяно затърси прикритие. В следващата секунда един куршум я одраска по ръката — сякаш я изгориха с нажежен ръжен. Тя изпищя и изпусна оръжието. Нямаше време да го вдигне, защото всичко ставаше много бързо. Разбра, че трябва да избяга от стаята, преди случен рикошет да мине през дървената врата на килера и да убие Боби. Келсо стреля пак и куршумът звънна над главата ѝ. Тя изскочи в коридора и хукна към предната врата.

Знаеше, че път назад няма. Трябваше да се придържа към плана на Марк: „Иди у нас и се обади на 911. Възможно е в едно от чекмеджетата на скрина да има пистолет...“.

Всъщност друга възможност нямаше и трябваше да рискува, макар да се страхуваше да остави Боби самичък.

„Моля те, Господи, запази Боби жив!“

Надяваше се, че той ще остане скрит в килера, макар и ужасен от канонадата. Въпреки това се чувстваше сякаш го изоставя.

„Няма време за душевни терзания.“

Изтича през моравата под шибация дъжд. Още по средата на улицата дробовете ѝ сякаш вече горяха, но се осмели да погледне назад и видя Келсо да се показва залитащ на прага, все така с ръка на врата, залиташе. За част от секундата погледите им се преплетоха.

А после Келсо се втурна след нея и почна да стреля.

Дани Флин усещаше, че се оформя калпава нощ. Нямаше никакъв шанс да се прибере рано, особено след като Лу Гаруда го бе помолил да използва всичките си ресурси, за да открие хлапето.

Флин вече бе упълномощил един от детективите си да разпространи искане за общо издирване и сега всяка патрулна кола в Ню Йорк вече беше уведомена да следи за тъмносин буик с двама мъже и отвлечено седемнайсетгодишно момче — Боби Марч. Флин не хранеше особени надежди, но след десетина минути спешно се обади един от детективите му.

— Дани? Получихме нещо, за което мисля, че трябва да знаеш. На 911 току-що е позвънила жена от мобилен телефон. Съобщила, че се казва Дженифър Марч, и каза, че някакви хора се опитват да убият нея и брат ѝ.

Флин трескаво придърпа бележника си.

— Какво друго е казала?

— Нищо. Линията прекъснала.

— Повтори обаждането още веднъж.

След дващест секунди Дани тресна слушалката на телефона и веднага я вдигна, за да набере друг номер, този на Гаруда.

— Лу, Дани съм. Къде си, по дяволите?

— Продължавам да снова покрай Риърдън авеню с надеждата да засека шибаната кола. Къде другаде?

— Чуй... Имам някои добри и някои лоши новини. Преди няколко минути получихме обаждане на 911 от жена, от мобилен телефон. Заявила е, че се казва Дженифър Марч, и е била много изплашена. Каза, че някакви мъже се опитват да убият нея и брат ѝ. Само че връзката прекъснала.

Гаруда наби спирачки.

— Къде е тя, Дани?

— Не знаем. Останала е на линията за по-кратко от девет секунда, а това е минималното време, за да разберем откъде е обаждането. Мрежовият доставчик е опитал да го трасира при тях, но твърдят, че използваният телефон е бил изключен. Ако искаме да установим местоположението ѝ, трябва да се надяваме, че ще позвъни пак.

— Само че това може никога да не се случи, Дани!

— Ето, това беше лошата ми новина.

Марк знаеше, че ще се удави. Поемаше между вълните дълбоки глътки солен въздух и отчаяно се държеше за въжето. Стейвс стоеше над главата му и беше насочил към него пистолет. Шансовете на Марк да избяга бяха нулеви. Беше се надявал да се приближи до Стейвс достатъчно, за да го бутне или препъне в морето, но Стейвс се бе оказал предпазлив и не го бе допуснал до себе си. Марк знаеше, че няма смисъл да прерязва въжето на кръста си с ножчето, та да се измъкне с плуване — морето бе толкова бурно, че никой не би могъл да оцелее. Но трябваше да направи някакъв ход, когато се качеше горе.

Вече беше прерязал придържащото пакета въже, но бе оставил острието на ножчето отворено. Черната пазарна торбичка беше в ръцете му. Беше тежка, в нея имаше нещо, което май беше кутия. Той я притисна към гърдите си и се заизкачва по стълбата.

Стейвс изкрещя над главата му:

— Първо хвърли ножчето. После се качи горе. И внимавай да не изпуснеш шибаната касета!

„Проклятие!“ Марк се бе надявал, че във възбудата си Стейвс ще забрави за ножчето. Е, край на надеждите.

— Хвърли го — повтори заплашително Стейвс.

Марк хвърли ножчето на пътеката. Стейвс започна да дърпа въжето, за да изтегли Марк. Когато стигна до пътеката, Марк клекна, напълно изтощен. Единственият му шанс бе да се нахвърли върху Стейвс и да рискува да бъде прострелян. Опасно, но какво друго му оставаше?

Стейвс се наведе да вземе пакета. Марк се стегна, за да скочи върху него... но в същия миг изтреця изстрел. Чу се слабо, но последва нов... и следващ... цяла канонада.

Идваха откъм къщата. „Дженифър... Боби.“ Марк се опита да се изправи, но Стейвс беше по-бърз — сграбчи пакета и го ритна обратно във водата.

— Сбогом, глупако!

Стреля в падащото му тяло, после, когато кипящите вълни погълнаха Марк, се обърна и хукна като луд към къщата.

92.

Дъждът биеше Дженифър в лицето. Оставаха ѝ още трийсетина метра до къщата на Райън и тя вече различаваше през пороя бялата врата, стълбите до верандата, тъмната площадка. Небето експлодираше с гръм и светлина. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя пак събра кураж да погледне назад. Келсо тичаше след нея.

„О, господи... ще ме убие!“

Двайсет метра до вратата.

Петнайсет.

Дъждът я заслепяваше. Вече не смееше да се обърне — и беше сигурна, че Келсо всеки момент ще я настигне.

Десет метра.

Изтича бързо по стъпалата, прескочи сандъчето с цветя, намери веднага резервния ключ точно там, където ѝ бе казал Марк. Улучи ключалката от първия път, завъртя го, бутна вратата, влезе в коридора, запали осветлението, огледа се заслепена за миг от ярката светлина и видя пред себе си стълбите. Без никакво колебание затича към тях.

Келсо стигна до коридора само няколко секунди по-късно. По лицето му се стичаха пот и дъжд, но той продължаваше да притиска с ръка раната на врата си. Огледа се като обезумял, като побеснял от мириса на кръв хищник. Веднага забеляза мокрите следи по стълбището и скръцна със зъби.

— Идвам, кучко!

И затича нагоре, вземаше стъпалата през едно.

Пред Дженифър имаше шест врати. Площадката пред тях нямаше нищо общо с тази в къщата на родителите ѝ. Всички врати бяха затворени и тя просто не знаеше коя да избере.

„Най-близката.“

Отвори вратата и се озова в малка стаичка, вероятно някога принадлежала на Марк или на някой от братята му. Изскочи навън и бутна следващата врата. Тази спалня беше по-голяма, гледаше към градината отзад, но не беше основната — за стопаните на дома. Чу долу в хола шум, последван от тежко дишане.

„Келсо.“

Гласкана от все по-голямо отчаяние, тя отвори следващата врата и се вмъкна в поредната спалня. Тази беше просторна. Не посмя да запали осветлението. По стълбите изтрополяха тежки крачки. Келсо се приближаваше.

Огледа се панически. Пердетата бяха дръпнати и стените се осветяваха от сините светкавици. Видя писалище от тъмно дърво със стол пред него и грижливо подредени снимки в рамки и телефон отгоре. Беше намерила нужната спалня, но нямаше време да използва телефона. Трябваше ѝ не телефон, а оръжие.

Крачките на Келсо се приближаваха — той явно изкачваше последните стъпала. Тя изтича до бюрото и дръпна стола. Шест чекмеджета. В кое ли беше револверът? Отдясно или отляво? Горното или долното? Марк бе споменал, че дори не е сигурен дали оръжието все още е тук. Ами ако не беше? Възможността бе толкова кошмарна, че дори не се замисли над нея. Дженифър дръпна горното ляво чекмедже.

Празно.

Горното дясно?

Празно.

Келсо вече беше на площадката отвън... чу го да опитва една от вратите, след секунди се отвори друга врата.

„Моля те, Господи, помогни ми да намеря пистолета...“

Опита следващото чекмедже. И тук нямаше оръжие, само някакви гуми и кламери...

Чу шум и се обърна. Въобразяваше ли си, или дръжката на вратата наистина изскърца?

Трескаво опита следващото чекмедже.

Телбод.

И следващото.

Празно.

Вече беше отворила всички чекмеджета, но в нито едно не бе намерила револвера.

А може би не бе търсила добре.

Започна отново да рови... но в следващата секунда вратата на спалнята се отвори.

93.

Блесна светкавица и освети силуета на Келсо откъм гърба. Лицето му бе в сянка, но Дженифър чуваше тежкото му дишане. После се разнесе гневният му глас:

— Не стига че навремето ме промуши, а сега и ме простреля, кучко. Дойде време да си платиш.

Дженифър беше като вкаменена, не можеше да помръдне.

— Само не си мисли, че ще можеш да се обадиш по телефона. Ще съм се махнал оттук много преди полицията да дойде. — Келсо пристъпи напред и лицето му изплува от сянката. Усмиваше се доволно. Докосна шията си, погледна алените си пръсти и в очите му проблесна гняв. — Много лош навик имаш — винаги да ме нараняваш. Къде е Боби?

Дженифър не отговори. Келсо я изгледа злобно, щракна ключа на осветлението и се приближи още малко.

— Не се безпокой, ще го открия. Но преди това двамата с теб трябва да довършим нещо.

Дженифър беше парализирана от страх. Келсо бе на половин метър от нея и усещаше киселия му дъх.

— Моля те... моля те... недей!

— Какво? Да не те изнасилвам ли? — Келсо се усмихна. — Знаеш ли, миналия път ми беше приятно, макар да не стигнахме до края. Но понеже е дошло време да си платиш, признавам, че направо го очаквам с нетърпение. — Келсо докосна бузата ѝ с опакото на ръката си. — И още нещо... След това ще ми кажеш точно къде си скрила Боби. Ако го направиш, обещавам му бърза смърт с минимум болка. Иначе, ако трябва сам да го търся, малкото ти братче ще съжали, че изобщо се е родило. Разбра ли ме?

Дженифър усети зад гърба си бюрото. Трескаво бръкна с дясната си ръка и зарови в първото попаднало ѝ чекмедже. Хартия... никакъв пистолет.

„Марк е сбъркал и сега ще умра.“

Келсо се приближи съвсем близко до нея. Дженифър вече нямаше къде да отстъпва. Той погали едната ѝ гърда, после стрелна ръка нагоре и пръстите му се вкопчиха в гърлото ѝ.

— Не мърдай!

Приближи устата си до нея и тя ужасено се изви назад, но той само прошепна:

— Не се дърпай — иначе ще те заболи много. Много.

Дженифър отчаяно бръкна в друго чекмедже. Кламери, бележник и... пръстите ѝ напипаха нещо твърдо, метално. Единият му ръб беше тъп, но другият бе остър като кама.

Не револвер, а нож за отваряне на писма... Имаше ли някакво значение, щом можеше да се използва вместо оръжие?

Лицето на Келсо бе на милиметри от нейното, отвратителният му дъх пареше кожата ѝ. Той се наведе достатъчно близко, за да я целуне, и прегракнало каза:

— А може би този път и на теб ще ти достави удоволствие. Какво ще кажеш, Дженифър?

— Ще кажа, че заминаваш за ада.

Усмивката му изчезна, когато тя извади ръката си — той ужасено зяпна месинговия нож в секундата, преди тя да го забие в гърдите му. Тялото му се изпъна, той се дръпна рязко и изпусна пистолета. Гледаше диво. Дженифър грабна пистолета му от пода, прицели се и дръпна спусъка.

Келсо рухна като кукла, на която конците са внезапно прерязани. Дженифър продължи да стреля, докато ударникът не започна да бие на празно, после се отпусна на колене, преглътна сълзите си и бентът пред сдържания досега страх и гняв се пропука...

И чу шум. Дрезгав клокочещ шум.

Келсо дишаше. „Още е жив.“

А в следващата секунда чу стъпки по стълбите.

94.

Марк ли беше? Или полицията? Господи... беше Стейвс. Държеше пистолет в едната си ръка и мокър черен пакет в другата. Дженифър се изплаши, вдигна пистолета и дръпна спусъка.

Щрак.

Беше забравила, че е изстреляла всички патрони. На лицето на Стейвс се появи усмивка. Той погледна падналия Келсо и каза високо:

— Е, значи няма да дяла с никого.

И вдигна пистолета си.

— Нищо лично, скъпа, просто трябва да го направя.

В далечината се разнесе вой на полицейска сирена и Стейвс за момент се поколеба. За част от секундата Дженифър си помисли, че ще се материализира някой, който да я спаси, но знаеше, че вече е твърде късно. Готвеше се да затвори очи и да изчака куршума, който щеше да сложи край на всичко... и изведнъж на площадката се появи сянка. Някой идваше, точно зад Стейвс. После светна светкавица и тя видя Марк. От дрехите му се стичаше вода, около кръста му имаше найлоново въже, а с двете си ръце стискаше пистолет.

Видя гнева в очите му и го чу в гласа му, когато той извика:

— Стейвс!

Времето отново започна да тече забавено. Стейвс едновременно приклегна и се извъртя, за да стреля, но Марк не му даде време за това. Още първият куршум улучи Стейвс в сърцето, но Марк продължи да стреля пак и пак, вече в главата.

95.

Беше осем вечерта, дъждът бе спрял, небето се бе изчистило и сияеха сребърни звезди. Дженифър бе успокоила Боби, беше разказала на полицията всичко, което знаеше, и когато усети, че не издържа повече, каза, че иска да е сама, и излезе на дъсчената пътека.

Черните облаци бяха издухани от ледения атлантически въздух. Тя седна на ръба на пътеката. След няколко минути дойде униформен полицаи и я наметна с непромокаема пелерина. Правел го само защото не искал да я види как замръзва — било наистина много студено. Попита я дали не иска да влезе, но тя отказа и обясни, че иска да поостане още. Той ѝ се извини за безпокойството и я остави сама.

Вятърът обвяваше лицето ѝ, тя чуваше плискането на вълните под краката си — вълнението бе съвсем слабо — и изведнъж осъзна, че е стигнала до края и че е изморена както никога. Отново чу стъпки зад гърба си, но пак не се обърна.

— Ще изстинеш така — каза Марк, седна до нея и провеси крака през ръба. После ѝ разказа всичко: как куршумът на Стейвс го пропуснал, докато падал в бурното море, и как се спасил само благодарение на въжето, което останало вързано за стълбата. Как излязъл с последни сили от водата и когато стигнал до къщата, видял един от хората на Келсо — онзи, дето наричаха Марти — да тича към къщата на родителите му. В този момент се появило поршето на Гаруда, съпровождано от две патрулни коли, понеже съседите вече били съобщили на полицията за изстрелите в мирния им квартал, и така човекът на Келсо бил неутрализиран. Хвърлил пистолета си на тревата и се предал, а Марк взел оръжието му и последвал Стейвс в къщата.

— Имам да обяснявам хиляди неща на Гаруда, но да оставим това. Ти как си?

— Ще се оправя. — Тя избърса очите си.

— Боби е наред. Объркан е естествено, но ще го преживее. В момента се чуди къде си изчезнала и ме помоли да те намеря.

— Исках да остана малко сама и да помисля. Не знам дали можеш да ме разбереш, Марк.

— Мога. Просто реших, че покрай другото ще искаш да узнаеш, че Келсо не отърва кожата. Починал на път за операционната маса.

Дженифър кимна, но не каза нищо. Марк я прегърна през раменете и тя отпусна глава на гърдите му. В този момент ѝ бе добре с него. И докато той я прегръщаше и я галеше по косата, изведнъж я порази една мисъл — досега не бе вървяла напред, защото бе очаквала баща ѝ да се върне и да я прегърне точно както сега я прегръщаше Марк.

— Усещам, че в момента просто ти се иска да останеш сама — каза той.

Не ѝ се искаше Марк да си тръгва, не искаше да губи усещането за сигурност, което ѝ даваше близостта до него, но той, изглежда, наистина усещаше, че иска да е сама. Свали ръка от раменете ѝ, но все така стискаше пръстите ѝ с другата.

— Поне за още малко — каза тя. — А какво ще стане с Моская?

— Едва ли ще се интересуват от теб и Боби. Отдел „Организирана престъпност“ вече има дискетата им и големите им грижи в обозримото бъдеще ще са как да избегнат обвиненията в престъпна дейност, които заплашват да разкъсат организацията им.

— Винаги съм знаела, че баща ми не може да ни стори нищо лошо. Знаех и че няма да ни изложи съзнателно на опасност. Знаех го и никой не можеше да ме разубеди. Но знаеш ли какво си мисля? Не искам той да лежи замръзнал и забравен на някаква далечна планина. Не искам...

Марк стисна ръката ѝ.

— Ще направя всичко, за да открият тялото му. Обещавам ти.

Дженифър кимна. Усещаше, че това не са празни думи.

— Не спирам да си мисля и за...

— За кого?

— За онази млада жена от летището — Надя Федов.

— Защо си мислиш за нея?

— След като Моская ще са заети за дълго в съдилищата, вероятно няма да ги е грижа какво точно е станало с нея.

— Какво искаш да кажеш, Джени?

— Ако успея да я убедя да стане федерален свидетел, ще направиш ли каквото можеш да отърве затвора?

Марк се усмихна.

— Ама ти наистина не се отказваш. И право да ти кажа, хвана ме в момент, в който и аз не мога да откажа.

— Тя е невинна, Марк. Не е справедливо да се превръща в изкупителна жертва за престъпление, което е била принудена да извърши.

— Ще говоря със сътрудниците на федералния прокурор и ще видя дали са склонни да помогнат. Но при едно условие...

— Какво?

— Ако някога се забъркам в неприятности, искам ти да си ми адвокат. Става ли?

— Става. Едно последно нещо, Марк.

— Казвай.

— Ще доведеш ли Боби тук? Трябва да му кажа нещо.

— Искаш да говориш с него тук? Сигурна ли си?

Дженифър кимна и каза:

— Често идвахме тук и седяхме заедно с татко.

— Ще взема количка от линейката. — Марк неохотно пусна ръката ѝ, стана и я погледна в очите. — Да ти кажа, и аз не се отказвам лесно.

— Знам.

— Ако почувстваш, че имаш нужда от рамо, на което да се облегнеш, или от някой, който да те изслуша... знаеш на кого да се обадиш, нали?

— Ти си първият, на когото ще се обадя. И имам едно странно усещане, Марк. Че... че винаги ще е така.

Той кимна и преди да тръгне ѝ прошепна:

— Има още много неща, които не си казахме. Но ще говорим пак.

Дженифър слушаше как стъпките му се отдалечават — също както стъпките на баща ѝ някога. Все още ѝ липсваше. Липсваше ѝ гласът му, липсваше ѝ как бе идвал по пътеката, и тя се бе хвърляла в разперените му ръце, липсваха ѝ много най-различни неща, свързани с

него. Болката не бе отминала и тя знаеше, че никога няма да отmine съвсем.

Със сърцето си разбираше, че това е невъзможно, но може би някой ден, някак, щеше да се научи да живее в мир с демоните, които обитаваха душата ѝ. Но тя бе завинаги в плен на своето минало, окована във веригите му. Спомените я преследваха и тя знаеше защо — те бяха единственото, което имаше. Единственото, което продължаваше да я свързва с онова общо и загубено заедно с майка ѝ и баща ѝ, и със светостта на съвместния им живот.

След малко зад гърба ѝ се разнесе шум и тя се обърна. Марк беше докарал Боби с инвалидната количка. Кимна ѝ безмълвно, обърна се и тръгна към къщата, за да ги остави сами.

Дженифър стана и се приближи до брат си. Коленичи и го погледна в очите. Боби все още беше объркан и се клатеше механично напред-назад. Откъм морето полъхна вятър и разроши косата му. Тя я приглади с длан.

— Помниш ли как идвахме тук вечер и си говорехме с татко?

Боби кимна.

Дженифър хвана ръката му.

— Много скоро ще дойде моментът, когато ние с теб, Боби, ще трябва да си поговорим. Не само за тази нощ, а за всичко, което се е случило преди. За неща, за които не сме продумвали, понеже са прекалено болезнени. Знаеш това, нали? Това е единственият ни начин да се опитаме да затворим страницата на миналото и да продължим напред.

Боби пак кимна и тя леко стисна ръката му.

— Сигурен ли си?

Искаше да му каже още много неща, да го увери, че всичко ще е наред, че каквото и да се случи, те ще продължат да са заедно, защото са една плът и една кръв, но си мислеше, че Боби вече го знае. Прегърна го. Той изведнъж се разплака. Тя го притисна още по-силно до себе си, усети бузата му на рамото си и двамата останаха така, притиснати един до друг, леко поклацащи се под студения повеи откъм Атлантика, сякаш всеки от тях бе единственото, което другият притежава на този свят — нещо, което никой не иска да загуби.

Издание:

Автор: Глен Мийд

Заглавие: Измамата

Преводач: Иван Златарски

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-678-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1033>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.